

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVEDALLAS
WINSOME
Nicole Jordan
Arzunun
Kıyısında

©psilon®

İsteksiz bir gelin.
Bir aile laneti.
Ehlileştirilemeyen yakıcı bir tutku.

ARZUNUN KIYISINDA, Nicole Jordan okurlarını hayal kırıklığına uğratmayacak duygusal ve baştan çıkarıcı bir aşk hikâyesi.

Çapkınlıklarıyla nam salmış, zevk düşkününü Lord Wycliff ölümünün soğuk nefesini üzerinde hissedince bir oğul özlemi çekmeye başlar ve evlenmeye karar verir. Cornwall kıyılarından birinde güzeller güzeli Brynn Caldwell ile karşılaşır ve onun cazibesine kapılıp aradığı gelini bulduğunu düşünür.

Brynn, ailesindeki kadınları yüzyıllardır etkisi altına alan lanetin varlığına inanmaktadır. Lanet yüzünden genç kadın gönlünü kimselere kaptırmak istemez zira sevdiği erkek bunun bedelini kendi hayatıyla ödeyecektir. İşte bu yüzden Lucian'la evlenmek zorunda kaldığında da kalbini ona vermeye cesaret edemez. Çekici karısıyla arasında irade savaşı veren Lucian ise gelininin kalbini kazanmaya çalışırken kendini bir anda tehlikenin ve ihanetin merkezinde bulur.

"Bu kitabı son sayfasına varana dek elinizden bırakamayacaksınız."

Romantic Times

"Bayan Jordan harikulade bir hikâyeci olma konusunda kendini kanıtlıyor."

Rendezvous

"Nefes kesici ve kışkırtıcı."

Romance and Friends

EVEDALLAS

WINSOME
online alışveriş: yenisoylet.com.tr

Kapak Görseli: istockphoto

EVEDALLAS WINSOME

Ailenizdeki kadınlar sonsuza dek
güzellikleriyle lanetlenecekler.
Gönüllerini kaptırdıkları her erkek ölecek.

Çingene Laneti, 1623

ÖNSÖZ

Cornwall, ingiltere, Ekim 1813

Kıyafeti ipeksi bir fısıltıyla yere süzülerek onu tamamen çıplak bıraktı. Lucian bu cezbedici manzara karşısında derin bir nefes aldı narin beyaz teni mum ışığının titrek dansıyla altın sarısı ışıltılara bürünüyor, göz alıcı saçları kor alevler gibi parılıyordu.

Baştan çıkarmaya kararlı mıydı? Yoksa sadece...

Planı ne olursa olsun, Lucian bu planın son derece etkili olduğunu itiraf etmeliydi. Daha şimdiden patlamaya hazır hale gelmişti. Yine de içgüdüleri tetikte olmasını söylüyordu.

Bakışları sertleşmiş göğüs uçlarında gezinirken gülümsemeye çalıştı. Uylukları şehvet uyandıran bir davetle hafifçe aralandığında ise "Beni ayartmaya mı çalışıyorsun, aşkım?" diye sordu.

Gülümsemesi oldukça tahrik ediciydi. "Sadece bir tür karşılama. Geldiğine sevindim."

Yalan... Lucian bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Uzunca bir süre onun zümrüt yeşili gözlerine baktı. Değerli derinliklerinde bir günah saklı olabilir miydi?

Lucian güzel karısına bakarken onu sessizce incelemeye devam etti. Ta ki şöminedeki ateşin yumuşak çıtırtısı bu büyüü bozana dek.

Çıplak omzunu zarifçe silkerek maun renkli konsola doğru ilerledi. Konsolun üzerinde içinde kristal bir şarap sürahisi ve kadehlerin

bulunduğu bir tepsi duruyordu. İki kadeh şarap doldurduktan sonra arkasını döndü ve birini Lucian'a uzattı.

Şarabın rengi kan kırmızısıydı. Zehirli miydi ya da sadece ilaçlı mıydı? Her ikisini de hazırlayacak zamanı olmuştu - Lucian Londra'dan Cornwall kıyısına varana dek onu gizlice takip ederek şaşırtmış olsa da.

Lucian içermiş gibi yaparak kadehi dudaklarına bastırdı ve o an eşinin rahatlamış göründüğünü fark etti.

Amansız bir şekilde eşinin oldukça net olduğunu aklından geçirdi. Bir yandan da çıplak vücudunun cezbediciliği karşısında savaş veriyordu. Tedirginliği bunu yeteri kadar dışa vurmuştu. Acemi bir entrikacıydı Lucian'ın aksine. Lucian Fransa'nın ileri sürdüğü en iyi casuslar karşısında bile ne kadar kıvrak zekâlı olduğunu ortaya koymuştu. Ya da İngiltere'nin en beter vatan hainleri karşısında.

Ona uzun uzun bakarken, eşi bakışlarını buna daha fazla katlanamayarak başka yöne çevirmek zorunda kaldı. Lucian'ın dudakları gerildi. Brynn ona ihanet etmiş olabilir miydi? Güzeller güzeli gelini düşmanlarıyla işbirliği mi yapmıştı? Lanet olası ağabeyi ile Fransızlara ve onların uğursuz Korsikalı liderleri, Napolyon Bonapart'a yardım ederek vatana ihanet mi etmişti?

Bu düşünce kalbine keskin bir ağrının saplanması neden oldu, öyle ki Lucian bir an için nefes almakta zorlandığını hissetti.

Brynn kadehinden bir yudum alıp, "Şarabı beğendin mi?" diye sordu mırıldanarak.

"Evet. Ama yine de en lezzetli şaraplar Fransızlardan çıkıyor."

Lucian'ın Fransızlardan bahsetmesiyle birden irkildi Brynn.

"Üşüdün mü?" diye sordu Lucian tonlamasına özen göstererek.

"Beni ısıtacağını umuyorum."

Ayartıcı bir şekilde Lucian'a göz attı. Bu bakış Lucian'ın uyluklarında vahşi bir sıcaklığın kabarmasına yol açtı. Çok değil sadece birkaç hafta önce böyle bir davet aldığı için kendini ne kaçlar şanslı hissettiğini anımsayabiliyordu.

Kendini zorlayarak, "Neden biraz şömineye yaklaşmıyorsun..." dedi.

"Ben de bu sırada perdeleri kapatırım, olmaz mı?"

Lucian eşinin ağız sulandırıcı çıplaklığından bakışlarını kaçırarak arkasını döndü ve pencerelerden birinin yanına gitti. Perdeleri çekerken kadehini bir masanın arkasına doğru belli etmeden eğdi ve şarabın bir kısmının halının üstüne dökülmesini sağladı. Tüm ruhuyla Brynn'in masum olduğuna inanmak istiyor ama yine de ona güvenmeye cesaret edemiyordu.

Bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu, içinden lanetler okuyarak yavaşça diğer pencereye doğru ilerledi. Tam bir aptal gibi davranıyordu. Kendi karısını saplantı haline getirmişti. Onun o ateşli güzelliğini, ışıldayan saçlarını ve cüretkâr ruhunu kafasına iyiden iyiye takmıştı. O... Tutkudan kıvrınmasına neden olan baştan çıkarıcı bir kadındı. Lucian'ın kontrolünü kaybetmesine sebep olan ve onu vahşice deliye döndüren tek kadındı. Lucian'ın aklından hiç çıkmıyordu, rüyalarında bile, hatta özellikle rüyalarında.

Lucian hapse gönderirse onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Koltuğun arkasına geçtiğinde kadehini yine eğdi ve şarabının büyük bir kısmını kasten yere boşalttı. Son pencereye yönelirken şarabından

içer gibi yaparak duraksadı. Ay karanlık ufuk noktasına dek alçalmış, kısmen bulutlarla buğulanmıştı. Sert rüzgâr denizi kabartıyordu; Lucian dalgaların kayalık kıyıya vuruş seslerini işitebiliyordu.

Vatana ihanet için güzel bir gece.

İçerisi ise sıcak ve sessizdi. Lucian eşinin usulca yaklaşan yumuşak ayak seslerini duymadan önce onun varlığını hissetti.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye fısıldadı Brynn. İhtiraslı sesi Lucian'ın midesine kramplar girmesine yetiyordu.

Evet, ona kızgındı. Kızgın, üzgün ve pişmandı. Şimdiye dek onu dizlerinin üstüne çöktürebilecek tek bir kadınla bile karşı karşıya gelmemişti... Brynn'a kadar.

Son perdeyi de hızlıca çekti.

Mimiklerini kontrol etmeye çalışarak yavaşça ona doğru döndü. Eşinin bakışlarının artık sadece üçte biri dolu olan kadehe kaydığını fark etti. Brynn ona kocaman gülümsedi, fakat Lucian kıpırdamaksızın olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Bu oyunu oynayacak ve eşinin ihanetini açığa vurma zamanını kollayacaktı.

Brynn parmağını şarabın içine daldırdı, ardından yükselerek parmağını Lucian'ın alt dudağına bastırdı. "Öfkeni nasıl dindirebilirim, Lucian?"

"Bana kalırsa bunu nasıl yapacağını biliyorsun, aşkım."

Brynn'ın dudakları kıpkırmızıydı ve şarapla nemlenmişti. Lucian dudaklarını onunkilere bastırmamak için kendini zor tutuyordu.

Hareketsiz kalmak için kendine hâkim olmaya çalışıyordu, hatta Brynn

parmaklarını tahrik edici bir şekilde hafifçe kemerinde gezdirdiğinde bile yerinden kımıldamadı.

Lucian herhangi bir karşılık vermediğinde, Brynn onun kadehini aldı ve kendi kadehinin yanına koydu. Ardından Lucian'ın pantolonunun fermuarını açmaya başladı.

Sertleşmiş erkekliğini açığa çıkaracak şekilde kumaşı araladığında, Lucian'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Brynn cezbedici bir gülümsemeyle nabız gibi atan sıcaklığı okşayarak Parmaklarını üzerine kapadı ve Lucian'ın ayaklarının dibine çömeldi.

Eşinin kışkırtıcı şehveti karşısında mücadele ederken Lucian'ın çenesi kasıldı. Brynn'in seve seve kendisine öncülük etmesinden memnun olabilirdi. İlk buluşmalarında Brynn bu konuda adeta savaş vermişti. Fırtınalı evliliklerinin üç ayında arzularını yarıştırmışlardı.

Brynn parmakları aşağı yukarı hareket ederken, öne doğru eğildi ve dudaklarını Lucian'ın sıcaklığına bastırdı. Lucian Brynn'in öpücüğü karşısında titredi. Dudakları sıcacıktı. Dilinin erotik dokunuşları Lucian'ı daha da kızıştıyordu.

Dudaklarının erkekliğinin üzerine tamamen kapandığını hissetti. Kontrolünü kaybetmemeye çalışırken içinde yükselen bir zevk dalgasıyla gerildi. Brynn dili ve dudaklarıyla inceden inceye oyununa devam ediyordu.

Bu mahrem dokunuşlar karşısında Lucian umutsuzca duygularından sıyrılmaya çalıştı. Ona tüm bunları öğreten Lucian'dı bu dayanılmaz etkiyi nasıl vereceği konusunda ona yardımcı olmuştu. Onu hazza boğmuş ve kadınsal tutkuları keşfetmesini sağlamıştı.

Lucian birden ürperdi. Dudakları kor gibi yakıyor, dişleri hafifçe batıyordu.

Brynn, Lucian'ın hisleri konusunda yanılıyordu. Fakat o, damızlık bir kısrağ ya da kolay elde edilebilir bir âşıktan çok daha fazlasıydı Lucian için. Belki de her şey böyle başlamıştı... Şimdi ise Lucian ona tamamen sahip olmak istiyordu. Ama Brynn hiç olmadığı kadar ulaşamaz görünüyordu gözüne. Evliydi ama Lucian onun kalbini kazanamıyordu.

Lucian bu düşünceler ve Brynn'in bu özenli hizmeti karşısında inledi.

Brynn sesinde bir tebessümle, "Canını mı acıtıyorum?" diye sordu.

"Evet," dedi Lucian boğuk bir sesle. "Muazzam bir acı..." Fizikselin ötesinde bir acıydı hissettiği.

"Durmali mıyım?"

"Hayır, denizkızı."

Elleri gönülsüzce Brynn'in parlak kızıl saçları arasında gezindi. Onun ıslak dudaklarının aşağı doğru kaydığını hissetti ve akli bu tarif edilemez büyüye karşı koymak için direnirken kendini öne doğru itti.

Evliliklerinde hiçbir şey planlı olmamıştı. Kabul etmek gerekirse aralarında geçen o ilk tartışmanın suçlusu Lucian'dı. Brynn'a karşı sayısız hata yapmıştı. Brynn'in hararetli karşı çıkışlarına rağmen evlilik konusunda onu zorlamıştı. Ona soğuk davranmış, kasten mesafeli olmayı tercih etmişti.

Son derece kaba davranarak onun ayaklarına kapanmasını ummuştu... Çekici olduğu ya da hoş görüldüğü için değil varlığı ve unvanı yüzünden. Brynn en başından beri ona karşı koymaya çabalamıştı, fakat Lucian onu ehlileştireceğine, dahası ona sahip

olacağına dair ant içmişti. Gelini olduğunda ise ondan yatağını paylaşmasını ve kendisine bir vâris vermesini talep etmişti.

Bu, adil bir değiş tokuş olabilirdi bir oğul uğruna asil bir evlilik. Lucian kendi kanından bir oğla sahip olmak istemişti. Karanlık rüyaları zamansız ölümü aklına sokarken ardında bir oğul bırakmayı arzulamıştı.

Şimdi ise ölüyormuş gibi hissediyordu kendini. Bedeni arsız şevk dalgalarıyla açlığını kabartırken, elleri eşinin saçlarını sıkıca kavıyordu.

Hiç olmadığı kadar Brynn'in esiri olmuştu. Lanet olsun... Ona gönlünü kaptırdığı ilk andan beri bu haldeydi. Ondan bir türlü kurtulamıyordu.

Yaşanacaklar konusunda Brynn onu uyarmayı denemişti, fakat Lucian onu dinlememişti. Ona olan tutkusu kalbi inatla reddetse de giderek tehlikeli bir takıntıya dönüşmüştü.

Brynn bunun böyle olacağını biliyordu ve bunu şimdi Lucian'a karşı merhametsizce kullanıyordu.

Lucian ona karşı birtakım savunmalar geliştirmişti. En belirgin olanı ise tutkusunu reddetmesiydi. Ona sahip olma arzusu ne kadar şiddetli olursa olsun en basiti o göz alıcı gülümsemeleri karşısında bile tepkisiz kalmaya özen gösteriyordu.

Lucian gözlerini sıkıca yumdu. Onu kurtarmak için gerçekten ülkesine ihanet etmeyi düşünüyor muydu? Onuru uğruna bunu göze alıp her şeye inanıyor muydu?

Lanet olsun sana, Brynn.

Titriyordu. Brynn'in omuzlarını kavradı ve onun da zevkten ürperdiğini hissetti. Bakışlarını aşağı çevirdiğinde Brynn'in gözlerinin tutkudan buğulanmış olduğunu gördü. Neredeyse kendisi kadar uyarılmış

görünüyordu. Muhtemelen onu baştan çıkarmaya çalışıyordu ama ihtirası gerçektir.

Bunu bilmek Lucian'ın tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Onu hızla ayağa kaldırmasıyla Brynn bacaklarını onun bedenine doladı ve Lucian ateşli bir şekilde dudaklarını onunkilere bastırdı.

Onu kucağına alıp yatağa götürdü, ipek çarşafın üzerine yatırdıktan sonra da davetkâr bir şekilde aralanmış uylukların arasına yerleşti.

Bir an için tereddüt etti. Brynn'in yüzü mum ışığının titrek yansımalarıyla o kadar güzel görünüyordu ki. Eli gerçeği öğrenme isteğiyle boğazına doğru kaydı. Kalbini ve aklını okuma isteğiyle.

"Lütfen... Seni istiyorum, Lucian," diye fısıldadı Brynn boğuk bir sesle.

Seni son nefesimi verene dek arzulayacağım, diye düşündü Lucian eşinin derinliklerinde kendini kaybederken.

Islak ve oldukça davetkârdı. Dahası için esnek bacaklarını Lucian'ın kalçalarına doladı.

Lucian'ın tüyleri diken diken oldu. Ona havadan bile daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Bu nasıl olmuştu? Evliliklerinin bir gün bu noktaya geleceğini bilseydi onu yine evlilik konusunda zorlar mıydı? Aynı hataları yine yapar mıydı? Uyarı sinyallerini körü körüne görmezden gelir miydi?

Brynn üç ay önce o تنها koyda onunla ilk kez karşılaştığında ne düşünmüştü? Lucian fikrini değiştirip ona karşı daha farklı davranabilir miydi?

Brynn yaşanacakları biliyor muydu? Buna rağmen vatana ihanet edecek kötü niyetli planlar yapmış mıydı?

Lucian tohumlarını eşinin derinliklerine bırakırken keyifsizce
homurdandı.

Keşke bilebilseydi...

BİRİNCİ BÖLÜM

Cornwall kıyısı, üç ay önce...

Bundan çok daha iyi günler görmüştü. Brynn Caldwell gelgit havuzunda için için kaynayan öfkesini bastırmaya çalışarak sıcak dalgaların arasına daldı. En büyük kardeşi Grayson sabrını giderek zorluyordu.

Bir küfür savurarak yüzeye çıktı ve sakinleşmek üzere sırtüstü uzandı. Bu, Gray'le beyhude tartışmalarının ve evlerinin aşağısında kalan تنها koya sığınmasının ilki değildi. Koyun her iki tarafı da keskin ve sivri uçlu kaya bloklarıyla çevrelenmişti ve arka kısmında kalan alçak yalılar doğal kaya havuzuyla örtülmüştü. Brynn şimdi olduğu gibi ne zaman kaçacak bir yere ihtiyaç duysa buraya gelirdi.

Burada, iç bunaltıcı kısıtlamaların uzağında, kendini özgür hissedebiliyordu. Burada sürekli endişelendiği dertleri untabiliyordu: Giderek fakirleşen ailesini nasıl bir son bekliyordu? En küçük kardeşi, Theodore'u Gray'den nasıl koruyabilirdi?

Brynn denizin üzerinde süzülürken, temmuz ayının öğleden sonra güneşi yüzüne vuruyor, tuzlu su yıpranmış sinirlerini okşuyordu. Kendini şimdiye kadar hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Gray, Theo'yu kaçakçılık yapacakları kısa süreli bir gezintiye çıkarmaya niyetliydi. Ve Brynn onu durdurmak adına hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

"Şeytan onu aldı," diye mırıldandı ağabeyine karşı sık sık kullandığı sözü yineleyerek. Grayson'ı gerçekten çok seviyordu, ancak küçük bir çocuğu kaçakçılık gibi bir işe bulaştırması tam anlamıyla caniceydi.

Bu tutumu Brynn'ın kendisini aciz hissetmesine neden oluyordu. Theo'yu bebekliğinden bu yana anneleri on iki yıl önce doğum yaparken ölmüştü büyüten oydu ve Theo'nun kendisi ve diğer dört kardeşi gibi böyle tehlikeli bir işe bulaşmasını istemiyordu.

Kaçakçılık Cornwall kıyılarında bir yaşam biçimiydi. Burada doğmuştu; yerel halktan insanlar hayatta kalmak adına kanyak ve ipek gibi vergi kesintisi korunan ürünlerle yasa dışı ve uygunsuz ticaret yapmaya başlamışlardı.

Fakat gümrük vergisiz ticaret bir hayli tehlikeliydi. Babaları yıllar önce gümrük kaçakçılığına engel olmak için kullanılan silahlı bir deniz motorundan kaçmaya çalışırken canından olmuştu. Aynı zamanda bölgede arkalarında çocuklarını babasız, eşlerini dul bırakan sayısız erkek vardı.

Ve şimdi Grayson Theo'yu yakın zamanda gerçekleşecek olan kanyak kaçakçılığına dahil etmeyi düşünüyordu, böylelikle gücünü kanıtlayabilir ve babalarının birikmiş borcunu ödeyebilirdi. Bu Brynn'ı şiddet kullanmaya teşvik eden bir durumdu.

Bir süre daha yüzeyde sırtüstü uzanmaya devam etti, ardından hayal kırıklığını bastırmak istercesine biraz daha yüzdü ki bunun hiçbir faydası dokunmuyordu. Tüm enerjisini kıyıya doğru yüzmek için harcadı, ancak hissettiği suçluluk, öfke ve çaresizlik güçlükle tırmandığı kaya havuzu kadar aşılmazdı.

Duruşunu bozmaksızın uzun saçlarını kıvrıp suyunu sıktı. Denizden vuran esinti çok geçmeden kurumasını sağlayacaktı, Cornwall kıyıları İngiltere'de en sıcak iklime sahip olan bölgelerden biriydi.

Havlusuna uzanmak için eğildi, ancak her nasılsa havlu görünürde yoktu. Özel mabedinde davetsiz bir misafir bulma telaşıyla etrafına bakındı. Birden donup kaldı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başlamıştı.

Koca bir kaya parçasına üstünkörü yaslanmış, öğleden sonra güneşinin yaydığı gölgelerin arasından Brynn'i izliyordu. Gayri resmi bir şekilde giyinmişti üzerinde bacaklarını saran bir pantolon, ışıldayan uzun çizmeler ve ketenden beyaz bir gömlek vardı, kravat takmamıştı. Usul usul Brynn'i inceleyen bakışları gibi görünüşü de sıradandı.

Brynn birden paniğe kapıldı ve bir adım geriledi. Uçurumun sakladığı bu koyu nasıl olmuştu da keşfedebilmişti? Gümrük memuruna benzemiyordu, fakat hükümetin adamları kaçak mal aramak için bu kıyılarda bazen serseri mayın gibi gezinirlerdi.

Brynn nefesi kesilerek, "Kimsiniz?" diye sordu. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Şuradan aşağı indim," diye karşılık verdi adam kayalık alanı işaret ederek.

"İlk soruma cevap vermediniz."

Uzun boylu ve oldukça kıvrak, diye düşündü Brynn. Koyu renkli kıvrıkcık saçları da modaya uygun olamayacak kadar uzundu. Birkaç adım atıp gölgeler arasından sıyrıldığında, Brynn'in bakışları adamın yüzüne odaklandı. İnce, aristokratik hatlı yüzüyle oldukça yakışıklıydı, şehvet

uyandıran dudakları kibirden yoksundu. Sık kirpikli gözleri güneşli bir günde fark edebileceğiniz okyanus mavisi rengindeydi ve Brynn'a sabitlenmişti.

Brynn'ın sersemlemiş bir şekilde kendisine hayran hayran baktığını hissetmişçesine, "Ben Wycliff," dedi kısaca.

Öyleydi de. Brynn zengin ve kudretli Wycliff Kontu'nun adını daha önce duymuştu. Kötülüğü ile nam salmış ve haysiyetsiz Hellfire Cemiyeti'nin zevk ve sefaya kendilerini adayan ahlaksız ama ayrıcalıklı soylular kulübünün üyelerinden biriydi. Brynn birden bambaşka bir tehlikenin merkezinde bulunduğunu hissetti. Onunla yalnız başına olması bile adını lekeleyebilirdi.

"Bu burada ne yaptığınızı açıklamıyor," diye karşılık verdi keskin bir ses tonuyla.

"Bir arkadaşı ziyarete geldim."

"Başkasının alanına tecavüz ettiğinizin farkında mısınız?"

Dudakları cezbedici bir gülümsemeye aralandı. "Bir denizkızını kendi krallığında izleme keyfinden kendimi alamadım. Gerçek olduğundan bile emin değildim."

Havluyu uzattı, fakat Brynn ihtiyatlı bir şekilde bir adım daha geriledi, içgüdüleri bir an önce buradan uzaklaşmasını söylüyordu. Biraz daha gerilemek istedi, ancak suya dalmaktan başka kaçacak hiçbir yer yoktu.

"Benden korkmana gerek yok," dedi sakın bir tavırla. "Güzel kadınların ırzına geçmek gibi bir alışkanlığım yok..."

Her ne kadar yarı çıplak olsalar da."

"Demek istediğiniz..." diye söze başladı Brynn, ardından bakışlarını aşağı çevirdi ve o an nefesi kesildi. Kıyafeti üzerine yapışmıştı ve pembe göğüs uçlarını, dahası uylukları arasındaki v şeklindeki koyu kestane renkli tüyleri gözler önüne seriyordu. Telaşa kapılarak havluyu aldı ve ilgili bakışlardan kendisini korurcasına çabucak sarındı.

"Sana saldırmayacağım. Ne de olsa ben bir beyefendiyim."

"Acaba?" diye sordu Brynn kuşkucu bir edayla. "Bir beyefendi olsaydınız bir an önce buradan uzaklaşır ve giyinmeme müsaade ederdingiz."

Mavi gözlerinde hınzır bir gülümseme belirdi, ancak Brynn'ın isteğini yerine getirmek adına herhangi bir hamlede bulunmadı. Kabalığı karşısında öfkeden deliye dönen Brynn hızla onun yanından geçti ve kıyafetleri ile terliklerini bıraktığı kayaya yönelerek çakılların üzerinden çıplak ayak ilerlemeye başladı. Henüz dört adım atmıştı ki sol ayak tabanına saplanan keskin acı onu soluksuz bıraktı. Sendeledi ve beceriksizliğine lanetler yağdırarak tek ayağı üzerinde dengede durmaya çalıştı. Ayak tabanı kesilmişti.

"Kanıyor," dedi kaygılı bir ses arkasından.

"Ben iyiyim."

Topallayarak kıyafetlerinin yanına gitmeye çalışırken, birdenbire bir çift güçlü kolun kendisini kavradığını hissetti.

Yaşadığı panik nefesini kesmeye yetmişti.

"Buna nasıl cesaret... Çabuk beni aşağı indir!" diye emretti ve kolları arasından sıyrılmaya çalıştı, ancak mücadelesi boşunaydı.

Wycliff sadece uzun boylu ve kıvrak değildi, aynı zamanda şaşırtıcı bir şekilde kaslıydı da. Ve dediğim dedik tavırları ses tonuyla bir araya gelince de...

"Olduğun yerde kal," dedi. "Sadece yarana bakmak istiyorum."

Onu tüy kadar hafıfmişcesine taşıyıp bir kaya parçasının üstüne oturttu, böylece yüz yüze geldiler, Brynn'ın dizleri Wycliff in geniş göğsüne geliyordu.

Brynn onu kendinden uzaklaştırmak istercesine bakıyordu, ancak Wycliff sadece hınzır bir şekilde gülümsemekle yetindi. Bakışları göğüslerine kaydığında, Brynn havlusunun açılmış olduğunu fark etti ve ona sıkıca sarınarak göğüslerini örttü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, neyse ki havlu dizlerine dek vücudunu gizliyordu.

Wycliff dikkatini sonunda Brynn'ın sol ayağına yöneltti. Zarif elleriyle Brynn'ın ayağını avuçlarının arasına alıp kanlı kesiği incelemek için yavaşça çevirdi. Ayak tabanından kumu temizlerken ve başparmağıyla kesiği yoklarken dokunuşu  zenliydi.

"Derinden kesilmiş gibi görünmüyor," diye mırıldandı.

"Size demiştim, lordum, ben gerçekten iyiyim. Ve bana sarkıntılık etmenizden inanın hiç de hoşnut değilim."

Lord Wycliff cevap vermek yerine gömleğinin bel kısmını çekiştirmeye başladı.

Brynn'ın gözleri bunun üzerine kocaman açıldı. "Ne yapıyorsunuz böyle?"

"Yaranı sarmak için gömleğimi kullanacağım. Yanımda bandaj yok... Hatta mendil bile yok."

Pahalı ve oldukça kaliteli bir gömlek, diye düşündü Brynn. Fiyatı, kendi ailesinin bir haftada kazandığından bile fazla olmalıydı. Fakat söylenenlere göre Wycliff Kontu bu gibi bir düzine eşyayı iki kez düşünmeksizin harcayabilecek kadar zengindi.

"Gömleğinizi mahvedeceksiniz," diyerek itiraz etti Brynn.

Yüzünde yine o cezbedici gülümseme belirdi. "Ama bunun için geçerli bir nedenim var."

Gömleği bel kısmından dışarı çıkardı, dikişinden çekerek yırttı ve Brynn'in ayağına sarmaya başladı.

Brynn dudaklarını ısırarak önünde eğilmiş olan koyu renk saçlı figüre uzun uzun baktı. Garip ama yakınlığı onu etkiliyor, hislerini uyarıp kalp atışlarını gülünç bir şekilde hızlandırıyordu. Kalın telli, kıvrıkcık saçları kahverenginin en koyu tonuydu ve Brynn denizden vuran esintiyle onun o erkeksi kokusunu alabiliyordu.

Keza Wycliff de durumun farkındaydı kumaşı Brynn'in ayağına bağlarken dokunuşları oyalayıcı ve kışkırtıcıydı. Kumaşa düğüm attıktan sonra duruşunu bozmadı. Birden bakışlarını Brynn'a çevirdi. Safir renkli gözleri gölgelenmişti.

Brynn donup kaldı. Tanrım. Bu bakışı daha önce görmüştü. Arzu, ihtiyaç, ilkel erkek şehveti. Brynn oturduğu yerden kalkmak istemiyordu zira sudan çıkmış bir kedi gibi ıslak ve hırpalanmış görünüyordu, böyle olduğu halde bu yakışıklı yabancı ona hayatında ilk defa sihirli bir varlıkla karşılaşmışçasına bakıyordu.

Çingenelerin laneti, diye düşündü Brynn kalbi acıyarak. Romanların büyüsü hemen hemen iki yüz yıldır ailesindeki kadınlara erkeklerin deli

olmasını sağlıyordu. Ve Brynn ahlaksız bir lordla bu ıssız koyda bir başınaydı.

Güneşin yakıcı sıcaklığına karşı birden ürperdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Wycliff. Sesi boğuk çıkmıştı.

"Hayır... Size iyi olduğumu söyledim. Ve buradan uzaklaşarak beni huzur içinde yalnız bırakmanızı istediğimi de."

"Seni burada, bu halde bir başına bırakmak benim için hiç de onurlu bir davranış olmaz. Yaralısın."

"Başımın çaresine bakabilirim."

"Bu halde evine yürüyemezsin, denizkızı. Nerede yaşıyorsun? Seni oraya kadar taşıyacağım."

Brynn tereddüt etti. Açıkça kendisini taşımasına izin veremezdi bu mümkün değildi. Kötü şöhretli bir soyluyla yalnız başına görünemezdi, özellikle de yarı giyinik bir haldeyken. Kayanın üzerine bırakmış olduğu kıyafetleri giyse bile halkın gözü önünde onun kolları arasında olmak bir skandala yok açardı. Ayrıca Brynn'in kimliğinin açığa çıkması Wycliff in de başını derde sokabilirdi.

Onu bırakırsa, Brynn koydan geçerek eve dönebilirdi zira koy yalıyarın tepesinden evlerine dar bir geçitle bağlanıyordu.

Bu bir yalandı... Bakışlarını sırf bu yalanı örtbas etmek adına yere çevirdi. Bir hizmetçi olduğuna inanmasını sağlayarak Wycliff i cesaretlendirmek belki de en iyisi olacaktı gerçek bir leydi bu şekilde yüzemezdi. "Efendim yabancı bir erkeğin bana eve kadar eşlik etmesini hoş karşılamayacaktır."

"Bir koruyucun mu var?"

Wycliff, bu sorusuyla Brynn'a birinin kapatması olup olmadığını sormaya çalışıyordu.

"Evet, lordum." Ona koruyucusunun, en büyük kardeşi Sör Grayson Caldwell olduğunu söylemedi.

"Bunu tahmin etmeliydim." Adamın sesi duygusallaşmış ve kısılmıştı. "Senin gibi hoş bir kadının bir koruyucusu olmasa şaşardım."

"Lütfen... Bırakın gideyim..." Brynn oturmakta olduğu kayadan inmeye çalıştı, fakat Wycliff onun hemen önüne geçti.

"Bana henüz ismini bile söylemedin."

"İsmim..." Elizabeth diyecekken duraksadı ki bu gerçekten de ikinci ismiydi. Fakat hizmetçilerin çoğu bu gibi zarif bir isme sahip olamazdı. "İsmim Beth."

Ağır göz kapakları Brynn'ı incelerken hızla açılıp kapandı. "Her nedense bu hiç uygun bir isim değil. Bir denizkızına bu ismin verilmesi hiç adil değil. Sana Afrodite diye hitap edebilirim. Dalgaların arasından çıkışını gördüğümde aklımdan ilk bu geçmişti."

"Bana hiçbir şekilde hitap etmenizi istemiyorum, sadece hoşça kal deyin ve gidin."

Gözlerini kısan Wycliff gülümseyerek onu süzdü. "Ne kadar huzursuzsun böyle. Koruyucun hakkından geliyor olmalı."

"Bu sizin yorumunuz, lordum."

"Hayır, ne yazık ki öyle değil." Ses tonu titrek ve boğuk çıkmıştı. Tahrik ediciydi. Brynn'ın sinirlerini kadife gibi okşuyordu.

"Beni bırakacak mısınız?" diye karşılık verdi Brynn nefesi kesilerek.

"Evet ama tek bir şartla."

"Şart derken?" Brynn gücünü toplamaya çalışarak ona temkinli bir şekilde uzun uzun baktı. Hayal kırıklığıyla geçen günün ardından vakit öldürecek ya da bu adamı keyiflendirecek ruh halinde değildi.

"Bir bedel ödemelisin." Wycliff elini kaldırdı ve bir parmağıyla Brynn'in dudaklarını hafifçe okşadı. "Küçük bir öpücük... Sadece küçük bir öpücük."

Brynn onun tek bir öpücükle tatmin olmayacağından korkuyordu. Wycliff Kontu gibi deneyimli ve zevk sahibi bir erkek bile Çingenelerin lanetine karşı koyamazdı. Brynn'in bitmek tükenmek bilmeyen korkularının temelinde belirgin kadınsal güçlere sahip olması yatıyordu. Efsanevi atalarından miras almış olduğu karşı konulmaz bir çekicilik.

Yine de söylediğini yerine getirmezse ondan kurtulamayacağını biliyordu.

"Eğer seni öpersem, gideceğine söz verir misin?"

"Elbette."

"Bana şerefine üzerine söz verir misin?"

"Kesinlikle."

Adamın bakışları onu derinden sarsıyordu, bu yüzden Brynn yüzünü başka bir tarafa çeviremedi. Ona inanmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Pekâlâ," dedi gönülsüz bir ses tonuyla. "Sadece bir öpücük."

Wycliff onu bileklerinden kavrayıp kayadan indirirken, boğazı kuruyan Brynn olacaklara karşı kendini hazırlamaya çalıştı. Fakat Wycliff onu basitçe yere indirmek yerine sıkıca kolları arasına aldığı anda, nefesinin kesildiğini hissetti.

Wycliff in gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Sadece tek bir öpücük iznim varsa bunu en iyi şekilde yerine getirmeliyim." Kavrayışı hâlâ sıkıydı. Kafasını öne doğru eğdi.

Dudakları sıcak ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve Brynn'in hayal bile edemeyeceği kadar tahrik ediciydi. Brynn kıpırdamamaya çalışıyordu, ancak bu yakışıklı yabancının cazibeli dokunuşları karşısında bu pek de mümkün değildi.

Wycliffin elleri sırtını okşuyor, dişleri alt dudağında geziniyordu. Brynn bu cinsel temasın içinde kabaran ilk kıpırtılarını hissetti ki buna kesinlikle hazır değildi.

İçgüdüsel olarak dudakları aralandı ve Wycliff bu fırsatı anında değerlendirdi. Dili incelikle ağızından içeri kaydı. Tadı akıl almaz bir şekilde tahrik ediciydi. Brynn uyluklarının arasında tanıdık gelmeyen inceden bir sızı hissederek bu kadifemsi ılık okşayışlar karşısında titredi.

Wycliff açlığını dindirmek ister gibi daha da talepkâr bir şekilde Brynn'i öpmeye başladı. Diliyle ona açık açık kur yaparken, Brynn'in vücudundaki her bir sinir hücresini uyarıyordu. Brynn'in boğazından çaresiz bir iç çekiş yükseldi. Wycliff in kalçasının hafif salımları ise arsızca ıslanan uyluklarını hafifçe aralamasına, göğsünde utanmaz bir karıncalanma hissetmesine neden oluyordu.

Sonra Wycliff onu daha da yakınına, kendi sıcaklığına, sertleşmiş erkekliğine doğru çekti. Brynn artık nefes almakta zorlanıyordu. Ve Wycliff in elleri...

Uzun parmakları göğsüne doğru kıvrılırken, Brynn'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Aklının uzak bir köşesinde ona bu gibi bir

özgürlük tanımaması gerektiğini biliyordu, ancak ona karşı gelecek gücü kendisinde bulamıyordu. Deneyimli parmakları ustaca onu okşuyordu.

Wycliff kafasını kaldırdığında, Brynn titriyordu. Bakışları delip geçiyor, rahatsız edici bir samimiyetle içine işliyordu.

"Tadına bakmak istiyorum," diye mırıldandı Wycliff. Sesi boğuk ve nefes nefese çıkmıştı.

Brynn dönüp kaçabileceğini biliyordu ama yerinden kıpırdıyamıyordu. Wycliffin bakışlarının sarsılmaz yoğunluğunun esiri olmuştu adeta.

Wycliff, Brynn'in alnından ıslak bir tutam saçı uzaklaştırdı, ardından elleri boynuna doğru kaydı. Havlu, göğüslerini sıcak güneşin ve Wycliff in hararetli bakışları altında serbest bırakarak usulca yere süzüldü.

Kobalt mavisi gözleri ışıldayan Wycliff başını öne eğdi. Brynn, Wycliff'in dudaklarını teninde hissetmeden önce nefesinin yumuşak dokunuşuyla ürperdi. Wycliff dilini Brynn'in sertleşmiş göğüs ucunda gezdirirken boğazından hafif bir inilti yükseldi. Ardından dudakları doymak bilmez bir şekilde onun göğsüne kapandı.

Brynn'in vücudunu kaplayan bu his o kadar dayanılmazdı ki bacakları onu taşıyamaz olmuştu. Elleri Wycliff in saçlarına uzandı ve o ipeksi yoğunlukları kavradı. Wycliff onu kayaya doğru itti, fakat Brynn kafasının içinde yankılanan uyarı sinyallerini önemsemeksizin ona karşı koymadı. Wycliff onu baştan çıkarmaya çalışıyordu ama bu Brynn'in umrunda bile değildi.

Dizi, Brynn'in titreyen bedenine arzu kıvılcımları göndererek sertçe bacaklarının arasına yerleşti. Sert kaya incecik kıyafetinin üzerinden az

da olsa canını acıtsa da kendini Wycliff in amansız dokunuşlarına teslim olmuş halde buldu.

Wycliff işkence edercesine onun tadına bakmaya devam ederken, Brynn kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

Tanrım, ona neler oluyordu böyle? Şimdiye kadar hiçbir erkek onu böylesine etkilememişti. Brynn şimdiye dek hiçbir erkeğe karşı böylesine yoğun duygular beslememişti. Erkekleri deliye çeviren kadınlardan biriydi. Erkekler... Çingenelerin karşı konulmaz büyüsünün kurbanları olan erkekler...

Ulu Tanrım... Lanet...

Bilincinin mantık arayan kısmı akıl almaz loşluklara gömülmüştü. Bu delilikti. Wycliff oldukça ateşliydi. Tutkusu kontrolünü bastırıyor, karanlık ve tehlikeli bir şeye doğru yol alıyordu. Brynn kuşku duymaksızın bekâretini kaybetmek üzere olduğunu biliyordu bu şekilde davranmasına izin verirse, geriye sahip çıkacağı bir masumiyeti kalmayacaktı.

"Hayır... Lütfen... Söz vermiştin..." dedi soluk soluğa.

Artakalan tüm gücüyle karşı koymaya çalışarak onu itmeye çalıştı. Fakat Wycliff onu bırakmadı.

Brynn'ın çaresizliği giderek artıyordu. Paniğe kapılarak o erkeksi sertliğe temas edecek şekilde dizini kırdı.

Wycliff karşılık olarak inleme ve homurdanma arasında keskin bir ses çıkardı, fakat Brynn'ın kendi hesabına yarattığı bu fırsat istenen etkiyi gösterdi ve Wycliff hafif bir küfür savurarak onu serbest bıraktı. Brynn, Wycliff in yüzünde beliren şaşkınlık, acı ve öfke dolu ifadeyi fark etti. Elleri

uyuluklarının arasına kenetlenmiş olan Wycliff orada bir süre öylece durdu. Nefes almakta zorluk çekiyordu.

Brynn ona uzun uzun baktı. Bir leydinin bir erkek bedeninin inceliklerini bilmesi pek mümkün değildi, ancak beş erkek kardeşle büyümesi Brynn'ın pek çok şeyi öğrenmesini sağlamıştı. Grayson Brynn'ın kendini fiziksel olarak koruması için onu eğitmiş, ona erkek anatomisinin değerli kısımları hakkında aydınlatıcı bilgiler sunmuştu.

Brynn aylardan beri ilk kez kardeşine lanet etmek yerine ona şükrederken buldu kendini.

Fakat yakışıklı Wycliff Lordu kafasını kaldırdığında, yaralı bir erkekle ilgilenmek zorunda kaldığı için Brynn kendi kendine öfkeleni. Wycliff in gözleri büyüendiğini ortaya koyarcasına ısı ısı parlıyordu, dahası bu gözler tehditkâr bir şekilde göğüslerine odaklanmıştı.

Brynn darmadağın olmuş kıyafetini düzeltmeye çalışarak Wycliff ve kayanın arasından sıyrıldı. Ona böylesine bir acı çektiirdiği için pişmandı ama yine de büyüü bozmanın başka bir yolu yoktu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Fakat beni hiç öpmemeliydin... Bana o şekilde dokunmamalıydın."

Wycliff nefesini düzenleyerek Brynn'ı şaşırtan bir karşılık verdi. "Biliyorum. Affedilemez bir hataydı."

Brynn kıyafetlerini bıraktığı kayaya doğru ilerlerken tedbiri elden bırakmaksızın ona baktı.

Wycliff in dudakları mütevazı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üzgün olması gereken benim. Tek özrüm ise cazibene karşı koyamamış olmam."

Özrü karşısında hayretler içinde kalan Brynn yine de ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Elbisesini ve terliklerini alıp Wycliff in bakışlarından kaçınmak adına onları göğsüne bastırdı.

"Senin için hiç de iyi olmadı ama," diye gönülsüzce karşılık verdi.

Elindekileri daha da sıkıca göğsüne bastırarak döndü ve yaralı ayağına aldırış etmeksizin kayalık patikadan tırmanmaya başladı.

Arkasına göz atmak isteyerek bir kez duraksadı. Wycliff Lordu çakıllı sahilde gözlerini ona dikmiş öylece duruyordu. Dağın başında kendi bölgesini inceliyormuşçasına bacakları iki yana açıktı ve elleri belindeydi.

Brynn, Wycliffin kendisini takip etme girişiminde bulunmadığını fark etti içi rahatlayarak. Yine de bu kadar kaba bir kontla hiç karşılaşmamıştı. Bundan emindi.

Çalıların ve sık ağaçların arasından geçerek gözden kayboldu.

Brynn'in görüş açısından çıkmasıyla birlikte Wycliff derin bir nefes aldı. Bu karşılaşma onu beklenmedik bir şekilde sarsmıştı.

Alışılmışın dışında, romanlara yansıyacak türden bir deneyimdi... Başını sonunu bir hizmetçinin belirlediği. Hatta öyle bir deneyimdi ki şimdiye dek Wycliffe karşı koyabilen ve ona böylesine kendini kaybettiren tek bir kadın dahi olmamıştı.

Lucian gülümseyerek kafasını salladı, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. Reddedilmeye alışık değildi. Normalde kadınlar, konumları ne olursa olsun, Wycliff in ilgisini çekmek için adeta yarışıklardı. Wycliff daha önce hiç bu şekilde geri adım atmak zorunda kalmamıştı.

Aslında bu gerçekten önceden tahmin edilmesi mümkün olmayan bir olaydı. Lucian'ın canlı savaş istihbaratlarını rapor etmek gibi bir görevi

vardı ve saklanmış olabilecek altınları bulmak adına sahilleri araştırıyordu. Bulduğum son şey parlak kıvıllı renkli saçları, zümrüt yeşilli gözleri olan giyinik bir denizkızı, diye düşündü.

İlk bakışta etkilenmiş, büyülenmiş bir şekilde onun kaya havuzundan çıkmasını izlemiş, tesadüfen rast geldiği bu yabancı güzellik karşısında ıstırap çekmişti. Kız, gün ışığının altında sırlıslık bir halde dururken, ılık esinti vücudunu hafifçe ürpertmişti. Bu haliyle ilkel bir tanrıça gibi görünmüştü Lucian'ın gözüne. Ve şahit olduğu bu beklenmedik manzara karşısında Lucian'ın adeta nefesi kesilmişti.

Fakat o hayali bir yaratık değildi, Lucian bunu hoşnutlukla keşfetmişti. O aşırı derecede gerçek ve çekici bir kadındı. Ona dair her şey ciddi anlamda şehvet uyandırıyor... Saçlarının yoğun parıltısından o kaymak gibi ipeksi tenine, sıkı kalçalarına, denizden çıkmış ıslak bedenine dek. Ve gözleri...

Lucian o yeşil gözler karşısında kendinden geçebilirdi.

Tanrı aşkına kimdi o? Alt tabaka hizmetlisi olamayacak kadar düzgün konuşuyordu. Bir leydinin hizmetlisiydi belki de ya da bir öğretmendi. Fakat bir öğretmen gibi de görünmüyordu, özellikle de cüretkârlığı düşünülürse. Lucian gözüpekliği karşısında az da olsa şaşkına dönmüştü.

Görünen o ki konumu güvence altında olan, kendine güveni tam bir kadındı. Güzelliği de kuşkusuz varlıklı bir koruyucusu olduğuna yorulabilirdi.

Lucian onun ateşli, kibirli ve cinsel sorumluluklarını yerine getiren bir kapatma olabileceğini de biliyordu.

Bir an için o ipeksi bedeninin derinlerine gömüldüğünü hayal etti, o ince bacaklarını bedenine doladığını, tutkunun şiddetli salınımlarıyla onu ele geçirdiğini.

Bu kadarı bile kanının kaynamasına yetiyordu. Ve ona nasıl karşılık verdiğini düşündükçe de...

O da istemişti, Lucian bunu biliyordu. Uyarılmış bir kadının tüm belirtilerini göstermiş, Lucian ona dokunurken ve okşarken kendini kontrol etmekte zorlanmıştı, dahası o dolgun, şehvetli göğüslerinin tadına bakılırken zevkten usulca inlemişti bile.

Lucian bu taze anı karşısında sıcakladığını hissetti. Uylukları karıncalanmaya başlayınca da kendini hafif bir küfür savururken buldu. Gençliğinden beri bu gibi tamamlanmamış bir arzu karşısında ıstırap çekmemişti.

Peki bu noktaya nasıl olmuştu da sürüklenmişti? Koruyucusunun yanından ayrılabilirmiydi? Lucian'ın onunla gizliden gizliye görüşmesi mümkün değildi.

Lucian aylardan beri kendisine bir oğlan verecek bir gelin arıyordu. Karşılaştığı denizkızınm soyu dikkat çekiciyse, onu istemekten bir an için bile tereddüt etmeyecekti.

Doğurganlığı konusunda yetersiz olsa bile en azından onunla oynaşabilirdi. Hayır, oynaşmaktan öte Lucian ona sahip olabilirdi. Ona çaresizce sahip olmayı arzuluyordu. O büyüleyici güzelliği yatağında istiyordu.

Gözlerini kısarak onun gözden kaybolduğu noktaya baktı. Onu istiyordu. Ve Lucian Tremayne, yedinci Wycliff Kontu her zaman için istediği şeye sahip olurdu.

İKİNCİ BÖLÜM

Brynn oldukça gönülsüz bir şekilde ailesinin at arabasından indi ve ağabeyinin kendisine sunduğu kolu tuttu. Işıkların buyur eden parıltısı Hennessey Dükü'nün bölgedeki en yüksek rütbeli asilzade yurtluğunu aydınlatıyordu, fakat Brynn'in bu toplantıya katılmak gibi bir arzusu yoktu; bunun ender görülen, gurur verici bir olay olması onu hiç ama hiç ilgilendirmiyordu.

"Gülümsemeyi deneyebilirsin, kedicik," diye dalga geçti Grayson.

"Giyotine gidecek gibi görünüyorsun."

"Evde kalmayı tercih ederdim."

"Biliyorum. Ama Dük evinde bir davet düzenlemeyeli neredeyse üç yıl oldu. Evde kalmayı tercih etseydin, bu tavrınla onu ve şöhretli konuklarını hiçe saymış olurdun."

Brynn'in kalbi bu şöhretli konukların düşüncesiyle hızla çarpmaya başladı. Wycliff Kontu. Yaşlı Dük Londralı ziyaretçileri şerefine bir davet düzenlemişti.

"Dahası..." diye ekledi Grayson ciddi bir ifadeyle. "Bu senin de yararına olacak. Kendini toplumdan soyutlama tehlikesiyle karşı karşıyasın."

"Toplum içine neden çıkmadığımı gayet iyi biliyorsun."

"Evet, ancak kendini toplumdan tam anlamıyla soyutlaman gerekmiyor. Sadece erkeklerin ilgisinden uzak durman yeterli. Ve lanet

ya da her neyse... Wycliff Kontu'nun seni gördüğünde kendinden geçmesi olası. O İngiltere'nin en beğenilen adamlarından biri. Kuşkusuz şans eseri karşılaştığı senin gibi bir güzeli etkilemeye çalışacak."

O gözüpek kont beni zaten etkiledi, diye düşündü Brynn içten içe.

Brynn uçuşunun etrafında gezinen yabancı konusunda ağabeyini uyarmamış, ona dört gün önce ahlaksız Wycliff Kontu ile karşılaştığından bahsetmemişti. Gray bunu öğrendiğinde sinirlenip Brynn'ın koya yüzmeye gitmesini yasaklayabilirdi ki bu da Brynn'ın özgürlüğünün kısıtlanması anlamına gelirdi. Grayson onu bir anne gibi korur kollardı.

Geniş bekleme odasına kabul edilirlerken, Grayson eleştirel gözlerle kız kardeşine baktı. "Erkekleri etkilemekten kaçınman gerektiğini düşünmen gerekmiyor, Brynn. Kadınsal cazibeni saklamayı becermişsin zaten."

Brynn'ın fildişi renkli kıyafetinin modası geçmişti kumaşı gösterişsizdi ve yüksek yakasıyla oldukça iddiasızdı. Işıl ışıl parıldayan saçları ise sıkıca toplanıp tüylü bir şapkanın altına sıkıştırılmıştı.

"Olur da ilgisini çekersen ağırbaşlı davranmaya çalış. Wycliff elit tabakada oldukça söz sahibidir, bu yüzden onunla tanışmak faydalı olabilir."

"Kime faydalı olabilir?" diye karşılık verdi Brynn kuru bir sesle.

"Elbette ki bana. Ailemize."

Brynn ağabeyinin ses tonundaki keskinliği fark etti ve ona şöyle bir baktı. Ondandır dört yaş büyük olan Grayson Brynn'inkiyle benzer yüz hatlarıyla yakışıklı bir adam olsa da saçları kardeşininkinden daha

koyuydu. Bakışları ve görünüşüne rağmen nitelikleri gerçekten mali durumunun bozulmasından ötürü dezavantaj yaratıyordu.

Ailesi hiçbir zaman varlıklı olmamıştı, fakat babalarının ölümünden üç yıl önce ciddi anlamda borca girmişlerdi.

Samuel Caldwell sadece mantıksızca yatırımlar yapmamış, aynı zamanda bir tefeciden yüksek meblağda borç para da almıştı.

Vâris olan Grayson borçluların tutulduğu hapis haneye girme tehlikesi altındaydı, ama yine de kardeşlerini şikâyet dahi etmeksizin kanatları altına alma görevini layıkıyla yerine getirmiş ve ailesini bir arada tutmayı başarmıştı. Bu ağır bir sorumluluktu, bu yüzden Brynn ağabeyinin sıkıntısını hafifletmek zorunda hissediyordu kendini, hatta Grayson'ın yasaya aykırı kaçakçılık yapmasını bile destekliyordu. Gümrük vergisiz ticaret bir kadın için uygun bir görev olmasa da Brynn bazı zamanlar nöbet tutarak bu görevde yer alıyor, ara sıra da etrafa kulak kesiliyordu. Fakat onun bu işe başlıca katkısı kaçak malların elden çıkarılmasıydı. Brynn, St. Mawes ve Falmouth'daki tüccarlarla fiyat konusunda ustaca pazarlık yapıyordu.

Grayson onu bu toplantıya gelmeye zorladığı için pişman olmuştu ama kardeşinin yardımına gereksinim duyuyordu, bunun en geçerli sebeplerinden biri de genç kardeşi Reese'in deniz ticaretine girişmiş olmasıydı. Ve Brynn, Grayson'ın güvenini kazanmıştı. Onun en büyük ağabeyi olarak Grayson her zaman için ona göz kulak olmuş ve onu şehvetli taliplerinden korumuştı. Brynn onunla genç Theo'nun refahını gözeten tartışmalara girmiş olsa da ağabeyini gerçekten seviyordu.

Grayson kimseye yaltaklanmaktan hoşlanmazdı, Brynn bunu biliyordu. Şerefi her şeyden önce gelirdi, bu yüzden Brynn ağabeyinin borçları ödeme konusunda bu derece hırslı olmasını anlayabiliyordu.

"Pekâlâ..." dedi Brynn gülümsemeye çalışarak.

"Wycliff Kontu'na kendisi bir veliahtmış gibi yaltaklık edeceğim."

Bu sözler Grayson'ın sırtmasına neden oldu. "Yaltaklık etmene gerek yok, kedicik. Sadece dilini tut ve onu kasten gücendirme."

Brynn şansı yaver giderse bu gece Wycliff Kontu'nu kendisinden uzak tutabilirdi. Ve eğer gerçekten şanslıysa, Wycliff birkaç gün önce hararetle öptüğü denizkızını tanımayabilirdi.

Brynn üniformalı uşağa teslim oldu ve Grayson'ın kendisine üst tabakadan pek çok insanın çoktan toplanmış olduğu balo salonuna varana dek eşlik etmesine izin verdi. Kalabalığın arasından sıvışıp kadınlar tuvaletine gidebilir ve orada saklanabilirdi, fakat ağabeyi yanında kalması konusunda ona incelikli bir tavır sergilmesini tembihlemişti.

Yaşlı Dük birkaç aile üyesinin ve tavırları bir lord olduğunu ortaya koyan bir beyefendinin yanında duruyordu. Belirgin bir şekilde diğerlerinden uzun boyluydu ve oldukça da zayıftı, heybetli dostlarının yanında erkeksi zarafetini çoktan yitirmişti. Mavi ceketinin kesimi omuzlarını belirginleştirecek şekilde öne çıkarılmıştı, Brynn bunu fark edebiliyordu.

Dük çapaklı gözlerini kırıştırarak Brynn'ı içten bir şekilde selamladı, ardından onu misafirlere "Cornwall'un en hoş hanımı" diyerek takdim etti.

Bu sözler üzerine Brynn mahcup bir tavır takınarak elini Dük'e uzatıp nazik bir edayla kendisini selamladı. Wycliff karşısına geçip reverans yaparken onu tanımamış görünüyordu.

Uzanıp eline dokunduğunda, Brynn eldivenleri olmasına karşın Wycliff'in parmaklarının ne kadar sıcak olduğunu fark etti. Elini ondan kurtarmaya çalıştığında ise Wycliff in tutuşu sıkılaştı ve genç kadını kendisiyle göz göze gelmeye zorladı.

Safir renkli gözleri onunkilere adeta kilitlenmişti. "Bayan Caldwell? Beni büyülediniz."

"Teşekkür ederim, lordum."

Wycliffin güzel dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Daha önce tanışmış mıydık?" Bakışları Brynn'ın göğüslerinde geziniyordu. "Sizi bir yerden anımsıyor gibiyim."

İçten içe yanaklarının kızardığını hisseden Brynn, "Korkarım yanılıyorsunuz lordum," diye karşılık verdi soğukkanlılığını koruyarak.

"Sanmıyorum. Böyle güzel bir yüzü unutmuş olmam mümkün değil."

Brynn ona soğuk bir şekilde bakarak bakışlarını başka yöne çevirmeyi denedi ama bunun pek etkili olduğu söylenemezdi.

"Bana bir dans sözü vermelisiniz, Bayan Caldwell, böylece birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

Brynn çaresiz bir şekilde ağabeyine baktı ve Grayson'ın yarı uyarıcı, yarı acıyan bakışlarla kendisini izlediğini fark etti. "Nasıl isterseniz," diyerek teslim oldu. Ardından elini hızla Wycliffin parmakları arasından çekti ve nazik olamayacak kadar hızlı hareket ederek yanından uzaklaştı.

Dansa kaldırılmak üzere salonun bir köşesinde bekleyen kadınların ve zengin dulların yanında buldu kendisini. Grayson o sırada arkadaşlarını bulmak için etrafa bakınıyordu. Brynn sakinleşme şansı yakaladığı için ve aldığı olağandışı cana yakın selamlaşmalardan son derece memnundu dahası gece boyunca kim olduğunu saklamak zorunda da kalmayacaktı.

Flaming Nell efsanesi buralarda gerçek olarak kabul edilirdi. İki yüz yıl kadar önce Leydi Eleanor Stanhope, Çingene bir kadının âşığını elinden aldığı için lanetlenmiş ve masum erkekleri baştan çıkarıp öldürmeye mahkûm edilmişti. Ve Brynn, bu kadının soyundan gelen biri olarak aynı lanetin üzerinde olduğuna inanıyordu.

Geçmişindeki trajedi ve Çingene lanetine karşın komşuları onu dışlamıyorlar, varlığını pek çok açıdan hoş karşılıyorlardı. Ama yine de oğulları için Brynn'in bir tehlike teşkil ettiğini biliyorlardı. Ailelerindeki erkekleri özellikle de evlilik yaşına gelmiş olanları ondan uzak tutuyorlardı.

Brynn kadınların sohbetlerinden sıyrılıp Wycliff Kontu'nun olağandışı tepkisine bir anlam yüklemeye çalıştı.

Kristalimsi mavi gözlerinde ilgili bakışlar hâkimdi, çekici gülümsemesi ise ilk karşılaşmalarındaki gibi tehlike sinyalleri veriyordu, yine de tüm bunlar Brynn'in davranışlarına bir özür sunmuyordu. Brynn o gün koyda bedenini ifşa ettiğinden ötürü hâlâ utanç duyuyor ve Wycliff in erotik dokunuşlarıyla içinin nasıl titrettiğini hâlâ anımsıyordu.

Ona neler oluyordu böyle? Hiçbir erkek onu bu şekilde etkilememişti. Bir keresinde delicesine âşık olmuştu derinlerinde pişmanlık ve keder vardı ama asla kontrolünü kaybetme noktasına gelmemiş ya da bir

erkeğin dokunuşlarına teslim olmamıştı. Lord Wycliff le ise resmen oynaşmıştı...

Fakat denilenlere bakılırsa Wycliff kadınları baştan çıkarma konusunda deneyimli bir hovardaydı. Brynn'ın Londra Sosyetesine girebilecek maddi gücü hiç olmamıştı ama Dük'ün torunu Leydi Meredith onun en yakın arkadaşıydı. Meredith şimdilerde bir vikontesti ve Londra'da yaşıyordu, bu yüzden sık sık gönderdiği mektuplar sosyetenin şen şakrak hayatından kesitler sunuyor, dahası Hellfire Cemiyeti'nin tehlikeli maceraperestlerinin ve ahlaksız çapkınlarının iç gıcıklayıcı serüvenlerini aktarıyordu. Ve Lucian Tremayne, Wycliff Kontu bu kişilerin başını çekiyordu.

Yatak odasındaki rezil fetihleriyle adı çıkan Wycliff yıllardır sosyeteye baş döndürücü bir bağla bağlıydı. Brynn onun hakkında anlatılan hikâyelere bu anlamda inanıyordu. Söylentilere bakılırsa güçlü kadınları ağına düşürmekle epey ustaydı ve Brynn bunun yaşayan bir kanıtıydı.

Wycliffe olan hayranlığı akıl almazdı. Brynn şimdiye dek asilzadelere zengin, aptal, sığ, kaba ve çileden çıkaracak kadar kendine güvenen hiç ilgi duymamıştı.

Hemen yanında duran dul Bayan Prescott, "Ah, keşke yirmi yaş daha genç olsaydım," diye mırıldandı.

"Yirmili yaşlar sana iyi gelmeyecektir," dedi arkadaşı bayan Stobly kurnazca gülümseyerek. "Bunu söylediğim için üzgünüm."

"Üzgün olduğunu hiç sanmıyorum, Alice."

Kadınların bakışlarını takip ederken Brynn'ın kaşları çatıldı. Wycliff dans pistinde duran oldukça dikkat çekici bir figürdü. Zarifti ve sporcu bir

adamın erkeksi hatlarına sahipti. Balo salonundaki hiçbir kadın, Brynn dahil, gözlerini ondan alamıyordu.

Brynn keyfi kaçmış bir şekilde kendi kendine mırıldanarak bakışlarını başka bir yöne çevirdi. Kadınların kalbini fetheden adı çıkmış bir çapkını izlemek yerine ilgisini başka bir tarafa kanalize edebilirdi.

Gözü kalabalığın içindeki genç züppeye takıldı. Yerel bir şövalye silahtarının oğluydu ve sadece birkaç ay önce Brynn'ı etkilemeyi başarmıştı.

Bay Ridding'le bir anda göz göze gelince panikleyen Brynn kaçmaya yeltendi. Fakat henüz birkaç adım atmamıştı ki karşısında nefes nefese reverans yaparak sırttan bay Ridding beliverdi.

"Bayan Caldwell, yalvarırım bir sonraki dansı bana bahşedin."

Elini uzattığında, Brynn kaygılı bir şekilde geri çekildi, onu fikrinden caydırmakta kararlıydı. "Bay Ridding, bu hiç uygun değil."

"Sizi dün gece rüyamda gördüm, biliyor musunuz? Rüyamda hiç de gönülsüz değildiniz..."

Tam o anda annesi koşarak yanlarına geldi. "Orlan, genç bayanın yanından derhal uzaklaş!"

"Anneciğim, sadece tek bir dans..."

"Buna müsaade etmiyorum. Tehlikenin sen de yeterince farkındasın."

Bayan Ridding oğlunu gömleğinin yakasından ısrarcı bir şekilde çekerek uzaklaştırdı ve bu Brynn'ın içini rahatlattı. Ama yine de zengin dul kadınların kendisini izlediğini fark edince yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. Birkaç yıl önce karşısına çıkan talibin zamansız ve

trajik ölümü yüzünden hâlâ onu suçluyorlardı. Brynn bu suçlamalarından ötürü onları kınayamıyordu zira o da kendini affedemiyordu.

Gergin geçen birkaç dakikanın ardından Brynn zor da olsa gülümsemeye çalıştı ve kalabalığının arasından süzülüp kütüphaneyi arayarak balo salonundan çıktı. Ağabeyi davetten ayrılmaya hazır olana dek Brynn'ın orada zaman geçirmesi çok daha iyi olabilirdi.

Raflara göz atarken Beckford'un Latinceye Başlangıç adlı eserini bulunca keyfi yerine geldi. Geçen hafta Theo'ya fiil çekimleri üzerine küçük bir sınav hazırlamayı düşünmüş ancak hazırlıkları hâlâ tamamlanamamıştı. Keskin zekâlı kardeşinin öğretmenine gösterdiği saygıyı kendisine de duymasını istiyordu, bu yüzden Brynn'ın o adamdan en azından iki üç ders önde olması gerekiyordu.

Brynn'ın almış olduğu eğitim genç bir kız için oldukça kendine özgüydü. Fransızca, İtalyanca ve basit matematik problemleri. Latince ve Yunanca, tarih, yüksek matematiğin erkeklerin bölgesine girdiği düşünülüyordu. Ailesi maddi durumları acınacak hale gelince çocuklarının özel öğretmenlerini istememiş, Brynn da bu yüzden bu gibi konularda kendi kendini eğitmişti.

Brynn kanepeye rahatça yerleşti. Kitabı incelemeye başladığında ise arkasından içten bir erkek sesi duyuldu.

"Saklandığın yer burası demek."

Hayretler içinde kalan Brynn yerinden doğruldu ve omzunun üzerinden sesin sahibine bakarak, "Beni korkutmak gibi can sıkıcı bir alışkanlık edindiğinizi görüyorum," dedi.

Wycliff gelişi güzel bir şekilde, sanki burası kendi mekânıymış gibi içeri girdi. Kanepenin etrafında daire çizerek Brynn'in tam karşısında durdu.

"Bayan Caldwell... Gerçek kimliğinizi öğrenmek inanın beni bir hayli şaşırttı."

Brynn kızardığını hissetti ama yine de sessizliğini korudu.

Wycliff in erkeksi bakışları onu etkisi altına aldı. Varlığı bile kalbinin hızla atmasına neden oluyordu.

"Bu aldatmaca da neyin nesi?"

"Aldatmaca?"

"Bana isminin Beth olduğunu söylemiştin."

"Öyle. İsmim Brynn Elizabeth."

"Neden bunu benden gizledin?"

"Neden mi?" dedi Brynn soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Çünkü bir skandal çıkmasından korktum. Siz... Riske giremezdim. Kimliğimi açıklamamış olmam yerinde bir tutumdu."

"Bu yüzden bir koruyucun olduğunu söyleyerek beni kandırdın."

"Bir koruyucum var. Ağabeyim. Aslında beş kardeşiz. Onlar beni korumayı kendilerine görev edinmiş olan koruyucularım."

Wycliff in gözleri eğleniyormuş gibi parıldıadı. "Gerçeği saklamak için etkili bir yol. Fakat kendini bir öğretmen ya da bir hizmetçi gibi gösterdiğini anımsıyorum."

"Yalan değil. Düzenli olarak ev işleriyle ilgileniyorum, aynı zamanda en küçük kardeşimin öğretmeniym."

Wycliff tek kaşını eleştirel bir edayla kaldırdı.

"Bu doğru..." diye ısrar etti Brynn. Elini kaldırdı ve ona kitabı gösterdi.

"Latince başlangıç?"

"Kardeşıme klasikleri öğretmeye çalışıyorum. Fakat dilbilim eğitimim İtalyancam kadar iyi olmadığından bu bazen dezavantaja dönüşebiliyor."

"Neden bir öğretmen tutmuyorsun?"

"Ailem bu gibi masrafları karşılayamaz," dedi Brynn keskin bir ses tonuyla. "Herkes Midas'ın servetine sahip değil ki siz de bunu fark etmiş olmalısınız lordum."

Wycliffin ifadesi pişmanlık yüklüydü. "Özür dilerim. Boşboğazlık ettim."

Brynn onun gidip kendisini yalnız bırakacağını düşündü bir an için ama o kadar şanslı değildi; Wycliff uzun, sık kirpiklerinin ardından Brynn'i izlemeye devam etti.

"Beni sürekli olarak şaşırtıyorsun. Önce büyüleyici bir denizkızı, şimdi de aydın bir kadın. Fazlasıyla ilgimi çekiyorsun."

"Buna hiç niyetim yok, emin olabilirsiniz. İlginizi çekmek gibi bir arzum yok."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu birdenbire.

Brynn ona boş bir bakış attı. "Bir bayana yaşını sormak hiç de ince bir davranış değil, ama yine de bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim, yirmi dört yaşındayım."

"Ve hâlâ bekârsın? Senin kadar güzel bir kadın?"

"Halimden oldukça memnunum."

"Tanrı aşkına, neden?" Wycliff bu soruyu gerçekten ciddi bir tonlamayla dile getirmişti.

Brynn evliliğe yönelik korkusunu ve laneti düşünerek cevap vermekte tereddüt etti. "Çünkü sorumluluklarım var... Küçük kardeşimi

büyütüyorum. Ayrıca evlenmek gibi bir isteğim de yok. En azından kardeşim yetişkin biri olana kadar." *Sonrasında da evlenmeyeceğim*, diye içinden geçirdi.

Wycliff inanmaz bir tavırla başını salladı. "Evde kalmış .aydın bir kadın olacağını... Hiç sanmıyorum."

"Sezgilerinize güvenmeyin derim. Afrodite olmadığımı göre..."

Bakışlarında takdir dolu bir ifade beliren Wycliff Brynn'ı şaşırtarak ona doğru eğildi. Brynn içgüdüsel olarak geri çekilip sırtını kanepeye yasladı, ancak Kont sadece izin almaksızın onun yanına oturmak istemişti.

"Yeterince dinlenmiş olmalısın?"

"İyiyim, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Brynn isteksizce.

Wycliff onu meraklı gözlerle incelemeye başlayınca, Brynn iç çekip sinirli bir şekilde, "Gerçekten gitmelisiniz, lordum. Sosyete sizi özlemiş olmalı zira siz bu davetin onur konusunuz," dedi.

"Bana bir dans sözü vermiştin."

"Tamam ama sizinle burada dans edemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... Pekâlâ... Uygun olmaz. Sizinle yalnız başıma hile olmamam gerekiyor."

"Geçen gün pek öyle düşünmüyordun sanki."

Brynn derin bir nefes aldı. "O gün yanlış bir izlenim edinmenize neden oldum, biliyorum. Fakat görünenin aksine düşündüğünüz gibi bir kadın değilim."

"Düşündüğüm gibi bir kadın?"

"İlginizi hoş karşılayabilecek bir kadın. Genellikle hafifmeşrep bir kadın gibi davranmam."

"Ne fena."

Brynn Wycliff in gözlerinde beliren günahkâr gülümsemeyi görmezden geldi. "Davranışlarımdan kesinlikle gurur duymuyorum ama sizinkiler de pek hayran olunası değildi hani. Fakat bir hovardadan ne beklenir ki zaten."

"Hovarda olduğumu düşünüyorsunuz çünkü size arzu edilen bir kadın gibi yaklaştım, bir leydi gibi değil."

"Hovarda olduğunuzu düşünüyorum çünkü ününüzden haberdarım. Cornwall'un sessiz sakin bölgelerinde bile efsanevi fetihlerinizi duyduk." Brynn soğuk bir şekilde ona baktı. "Londra sosyetesine dahil olamasam da bana olan biteni samimiyetle aktaran arkadaşlarım var, bu yüzden ahlaksız geçmişiniz genel bir tartışma konusu. Leydiler arasındaki fetihlerinizle dile düşmüş vaziyettesiniz... Ve sizin fetihlerinizden biri olmak gibi bir arzum yok."

Wycliff başını sallarken yüzünde aylak bir gülümseme belirdi. "Ne kadar eşsiz olduğun hakkında bir fikrin var mı? Kadınlar benimle evlenmek için ne planlar yapıyorlar..."

Brynn bunu tahmin edebiliyordu. Lord Wycliff efsanesi sırf onun etkileyici fiziksel güzelliği ile bile sürüp gidebilirdi. Ve varlığı ile unvanı kadınlara bir ödüldü. Arkadaşı Meredith'in söylediklerine göre onunla evlenmeyi arzu eden her kadının Wycliff in yatağından geçtiği biliniyordu.

"Tamam," dedi Brynn sert bir ses tonuyla. "Aklınızı skorla bozmuş olabilirsiniz. Bekârlığınız için hiçbir tehdit teşkil etmiyorum. Bunun aksine

asıl tehdit oluşturan sizsiniz. Buradan bakıldığında beni sadece utandıracaksınız ya da daha da beteri. Eğer birlikte samimi bir şekilde görülürsek, bırakacağım izlenimi asla değiştiremem."

Wycliff kolunu kaldırıp Brynn'in omzuna attı. "Ve bırakacağın izlenimi önemsiyorsun?"

"Fazlasıyla."

Wycliff'in eli Brynn'in ensesine hafifçe dokundu. "Saçların o kadar canlı ki... Düşünüyordum da ıslakken daha koyu görünüyorlardı."

Brynn kendisini rahatsız hissederek yerinden doğrulmaya çalıştı. İpeksi dokunuşunun derisinde uyandırdığı histen sıyrılmak istiyordu.

"Böylesi daha güzel." Sesi boğuk çıkıyordu. "Yastığımın üzerine döküldüklerini görmeyi isterdim."

Ses tonundaki baştan çıkarıcı tınıdan rahatsız olan ve tüm bu kasti cümleler karşısında sinirlenen Brynn ayağa kalktı ve Wycliff ile yüzyüze geldi. "Beni hafife almamanızı öneriyorum, Lord Wycliff."

Gözleri birden gölgelendi. "Seni temin ederim ki böyle bir şey yapmıyorum, denizkızı. Son derece ciddiym. Seni yatağımda istiyorum ve bu isteğimi tereddüt etmeksizin dile getiriyorum."

Brynn kitabını göğsüne bastırırken sabırsız bir şekilde dudaklarını büzdü. "Beni istediğinize eminim. Bu oldukça genel bir his. Fakat bu şehvet dolu isteğinizin son derece mantıklı bir açıklaması var."

"O bahsi geçen..."

"Evet. Lanetliyim."

"Gerçekten mi?" Wycliff kuşku yüklü bir ifade takınmıştı.

"Kesinlikle doğru. Bu civarlarda istediğimize sorun, doğruluğunu onaylayacaklardır. Atalarımdan biri Çingene bir kadının âşığını elinden alan efsanevi bir güzeldi. Çingene kadın öcünü alabilmek için onu lanetledi ve soyundan gelen tüm kadınlar da erkeklerin aklını başından almaya mahkûm edildi. Bu kadınlar kalplerini bu erkeklere verirlerse aşkları trajik bir sonla nihayetleniyor... Sevdikleri erkekler ölüyor..."

"Ve sen buna inanıyorsun... Lanete?"

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Brynn ciddi bir ifadeyle. "Nedeni anlaşılamayan kazalar oldu. Hemen hemen her nesilde ailedeki kadınlar bu trajik sonu yaşadılar."

"Buna sen de dahil misin?"

Brynn'ın hafızasında acı dolu bir anı belirdi. "On altı yaşımdayken ilk talibim öldü. Boğuldu. Sizi benim hakkımda kimsenin uyarmamasına şaşırdım doğrusu."

Wycliff in kuşku dolu yüz ifadesi sabitliğini koruyordu, bu yüzden Brynn hafif bir tatminsizlik yaşadığını hissetti. "Tüm bunlara inanmak zorunda değilsiniz. Bu da erkekler üzerindeki etkimizin bir sonucu."

Wycliff in inanmazlığı ya da alaycılığı sadece kaba mizaçlı olmasının bir ürünüydü. "Bir bakalım seni doğru anlamış mıyım... Çingene lanetinden ötürü aklımı kaybedip hayatımdan olabilirim?"

"Ben sizi sevmedikçe hayatınızdan olmazsınız. Ama yine de bu konuda ısrarcı olmasanız iyi olur."

Dudakları samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendimi kontrol edebilme yeteneğimi göz ardı ettiğini görüyorum."

Brynn'in parmakları elindeki kitabı sıkı sıkı kavradı. "Neden bu kadar şüpheli olduğunuzu anlayabiliyorum, ancak sizi temin ederim ki bu laneti ciddiye almamanız sadece aptallık olur."

"Bana kalırsa bu iddianı ispat etmelisin."

Brynn'in kaşları kalktı. "İspat etmek mi?"

"Evet. En azından denemeliyiz."

"Peki bunu yapmamızın amacı..."

"Öp beni."

Brynn ona uzun uzun baktı. "Şaka yapıyor olmalısınız."

"Pek sayılmaz."

"Aslında geçen sefer öpüştüğümüzde bunu ispatladığımı düşünebiliriz. Hatırlarsanız devamında..."

"Gayet net anımsıyorum," dedi Wycliff kuru bir sesle. "Erkekliğimden oluyordum."

"Sadece..." dedi Brynn kızarak. "Sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Kabul edin, lordum, beni bırakmak istemediniz zira büyülenmişçesine kendinizden geçmiştiniz."

"Bence bu kez kendimi frenleyebilirim. Kitabını bırak ve yanıma gel, sevgilim."

Brynn'in hareketsiz durduğunu gören Wycliff tek kaşını kaldırdı. "Seni koyda bulduğumda ne halde olduğunun duyulmasını önemsemiyor musun? Kardeşlerinin neredeyse çıplak bir halde etrafta dolanmanı onaylayacağını hiç sanmıyorum."

Brynn'in gözleri inanmazlıkla ve öfkeyle kısıldı. "Bu bir şantaj mı?"

"İsrar diyebiliriz."

"Neden? Öç almak için mi?" Hor gören bir ifade takınmıştı. "Çünkü size karşı koyuyorum? Çünkü ayaklarının yere basmasını tercih ediyorum?"

Wycliff hafifçe gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki öç almak gibi bir isteğim yok. Ben yalnızca bu deneyin nasıl işleyeceği ile ilgileniyorum. Lanete dair söylemlerinle oldukça merakımı çektin."

Brynn meydan okurcasına Wycliff in karşısında dikilmeye devam ediyordu. Wycliff ise sadece sabırla beklemeyi sürdürüyordu.

Brynn'ın bu teklifi reddetmesiyle Wycliffin yüz ifadesi değişti; dudakları dolgun bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı.

Brynn neden pek çok kadının ondan etkilendiğini anlayabiliyordu. Gülümsemesi ahlaksızca da olsa karşı konulmazdı. Bu, terbiye edilmemiş çekiciliğinden ve dayanılmaz albenisinden de kaynaklanıyordu aynı zamanda.

Brynn istemese de ona doğru sürüklendiğini hissedebiliyordu. Ona karşı koymaya devam ederse, Wycliff başına dert açabilecek kadar zalimleşebilirmiydi gerçekten?

İçinden sessiz bir küfür savurarak teslim olan Brynn kanepeye onun yanına oturdu, yine de sırtı dikti ve onunla göz göze gelmeyi reddediyordu. "Bana her fırsatta sataşmanız yerine efsanevi yeteneklerinizden başkalarının yararlanmasını tercih ederim," diye mırıldandı.

Wycliff in yumuşak kahkahası kadifemsi bir keskinlik yüklüydü. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, sevgilim, fakat bu sataşmak değil. İstedğim sadece tek bir öpücük."

Sadece tek bir öpücük, diye düşündü Brynn sinirleri bozularak. Neden nabızı bu kadar hızlı atıyordu böyle?

Ona bu kadar yakın olmak duygusallaşmasına da neden oluyor, Brynn tüm benliğiyle ona karşı koymaya çalışıyordu. Kont ona doğru eğilmişti, dudakları neredeyse Brynn'in kulak memesine değmek üzereydi.

"Çok tatlı..." diye mırıldandı Wycliff. "Nefis..."

Brynn dişlerini sıkarak, "Şu işi en basit şekilde bitirebilirmisiniz?" dedi.

Wycliff uzun parmaklarıyla çenesinden tutup Brynn'in yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Öncelikle çeneni gevşetmen gerekiyor," diye yumuşakça, içten bir ifadeyle mırıldandı. "Böyle yaparsan iddiamı nasıl oynayabiliriz?"

"İddiamı sınamaya ihtiyacım yok. Ayrıca bu tartışılacak bir mevzu değil. Ve sizinle öpüşmek istemiyorum."

"Dudaklarını arala ve tadına bakmama izin ver."

"Bunu gerçekten istemiyorum..." Wycliff in dudaklarını erotik bir şekilde dudaklarına bastırmasıyla itirazını tamamlayamadı. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki... Brynn'in tenini ipeksi bir yumuşaklıkla sarıyordu adeta.

Brynn yeniden itiraz etmeye kalkıştıysa da Wycliff'in öpüşünü derinleştirmesiyle tüm hislerinin uyarıldığını hissetti. Adamın parmakları yüzünden boynuna kayd ve Brynn'i titreterek nefesinin kesilmesine neden oldu.

Öpüşü şoke edici uyarı sinyalleri yollasa da Brynn kendini aciz ve teslim olmuş hissediyordu. Çaresiz bir halde parmaklarını Wycliff in

saçları arasında gezdirmek için kollarını kaldırdı. Saçları saten gibi yumuşak ve öpüşü kadar tahrik ediciydi.

Wycliff onu kendisine doğru çektiğinde Brynn hiç direnmedi. Hisleri alev alevdi. Brynn nefes nefese kalmış bir halde inleyerek teslim oluşunu ortaya koyarken, Wycliff in dili onun dilinde geziniyordu. Çok geçmeden Wycliff onu da beraberinde çekerek kanepeye sırtını dayadı.

Tutku, heves ve bilinçsizlik Brynn'ın titreyen bedenini daha da çok uyarıyordu. Brynn onu derinlerinde hissedebiliyordu... Kaslarının sıcaklığını, erkeksi kokusunu. Bu yoğun arzu onu ele geçiriyor, büyülüyordu sanki Çingene lanetiyle aklını yitirmek üzere olan Brynn'dı.

Wycliff in dudakları arasından boğuk bir şekilde inledi yeniden. Ters giden bir şeyler vardı. Bunun olmasına izin vermemiş olması gerekiyordu. Yine de Wycliff'i kendinden uzaklaştıracak bir şeyler yapabilirdi.

Gücünü toparlamaya çalışarak sıkıntılı bir halde hızla ondan ayrıldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi delicesine çarpıyor, başı dönüyordu, fakat Wycliff onun kadar etkilenmişe hiç benzemiyordu.

Wycliff onu dikkatle izleyerek yerinden doğruldu. Ardından bir parmağını uzatarak Brynn'ın dudağını okşadı... Dudakları hâlâ ıslaktı.

"Lanet gerçek olsun ya da olmasın..." dedi hırıltılı bir ses tonuyla. "Seni hâlâ yatağında görmek istiyorum."

Kafası karışan Brynn ona uzun uzun baktı. Sessiz kalmaya devam edince, Wycliff in dudakları kadınları cezbeden o hafif gülümsemelerden biriyle kıvrıldı.

Brynn ondan etkilendiğini reddedercesine gözlerini kırıştırdı ve kucağındaki kitabı yere düşürerek hızla ayağa kalktı.

Kalbi acı verici bir şekilde hızla çarparken orada öylece dikilerek ona uzun uzun baktı. Ardından tek kelime etmeden arkasını döndü ve odadan çıkmak için harekete geçti.

Lucian, Brynn'in arkasından ikinci kez bakakalmıştı. Karışık duygular içerisindeydi şaşkınlık, tutku, memnuniyet...

Tutku belki de içlerinde en baskın olanıydı. Bu sıcak yakınlaşmalarından etkilenmediğini söylese yalan olurdu. Her bir dokunuş onu en son öpüşü kadar ateşliydi. Sadece artık o gösterişsiz kıyafetinin altında saklı olanları biliyordu.

Lucian kaşlarını çatı. Bayan Caldwell'in lanetli olduğuna dair iddiasına inanmıyor olsa da bir şeyler onu derinden etkilemesine yol açmıştı. Kendine hâkim olmasına rağmen iradesi kırılmıştı. Hissettikleri karşısında adeta kıvranacak hale gelmişti. Erkekliği kabarmış, nabız gibi atıyordu.

İhtiras ya da fiziksel çekimden ziyade onu derinden istediğini biliyordu. Bu kadın onu cezbetmiş, aklını başından almıştı. Tam anlamıyla büyülenmişti. Işıldayan kıvıll saçları ve zümrüt yeşili gözleriyle bir erkeği rüyalarında bile avlayabilecek türden bir kadındı o.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılan Lucian kafasını arzu ettikleri karşısında hızla salladı. Kadınlara su götürmez bir şekilde düşkünlüğü vardı, yine de şimdiye dek aklını başından alan bir kadın olmamıştı, hatta Bayan Brynn Caldwell kadar güzel bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Karmaşık duygulara sürüklenmiş ve ele geçmezli- ğini reddetmişti. Fakat bu ona sahip olmayı ne kadar çok arzuladığına bir açıklama teşkil etmiyordu.

Onu istiyordu hem de çok. Ve bu niyetini ona da belli etmişti.

İlk seferinde hakkında yanlış bir fikir edinmişti, belli ki. Şimdi ise masumiyetinin tadına bakmışken onun ifade ettiği gibi tecrübesiz olduğuna yeterince ikna olmuştu.

Bu aslında Lucian'ın neden onu öpmek için bu kadar ısrarcı davrandığının gerçek sebebiydi. Erdemlerini sınamak. Eğer onu eşi yapacaksa, onun kendisini aptal yerine koymayacağından emin olmalıydı. İsmi ve unvanı için kontesinin ahlakını en azından tartmalıydı.

Dudakları tatmin olmuş bir şekilde kıvrıldı. Gelinini bulmuştu, bundan son derece emindi. Bayan Brynn Caldwell güzeldi ve doğurgan görünüyordu en azından kardeşlerini hesaba katarsak doğurgan bir aileden geliyordu. Hayat doluydu ve diğerleri gibi Lucian'a kuyruk sallamıyordu ki yıllardır ismi ve unvanı için peşinden koşan onlarcasıyla karşılaşmıştı. Sivri dilli olsa da bu durum Lucian'ın kesinlikle canını sıkıyordu.

Gelini. Düşüncesi bile cezbediciydi. O zarif bedeninin altında olduğunu hayal etmek, çıplak sıcaklığını hissetmek, bakışlarına tutkuyu yerleştirmek bile uyluklarının sızlamasına yetiyordu.

Daha şimdiden bu gibi düşüncelere kapıldığı için delirmiş olmalıydı. Bir hayat arkadaşı seçerken özenli ve mantıklı hareket etmesi gerekiyordu. Bir eş, sorumluluklarını ve görevini altüst edebilirdi. Savaş sona erene ve Boney topraklarına geri dönene dek evlenmeyi planlamıyordu bile.

Boney: ingilizlerin Napolyon Bonapart'a verdikleri isim.

Yine de içgüdüleri onu harekete geçmesi için uyarıyordu. Bir oğul istiyordu, bu yüzden evlenirse hem istediği vârise kavuşacak hem de yatağında arzu ettiği kadına sahip olacaktı.

Bayan Caldwell'in bu plana karşı çıkması muhtemeldi. Ona bir oğul vermek istemeyebilirdi ya da onun karısı olmak. Medeni halini değiştirmeme konusunda ısrarcı davranabilirdi ki bu gerçekten çok zalimce olurdu.

Öyleyse... Lucian onun inadını kıracaktı. Onu ele geçirmeye hem hevesli hem istekliydi. Süreç çoktan başlamıştı. Bayan Caldwell de Lucian'ın ilgisine karşı koyamıyordu.

Lucian ona o kanepede sahip olabilirdi. Aslında bir an için bunu aklından geçirmemiş değildi. Onu baştan çıkarmış olsaydı, reddedilme gibi bir seçeneği de kalmamış olurdu. Ama yine de evliliklerinden önce bir skandala yol açmak istememişti.

Lucian heyecandan yerinden duramıyordu. İşine sadakatle bağlı olduğu için Cornwall'da kalacağını düşündü ama asıl niyeti eve geliniyle birlikte dönmekti.

O yeşil gözlü, şehvetli güzel kanını kaynatabilir ve tutkuyla arzuladığı oğulu ona verebilirdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rüyası bu kez farklıydı. Yaralıydı, her zamanki gibi ölmek üzereydi, fakat artık yalnız değildi. Bir kadın onu izliyordu. Pırıl pırıl saçları ve ışıldayan gözleriyle büyüleyici bir güzeldi. Elleri kanla kaplıydı. Katili o muydu?

Lucian soğuk terler dökerek uyandı, ilk başta nerede olduğunu anlayamadı. Gri gölgelere bakarken bedenindeki gerginliğin hafiflediğini hissetti.

Dük'ün geniş malikânesinde bulunan misafir odasında yatıyordu. Sabahın erken saatleriydi; solgun bir ışıkla aydınlanmış brokar perdeler bunu ortaya koyuyordu. Gelininden hiçbir iz yoktu, rüyasında oldukça canlı görünmesine karşın...

"Gerçek değildi," diye mırıldandı. Sesi az da olsa keskin çıkmıştı. Onu öldürmeye çalışmamıştı.

Yerinden doğrulan Lucian bir eliyle yüzünü sıvazladı. Lanetli olduğuna dair tüm söyledikleri sonunda onu da etkisi altına almıştı. Denizkızı her nasılsa ölümle ilgili düşüncelerine de sızmıştı... Kendi ölümüyle ilgili düşüncelerine.

Bir küfür savurarak örtüleri üzerinden attı ve zili çalıp uşağı çağırmadan önce lavaboya gidip yüzüne soğuk su çarptı.

Sürekli tekrarlanan bu gibi rüyaların basit bir açıklaması olduğunu biliyordu Lucian. Fransa'ya olan son görevinde, kayıp bir İngiliz ararken,

ölümle burun buruna gelmişti. Arkadaşı sandığı bir adamı öldürmek zorunda kalmıştı zor bir seçimdi ya ölecekti ya da öldürecekti.

O zamandan beri de kendini suçlu hissediyordu. Rüyalarında öldürüldüğünü görüyordu... Ölümlükten yalnızdı, terk edilmişti ve yası tutulmuyordu.

Lucian ölümden korkmadığını kabul ediyordu. Pek çok adamın aksine Lucian Korsikalı zorbalarla on yıl boyunca mücadele etmişti. Fakat bu deneyim bile inkâr edilemez bir şekilde onu sarsmıştı.

İlk başlarda ölümlülüğü ile yüzleşmişti. Mağlup edilemeyecek kadar güçlü değildi. Etkileyici varlığı sonsuza dek aynı kalmayacaktı. Hayat denen şey bunu birden fark etmişti fazlasıyla kırılgan ve çok değerliydi.

Bunu fark etmesi otuz iki yıllık yaşantısını da sorgulamasına neden olmuştu. Evet, Dışişleri Bakanlığı'nda çalışarak dünyayı Fransa yönetiminin tehlikelerinden uzak kılmak için küçük bir rol oynamıştı. Fakat yarın ölürse, yerine geçecek bir vârisi yoktu.

Ve bu şu an en çok istediği şeydi: Bir vâris. Adını taşıyacak bir oğul. Bir oğula sahip olma hissi son birkaç haftadır giderek aciliyet gösteriyordu. Lucian bu özlemi, bu açlığı ruhunun derinlerinde duyumsuyordu.

Bir vârisin babası olmak için de ilk başta bir eşe sahip olması gerekiyordu.

Lucian'ın dudakları sabahlığını giyip kuşağını sıkıca bağlarken hafifçe kıvrıldı. Bu onun için romansı bir deneyimdi... Bir gelin aramak. Bu zamana dek evliliğe her zaman hararetle karşı çıkmış, kısa süreli ilişkileri tercih etmişti ve bunun sonucunda da ahlaksızlığıyla nam salmıştı.

Sevgililerinden gerçek anlamda zevk almıştı ama zevk iki taraflı bir şeydi, Lucian bundan emindi. Ve partnerlerini anlamak konusunda da ustalaşmıştı. Bu istekli bayanlar onun sadece ismi ve unvanıyla ilgileniyorlardı.

Birden tüm dengeler değişmişti. Peşinden koşulan biri olmak yerine peşinden koşulan bir eş aramaya başlamıştı Lucian. Bu oldukça tuhaf bir histi. Dahası umduğu gibi bir gelin bulmak da düşündüğü kadar kolay değildi. Ne yazık ki hayran olduğu kadınların çoğu ya evliydi ya da konumları gereği kendisine uygun değillerdi. Ta ki Bayan Brynn Caldwell ile tanışana dek...

Odanın kapısı hafifçe vuruldu. Lucian gir emrini verince uşağı usulca içeri girdi.

"Yardımaıma ihtiyacınız varmı, lordum?"

"Evet, Pendry. Bu sabah önemli bir telefon aldım, bu yüzden iyi görünmek istiyorum. Yeşil ceketim uygun olabilir."

"Elbette, lordum," diye karşılık verdi Pendry. Efendisinin görünümüne bu beklenmedik özeniyle şaşkına dönerek tek kaşını kaldırmıştı.

Lucian, uşağının kendisini tıraş edebilmesi için sırtarak bir sandalyeye oturdu. Karanlık ruh hali rüyasının huzursuz edici görüntüleri hızlıca üzerinden kalktı.

Bu sabah gelen arama işiyle ilgiliydi ama tek taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Sr Grayson Caldwell ile görüşecek olması sadece bir bahaneydi. Cornwall kıyıları bir kaçakçının cenneti sayılırdı ve söylentilere bakılırsa Sr Grayson Caldwell bu yerel zincirin lideriydi.

Lucian bunun gibi basit kaçakçılık vakalarıyla genellikle ilgilenmezdi. Peşinde olduğu zincir brendi ve ipek değil altın kaçakçılığı daha büyük bir tehdit oluşturunuyordu.

Lucian'ın peşinde olduğu İngiltere'nin müttefiklerine ödenen külçe altınları. Hükümet bu ödenek için deniz nakliyesini kullanıyordu ve kaçakçılar Napolyon'un ordusuna fon oluşturmak için bu altınların Fransa'ya geçirilmesini sağlıyorlardı.

Lucian geçtiğimiz günlerde Sör Grayson'ın bu hırsızlarla ilgisi olduğuna dair bir istihbarat almıştı. Eğer öyleyse çete liderine İngiltere'nin en iyi ajanlarından paçayı kurtaran bir düzine suçludan biri ulaşmalarını kolaylaştırabilirdi.

Lucian'ın Cornwall'a gelmesinin sebebi de buydu. Dük'ün malikânesine yerleşmesi ise Sör Grayson Caldwell'i soruşturması için ona bir fırsat tanımıştı.

Caldwell'in güzel kız kardeşi ile olası evliliği ise sırlarının açığa çıkarılmasında muhteşem bir kaynak oluşturunacaktı.

Brynn birden uyandı. Ağlamıştı. Yatağına dokundu, kalbi solup giden rüyasının karanlık anılarıyla yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Gördükleri son derece canlıydı. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve aşırı derecede yakışıklı bir adam ayaklarının dibindeydi ve ölmek üzereydi. Lord Wycliff? Ellerine bulaşan onun kanı mıydı?

Bir korku dalgasıyla ürperdi. Bakışlarını ellerine çevirdi. Elleri temiz, beyaz ve lekesizdi.

Tanrım, diye söylendi. Yine neler oluyordu böyle? Bir adamla ilgili bu kadar gerçekçi bir rüya sadece bir kez görmüştü. .. Ve bu adam da

boğularak can vermişti. Çingene lanetinin bir sonucu olarak taliplerinin rüyalarına sık sık girerdi ama böylesi...

Birden tüyleri diken diken oldu. Wycliffi rüyasında gördüğünü sanması sadece korkunç bir yanılsama mıydı? Yoksa ölümcül bir öngörü müydü?

"Kardeşıme kur yapmayı mı umuyorsunuz?" diye sordu Sör Grayson Caldwell. Lucian'ın talebi karşısında açıkça şaşkına dönmüştü.

"Kur yapmak değil aslında," diye karşılık verdi Lucian. Caldwelllerin salonunda karşılıklı oturuyorlardı. "Korkarım kur yapmak için zamanım yok zira bu hafta içinde Londra'ya dönmek zorundayım. Bu meseleyi olabildiğince çabuk açıklığa kavuşturmayı tercih ediyorum. Bayan Caldwell'le evlenmeyi arzuluyorum."

Sör Grayson Caldwell Lucian'ın sözlerini takip etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu. "Ondan etkilenmiş olmanızı anlayabiliyorum, Lordum. Fakat dürüst olmak gerekirse sizi bu kadar büyülemesinin sebebi... Brynn'in erkekler üzerinde tuhaf bir etkisi var... Onların akıllarını başlarından alan bir etki bu."

"Evet bana bundan bahsetmişti."

"Yani size Çingene lanetinden mi bahsetti?"

"Evet. Yine de inanması oldukça güç. Erkekler güzel bir kadının peşine illa ki düşerler. Ve kız kardeşin son derece güzel bir kadın."

"Öyle, ondan etkilenmemek açıklanamaz bir şekilde mümkün değil."

"Peki lanet hikâyesine inanıyor musun?"

Grayson uzun bir an duraksadı. "Alışılmadık bulduğumu söyleyebilirim. Annemiz küçüklüğünden beri Brynn'in aklını bu lanetin gücü ve uyarılarla doldurdu. Annem öldükten sonra her nasılsa

nasihatleri Brynn'ın aklından uçup gitti en azından ilk talibi trajik bir şekilde boğularak ölene dek. Brynn o adamın ölümünden ötürü kendini suçladı. Bu trajedenin bir yenisi olmaması için de kendi kabuğuna çekildi."

"Bir lanetin mümkün olabilirdiğini sınamak için istekliyim."

"Ama Brynn istekli olmayabilir. Brynn'ın şimdiye kadar sayısız kişiyi geri çevirdiğini biliyor olmalısınız. Size hevesle yaklaşacağından da kuşkuluyum."

"Kesinlikle cömert bir anlaşma hazırladım," dedi Lucian ve ekledi: "Tabii bu anlaşmaya ailesi de dahil."

"İsabetli bir karar," dedi Grayson yüzü hafifçe kızarıırken. "Ama yine de Brynn'ı ikna etmek kolay olmayacak... Ya da onun genç kardeşinden ayrılmasını sağlamak. Onu yetiştiriyor, biliyorsunuz."

"Bana karşı bir itirazınız yok o halde?"

"Hayır, kesinlikle yok. Sizin gibi asil bir adamın kız kardeşime talip olması gurur verici. Yine de onu teklifinizi kabul etmesi için zorlayamam. Brynn kendi kararlarını kendisi veren bir kadın."

Lucian solgun bir şekilde gülümsedi. "O halde göreceğiz," dedi kendi kendine mırıldanarak.

Lucian Brynn Caldwell'i bakımsız bahçede buldu. Brynn bir bankta küçük bir çocukla birlikte oturmaktaydı çocuk muhtemelen onun küçük kardeşi Theodore'du. Lucian bir an için ıhlamur ağacının arkasında durarak onları izledi.

Brynn'ın üzerinde filiz desenli soluk renkli bir elbise vardı ve siperli bonesi yüzünün yarısını gündüz güneşinden saklıyordu, yine de

büyüleyici aurası durumu ne olursa olsun insanı kendine çekmeye yetiyordu. Ve Lucian'ın üzerindeki etkisi her zamanki gibiydi. Lucian uyluklarında bir sıcaklık hissetti, böylesiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Theo uzun boylu ve zayıf bir çocuktu, gözlüklüydü, teni ışıldayan saçlarıyla tezat oluşturacak şekilde solgundu. Çocuk belirgin bir gönülsüzlükle yüksek sesle şiir okuyordu. Birden durdu ve midesi bulanır gibi bir ses çıkararak ablasına baktı.

"Milton'ın bana nasıl yarar sağlayabileceğini anlayamıyorum, Brynn."

"Dünya görüşünü genişletecek ve farkında olmadığın bir konuda bilgi sahibi olmanı sağlayacak," diye karşılık verdi Brynn sakın bir ses tonuyla. "Sürekli olarak kimya kitaplarıyla haşır neşir olursan bunu başaramazsın."

"Fakat deneylerim hayati önem taşıyor."

Brynn ahenkli bir kahkaha attı. "Acımasız bir ablayım, biliyorum. Burada, açık havada olmak yerine bir şeyleri patlatmayı tercih ediyorsun."

"Haftalardır hiçbir şey patlatmadım."

"Ki ben bundan son derece memnunum," dedi Brynn kardeşinin saçlarını okşayarak. "Fakat on dakika daha dayanabilirsen, öğle yemeği vakti gelmeden laboratuvarında olabilirsin."

Theo bunun üzerine sırtıttı ve şiir kitabını yeniden açtı.

Lucian onları izlerken büyülendiğini hissetti. Brynn'ın erkek kardeşine gösterdiği yakınlık ciddi anlamda kayda değerdi. Bu durum onun kendi çocuğuna da iyi bir anne olacağı anlamına geliyor, diye düşündü Lucian.

Brynn varlığını fark etmişçesine bakışlarını Lucian'a çevirdi. Yeşil gözleri bahar çimenleri gibi ısıt ısıldı. Birden tedbirli bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Lord Wycliff..." dedi kendini nazik olmaya zorlayarak. "Sizi buralara kadar getiren nedir?"

"Sizsiniz, Bayan Caldwell." Lucian gülümseyerek ona doğru ilerlemeye başladı. "Sohbet edebiliriz belki diye düşünmüştüm."

"Şu anda dersin tam ortasındayız."

Çocuk birden konuşmaya başladı. "Sorun değil, Brynn."

Brynn ona sert bir bakış fırlattı. "Bu benim kardeşim Theodore, lordum."

Lucian tokalaşmak için çocuğa elini uzattı. Theodore bunun üzerine şaşırılmış ve keyiflenmiş görünüyordu. "Anladığım kadarıyla kimyaya karşı özel bir ilginiz var, Bay Caldwell."

"Evet, sör."

"Kraliyet Kulübü'nde yer alan pek çok tanıdığım var," dedi Lucian ülkenin önde gelen bilim adamlarının tercih ettiği kulüpten bahsederek. "Bay John Dalton tarafından düzenlenen bir konferansa katılmıştım zamanında."

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. "Bay Dalton'ı tanıyor musunuz, sör?"

"Okurlarından biri olma şerefine de nailim. Kimyasal Felsefenin Yeni Sistemi adlı eseri yazdı."

"Evet! Atomların ağırlığından bahsediyor. Ben de onun keşfettiği elementlerden birini inceliyorum." Birden yanakları kızardı gevezelik yaptığını hissetmiş olmalıydı.

"Bay Dalton kardeşimin kahramanıdır," dedi Brynn laf arasına girerek. "Yastığının altında o kitapla uyuyor."

"Belki de kendisiyle tanışmak istersin," diye önerdi Lucian. "Bir dahaki sefere Londra'da bir buluşma ayarlayabiliriz."

Birden aydınlanan Theo'nun yüz ifadesi Lucian'a karşılık verirken gölgelendi. "Londra'ya gidemem, söy," dedi.

Lucian Brynn'a baktı ve onun kaşlarını çattığını gördü. "Başka zaman diyelim o halde. Şimdi bizi yalnız bırakabilir misin? Ablanla görüşmek istediğim bir konu var."

Brynn, kardeşi yanlarından ayrılana dek dilini tuttu. "Onu bu şekilde umutlandırmak çok zalimce... Gerçekleştiremeyeceği şeyler söylemeniz."

"Neden gerçekleştiremeyecekmiş?"

"Tanımadığı bir çocuğa sözler veren sizin gibi bir adama güvenemem."

Lucian ılımlı bir edayla cevap verdi. "Kardeşine karşı bu kadar koruyucu olman hayranlık verici. Fakat seni temin ederim ki ben boş vaatlerde bulunmam. Theodore gerçeklen zeki bir çocuk gibi görünüyor, bu yüzden Dalton'ın onun gibi bir hayranıyla tanışmaktan memnun olacağına eminim... Bu görüşme aynı zamanda kardeşini cesaretlendirecek."

Brynn'ın bakışları öfke yüklüydü. "Öyle olsa bile Londra'ya olan yolculuğunun bedelini ödeyemeyiz."

"Bu durum değişebilir," dedi Lucian gizemli bir ifadeyle. "Söyle bana..." diye ekledi Brynn'ın cevap vermesini beklemeksizin. "Theodore her zaman kitapsever bir çocuk muydu?"

Bu sorunun dikkatini dağıtmasıyla Brynn'in yüz ifadesi yumuşadı. "Her zaman. Her gün birkaç dakikalığına da olsa dışarı çıkıp zamanını kitap okuyarak geçiriyor. Karanlık bir odaya kendini kapatıp deneyler yapması pek sağlıklı değil. Yine de Theo her nedense deney yapmayı çok daha çekici buluyor."

"Bilginin ötesinde ona öğretmenlik yapmaya çalışmanın kolay olmadığını tahmin edebiliyorum."

Brynn'in yanaklarına yayılan kızarıklık Lucian'ı büyüledi. "Keşke elimden daha fazlası gelebilseydi. Seneler önce özel öğretmenimizin işten çıkarılması gerekti, o zamandan bu zamana durumumuzu düzeltemedik, bu yüzden Theo'ya özel bir öğretmen tutmak ya da onu istediği okula göndermek pek mümkün değil."

"Okula gitmeyi gerçekten istiyor mu?" diye sordu Lucian şaşırılmış bir şekilde. "Bu milyonda bir olur."

"İstiyor," dedi Brynn kardeşiyle gurur duyduğunu belli edercesine. "En büyük arzusu bilim adamı olmak. Cambridge'de kimya okuyacağını umuyor."

"Gerçekten... Bu ayarlanabilir."

"Boş umutlara kapılmamı öneriyorsunuz, öyle mi?"

"Ya bu boşa umutlanmak anlamına gelmiyorsa? Ya kardeşinin eğitimini tümüyle karşılamaktan memnun olacağımı söylemeye çalışıyorsam?"

Brynn ona uzun uzun baktı ve bir kez daha kendini tuhaf hissetti.

"Bunun bedeli nedir?" diye sordu sonunda.

"Bir bedeli olmak zorunda mı?"

"Konu siz olunca... Korkarım öyle, Lordum. Daha önce iki kez bunu yaptınız. Sadece fedakârlık için kardeşime yardım etmek gibi bir isteğiniz olduğunu sanmıyorum. Cömertliğiniz karşısında bir şeyler talep edeceğinize eminim."

Lucian Bayan Caldwell'in karakteri hakkında söyledikleri üzerine ses çıkarmadı, onunla münakaşa edemezdi. "Pekâlâ... Eğer açık sözlü olmamı tercih ediyorsan... Cömertliğimin bedeli benimle evlenmen."

Brynn açıkça şoke olmuş bir şekilde bir adım geriledi.

Avını kovalama gibi ilkel arzusunu bastırmaya çalışan Lucian yerinden kımıldamadı.

"Boynuzlarımı çıkarmışım gibi benden kaçmana gerek yok. Sana evlenme teklifinde bulundum sadece."

"Sizinle evlenmek mi?" Sesi nefes nefese çıkmıştı. "Neden böyle bir şey istiyorsunuz ki?"

"Çünkü evlenmek ve bir vâris sahibi olmak istediğime karar verdim," diye karşılık verdi Lucian gerçekleri saklamaksızın.

"Fakat neden ben?"

"Bilmiyormusun?" Adamın bakışları takdirkâr bir şekilde Brynn'in üzerinde gezindi... Canlı buklelerinden parlak yeşil gözlerine, şehvetli dudaklarından dolgun ve cezbedici göğüslerine, o ayartıcı bedenini saran gösterişsiz elbisesinden kıvrak ve sıkı bacaklarına kadar. "Bir cevap almak istiyorsan aynaya bakman yeterli."

Brynn bu sözleri reddedercesine kızgın bir ifadeyle kafasını salladı. "Tüm bunları size açıkladım, lordum. Hissettiğiniz şey gerçek değil."

Lucian zor da olsa gülümsemeye çalıştı. Hissettiği etkileşim olabildiğince gerçekti. Ve bedeninin şehvetle sıcakladığını hissedebiliyordu.

"Seninle gerçekten tartışmak istemiyorum. Cezbedici bir güzelliğin olduğunu düşünüyorum ki bu doğru. Ve kardeşinle nasıl ilgilendiğini görebiliyorum. İyi de bir anne olacaksın."

Brynn'in kızgınlığı daha da arttı. "Bu sonuca nasıl varabildiniz? Üç kısa karşılaşmanın ardından mı?"

Tuhaf görünüyor olabilirdi ama Lucian onun aradığı gelin olduğuna ikna olmuştu. Kanını kaynatabilecek kadar tutkulu bir kadındı o. "İçgüdü diyebilirsin."

"Bana kalırsa içgüdüleriniz sizi tamamen yanıltıyor. Birbirimize uygun olmadığımızı açıklayabilecek sayısız neden var. Bir kere size iyi bir kontes olmam mümkün değil."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sosyeteye alışkın değilim. Köşesine çekilmiş biri olduğum biliniyor. Dahası sizin de belirttiğiniz üzere bilgiç bir kadınam. Geleneksel, hatta kaba olduğum da söylenenler arasında. Sürekli kardeşime yardımcı olmam gerektiğinden ötürü de..."

"Geçerli sebeplerin bunlar mı?"

Brynn'in çenesi alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "İsterseniz gülebilirsiniz, Lordum ama sizi temin ederim ki size uygun bir eş olamam."

Hayır, uygun Lucian'ın onu tanımlamak için kullanabileceği bir kelime değildi. O daha çok Lucian'ın aklını başından alan ateşli ve yabani bir

güzeldi. Lucian sadece onunla evlenmek ve o yabaniliğe karışmayı arzuluyordu.

"Uygun olup olmamanla ilgilenmiyorum..." Lucian sözlerine nasıl devam edeceğini bilemiyordu. "Seni öptüm... Bir kereden fazla. Tatmin edici bir yatak arkadaşı olacağından hiç kuşum yok."

Brynn'in yanakları kızardı ancak bir cevap verecek gibi görünmüyordu. Sonunda kayıtsızlıkla ağzını açtı. "Sadece dokunulmamış bir gelin arıyorsunuz, Lord Wycliff. Şayet öyleyse hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz. Onunla bununla birlikte olduğuma dair kötü bir ünüm de var."

Lucian onun o masum tadını anımsayarak bakışlarını Brynn'in dudaklarına sabitledi. "Nedense gerçekleri yine örtbas ettiğini düşünüyorum."

Brynn daha da kızardığını hissetti. "Pekâlâ, bu gerçekleri örtbas etmek değil... Açıkçası kocam olmanızı arzu etmiyorum. Bir çapkınla evlenmek gibi bir isteğim yok."

"Bence şöhretimin abartıldığını düşünüyorsun."

"Hellfire Cemiyeti'nin üyelerinden biri değil misiniz? O soylu ama yaşadıkları skandallarla adı kötüye çıkan adamlardan biri..."

"İtiraf etmek gerekirse kaygısız gençliğimde adım birkaç skandala karıştı ama son birkaç yıldır epey uslu durdum."

"Üzgünüm ama buna bel bağlamak oldukça zor," dedi Brynn sert bir ses tonuyla.

"İstersen referans olarak birkaç isim öne sürebilirim," diye karşılık verdi Lucian gülümseyerek.

"Buna ne şüphe."

Brynn derin bir nefes alıp kaşlarını çatarak ona baktı, sanki aklında onu savunabilecek bir şeyler arıyordu. "Londra'nın eviniz olduğunu biliyorum. Ve Londra'dan hoşlanmıyorum."

"Orada daha önce bulundun mu?"

"Birkaç yıl önce olsa da tam iki kez..." dedi Brynn isteksiz bir şekilde.

"İki kez bu gibi bir yargılamaya varman için yeterli mi?"

"Belki de değil, fakat taşrada yaşamayı seviyorum."

"Ailem Devonshire'da yaşıyor ve orası cidden büyüleyicidir."

"Cornwall'u tercih ederim, deniz..."

"Galler'de denize nazır dikkat çekici bir kalem var."

Brynn kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı ancak bu hareketi bile Lucian'ın kendinden geçmesine yetebilirdi. Lucian ona sarılmak ve dudaklarını dudaklarına bastırmak istiyordu... Onu keşfetmek ve tatmak.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Brynn sonunda. "Sizinle evlenemem çünkü buradan ayrılamam. Theo'yu bırakmayacağım."

"Fakat ya okula giderse? Eton, Harrow, Westminster?"

Uzun süreli bir sessizlik yaşandı. Lucian onun çenesinin yukarı kalktığını fark etti ve bu sinirlerine dokundu.

"Bu son derece sinsice bir yaklaşım," dedi Brynn. "Alelen rüşvet talep ediyorsunuz."

"Bu uygulanabilir olduğu kadar uzlaşıcı da bir tutum," diye karşılık verdi Lucian kibarca. "Özellikle de senin tutumunda olan bir bayan için. Benimle evlenmen karşılığında servetim ve adım."

"İkisi de umrumda değil."

"Yoksulluk çekerek mutlu olamazsın."

"Olabilirim, lordum. Olabilirim."

"Ağabeyin Grayson görünüşe bakılırsa seninle aynı görüşte değil. Cömert bir evlilik anlaşmasına oldukça sıcak bakıyor gibi görünüyor."

Brynn'in gözlerinde açık bir gurur pırıltısı belirdi ve o gözler dik bir şekilde Lucian'a kenetlendi. "Beni satın alabileceğinizi mi sanıyorsunuz, Lord Wycliff? Kolayca elde edilebilecek damızlık bir kısrak gibi."

"Seni damızlık bir kısraktan çok daha saygın bir yere koyuyorum," diye karşılık verdi Lucian ılımlı bir ses tonuyla. "Karım ve kontesim olacaksın. Çoğu kadının teklifim karşısında gururu okşanırdı."

"O halde onlardan birine sorun."

Lucian tek kelime etmediğinde, Brynn derin bir nefes aldı. "Beni gururlandırdığınız için teşekkür ederim, lordum, fakat sizinle evlenmeyeceğim."

Lucian onun bu teklifi reddetmesini kabul etmeyerek ona doğru ilerledi. Brynn bir an için kaçacakmış gibi göründü gözüne ama yerinden kıpırdamadı, hatta Lucian onun elini tuttuğunda bile. Yine de Lucian elini kaldırıp dudaklarına götürdüğünde ve bileğini öptüğünde açıkça tedirgin oldu.

Lucian onun birden ürperdiğini hissetti ve bundan memnun oldu.

"Teklifimi düşünmek için biraz daha zaman ister misin?" diye mırıldandı Lucian kasten Brynn'in yeşil gözlerinin içine bakarak.

"Ben... Buna gerçekten lüzum yok, lordum. Size cevabımı söyledim."

"Seni ikna edebileceğime dair hâlâ bir umut taşıyorum. Seni yarın arayacağım, tatlım. Belki de o zamana kadar kalbinin sesine kulak verirsin."

Brynn onun gidişini izledi, bir elinde inanmazlık vardı, diğer elinde ise umutsuzluk.

Adamın kendine bu kadar güvenmesi Brynn'ın canını sıkıyordu zira onun deneyimli dokunuşlarından etkileniyordu. Wycliff tam bir ahlaksızdı, bir heves uğruna kadınlarla düşüp kalkan bir çapkındı, içindeki şeytan o kadar gün yüzüne çıkmıştı ki fark edilmemesi imkânsızdı.

Brynn bu etkileşime karşı direnmek zorunda kalacaktı. Dudakları dudaklarına dokunduğunda bedenine yayılan sıcaklığa ya da ilgi uyandıran mavi gözlerinde beliren şehvetli bakışlara karşı içinde kabaran özlemi bastıracaktı. Wycliff cazibesiyle istediğini elde edeceğini düşünebilirdi. Ah, o kaba ve sinir bozucu bir adamdı...

Ve zafer kazanacağını düşünerek kendine güvenebilirdi. Galip gelebileceğinin farkındaydı. Eğer gerçekten Teo'nun okul masraflarını karşılamayı düşünüyorsa...

Brynn sıkıntılı bir şekilde banka oturdu ve ellerini kızarmış yanaklarına bastırdı. Almış olduğu tekliften ötürü halâ şaşkındı.

Evlenmeyi düşünmüyordu. Bu riske girmeye değmezdi. Brynn farklı olduğunu her zaman hissetmişti, öyle ki onun kendine ait bir geleceği yoktu. Âşık olması çok ama çok tehlikeliydi... Kendisi için değil ama ilgilendiği erkek için.

Ailenizdeki kadınlar sonsuza dek güzellikleriyle lanetlenecekler. Gönüllerini kaptırdıkları her erkek ölecek.

Brynn bu lanete inanmak istememişti ama seneler içinde nesiller arasında bu lanetten şüphe etmesine mani olan o kadar çok olay gerçekleşmişti ki.

Annesi lanetin gücünden kâfi derecede etkilenmişti. Gwenndolyn Caldwell ilk nişanlısını korkunç bir kazada kaybetmişti nedeni bulutsuz bir günde yıldırım çarpmasıydı. Yeniden âşık olmayacağına ant içen Caldwell Brynn'ın babası ile evlenmiş, ona altı çocuk vermiş ve doğum sırasında hayatını kaybetmişti bebeğini on iki yaşındaki kızına büyütmesi için bırakarak.

Brynn açıkça atalarının göz alıcı güzelliğini miras almıştı ve görünüşe bakılırsa efsane devam ediyordu. Fakat ninesi öldükten sonra uyarıları önemsememiş ve kendisiyle flört etmek isteyen gence delicesine âşık olmuştu. Bu genç boğularak hayatını kaybettiğinde ise Brynn sonunda kaderini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ardından erkekleri etkilemekten kaçınmaya başlamıştı hem de fazlasıyla ciddi bir şekilde. Ağırbaşlı giyinerek, saçlarına özenmeyerek tehlikeli cazibesini saklamıştı, insanlar arasına karışmaksızın evde kalarak yaşantısını sürdürmüştü. Lanete inanıyordu ve ünü karşısına çıkabilecek her erkek için bir tehlikeydi.

Talip istemiyor ve karşısına çıkan erkeklerin duygularına asla karşılık vermiyordu. Başına gelecekleri biliyor ve bundan çok korkuyordu.

Umutsuz geleceğinden pişman olduğu zamanlar olmuştu. Sevgiden yoksun, yalnız başına geçireceği geleceği düşünürken acı çekiyordu. Asla âşık olamazdı. Asla.

Ne olursa olsun hayatından memnun olduğunu söylüyordu kendi kendisine. Üzerindeki lanetin olası etkilerini kucaklayacak kadar dayanıklı değildi.

Yalnız kalmak için zamanı yoktu, dahası ev içi düzenleri buna pek olanak sağlamıyordu. Kardeşiyle ilgileniyor ve ağabeyinin aileyi ayakta tutmasına kaçakçılık yaparak yardımcı oluyordu.

Brynn derin bir nefes aldı. Wycliff e ağabeyiyle ilgili gerçekleri açıklamamak için kendini zor tutmuştu. Yasal olmayan işlerini, durumlarını anlayamayacak bir yabancıya anlatamazdı, özellikle de bu yabancının başlarını belaya sokabilecek güç sahibi bir soylu olduğu düşünülürse.

Şu an başının dertte olduğu mesele ise istenmeyen son talibi ile nasıl başa çıkacağıydı.

Brynn kontun bakışlarında beliren şehveti anımsayarak birden ürperdi. Ondan karısı olmasını istemişti. Ve Brynn karşısına çıkan bu cezbedici adamın kararında son derece ciddi olduğunu hissediyordu.

Daha bu sabah Wycliff in öldüğünü rüyasında görmüştü. Brynn almış olduğu evlilik teklifini kabul etmek istese bile üzerindeki laneti umursamayabilir miydi, bunu gerçekten yapabilir miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Brynn, Gray onu akşam yemeğinde bu konuyla ilgili sorguya çektiğinden ötürü Lord Wycliffin teklifini görmezden gelemeydi. Theo her zaman olduğu gibi ablasını ve en büyük ağabeyini mutfığa yakın olan oturma odasında yalnız bırakıp bodruma çekilmişti.

Brynn Gray'in kendisini eleştirel bir şekilde incelediğini görebiliyordu. Gray sanki yemeğe dahil olmuş olan bu nazik konuşmanın arka planında bir tartışmaya hazırlanıyormuş gibiydi. Konunun daha da derinleşmesinden korkan Brynn şarabını yudumladı ve bekledi. Sessizlik hüküm sürüyordu.

Yemekleri evde diğer üç kardeşi olmadığından ötürü oldukça sönük geçti. Arthur ve Stephan Brynn'dan iki ve üç yaş küçüklerdi babaları ölmeden önce Kraliyet Donanması'na katılmıştı ve mali durumları epey bozulmuştu. Ve geçen sene on sekiz yaşına giren Reese deniz ticaretinde şansını denemek istemişti.

Kardeşler arasında şu ana kadar babalarının felaket getiren yatırımlarından en çok zarar gören Reese'di. Denizle ilgili donanıma sahip olabilmesi için yeteri kadar varlıklı değillerdi ya da Arthur ve Stephan gibi onun eğitim almasını sağlayabilecek kadar. Yine de bu Reese'i yıldırmamıştı, en azından diğer tüm kardeşlerinden daha gayretliydi. Theo'nun ise bu gibi bir fırsatı bile olamayacaktı...

"Brynn?"

Düşüncelere dalmış olan Brynn'in birden kafası karıştı.

Gray hafifçe gülümsedi. "Hayallere dalmış gibi bir halin var. Söylediklerimi duymadın bile."

"Özür dilerim. Ne demiştin?"

"Tam olarak iki kez Wycliff e nasıl bir cevap verdiğini sordum."

"Onu elbette reddettim," dedi Brynn gözlerini kırpıştırarak.

"Teklifini derinlemesine düşündün mü? Wycliff İngiltere'de yaşayan, evlilik için en uygun bekâr."

"Muhtemelen öyle, fakat onunla evlenmek gibi bir arzum yok."

"Neden olmasın?"

"Bunun onlarca sebebi var."

Çenesi gerilen Grayson tek kelime etmeksizin Brynn'a uzun uzun baktı. Yeniden konuşmaya başladığında ses tonu belirgin bir şekilde sertti. "Bu fırsatı geri çevirmeden önce kendini değil aileni düşünmelisin. Wycliff le evlenirsen tüm borçlarımızı kapatabiliriz."

Bu insafsız yorum karşısında Brynn'ın nefesi kesildi. Ağabeyine tam karşılık verecekti ki Grayson hızla nutuk çekmeye devam etti.

"Bu aileyi çekip çevirmekten yoruldum, Brynn. Ev gözümüzün önünde çürüyor çünkü tadilat masraflarını karşılayamıyoruz. Balık tutup çalışanların masrafını karşılayarak geçinmemiz ise mümkün değil. İnanılmaz derecede borç içindeyiz. Tefeciler borçları ödememiz için baskı yapıyorlar... Her an hapse girme tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Brynn dilini tuttu. Borçları ödeme konusunda ona ne kadar yardımcı olduğunu anımsatmasına gerek yoktu. Grayson'ın çıkmazının yeterince farkındaydı. Hapse tıkmak, nesilden nesile aktarılan aile yadigârlarını satmak ve en sevdiği çalışanlarını kaybetmek

onun için ciddi bir aşığılanmaydı. Ve Grayson bu şekilde ailesini koruyamazdı. Nasıl hayatta kalacaklarını düşünüp endişelenmedikleri tek bir günleri bile yoktu.

Ve bu Gray için başka bir fedakârlığa daha sebep olmuştu... Evlenmeye istekli olsa da ne kadar acı ki hayran olduğu genç bayanların başka erkeklerle evlenmelerini izlemek zorunda kalıyordu.

"Daha önce başka teklifleri de geri çevirdim," dedi Brynn. "Ve sen hiçbirine karşı çıkmadın."

"Hiçbiri bu kadar uygun değildi. Wycliff ten daha iyisinin oltana takılması mümkün değil."

"Ondan bir balıkmış gibi bahsediyorsun."

Grayson kardeşinin bu sözleri üzerine kaşlarını çatı.

"Gayet iyi biliyorsun ki..." diyerek sözlerine devam etti Brynn. "Theo'yu bırakamam. En azından geleceği güvence altına girene dek."

"Geleceği ancak sen Wycliff ile evlenirsen güvence altına girebilir. Wycliff Theo'nun okul masraflarını karşılamayı teklif etmedi mi? Kardeşimize en iyi öğretmenleri tutar ya da onu bir okula yazdırırız ki Wycliffin serveti buna yeter de artar bile. Ve senin de artık ona öğretmenlik yapmak gibi bir zorunluluğun kalmaz."

Bu ığıneleyici sözler üzerine Brynn Theo'yu eğitmek için ne kadar çaba sarf ettiğini düşündü. Derin bir nefes aldı ve kendini sabırlı olmaya zorladı. "Theo'nun okula başlamaya hazır olduğunu kesinlikle düşünmüyorum."

"Onu hayattan soyutlayamazsın Brynn ama bu zamana kadar tam olarak yaptığın da bu."

Brynn kadehinin ardından Grayson'ı tepeden tırnağa süzdü. Sık sık kardeşine beslediği bu korumacı tavrı yüzünden kavga ediyorlardı. Fakat Brynn bebekliğinden beri Theo'yu ancak bir annenin olabileceği kadar gözetimi altında tutmaya çalışıyordu.

"Wycliffle evliliğimi desteklemek senin için kolay," dedi Brynn sakın kalmaya çabalayarak. "Onun karısı sen olmayacaksın ne de olsa."

Gray kız kardeşine ciddi ciddi baktı. "Yeterince sevilesi bir adam gibi görünüyor. Ve görüntüsünden ötürü onu sevimsiz bulduğunu da hiç sanmıyorum... Leydilerin peşinden koştuğu düşünülürse..."

"Nasıl görüldüğü de ayrı bir sorun, Gray. Ben... Ben onu dün gece rüyamda gördüm. Onun öldüğünü gördüm."

Ağabeyi ona uzun uzun baktı. "Belki de sadece bir tesadüftür."

"Sadece bir tesadüf olmadığını çok iyi biliyorsun. Onun ölümüne yol açmak istemiyorum. Bu günaha katlanamam."

"Onunla evlenmen Wycliff in ölümüne sebebiyet vereceğin anlamına gelmiyor. Ona duygusal anlamda bağlanmadığın sürece sorun yok."

Dile kolay, diye düşündü Brynn zira içten içe Wycliff e çoktan ilgi duymaya başladığını hissediyordu. "Bu riske girmek istemiyorum."

"O bu riske girmeyi göze alıyor ama."

"Biliyorum. Olabileceklerden bahsedip onu uyardığımda benimle alay etti. Neden bana inanmıyor? Sadece lanet yüzünden bile benim peşimden koşmaması gerekiyordu. Kesinlikle bana evlilik teklifinde bulunmaması gerekiyordu. Hakkımda hiçbir şey bilmiyor, yasal olmayan işlere bulaştığımızdan haberi bile yok. Gerçekleri öğrendiğinde serbest

ticaret yanlısı bir eş istemeyeceğine eminim ki öğrenmesi hiç de akıllıca olmaz."

"Evet, hiç de akıllıca olmaz," dedi Gray kaşlarını çatarak. "Daha bugün Wycliff in Dışışleri Bakanlığı'nda çalıştığını öğrendim."

"Dışışleri Bakanlığı'nda çalıştığını mı?"

"İngiliz Hükümeti'nin bir çalışanı."

Brynn'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. "Zenginliğiyle bu kadar nam salmış bir adam neden çalışmaya gereksinim duysun ki?"

"İnan buna bir sebep göremiyorum," dedi Grayson. "Hiçbir fikrim yok. Fakat sebebi ne olursa olsun hükümette oldukça güçlü bir isim."

"Pekâlâ, bu kadar güçlü olması da ayrı bir mesele. Hava atmaktan çok hoşlanıyor. Bu kadar kaba bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Teklifini kabul edip emirlerini yerine getireceğimden öylesine emin ki."

Gray ona sempatik bir şekilde baktı. "Gururun buna engel oluyor değil mi? Benim için de aynısı geçerli. Fakat şu anda içinde bulunduğumuz durumu unutmamalısın."

Bu sözler üzerine Brynn dudağını ısırdı. Gururunu hiçe sayması fikri bile hakaretten farksızdı. "Durumumuzu unutmuyorum... Sadece servetinin beni satın alabilecek olması fikrini şiddetle reddediyorum. Ona çocuk vermem için beni satın alabileceğini düşünüyor. Ben satılık bir mal değilim."

"Çocukları olsun istiyor, Brynn. Hangi erkek istemez ki?"

Brynn kendine hâkim olmaya çalışarak sessizliğini korudu.

"Sen çocuk sahibi olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Brynn elbette çocuk sahibi olmak istiyordu, fakat içten içe hayatını Theo'ya adadığından ötürü hoşnut olup kendini tüm dünyadan soyutluyordu. "Hayır, öyle bir şey demek istemedim. Ancak çocuklarımla Wycliffin soyundan gelmesini arzu etmiyorum. Çocuklarımla babasını öldürdüğümü bir düşünsene."

"Sanırım bir cinayetten kaçınabilirsin," dedi Grayson düz bir ses tonuyla.

"Bu bir şaka değil, Grayson!"

"Tabii ki değil. Özür dilerim." Brynn sessizliğini korurken, Gray sözlerine devam etti. "Borçlarımızı kapatabileceğimizi hiç düşündün mü? Kaçakçılık yapmak zorunda kalmayacağım. Theo da öyle."

Bu sözler üzerine Brynn omuzlarını dikleştirdi. "Onu bu işe bulaştırmayacaksın değil mi?"

"Evet bulaştıracam. Tüm kardeşlerimizin gitmesiyle tayfamı çekip çevirmem mümkün olmadığından onu işe dahil etmek zorundayım. Ve ticareti genç yaşta öğrenmesi çok daha iyi. Borçlarımızı ödeyene kadar bu gelir kaynağından vazgeçemem." Brynn'a uzun uzun baktı. "Ve Theo'nun serbest ticaretten uzak durması en çok istediğin şey, bunu biliyorum."

"Kesinlikle öyle. Kaçakçılıkla ya da denizle ilgili hiçbir işe bulaşmasını istemiyorum. O böylesi bir tehlikeye dahil edilmemeli. Onu her dışarı çıkardığında hasta oluyor..."

Gray kardeşinin her zamanki sözlü saldırılarına bir son vermeye kararlıydı. "O halde Wycliff'e Theo'yu tehlikeden uzak tutacağı için minnettar olmalısın."

"Wycliff le evleneceğimi gerçekten düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Theo'nun hatırına, başka bir şey yüzünden değil."

Brynn ağabeyinin dikkat çekmeye çalıştığı gerçeği fark ederek içinde sarsıcı bir umutsuzluk dalgasının yükseldiğini hissetti. "Pekâlâ, bunu düşüneceğim," dedi.

Sandalyesini geriye itti ve hızla ayağa kalktı, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Yatak odasına girip kapıyı kapadı ve sahile bakan pencerelerden birine doğru ilerledi. Kayalık kıyı şeridinin ötesine bakarken çaresizlik hissiyle kalbi sıkıştı.

Gray haklı mıydı? Lord Wycliff ile evlenmeli miydi? Bu riski göze alabilir miydi?

Brynn yerinde duramıyor, yatak odasında aşağı yukarı geziniyordu. Wycliff açıkça istediğini elde etmeye alışmış bir centilmenden fazlası değildi. Elinde cömert bir evlilik anlaşması sallayarak Brynn'ın karşısına geçip kabul görmeyi umuyordu. Fakat o dünya üzerinde Brynn'ın evlenebileceği en son erkekti.

Eğer bir eş edinecekse bu kişi kesinlikle Wycliff in zıttı olmalıydı. Hiçbir çekim hissetmeyeceği sessiz sakin bir erkek, ilk görüşte kanını kaynatan biri değil. Böylelikle âşık olma gibi bir tehlikeyle karşı karşıya gelmezdi.

Tuvalet masasına gitti ve mücevher kutusuna uzandı, kutunun içinde sadece birkaç ucuz boncuk ve oldukça değerli tek bir parça bulunuyordu. Atalarından ona geçmiş olan madalyonu kutudan çıkarıp kapağını açtı ve Leydi Eleanor Stanhope'un, yüzyıllar önce erkekleri çılgına çeviren baştan çıkarıcı efsanevi kadının küçük portresini açığa çıkardı.

Lanetten kaçış yoktu. Wycliff şüpheli tavrına karşın Brynn'in etkisi altına çoktan girmişti; genç kadının itirazlarını, uyarılarını kesinlikle umursamıyordu.

Brynn madalyonun kapağını o kadar hızlı kapattı ki altın işleme avcunu acıttı. Umutsuzca konuşabileceği birilerinin var olmasını diledi... Bu evliliğe boyun eğmesini hevesle talep eden Grayson dışında başka birilerinin...

Annesi olsa son derece hoşgörüsüz bir tavır takınarak Wycliffi onaylamazdı, Brynn bundan emindi. Peki ya Esmerelda nasıl bir tavsiyede bulunurdu?

Bu yaşlı Çingene kadın lanetin asıl yaratıcılarının soyundan geliyordu. Geçen senelerde kfilesinin bölgeye ziyareti sırasında Caldwell mülkünde konaklamasına izin verilmişti, belki bu sayede Flaming Nell efsanesinin gerçekleri gün yüzüne çıkabilirdi.

İlk talibi öldüğünde Brynn karanlık rüyalarını yorumlaması için Esmerelda'nın yanına gitmişti. Ancak Çingenenin içgüdüleri genç kadının kafasını karıştırmış, dahası Brynn talibinin ölümünden kendisini suçlu tutmuştu.

O yaşlı kadına bir kez daha danışamazdı, ayrıca bunu istese bile onu nerede bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kfilesi Cornwall'dan İngiltere'nin güneyine doğru çoktan yol almıştı.

Brynn madalyonu mücevher kutusunun içine koydu. Belki de yanılıyordu. Belki de o korkunç rüya Wycliff in gerçekten öleceği anlamına gelmiyordu ama yine de önemsenmesi gereken bir uyarı niteliğindeydi. Eğer öyle ise...

Bu evlilik teklifini kabul etmek istemiyordu fakat başka bir seçim şansı var mıydı? Wycliff ile evlenirse Grayson'ın hapse atılmasını engelleyebilirdi. Dahası Theo'nun o her zaman arzu ettiği eğitimi almasını sağlayabilirdi. Aksi takdirde Theo evde ablasının yetersiz himayesinde yaşamaya devam eder ve kendini kaçakçılık dünyasının içinde buluverirdi.

Brynn vicdanı sızlayarak gözlerini yumdu. En sevdiği kardeşi hatırına bu evlilik teklifini geri çevirmeyecekti. Wycliff in kontesi olabilir ve ona bir çocuk verebilirdi. Tanrım.

Gözlerini açarak kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. Pekâlâ... Onunla evlenecek ve istediği vârisi ona verecekti. Ve tüm bunların karşılığında ailesinin borçları kapatılacaktı.

Yine de kaçınılmaz bir şekilde dikkatli olması gerekiyordu. Şehvetini bastırarak Wycliff i korumak onun sorumluluğundaydı. Aralarında gerçekleşmesi olası herhangi bir duygusal yakınlaşmaya kesinlikle mani olmalıydı.

Böyle olmasını umarak derin bir nefes aldı Brynn ve Wycliff in bu gibi tehlikeli bir evliliği göze alarak sonunda pişman olmaması için dua etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Brynn ertesi gün öğleden sonra Lord Wycliffi resmi olarak konuk odasına kabul etti. Teklifine vereceği yanıtı ertelemeyi düşünmüş olsa da Wycliff görüş açısına girer girmez kaderine mahkûm olmuştu.

"Teklifimi yeniden gözden geçirdiğini düşünebilirmiyim?"

"Evet," diye karşılık verdi Brynn gergin bir şekilde. "Ailemin hatırına teklifinizi iyice düşündüm. Reddedebilecek durumda değilim."

"O halde eşim olmayı kabul ediyorsun?"

"Evet."

"Onur duyduğum," dedi Wycliff halinden hoşnut bir edayla. Brynn'in vereceği cevaptan asla şüphe duymamış gibi bir hali vardı.

Brynn bu tavır karşısında hüsrana uğradığını hissetti. Evlilik konusunda yüzleşeceği tehlikeyi bir kez daha dile getirmesi gerektiğini biliyordu. "Doğrusunu söylemek gerekirse bundan onur duyduğum pek söylenemez, lordum. Gerçekleri görmenizi tercih ederdim. Çok geç olmadan kendinize denk bir eş bulmanız çok daha akıllıca."

"Çocuğum olsun istiyorum... Yasal bir vâris. Maalesef bunun için de bir bayanla evlenmem gerekiyor. Tercih edilebilir bir leydiyle."

"Fakat öyle görünüyor ki istediğiniz kadını kendinize eş yapabilirsiniz."

"Seni istiyorum. Bunu yeterince açık bir şekilde dile getirdiğimi düşünüyorum." Dudaklarının hafifçe kıvrılması Brynn'i yatıştırmışa benziyordu, ancak genç kadın gardını indirmeyi reddediyordu. Ondan etkilenmesi ölümcül olabilirdi.

"Ve ben de..." dedi. "Ben de yeterince net olduğumu sanıyorum, lordum. Tutkularınız akıldışı."

"Yakın zamanda evleneceğimize göre bu kadar resmi olmak zorunda değiliz. Adım Lucifer."

Brynn adama sert bir şekilde baktı. "Lucifer mı dediniz?"

Wycliff in gözleri keyifle ışıldadı. "Aynen öyle."

Brynn bakışlarını tavana dikti ve kendini sabırlı olmaya zorladı. "Keşke lanetin tehlikesini anlamayı sağlayabilsem."

"Ne yazık ki batıl inançları olan biri değilim."

"Muhtemelen öyle, ancak kanıtlar var... Bana inanmıyorsan, kilise kayıtlarını inceleyebilirsin. Ailemdeki kadınlar hemen hemen nesillerdir bir aşk trajedisiyle karşı karşıya kalıyor."

"Evet, bunu söylemiştin. Fakat ben o trajedilerin sadece tesadüflerle açıklanabileceğini düşünmekteyim."

"Beni rüyada gördün, değil mi?"

Wycliff in yüzünde birdenbire beliren ifade oldukça tuhaftı.

"Rüyaların sadece tesadüften ibaret değil. Erkekleri rüyalarında sık sık ziyaret ediyorum, tıpkı atalarımın yaptığı gibi."

Wycliff konuk odasının bir duvarında asılı duran portreye uzun uzun baktı. "Seninkilerle bir ilgisi var mı?" Portredeki kumral saçlı kadın oldukça zarıftı ancak siyah gözlerinde üzgün bir bakış hâkimdi.

"O benim annem."

"Çok güzel. Bir erkeğin onun hayalini kurması için sadece bu portreye bakması bile yeterli."

Bynn ellerini kenetleyerek iç çekti. "Pekâlâ, tehlikeyi unut gitsin. İlk talibim ona özel bir yakınlık beslemeye başladığımdan ötürü öldü ve ben sadece bunun yeniden olmasını istemiyorum. Ölürsen vicdanım rahat etmeyecek çünkü. Bu evlilik sadece her ikimizin de hayatını kolaylaştıracak, hepsi bu."

Wycliff bir an için duraksadı. "Benim açımdan bir sakıncası yok," dedi. "Aşk evliliği yapmak gibi bir derdim yok. Sadece bir çocuğum olmasını arzu ediyorum. Yine de korku hayatımı yönlendiremez, denizkızı. Bana karşı bir şeyler hissetmeye başlamandan korkmuyorum."

"Ama anlamıyorsun..."

Wycliff olası bir tartışmaya son vermek istemişçesine elini kaldırdı. "Uyarını dikkate alıyorum ve tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Bu kibirli sözcüklerin ardından gülümsedi ama Bynn sakinleşemiyordu.

Wycliff bir anda konuyu değiştirdi. "Pekâlâ öyleyse, belki de yaklaşan nikâhımız hakkında konuşmalıyız. Özel evlilik ruhsatıyla evlenmeye bir itirazın var mı?"

Bu Bynn'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Özel evlilik ruhsatı mı? Peki ama kilise..."

"Seromoni kilisede düzenlenebilir. Okunacak olan evlilik beyannamesini beklemeye gerek görmüyorum açıkçası. Bir sonraki cuma günü gayet uygun. Altı gün sonra."

"Altı gün sonra!" Bynn'in ağzı ona bakarken korku içinde açık kalmıştı.

"Bu özel evlilik ruhsatı çıkarmak için yeterli bir süre."

"Böylesine bir aciliyet kabul bile edilemez!"

"Maalesef acil işlerimden uzak kalmak gibi bir lüksüm yok."

"Terzinle bir randevu, hiç kuşkusuz?"

Wycliff in gözlerinin bu iğneleyici sözler karşısında bir an için kısıldığını gördü Brynn. Ancak Wycliff in zorbalığına ve bu özensiz tavrına çoktan gücenmişti.

"Hızlı bir evlilik fikri kulağa oldukça tuhaf gelecek ve dedikoduları tetikleyecek."

"İsmim dedikoduları önlemek için oldukça yeterli."

Brynn tek kelime etmeksizin ona dik dik baktı. Wycliff zarif bir edayla ayağa kalktı ve "Deniz yolcuğu seni tutarmı?" diye sordu.

"Hayır. Neden sordun?"

"Cornwall'a deniz yoluyla geldim. Yatım Falmouth'a demirli. Düşünüyorum da Londra'ya yatla geçebiliriz, hem hızlı hem de daha konforlu bir yolculuk geçiririz."

Brynn onunla yolculuk yapma fikrinin gerçekliğiyle yüzleşirken panikledi. Çok yakında onun karısı olacaktı. Hem de çok yakında.

"Bu konuda hem fikirmiyiz?" diye sordu Wycliff genç kadın sessizliğini sürdürürken.

"Fark etmez," diye mırıldandı Brynn.

"Çok güzel." Genç kadının karşısına geçip eline uzandı. Elini dudaklarına götürdüğünde Brynn tam anlamıyla buz kesti.

Elini hızla Wycliff in elinden çeken Brynn teninin karıncalandığını hissetti.

"Bu kadar erken ayrılacak olduğum için üzgünüm," diye mırıldandı Wycliff. "Fakat nikâhın ayrıntılarıyla ilgilenmem gerekiyor."

"Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi," diye belirtti Brynn.

"Gerçekten."

Genç kadını süzerken Wycliff in kirpikleri usulca mavi gözlerini gölgeledi. "Bu iyiye işaret değil, tatlım, sürekli sözlü savaş halinde olursak evlilikten keyif alamayız."

"Bu da dikkate değer bir amaç..." dedi Brynn soğuk bir tavırla. "Sana söyledim... Bu evlilikten keyif almak gibi bir niyetim yok. Geçimsiz olmamız senin için çok daha güvenli."

"Ancak bu hiç hoş olmaz," diye karşılık verdi Wycliff yumuşacık bir ses tonuyla.

"Cazibenize kanmayacağım, lordum," dedi Brynn inatçı bir şekilde.

"Sana boyun eğmemi sağlayamayacaksın."

Wycliffin dolgun dudakları güçlü, erkeksi bir tavırla hafifçe kıvrıldı.

"Seni aksi olacağına dair tüm gücümü kullanarak ikna edebileceğimi biliyorum. İtiraf etmem gerekirse..." Sesi ahlaksız bir fısıltıya dönüşmüştü.

"O anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonraki altı gün inanılmaz derecede hızlı geçti. Brynn bu süre zarfında hem yaklaşan nikâhının korkusunu yaşadı hem de kendisini lanetin olası tehlikelerini abartmış olduğu konusunda ikna etmeye çalıştı.

Kaba Lord Wycliff Cakhvelller'in evinde sürekli olarak ayakaltında dolaştı. Nikâh günü gelmeden önce Brynn'ın kardeşini ve ağabeyini kendi tarafına çekti.

Theo Wycliff in ağızının içine bakıyor ve ona adeta tapıyordu, Wycliff de Theo'nun laboratuvarında zaman geçirmeye oldukça istekli görünüyordu. Kontun cömert anlaşmasından ötürü kendini aşağılanmış hisseden Grayson bile halinden hoşnuttu.

Sadece Brynn tüm bu olanları kabullenmeyi reddediyordu. Wyclifften ciddi anlamda uzak duruyor, şeytani cazibesi ya da şehvetli gülümsemelerinden sakınıyordu. Onunla yalnız kalmamak için her fırsatı değerlendiriyor, Wycliffin varlığına ve hayran bakışlarına katlanmaya çalışıyordu. Wycliff uzaktayken ise Brynn onu ve yakın zamanda gerçekleşecek olan evliliklerinin beraberinde neler getireceğini aklından çıkarmayı deniyordu.

En azından bu kadar alelacele evlenmelerinin iyi de bir tarafı vardı. Nikâh hazırlıklarının detayları belirlenirken endişelenmeye pek fazla zaman bulamamıştı Brynn.

Ayrıca ailesindeki kadınların evliliklerinin âşık olmadıkları sürece bir felakete sebep olmadığını da biliyor ve bunu sürekli olarak kendine hatırlatıyordu. Evliliği formaliteden başka bir şey olmayacaktı, ötesi yoktu.

Dahası bu süre içerisinde Wycliff e dair karanlık rüyalar da görmemişti. O tehditkâr hisler muhtemelen sadece nikâh stresinden kaynaklanmış olmalıydı.

Lucian'ın rüyalarında Brynn'ı görmesi her nasılsa giderek daha da gerçekçi bir hal almıştı gerdek yatağında erotik yansımalarla bütünleşen kendi ölümü. Gelecekteki gelini hakkında gördüğü bu tedirgin edici rüyalar ona az da olsa düşünme fırsatı tanımıştı.

Hennessy Lordu da bu şaşırtıcı ve tehlikeli evlilik üzerine tepkisini gösterdi.

"Kararın beni tedirgin ediyor, Wycliff, öyle ki sayısız leydi arasından gelinin olması için seçe seçe Bayan Caldwell'i seçtin. Ailesi hakkında anlatılan hikâyeyi biliyor olmalısın..."

"Biliyorum," diyerek karşılık verdi Lucian. "Fakat inandığım pek söylenemez. Sanırım seni şaşırtan da bu."

Lordun bakışlarından ne kadar huzursuz olduğu anlaşılıyordu. "Batıl inançları olan biri değilimdir... Ancak onun annesini tanıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse Gwendolyn ile bir kez görüşmüştük. İşin aslı, peşine takılmadığım için kendimi şanslı sayıyorum. Yine de tüm bunlara aklın yatıyorsa sana kesinlikle itiraz edemem."

"Aklım yatıyor," diye belirtti Lucian.

Dük'ün nazik komşuları da bu haberden ötürü rahatsız olmuşa benziyorlardı. Fikirlerini belirtmediler ancak Lucian'ı inanmaz bakışlarla süzüp arkasından fısıldaştılar. Köylüler de olayların gidişatından ötürü umutsuzluğa kapılmışlardı sanki. Ve Lucian'ın uşağı, efendisinin hizmetkârları arasında konuşulanlardan memnun olmadığını yeterince farkındaydı. Konuşulanlar arasında Brynn Caldwell'in bir cadı olduğuna dair söylentiler bile vardı.

Lucian ise bu hikâyeye kafa yormuyor ve sessizliğini koruyordu. Batıl inançlara boyun eğmemek adına Brynn'in iddia ettiği kilise kayıtlarını bile araştırmamıştı. Takımını giydi fikrini değiştirmek için hâlâ zamanı vardı ve şüphelerinden arınmak istercesine kafasını iki yana salladı.

Lanete inanmıyordu. Brynn Caldwell'in eşı olmasını istiyordu, bu yüzden onu kararından caydırmamak için elinden geleni yapacaktı.

İpeksi dokunuşu muazzamdı. Dudakları yüzünden, boynuna, oradan da göğüslerine doğru kaydı... O sıcacık ve ıslak dudakları. Brynn birden titrediğini hissetti. Bedeni onu arzuluyordu. Wycliff onun bu tehlikeli ihtiyacını anlamış gibi ellerini genç kadının beline kaydırđı...

Brynn sıçrayarak uyandı, solup gitmekte olan erotik rüyanın kalıntılarından ötürü ter içinde kalmıştı. Lucian - Lord Wycliff - genç kadının tutkudan gözünü karartarak onu öpmüş ve ona dokunmuştu.

Brynn birden titredi. Rüyasının bir önceki o karanlık kâbusla uzaktan yakından bir alakası yoktu. Bu kez arzu dolu, kavurucu ve büyüleyiciydi. Brynn kasıkları arasındaki o tatlı sızıyı ve kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarptığını hâlâ hissedebiliyordu.

Bu rüya kesinlikle bir uyarı niteliğinde değildi. Henüz Wycliff ile evlenmemişti bile...

Brynn şafağın söktüğünü fark ederek hızla yerinden doğruldu. Bugün onun nikâh günüydü. Çok yakında Wycliff in karısı olacaktı. Sıkı sıkıya tuttuğu örtüleri içinde yükselen panik duygusuyla bir kenara atarken korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Brynn gördüğü rüyayı aklından çıkarmayı ve normal bir gün geçiriyormuş gibi düşünmeyi tercih etti. Kahvaltısının büyük bir kısmını afiyetle yedi, sonrasında hizmetkârlarından birinin yardımıyla banyo yapıp solgun şeftali rengindeki en güzel kıyafetini giydi.

İşlemeli boy aynasında kendini incelerken dudağını ısırđı. Uykusunu alamadığından gözlerinin altında mor halkalar belirmişti ve yüzü hayalet

gibi solgun görünüyordu. Yine de görüntüsü ne kadar telaşlı olduğunu ortaya koymuyordu.

Nikâh günü bir kadının en özel hatta en kutsal günü sayılırdı. Fakat ona ne tatlı bir beklenti ne de bir keyif sunuluyordu. Sadece yalnızlık ve korku vardı.

Wycliff ile evlenmesi hiçbir risk taşımıyor olsa da Brynn bu başlangıcın yolun sonu olduğunu biliyordu. Bugün sonsuza dek genç kızlığını arkasında bırakacaktı. Ailesinin iyiliği için bu kararı vermiş olsa da ümitsizliğe kapılmadan edemiyordu. Yarın günün ilk ışıklarıyla kocasıyla birlikte Londra'ya yelken açacaklardı.

"Tanrım..." diye mırıldandı aynadaki yansımasına bakarken.

Bir yabancıyla evlenerek herkesi ve her şeyi ardında bırakacaktı. Arthur, Stephan ve Reese'e veda bile edemeyecekti. Bu üç kardeşinden hiçbiri bugünkü seromoniye katılamayacaktı; farklı gemilerdelerdi ve yetişmeleri mümkün değildi.

Brynn boğazının düğümlendiğini hissetti. Hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyordu: Ailesini kaybetmesinin acısı ya da sevmeye bile cesaret edemeyeceği bir adamla bir ömür geçirme ihtimali.

Her halükarda geri döndürülemez anlar belli belirsiz yaklaşıyordu. Bir saatten kısa bir süre sonra Grayson, papazın huzurunda evliliğin resmileştirilmesi için kiliseye dek ona eşlik edecekti. Caldwelller'de gerçekleşecek düğün yemeği Wycliff in finanse ettiği ziyafet Hennessey Düşesi tarafından organize edilmiş ve geniş bir hizmetli kadrosu tarafından hazırlanmıştı ve büyük ihtimalle öğleden sonrasının geç saatlerine dek sürecekti.

Geceyi Dük'ün malikânesi ya da Wycliff in teknesi yerine Caldwelller'de geçireceklerdi. Gray Brynn'ın güvenliğiyle ilgili her bir detayı düşünmüştü ki Brynn bu yüzden ağabeyine minnettardı.

Brynn şimdiye dek evliliğin o gerekli olan fiziksel yakınlığına tam olarak kafa yormamıştı. Ve Wycliff sürekli olarak övündüğü o üstün yeteneğine karşın diğerleri gibi sadece bir erkekti. Çingene büyüünün etkisi altında akli başından gidecek ve kendini dizginleyemeyecekti. Brynn işler çığıırından çıkarsa ağabeyini çağırabileceğini düşünerek kendini güvende hissediyordu. Ama yine de Wycliff ile cinsel olarak birlikte olacağını düşünmek onu kaygılandırıyordu...

Kapının hafifçe çalınmasıyla Brynn bu sıkıntı verici düşüncelerden uzaklaştı. Gelen Theo idi. Üzerine artık küçük gelen en sevdiği ceket giymişti; bilekleri birkaç santim açıkta kalmıştı.

Ablasını gördüğünde nefesi kesilen Theo'nun ağzı bir karış açık kaldı. "Çok güzel görünüyorsun, Brynn."

"Teşekkür ederim," dedi Brynn kardeşinin yatak odasına girmesi için kenara çekilirken.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm... Sandıklarını toplarken mesela..."

Brynn çok sevdiği kardeşine baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Ne zamandan beri bu gibi meselelerle ilgileniyorsun?"

Theo gülümsedi ancak gülümsemesi hızla soldu. "Şey, aslında... Geldim çünkü sana bir şey vermek istiyordum." Elini açıp içinde sarımsı renkli bir sıvının bulunduğu küçük şişeyi görünür kıldı. "Senin için bir iksir hazırladım. Lanetin etkisiz hale getirilmesinde işine yarayacak."

Şişeyi kardeşinin elinden alıp tıpasını açtı Brynn. Burun deliklerine dolan mayhoş koku üzerine yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına bu da ne böyle? Yarasa kanadı ve kurbağa dili?"

"Sadece birkaç kimyasal. Parfüm gibi sürmelisin. Cildini yakacağını sanmıyorum."

"Epey rahatladım doğrusu," dedi Brynn kuru bir sesle. "Teşekkür ederim, canım. Fakat biliyor musun... Wycliff lanete inanmıyor."

"Bu gibi şeyleri göz ardı etmek hiç mantıklı değil," dedi Theo. "Bilimin bile açıklayamadığı bazı fenomenler var."

Brynn kardeşinin odadan çıkmak üzere olduğunu düşündü ancak Theo'nun ifadesi birden ciddi bir hal almıştı. "Brynn... Bunu benim için yaptığını biliyorum... Onunla ben okula gidebileyim diye evleniyorsun. Bu yüzden... Bu yüzden sana minnettarım..."

"Aptal olma," dedi Brynn. Kelimeler boğazından güçlkle çıkıyordu. "Her zaman bir kontes olmanın hayalini kurdum ben."

Theo kınayıcı bir bakış attı ablasına. "Bana yalan söylemem gerektiğini öğreten sen..."

"Evet öğrettim." Zor da olsa gülümsemeye çalıştı. "Beni boş ver, tatlım. Giderek aptallaşıyorum... Düğün stresi yüzünden olsa gerek."

"Tamam... Madem evlenmek zorundasın... Wycliff in iyi bir seçim olduğunu düşünüyorum."

"Böyle söylüyorsun çünkü..." Brynn ses tonuna esprili bir tını katmaya çalıştı. "Çünkü Wycliff laboratuvarın için malzeme getirme sözü vererek seni ayarttı."

"Aynı zamanda okula başladıktan sonra ilk tatilimde Londra'ya gelip sizi ziyaret edebileceğime dair de söz verdi. Bu senin için sorun olmaz, değil mi?" Theo Harrow'da okumaya karar vermişti ve çok yakında ilk döneme başlayacaktı.

"Elbette olmaz! Hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemez," dedi Brynn hararetli bir şekilde. "Londra'da yalnızlık çekeceğime eminim. Orada Meredith dışında kimseyi tanımıyorum, o da şu anda kocasının sayfiye evinde dinleniyor. Londra'ya dönse bile kuşkusuz yeni bebeğiyle meşgul olmayı tercih edecektir."

Theo'nun bakışları Brynn'a kardeşinin yaşına göre ne kadar akıllı olduğunu açıklıyordu. "Üzülmeni istemiyorum, Brynn."

Brynn güçlükle derin bir nefes aldı. "Sen mutlu olduktan sonra asla üzülmeceğim," dedi ve kıyafetini umursamaksızın kardeşini sıkıca kucakladı. Fakat gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyordu.

Kendini zorlayarak geri çekildi ve Theo'ya uzun uzun baktı. "Hadi şimdi git," dedi sert bir ses tonuyla. "Ve huzur içinde hazırlanmama yardımcı ol. Kendi düğünüme geç kalmam hiç de hoş karşılanmayacaktır."

Duygularını kontrol edememekten korkarak kardeşini alnından öptü ve Theo'yu kapıya yönlendirdi.

Theo'nun arkasından kapıyı kapadıktan sonra gözyaşlarını bastırmaya çalışarak alnını meşe kaplamaya dayadı. Bir an sonra kontrolünü yeniden sağlamıştı. Kendi kendini acınacak bir duruma sokmayacaktı. Ailesinin hatırına Wycliff ile evlenmeye karar vermişti ve bu kararla yaşamak zorundaydı.

Çenesini kaldırarak derin derin nefes aldı ve hazırlıklarını tamamlarken boyun eğmenin o tüyler ürpertici hissinin hafiflediğini hissetti.

Yine de çok sevdiği ailesinden ayrılacak olmanın acısı ya da geleceğine dair benliğini sarsan o belirgin korku bir türlü dinmiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Kilise hınca hınç doluydu. Konukların çoğu arkadaşları ve iyi dileklerde bulunan aile üyeleri idi. Bazıları ise bu kadar tehlikeli ünü olan bir gelini alan asilzadeyi görmeye istekli meraklı kişilerdi. Brynn evlenmek üzere olduğu adamın yanında papazın huzurunda ayakta dururken, kuşkusuz tüm konuklar doğaya aykırı güçlerimle onu baştan çıkardığımı düşünüyor olmalılar, diye geçirdi içinden.

Seremoni sürerken uzun boylu, fena halde yakışıklı olan damada göz ucuyla bile bakmamaya özen gösteriyordu. Üzerine inanılmaz derecede oturan ceketinin rengiyle aynı renkte olan o mavi gözlere bakmaması ya da aristokrat yüz hatlarını daha da belirginleştiren o eski usulde bağlanmış kravatına dikkat vermemesi çok daha güvenli idi. Fakat Brynn kilisedeki her bir kadının kıskançlıkla kendisini izlediğini biliyordu.

O an içlerinden herhangi biriyle seve seve yerini değiştirebilirdi. Umutsuzluğu giderek daha da çok artarak papazın monoton bir şekilde dile getirdiği bağlılık kelimelerini dinledi. Ve evlilik yemini ile bir yabancıyla hayatını birleştirdi.

Lord Wycliff altın bir yüzüğü genç kadının parmağına geçirirken Brynn irkildi. Ve henüz yeminlerinin günahı hafıflememişken yeni kocası usulca bir öpücük kondurdu dudağına. Dudakları soğuk, dokunuşu ölçülüydü.

Brynn ömrünün sonuna dek kendini bu adama bağlamıştı. .. İyi günde ve kötü günde.

Cesareti kırılmış bir şekilde geri çekilirken sendeledi.

Wycliff dirseğinden tutarak genç kadına destek olurken bir an için bakışları karşılaştı. O mavi gözlerde beliren yakıcı bakışlarda sahiplenici ve zafer dolu bir ifade vardı.

Brynn kasti bir şekilde kolunu Wycliff in tutuşundan kurtardı.
"Umarım..." diye fısıldadı boğuk bir ses tonuyla.

Bugünden pişmanlık duymazsınız."

"Buna hiç niyetim yok," diye karşılık verdi Wycliff sakın bir tavırla.

Evliliği pekiştiren evlilik kütüğüne imzasını atarken Brynn'in elleri titriyordu. Sonra korkularını dizginlemeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi ve misafirlerin tebriklerini kabul ederken dudaklarına belirgin bir gülümseme kondurdu.

Hennessy Lordu'nun at arabası düğün partisini Caldwell ailesinin evine taşıdı.

Dük'ün hizmetkârları tarafından terasta bir kutlama düzenlenmişti. Düğün yemeği Brynn için tam anlamıyla bir eziyetti ve saatlerce süreceğe benziyordu. Temmuz ayının öğleden sonrasında hava oldukça sıcaktı, denizden esen tuzlu hafif esintiye karşın sersemlediğini hissediyordu genç kadın. Yeni evli çift adına sayısız kadeh kaldırıldı ve Brynn tüm bu zaman zarfında sakın kalmaya çalışarak tüm iradesini kullandı. Her seferinde güçlükle yudumladığı pahalı şampanyanın tadı çamur gibi geliyordu.

Sonunda konuklar yavaş yavaş ayrılmaya başladıklarında. Brynn zorunlu yatak görevini anımsayarak paniğe kapıldığını hissetti.

Genellikle kendini bir korkak olarak görmezdi ama evliliğin fiziksel yakınlığı ciddi anlamda korkmasına yol açıyordu. Bedeninin üstüne

kapanan bir erkek fikrine ki bu kişi kocası olacaktı oldukça yabancıydı. Dahası hayatının çoğunu erkeklerden uzak durarak geçirmişti, erkeklere karşı koymak doğasının bir parçasıydı.

Wycliff kolaylıkla başını döndürebilecek bir erkekti. Peki ya Brynn ona karşı koyamazsa? Daha önce kimsenin dokunuşundan bu kadar etkilenmemişti genç kadın. Cazibesine aldanırsa Wycliff in hayatı tehlikeye girebilirdi.

Dük ve Düşes ayrıldığında güneş ufukta alçalıyor, tüm bu kutlamaların sona erdiğini ortaya koyuyordu. Brynn kısa süre içinde kendini en büyük ağabeyi ve kocası ile birlikte düğün masasında otururken buldu. Theo uzun bir süre önce uzayıp giden eğlenceden sıkılmış ve çareyi laboratuvarına kaçmakta bulmuştu.

Grayson kardeşine sarılmak üzere ayağa kalkarken Brynn gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı zira uzun bir süre boyunca ağabeyini göremeyeceğini biliyordu. Grayson'a sıkı sıkı sarıldı genç kadın.

Gray Brynn'ı yanaklarından öptü, ardından bir adım geri çekildi, bakışları Wycliff in üzerindeydi. "Kız kardeşime iyi bakacak mısın?" diye sordu vakur bir edayla.

"Ona zarar vermeyeceğim, sana söz veriyorum," diye karşılık verdi Wycliff sakın bir şekilde.

Grayson bakışlarını kocasının yanında hantalca duran Brynn'a çevirdi. "Bana ihtiyacın olursa, çağırman yeterli."

Brynn zorla gülümsedi. "Bunu aklımda bulunduracağım."

Grayson kız kardeşini alnından öptü ve yeni evli çiftin yanından ayrıldı.

"Ağabeyin epey korumacı davranıyor," dedi Wycliff yalnız kaldıklarında.

"Geçerli bir nedeni var."

"İrzına geçmeye niyetim yok, Brynn."

"Öyle diyorsan..." diye mırıldandı Brynn belli belirsiz bir ses tonuyla.

"Umarım zamanı geldiğinde bahsi geçen onurlu niyetlerini anımsarsın."

Wycliff genç kadına tek kelime etmedi. Bunun yerine Brynn'ı şaşırtarak teras kapısının önünde beklemekte olan hizmetkârının yanına gitti.

"Teşekkür ederim, Pendry," dedi görevli ona ince, dar bir kutu verdiğinde.

Wycliff, Brynn'la baş başa kalana dek bekledi, ardından hizmetkârından aldığı kutuyu genç kadına uzattı. "Senin için, leydim. Düşün hediyesi," dedi Brynn'ın şaşkın bakışlarını fark ederek.

Brynn kutuyu temkinli bir şekilde alıp açtı ve o an nefesi kesildi. Kutunun içinde üzerinde zarif zümrütler bulunan altın işlemeli bir set vardı bilezik, küpeler ve gerdanlık.

"Zümrütler güzel gözlerinle uyum sağlıyor," dedi Wycliff yumuşacık bir ses tonuyla.

Brynn ifadesindeki kayıtsızlığı korumaya çalıştı. Eğer Wycliff mücevherlere ve ilgiye karşı koyamadığını hissedip gardını düşürebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

"Bunları istemiyorum, lordum," dedi Brynn kutuyu Wycliff e sert bir şekilde uzatırken.

"Adım Lucian," diye hatırlattı Wycliff.

Terasın ötesinde altuni ısıltılar saçan engin okyanusa çevirdiği bakışlarını. "Hoş bir akşam... Neden içeri geçip üzerine rahat bir şeyler giymiyorsun? Kirlenmesini umursamayacağın bir şeyler..."

Brynn adama uzun uzun baktı. "Neden?"

"Sahilde yürüyüşe çıkacağız."

Brynn Wycliff e aklını kaçırmış olup olmadığını sormak istedi ancak o hesaplaşma anını olabildiğince ertelemek istiyordu.

Dilini tuttu ve kıyafetini değiştirmeye gitti. Geceliğinin yirmi dört yıldır uyuduğu yatağın üzerinde durduğunu fark etti ve bir anda ürperdi, o anı düşünmek dahi istemiyordu.

Aşağı inerken kocasının merdivenlerin en alt basamağında kendisini beklediğini gördü. Wycliffin elinde bir sepet vardı ve kolunun altına da birkaç tane battaniye sıkıştırmıştı.

"Çilek ve şampanya," dedi Wycliff genç kadının sessizliği üzerine.

"Günün bu saatinde piknik yapacağımızı mı kastediyorsun?" diye sordu Brynn. Kaşları alaycı bir şekilde havaya kalkmıştı.

"Onun gibi bir şey. Özel bir kutlama tadında. Umarım aramızda ateşkes sağlayabiliriz."

Brynn ona nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. Ateşkes yapmak ya da gardını düşürmek istediği en son şeydi. Yine de Wycliff elini tutup onu terastan kayalığı gören çimlerin üzerine yönlendirdiğinde itiraz etmedi Brynn.

Tüm bunların ötesinde güneş ufukta kırmızı bir top gibi parlıyor, önlerindeki denize altuni ısıltılar bırakıyordu. Kayalığın köşesine

vardıklarında Lucian bir an için durdu ve manzaraya karşı derin bir nefes aldı. Manzara büyüleyiciydi.

Birlikte dar patikadan kayalık sahile doğru ilerlediler. Wycliff Brynn'ın gizli sığınağının yolunu tutmuştu ve Brynn bu yaptıklarının tehlikeli olup olmadığını düşünmüyordu bile. Wycliff gereksiz bir yardım talebiyle genç kadının kolunu tuttuğunda Brynn kolunu usulca çekti zira bu yolları gözü kapalı bile geçebilirdi.

İlk defa karşılaştıkları kaya havuzuna yaklaştıklarında, Wycliff kumun düzgün olduğu bir yer gözüne kestirdi ve battaniyelerden birini yere serdi. Brynn battaniyenin üzerine oturduğunda Wycliff sepeti açıp içinden bir şişe şampanya çıkardı. "Kadeh ister misin?"

"Evet, lütfen," diye karşılık verdi Brynn.

Wycliff iki kadeh şampanya doldurdu, ardından dirseğinden destek alarak kendini battaniyenin üzerine bıraktı. Brynn kendini korumak istercesine dizlerini kendine doğru çekti ve şampanyasından bir yudum aldı.

En azından manzara harikuladeydi. Kayalık sahile hiç dinmeden vuran dalgaların sesi hafifçe esen rüzgârla birleşiyor, Brynn'ın sinirlerini yatıştırıyordu.

İlk konuşan Lucian oldu. "Buraların havası beni hiç şaşırtmıyor."

"Evet," dedi Brynn gönülsüzce. "Cornwall İngiltere'nin en ılımlı bölgelerinden biridir. Palmiye ağaçları burada yetişir, güller aralık ayında bile açar."

"En güzel güllerin burada açtığına eminim. Bir tanesini keşfettiğim için şanslıyım."

Brynn göz ucuyla da olsa Wycliff'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Bu gibi sözler benim üzerimde işe yaramaz, lordum. Cazibenize kapılmak ya da diğerleri gibi efsanevi fetihleriniz arasında yer almak gibi bir niyetim yok."

"Seni onlar gibi görmüyorum, denizkızı."

"Görmüyor musun?"

"Hayır. Sen benim inanılmaz derecede hoş gelimsin."

Brynn birden irkildi. "Sözleşmeli bir evlilik yaptığımıza dair seni uyarmalı mıyım? Beni etkilemeye çalışmana gerek yok. Kardeşimin eğitimini üstlendiğin müddetçe kadınlık görevimi yerine getirmeye hazırım ama bundan ötesi yok..."

Wycliff'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yatağımıza geçtiğimizde bunun sadece bir kadınlık görevi olmadığını keşfedeceğine inanıyorum."

Brynn dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak ona karşılık vermemek için kendine hâkim olmaya çalıştı. Wycliff çileklerle dolu bir tabağı ona uzattığında ise teklifini reddetti.

Tabağın içinden kendine bir tane çilek seçen Lucian ağız sulandırıcı meyveyi ısırdı. "Theodore için her şeyi göze alabilirmişsin gibi görünüyor."

Konu kardeşi olunca dayanamadı Brynn. "Onun için her şeyi yaparım," dedi hararetli bir şekilde.

"Aranızda epey yaş farkı var gibi görünüyor."

Brynn bakışlarını kadehine çevirdi. "Annem Reese'i doğurduktan sonra çok zorluk çekti. Birkaç kez hamile kaldı..." Brynn konunun oldukça

kişisel olduğunu düşünerek bir an için duraksadı. "Theo'yu doğururken hayatını kaybetti," dedi sonunda kısa ve öz bir şekilde.

"Ve onu sen büyüttün? Daha sen kendin bir çocukken ona annelik yapmak zorunda kaldın."

"Theo doğduğunda on iki yaşıdaydım. Onunla ilgilenebilecek kadar büyüttüm."

"Theo senin gibi bir ablası olduğu için çok şanslı bir çocuk." Brynn tek kelime etmeyince Lucian sesini alçaltarak sürdürdü konuşmasını. "Her zaman bir kardeşim olmasını istedim... Ama ailenin tek çocuğu olarak kaldım."

Brynn kasti bir şekilde konuya kayıtsız kaldı. Kocasının çocukluğu hakkında anlattıklarını dinleyerek onunla duygusal bir yakınlık kurmak istemiyordu. Duygusallaşmamalı ve ona karşı yumuşamamalıydı. "Beni yanlış anladın, lordum, öyle ki anlattıklarınla ilgilenmiyorum."

Lucian ılımlı bir cevap verdi genç kadının kaba sözlerine. "Seni buraya kavga etmek için getirmedim, tatlım."

"O halde beni neden buraya getirdin?"

"Krallığında kendini çok daha rahat hissedeceğini düşündüm."

"Daha rahat?"

"Tüm gün tedirgindin. Belki de burası, alışkın olduğun huzara, evliliğimizi tamamlamamız adına sinirlerini yatıştırır."

Brynn irkilerek Lucian'ı tepeden tırnağa süzdü. "Evliliğimizi burada tamamlayacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Buradan daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Gelin odası alışılacalmış bir şekilde hazırlandı."

"Fakat bizim evliliğimiz tam olarak alışlagelmiş değil, sence öyle değil mi? Aslında bunu eşsiz olarak nitelendirebilirim."

Brynn derin bir nefes aldı ve tartışmanın yönünü değiştirmeye karar verdi.

"Burada görülürsek kendimizi nasıl bir skandalin ortasında bulacağımızı anlamıyor musun? Yada bunu önemsemiyorsun."

"Kimse bizi görmeyecek. Kesinlikle karanlık çökene dek beklemeye niyetliyim."

Hava neredeyse kararmak üzereydi. Brynn heyecanını hafifletmesini umarak şampanyasından koca bir yudum aldı. "Bu yine de rezil bir durum..." diye mırıldandı.

"Buralarda çırılçıplak yüzmenden daha rezil değil."

Brynn umutsuz bir şekilde kafasını salladı. Kişi buraya gelip kendi mahremiyeti içerisinde denizde yüzebilirdi fakat düğün gecesini geçirmek için bile bile kayalık bir sahile gelmesi bambaşka bir şeydi. "Benim burada soyunmamı beklemiyorsun herhalde, değil mi?"

"Neden olmasın? Zaten vücudunun büyük bir kısmını daha önceden gördüm."

"Ama çok soğuk olacak," dedi Brynn inandırıcılıktan eksik bir ses tonuyla.

"Yanımda birkaç battaniye getirdim. Ayrıca seni sıcak tutmak için elimden geleni yapacağım."

Çilek tabağını yanına koydu ve Brynn'in gerilmesine sebep olacak şekilde hızla yerinden doğruldu. "Göründüğünden daha cesur olduğunu sanıyorum, tatlım."

"O kadar cesur değilim."

Brynn'in kızgınlığı karşısında Wycifflin dudaklarında solgun bir gülümseme belirdi. "Ben artık senin kocanım, Brynn. Evli kadınlar genç kadınların özlemini çektiği özgürlüğe fazlasıyla sahiptirler." Duraksadı. "Aramızda neler olacağını biliyor musun?"

"O kadar da cahil değilim. En yakın arkadaşlarım evli... Ve onlardan bir tanesi bana ne ile karşılaşacağımı yeterince açıkladı."

"O halde çocuk sahibi olabilmek için cinsel birleşmenin gerekli olduğunu biliyorsun."

Brynn çocuk sahibi olmanın Wycliff için neden bu kadar önemli olduğunu merak etti ancak bunu sorup özel meselelerde yorumlarda bulunmasına fırsat vermeye hiç gerek yoktu. "Biliyorum, lordum."

"Lucian," diye mırıldandı. "Bana adımla hitap et, aşkım."

"Lucian," diyerek tekrar etti Brynn isteksizce.

"Bu daha iyi. Biraz daha şampanya ister misin?"

"Evet, lütfen."

Brynn çok fazla içtiğini biliyordu fakat kendini durduramıyordu; Wycliff planını uygulamaya geçirecekse cesarete ihtiyacı vardı.

Lucian genç kadının kadehini yeniden doldurdu, ardından kravatını gevşetmeye başladı. "Endişelenmene gerek yok," dedi genç kadının bakışlarındaki çaresizliği fark ederek. "İlk deneyiminden keyif almanı sağlayacağım."

"Endişelenmek için kesinlikle bir nedenim var. Lanete inanmıyor olabilirsin fakat hiç kuşku yok ki yanılacaksın... Biz..."

"Sevgili olduğumuzda?"

"Evet."

"Şu lanet fikrinin inandığın kadar güç kazandığını düşünüyorum."

"Pekâlâ, öyleyse, hislerimi önemseyebilir ve endişelerimi anlayabilirsin."

"Seninkine bakire korkusu denir."

Brynn yüzünün kızardığını hissederek dudağını ısırıldı. "Evet."

Wycliff'in ilgi uyandıran bakışları ses tonu gibi sempati ve şefkat doluydu. "Bir kadın olmadığımın bunu tam olarak anlayabileceğimi sanmıyorum. Fakat sana söz veriyorum, birleşme korktuğun kadar can sıkıcı olmayacak."

Sinirleri gerilen Brynn bakışlarını hızla başka yöne çevirdi. Lucian'ın baştan çıkarma girişimlerine izin vermesi halinde kendini koruyamayacağını biliyordu. "Söz verip vermemenizi umursamıyorum, lordum. Sizinle aynı yatağı paylaşacağım, daha fazlası ise asla olmayacak."

"Bağışla ama aşkım sen benim karım olmayı kabul ettin."

Brynn'in buna verilecek bir cevabı yoktu çünkü gerçekten onun karısı olmayı kabul etmişti. Ve ona bir oğul verecekti. Ki bu da cinsel birleşmeyi gerekli kılıyordu...

Lucian ceketini çıkarınca Brynn gerildi. Ve ceketin gömleği takip etti ki bu genç kadın için o rahatsız edici farkındalığın başka bir darbesiydi. Bedeninin müthiş erkeksiliği Brynn'in nefesini kesmişti.

"Biz... Bunu bir süreliğine erteleyemez miyiz? Seni neredeyse hiç tanımıyorum."

Lucian'ın bakışları yatıştırıcıydı. "Kısa süre içinde endişelerinden sıyrılacaksın ve korkacak hiçbir şey olmadığını fark edeceksin."

"Aslında tam olarak korkmuyorum. Sadece seninle yakınlaşmak istemiyorum."

"Neden? Fiziksel görüntümde seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Olmadığını biliyorsun. Fiziksel değil."

"Peki o zaman ne?"

Çünkü sana karşı kendimi fazlasıyla savunmasız hissediyorum, diye düşündü Brynn kendi kendine. "Katlanılamaz derecede kabasın. Tüm kadınların ayaklarına kapanacağını sanıyorsun."

"Seni temin ederim ki tam olarak öyle değil." Sesi öylesine alçalmıştı ki Brynn'in bedeninde kadifemsi bir okşayış yaratıyordu.

Genç kadın herhangi bir karşılık vermeyince, Wycliff Brynn'in sıkıca topladığı saçlarından kurtulmuş bir tutam saça dokunmak için eğildi. "Sevişmenin zevklerini keşfetmek adına az da olsa merak duymuyor musun?"

"Hayır, kesinlikle böyle bir arzum yok."

Lucian bu iddiayı çürütmek istercesine Brynn'in kulak memesini hafifçe okşamaya başladı. "Bir erkeğin dokunuşu kanını hiç kaynatmadı, değil mi?"

Sadece senin dokunuşların... diye düşündü Brynn ve Wycliff parmaklarını boynuna doğru kaydırırken alt dudağını ısırdı.

"Sana yemin ederim ki cinsellikten hoşlanacaksın. Evliliğin cinsel tarafından keyif alacağına eminim."

Brynn, Wycliff le göz göze gelmek istemediğinden bakışlarını kaçırdı. Yine de genç adamın parmakları teninde usul usul gezinirken buna karşı koyması oldukça zordu.

Wycliffin elleri genç kadının ensesini okşuyordu. "Saçlarını açabilir miyim, Brynn? Lütfen?"

Brynn tereddüt etti ve o lütfen kelimesiyle belli belirsiz panikledi. Onu reddetmeyi arzuluyordu ancak kocası olarak Wycliff in hakkı olan bazı şeyler vardı. "Eğer istiyorsan..."

"Çok istiyorum." Lucian genç kadının arkasına geçip saçlarından firketeleri çıkarmaya başladı. Brynn bu özenli dokunuşlar karşısında nefesini tuttu. Wycliffin sıcak teninin mis kokusunu alabiliyor, kalp atışlarını hissedebiliyordu. Genç adamın parmakları usulca saçları arasında gezindi. Wycliff sahiplenici bir şekilde dokunuyordu Brynn'in saçlarına. Brynn içinde kıpırdanmaya başlayan tehlike dolu bir hisle sarsıldı bir an için. Dokunuşları o kadar nazik, o kadar baştan çıkarıcıydı.

Çok geçmeden Wycliff tek kelime etmeksizin genç kadının saçlarını omzuna attı ve kıyafetinin düğmelerini açmaya başladı. Kısa bir süre sonra omurgasının üzerinden geçen Lucian'ın dilinin uyarıcı dokunuşuyla birden titredi Brynn. Lucian burnunu genç kadının ensesine sürttü, dişlerini tuhaf bir şekilde teninin üzerinde gezdirdi.

Brynn öylece duruyordu ama benliğini saran o huzursuz edici zevk kıpırdanmalarının farkındaydı. O yumuşak, ikna edici dudaklar ensesinde gezinmeye devam ederken Wycliff genç kadının kıyafetinin yakasını korsesini açığa çıkaracak şekilde sıyırdı. Brynn onun kopçaları gevşetmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Kopçaların gevşemesiyle genç kadının göğüsleri gözler önüne serildi.

"Lucian..." diyerek itiraz etti Brynn.

"Bana adıyla hitap etmen çok hoşuma gidiyor."

Wycliffin elleri genç kadının göğüslerine kaydı ve Brynn o an nefesinin kesildiğini duyumsadı.

"Aramızda utangaçlığa lüzum yok, sevgili Brynn. Bedenin ona dokunmaktan memnun. Nabzının ne kadar hızlandığına baksana... Göğüs uçların sertleşti ve..."

Erkeğin parmakları o gergin tomurcukların üzerine kapanarak Brynn'a zevk oklarını saplamaya başladı, azap dolu bir sızıyla bedeninin kıvrılmasına neden oldu. "Sana ne hissettiriyor, Brynn? Dudaklarımı daha da yakından hissedeceksin. İzin ver tadına bakayım..."

Brynn'ın elinden kadehi aldı ve bir kenara bıraktı, ardından genç kadını battaniyenin üzerine yatırdı. Brynn hislerinin uyarıldığını hissetti, Wycliff üzerine eğilirken nabızı içtiği şampanyanın da etkisiyle hızla çarpıyordu. Wycliff genç kadının her iki göğsünü de sırayla öptü ve ipeksi dili Brynn'ın hafifçe inlemesine neden olana dek dokunuşlarını sürdürdü. O parıldayan şişkin tepecikleri hafifçe üflediğinde şehvetin derinliklerine sürüklenen Brynn birden ürperdi.

Genç kadının sersemlemiş bakışlarını üzerinde hisseden Wycliff geri çekilip pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı ve sonunda kaslı kalçalarının üzerinden sıyrarak pantolonunu çıkardı.

Brynn'ın karanlığa alışan bakışları Lucian'ın çıplak uyluklarına takıldı. Genç adam çoktan uyarılmıştı. Brynn onun nabız gibi atan sertleşmiş erkekliğini görünce şoke oldu.

"Sadece bir et parçası, aşkım. Dokun bana ve kendin gör."

Brynn'in elini tutarak kasıklarına götürdü ve genç kadının kendi kendine keşfetmesine izin verdi. Brynn derin bir nefes alıp ona yavaşça dokundu ve sıcaklığını hissetti. Oldukça erkeksi ancak ciddi anlamda korkutucuydu. Brynn ne hissedeceğini merak ederek parmaklarını o sert uzvun etrafına kapadı, bunun üzerine Wycliff hafifçe inleyerek genç kadını şaşırttı.

Brynn alelacele elini çekti. "Canını mı acıttım?"

Wycliff hafif bir kahkaha attı. "Oldukça hoş giden bir acı." Brynn'in üzerine yeniden eğildiğinde bakışları ateşliydi fakat bu kez göğüslerini değil dudaklarını hedef almıştı.

Brynn genç adamın altında gergin bir şekilde nefes alıp vermeye çalışıyordu ki Wycliff, "Öp beni, denizkızı... Benim seni öptüğüm gibi. Dudaklarını arala..." dedi.

Brynn dudaklarını araladı ve derinliklerinde lanetin çaresizliğini hissederek Wycliff'in dilinin yavaş ve nüfuz edici hamlesini kabul etti. Wycliff oldukça deneyimliydi ve Brynn'in onun tatlı cazibesini alt edecek hiçbir silahı yoktu.

Wycliff derin derin öpüp genç kadını uyarılmış bedenine daha da bastırırken, Brynn'in tüyleri ürperdi, içine dalga dalga yayılan sıcaklık karşısında çaresizdi genç kadın. Ürpertici bir arzu fırtınası göğüs uçlarını sertleştiriyor, her bir sinirini uyarak uyluklarını sızlatıyordu. Lucian tuhaf bir şekilde onu büyülüyordu sanki... Bu öyle bir büyüydü ki Brynn artık kaçmak istemiyordu. Kollarını Wycliff'in boynuna dolayıp öpüşlerine karşılık verme ihtiyacı duyuyordu.

Genç kadının dili Wycliff inkiyle buluştuğunda Lucian zafere benzer bir duygu hissetti. Brynn'in eğitimsiz dudakları ayartıcı, saf ve hevesliydi. Wycliff parmakları genç kadının gür saçları arasında gezinirken onun tadıyla çoktan sarhoş olmuştu.

Wycliff elini yavaşça genç kadının bedeninde dolaştırdı ve kıyafetinin örttüğü uylukları arasına varınca durdu. O an Brynn'in boğazından hafif bir inilti yükseldi. İçgüdüsel olarak kaskatı kesilmişti genç kadın, Wycliff onu usul usul okşuyordu.

"Sana dokunmama müsaade et, tatlım," diye mırıldandı Wycliff. "Baştan çıkarılmış bir kadın, üzerindeki erkeği derinliklerine çekmekten her zaman zevk alır. Fakat hazır olup olmadığından emin olmalısın. Hadi sen de beni baştan çıkar, sevgili Brynn."

Hava kararmış da olsa genç kadının sorgulayıcı bakışlarının yüzüne sabitlendiğini hissedebiliyordu Wycliff. "Ben... Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı Brynn sert bir şekilde. "Yani daha da uyarılmanın."

Wycliff onun yüzüne karşı gülümsedi. "Ah, evet, mümkün. Ve bunu sana göstermek benim için çok keyifli olacak."

Wycliff genç kadının eteklerini kaldırıp tenini gece havasında açığa çıkarırken Brynn itiraz etmedi. Fakat genç adam avcunu uyluklarının ipeksi sıcaklığına doğru kaydırduğında gerildi.

Genç kadının aklını başından almayı arzu ediyordu Lucian. Kafasını eğip dudaklarını Brynn'in göğüslerine gömdü ve onun yeniden tadına bakmaya koyuldu, bir yandan da parmaklarını kadınlığının nemli tepeciği üzerinde gezdiriyordu.

Brynn'in ipeksi uyluklarının arası ıslaktı; vücudu çoktan onu almaya hazırды. Bu farkındalık Wycliff in vahşi ihtiyacını daha da körükledi ama biliyordu ki ilk seferinde doyuma ulaşması için ona hassas davranmalıydı.

Brynn'in soluk soluğa kalmış olması ona doğru yolda ilerlediğini anlatıyordu. Wycliff nemli tepeciğın hassas noktasını okşamaya başladığında genç kadın onun omuzlarını sıkıca kavradı. Brynn'in bedeni yaşadığı şokla sarsılırken Lucian tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı. Genç kadın kafasını geriye atıp battaniyenin üzerinde kıvranmaya başladı.

Wycliff onun titrediğini hissetti ve genç kadının ipeksi derinliklerine bir parmağını kaydırды. Brynn keyiften hafifçe inledi. Lucian'ın ikinci parmağını derinlere sürüklemesi ise nefesini kesti, Brynn bunun üzerine bacaklarını sıkıca birbirine yaptırdı.

Wycliff genç kadının göğüs ucunu emerken parmaklarının tahrik edici ritmi sürmeye devam etti; ta ki Brynn'in kalçaları kontrol edilemez bir şekilde inip kalkana dek.

Genç kadın Wycliffin ateşli dokunuşlarından ötürü yattığı yerde adeta kıvranıyordu. Lucian onun kızarmış teninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyor, nefes alıp verişlerinden doyuma ulaşma anının yaklaştığını anlayabiliyordu. Ve çok geçmeden o anın geldiğini anladı.

Lucian zafer kazanmışçasına dudaklarını o inleyen dudaklara yeniden bastırdı. Brynn'in yüzünü öptü ve genç kadın kollarında tamamen gevşeyene dek ona sarıldı. İnanılmaz derecede uyarılmıştı ama ona kendine gelmesi için biraz daha zaman tanıyarak beklemekte kararlıydı.

"Bahsettiğın zevk bu muydu?" diye sordu Brynn boğuk bir ses tonuyla.

Wycliff gülümsedi. "Evet, buydu. Fakat dahası var."

"Dahası?" Brynn'in ses tonu birden fısıltıya dönüştü.

Dahasına katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Katlanabilirsin..." diye karşılık verdi Wycliff yumuşak bir ses tonuyla.

"Bedenlerimiz tamamen birleştiğinde daha çok zevk alacaksın.

Göstermeme izin ver, Brynn."

Brynn'in sessizliği bir kabul olmasa da teslimiyet kokuyordu.

Genç kadının alnına yapışmış olan saçlarını geriye iten Wycliff, onun uylukları arasına yerleşti, ardından duraksadı. Genç kadının gölgeler düşen yüzüne bakarken içini tuhaf bir şefkat duygusu doldurdu. Onun karısıydı. Kendine eş olarak seçmiş olduğu kadındı. Wycliff hayatına giren diğer kadınları sevmişti ancak bu kez her nedense durum farklıydı. Arzu, şehvet, ihtiyaçla tutuşuyor ve daha önce deneyim sahibi olmadığı kadar karmaşık hisler besliyordu genç kadına karşı.

Ve tehlike... Brynn'in bu şekilde - cinsel olarak karşılık vermeye hazır ve büyüleyici altında olması Lucian'a görmüş olduğu erotik rüyaları anımsatıyordu.

Kaşlarını çattı. Brynn haklı mıydı? Aklı başından mı gitmişti?

Lucian kafasını salladı. Şimdilik olası tehlikeye kafa yormayacaktı. Brynn geliniydi. Büyüleyici bir kadındı. Lucian en mahrem yerlerinin tadına bakmak ve onu sonsuza dek kendine ait kılmak istiyordu.

"Benim olmanı istiyorum, tatlı Brynn..." diye fısıldadı genç kadının kulağına.

Kararlılıkla yavaş hareket ederek genç kadının bacaklarını kendi bacaklarıyla araladı. Uyluklarının arasına yerleşirken, Brynn derin bir

nefes aldı. Wycliff sabit duruyor, genç kadının içini dolduracak olan erkekliliğini kabullenmesini bekliyordu.

Hafif bir şekilde kendini öne doğru iterken, "Hayır, kendini rahat bırak, aşkım," diye mırıldandı boğuk bir ses tonuyla. "Beni içine alırken gevşemeye çalış."

Genç kadının az da olsa gevşediğini hissedince yavaş yavaş hareketlenmeye başladı Lucian. O kırılğan engelin çok ama çok yakınlarındaydı. Son hamlesini yaptığında ise Brynn'in dudaklarından hafif bir inleme yükseldi.

Lucian genç kadının kızarmış yüzüne, gözkapaklarına küçük öpücükler kondurarak bir süre hiç kıpırdamadı. Brynn'in gevşediğini, vücut sıcaklığının arttığını ve daha da çok ıslandığını hissedebiliyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu. Kontrolünü kaybetmemek için kendini zor tutuyordu.

"Evet," dedi Brynn. Kelime ağzından bir nefes halinde çıkmıştı.

Lucian kendini durdurmaya, hislerini uyaran heyecanını dizginlemeye çalıştı. Brynn ıslak, sıcacıktı ve delice davetkârdı ancak hâlâ masum ve eğitimsizdi. Wycliff kararlı bir şekilde yavaş yavaş genç kadının derinliklerinde salınmaya başladı, tüm yeteneğini konuşurarak Brynn'in karşılık vermesini arzuluyordu.

Ve Brynn artık karşı koymuyordu. Wycliff daha da derinlerine indiğinde, Brynn'in uylukları daha da fazlasını kabul ederek aralandı. Lucian geri çekildiğinde, genç kadın belli belirsiz kalçalarını kaldırdı. Lucian açlığını bastırmak istencesine dişlerini sıktı.

Aynı açlığın izleri Brynn'da da görülüyordu, içinde giderek yükselen ağır, yakıcı bir ağrı vardı ama acı duymuyordu. Sıcacıktı arzu yüklüydü. Tüm bedeni Lucian'ı yeniden içine almak için tutuşuyordu.

Lucian dudaklarını genç kadının göğüslerine gömdü, uyarılmış göğüs uçlarını teker teker öptü ve zevkin keskin kanatları daha da açıldı. Onun bu baştan çıkarıcı ilgisi Brynn'ı daha da arzulanır hale getiriyordu.

Wycliff sonunda genç kadının derinliklerine gömüldü. Brynn tek kelime etmeksizin yalvarırcasına, ihtiyacını çaresizce gidermek istercesine inledi ve Lucian'ın ritmik salınmalarının hızını artırmasıyla kontrolünü kaybetti.

İnliyor, Lucian'ın yüzünün göğüslerinin arasında oluşunu umursamıyor ve arzuyla şaşırtıcı bir coşkunluk hali yaşıyordu. Tek yapabildiği Wycliff e tutunmak ve karanlığın o güçlü ateş fırtınasına dayanmaya çalışmaktı.

Lucian sarsıcı bir şekilde doyuma sürüklenirken, Brynn'ın zevk ve şaşkınlık çığlıkları yumuşakça yankılandı karanlıkta. Brynn uylukları arasında sahiplenici bir tavırla salınan Lucian'ın belli belirsiz titrediğini hissetti. Kendi bedeni de kaçınılmaz sonu kabul edercesine titredi... Ve son ürpertiler hissedildi.

Brynn sersemlemiş bir halde gözlerini yumarak kendini bıraktı.

Lucian'ın yüzünde gezinen öpücüklerini hissetmesi için kendine gelmesi sonsuzluk gibi bir zaman aldı. Lucian hâlâ üzerindeydi, genç kadının tenine değen nefesi sıcak ve yumuşaktı. Brynn'ın bedeni ise hâlâ dayanılmaz zevkin sızısıyla zonkluyordu.

"Düşündüğün kadar kötü müydü?" diye sordu Wycliff. Ses tonu şefkat doluydu.

Onun haklı çıkmış olduğunu kabul etmeye gönülsüz olan Brynn, "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi nefes nefese.

Wycliff in kahkahası yumuşak ve titrekti ve etraflarını saran gece havası kadar vaatlerle süslüydü. Wycliff yavaşça genç kadının derinliklerinden çıkıp onu kolları arasına aldı.

Acı usulca kanat çırpı, Brynn yüzünü genç adamın pürüzsüz, erkeksi göğsüne gömdü. Onun sıcaklığını hissedebiliyor, teninin heyecan verici erkeksi kokusunu alabiliyordu. Sarılışı dayanılmaz derecede içtendi, aralarında geçenlerden sonra oldukça zararsız diye düşündü Brynn.

Utancını bu şekilde gizleyebildiği için memnundu Brynn. Karanlığın hafif dokunuşları bütün engelleri ve mantığını bir kenara bırakmasına neden olmuş, onu vahşi, şehvetli bir varlığa dönüştürmüştü.

Şimdiye dek tutkunun ne olduğunu bilmeyen Brynn şaşkınlıktan serseme dönmüş, böylesi ahlaksız bir hissin var olduğunu aklından bile geçirmemişti. Fakat kocası çekici ve baştan çıkarıcı bir erkekti...

Brynn derin bir nefes aldı.

Lucian çok ama çok az bir çaba sarf ederek Brynn'in savunmasını kırmıştı. Birlikte olduğu diğer kadınlar gibi Brynn da onun bu hassas ve kavurucu ilgisine karşı koyamamıştı... Tanrı ona yardım etsin.

Gözlerini sıkı sıkı yummuş olan Brynn tehlikeyi düşünmek istemiyordu. Henüz değil. Bu inanılmaz anda değil.

Daha da gizlenmek istercesine yüzünü Wycliff in göğsüne bastırdı.

"Bu baştan çıkarıcı tavırlarına karşı koyabilen bir kadın oldu mu hiç?" diye mırıldandı sonunda.

"Sen, aşkım." Wycliffin ses tonu nazik olsa da hafif bir alay seziliyordu. "Anımsayabildiğim tek kişi sensin. Muhtemelen annem haricinde," dedi Lucian ve kendi kendine güldü. Bu cevap karşısında Brynn şaşırdı ve endişeye kapıldı.

Tüm yaşananlara karşın Wycliff in bekâret mevzusuna karşı son derece hassas davranmış olmasından memnundu Brynn. Ayrıca Wycliff hâlâ ona karşı kibar davranıyor, parmakları Brynn'in çıplak teninde tembelce geziniyordu...

"Belki de devam etmeliyiz," diye mırıldandı Wycliff genç kadının rahatsızlığını hissetmişçesine. "Yatağımızda kendini daha rahat hissedebilirsin."

Brynn yerinden doğrulup üzerine çekidüzen verdi ancak kafası o kadar karışmıştı ki bu halde toparlanabilmesi oldukça zordu. Lucian bir an sonra müdahale ederek genç kadına yardım etmeye koyuldu. Brynn Lucian'ın ahlakızlığını açığa vuran bu belirgin kanıt karşısında dudağını ısırды. Karanlık olsa da Lucian işini nasıl yapacağını gayet iyi biliyordu.

Brynn dilini tuttu ve bu ilgisine tahammül etmeye çalışırken sessizliğini korudu. Wycliff genç kadının alnına küçük bir öpücük kondurduğunda, Brynn geri çekildi ve hızla ayağa kalktı. Uyluklarının arasındaki ıslaklığı hissettiğinde ise şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Islaklığın sebebi Lucian'ın tohumlarıydı... Paylaştıkları yüz kızartıcı şehvetin somut bir göstergesiydi.

"Bir saniye bekle," diye mırıldandı Wycliff. "Yanıma fener almıştım."

Brynn onun sepeti açtığını ve bir kibrit çaktığını duydu Wycliffin feneri yakmasıyla oluşan ani parlaklık karşısında genç kadının gözleri kamaştı.

Genç adamın çıplak bedeninin görüntüsü midesinde kelebeklerin uçuşmasına, uyluklarının arasının sızlamasına neden oldu.

Wycliff gömleğini giydikten sonra şampanya şişesini, kadehleri ve çilek tabağını sepetinin içine yerleştirdi. Ardından diğer kıyafetlerini ve battaniyeyi alıp feneri Brynn'a uzattı.

"Klavuzum sensin," dedi.

Brynn uçuşumun kenarından patikada ilerlerken ya da çimenlikten geçip terasa çıktıktan sonra loş eve açılan Fransız kapılara doğru yürürken ona göz ucuyla dahi bakmadı.

Mermer merdivenlerden tam çıkmaya başlamıştı ki Wycliff in duraksadığını duydu.

"Brynn, bekle," dedi Wycliff alçak ama uyaran bir ses tonuyla.

Brynn durdu, ardından fenerle aydınlanan evin gölgeleri arasında bir adamın silueti belirince paniğe kapıldı. Birinin orada olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Benim lordum, Davies," dedi adam mırıldanarak. Aksanından kültürlü biri olduğu anlaşılıyordu.

Yaşlı ama uzun iri yarı bedeniyle dikkat çeken bir adamdı. Lucian onu tanımış olmalıydı çünkü genç kadın ortamdaki gerilimin hafiflediğini hissedebiliyordu.

"Evet, Davies," dedi Wycliff gelişigüzel bir şekilde. "Londra'dan buraya kadar gelmenin geçerli bir sebebi olduğunu sanıyorum."

"Evet, lordum. Size pek de iyi olmayan haberlerim var." Brynn'a göz ucuyla baktı. "Özel olarak görüşebilir miyiz?"

"Tabii ki. Brynn, bu bey sekreterim Bay Hubert Davies. Davies, bu bayan da benim karım, Leydi Wycliff."

Adam Brynn'ın önünde reverans yaptı. "Onur duydum, leydim."

Brynn zarif bir şekilde mırıldandı, ardından kendisine hafifçe gülümseyen Lucian'a baktı.

"Beni bağışlayacak mısın, hayatım? Görünüşe bakılırsa ilgilenmem gereken bazı sıkıcı işler var. Neden yukarı çıkmıyorsun? Çok geçmeden sana katılırım."

Başka bir seçeneği olmadığından Brynn yukarı çıkmayı kabul etti. Kafa karışıklığı ve merak içinde ve tabii ki huzursuz bir halde yatak odasının yolunu tuttu.

Boy aynasında yansımasıyla karşılaşınca umutsuzluk içinde derin bir nefes aldı sırtından aşağı dökülen saçları dağılmıştı, kıyafeti karmakarışıktı ve yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Yüz kızarıklığı kocasının sekreterinin karşısına bu halde çıkmış olmasının bilinciyle daha da arttı. Bu utanç verici bir durumdu, özellikle de Lucian'ın cazibesine yenik düşmesinin ardından.

Brynn uyluklarının arasını sildi, kıyafetlerine çekidüzen verdi ve saçlarını yeniden topladı, sonrasında kendi kendine ne yapacağını bilemedi kıyafetini değiştirip geceliğini giyebilir ya da bu halde Lucian'ın gelmesini bekleyebilirdi.

Bir şeyler okumayı denedi ancak odaklanmakta zorlandığını hissetti. Akli Lucian'da kalmıştı.

Yarım saat kadar sonra bekleyişi öfkeyle gölgelendi. Brynn kitabını kapatıp ayağı kalktı ve odanın içinde aşağı yukarı gezinmeye başladı, Lucian'ı bu kadar oyalayan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu.

Lucian'ı aramak için aşağı inmek üzereyken yatak odası kapısının hafifçe tıklatıldığını duydu. Kapıyı araladığında ise karşısında Bay Davies'i buldu.

"Beni affedin leydim ama size lordumdan bir mesaj getirdim."

"Mesaj mı?"

"Evet. Kendisi önemli bir konu nedeniyle aceleyle çıkmak zorunda kaldığı için çok üzgün."

"Tam olarak anladığımdan emin değilim," diye karşılık verdi Brynn. "Gecenin bu saatinde nasıl bir aciliyeti olabilir?"

"İş beklemez leydim. Lord Wycliff yatının demirli olduğu Falmouth'a doğru yola çıktı. Bana size ertesi gün at arabasıyla Londra'ya kadar eşlik etme talimatını verdi. Yeni evinize yerleşmenizde size yardımcı olacağım."

Brynn gerildiğini hissedebiliyordu. "Merak ediyorum, bana bunları bizzat söylemek için hiç mi zamanı yoktu?"

"Çok acil bir konuydu leydim. Lord Wycliff affınıza sığınıyor."

Brynn bu özre inanıp inanmama konusunda emin olamıyordu ama yine de çenesini tuttu ve sadece şöyle dedi: "Onu yeniden ne zaman görebileceğim?"

"Bilemiyorum leydim. Kuşkusuz birkaç gün sürecektir, belki de Londra'da yanınıza gelmeden önce bir hafta. Yarın erken saatte yola çıkmamız en iyisi zira yolculuk epey uzun sürecektir. Buraya lordumun at

arabasıyla geldim. Siz de kabul ederseniz günün ilk ışıklarında sandıklarınızı araca yükleyeceğim."

"Pekâlâ, Bay Davies," dedi Brynn uyuşmuş bir halde.

Sekreter reverans yapıp geri çekildi ve kapıyı arkasından kapatarak uzaklaştı. Brynn öylece kalakalmıştı. Şoke olmuş, canı acımış ve kızmıştı.

Ne gibi bir iş, evliliğinin ilk gününde kocasını yataklarından ayırmış olabilirdi? Ve Tanrı aşkına, Wycliff neden bir hoşça kal deme nezaketini bile gösterememişti?

YEDİNCİ BÖLÜM

Londra

"Lordumun şehirdeki evine kısa süre içerisinde varacağız," dedi Bay Davies. Son iki saattir ilk defa konuşmuştu. "Yeterince rahat mısınız, leydim?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Brynn kaçamak bir cevap vererek. Kaskatı kesilmiş sırtını rahatlatmak için oturduğu yerde kıpırdandı. Neredeyse üç gündür yoldalardı. At arabası kocasının gösterişini yansıtsa da bu Brynn'in rahatlık anlayışla pek örtüşmüyordu.

Yolculuk Bay Davies'in varlığına karşın oldukça sessiz ve samimiyetsiz geçmişti. Londra'ya gitmek üzere günün erken saatlerinde yola koyulmuşlardı. Yaşlı sekreter, Brynn ile arasındaki mesafeyi koruyor gibi görünüyor ve lord Wycliff'in çalışanı olarak belli başlı soruları cevaplamak konusunda bile ketum davranıyordu.

Brynn birden kendini yalnızlığa doğru sürüklenirken buldu. Evine ve ailesine veda etmek umduğundan da zor olmuş, ablalıktan çok annelik yaptığı Theo'yu bırakmak göğsüne derin bir ağrının saplanması yol açmıştı.

Daha da kötüsü düşünceleri düğün gecesine ve kocasına kayıyordu. Onu aklından çıkarmayı her denediğinde Lucian ile paylaştığı o inanılmaz dakikalar aklına geliyor ve içi daralıyordu. Brynn onun oldukça yetenekli bir erkek olduğunu tahmin etmişti ama sevişmesi herhangi bir şiirde betimlenenlerden çok daha sersemleticiydi. Brynn'i heyecanlandıran o

katıksız zevk genç kadının hayallerinin bile ötesindeydi. Şimdi bile keskin bir sızı karnının altında hafifçe kıvrılıyor ve Brynn'a Lucian'ın uylukları arasında olduğu anları anımsatıyordu.

Brynn dudaklarını birbirine bastırdı, sadece kendine kızıyordu. Soğukkanlılığını korumaya niyetlenmiş fakat ilk fırsatta Wycliff in kollarında kendini kaybetmişti. Cinsel becerileri okyanuslar kadar engin olan Lucian Tremayne'ın adı çıkmış bir çapkın olması küçük bir teselliydi. Brynn diğerleri gibi onun cazibesine direnememişti.

Ve sonra Wycliff veda bile etmeden onu terk etmiş, onu bir mal bir at ya da bir köpek gibi sekreterinin idaresini teslim etmişti. En azından genel görgü kurallarından birini yerine getirerek Brynn'a veda edebilirdi. Ya da Brynn'ın ailesiyle birlikte Cornwall'da kalmasına izin verebilirdi bu genç kadının işine gelirdi.

Brynn kendi kendine sessizce ant içti. Evliliklerini cinsel ilişkiye girerek tamamladıktan sonra kocasının bu kadar alelacele gitmesini düşünüp durmayacaktı. Kendini incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissetmesi mantıksızdı.

İlgisiz bir kocaya karşı koymak çok daha kolaydı. İlgisiz bir koca tehlikeli olmazdı ki Brynn o gece kesinlikle tehlikeyle burun buruna gelmişti sahilde geçirdikleri o kısa zaman zarfında yakınlaşmaları hislerini harekete geçirmişti. Brynn ne yaptığını umursamamıştı bile.

Wycliff ile yaşadıkları ne kadar samimi olursa olsun tüm o anlar genç adamın Brynn'ı belirsiz bir gelecekle geride bıraktığı sekreteri dışında baş başa bırakarak ansızın gitmesiyle birlikte önemini yitirmişti.

Brynn derin bir nefes aldı. Moralinin bozulmaması gerekiyordu ancak şu an kendisiyle mücadele ediyordu.

At arabası Londra'nın Mayfair bölgesine yaklaştığında keyfi biraz daha yerine geldi. Araç birden durunca, Brynn eğilerek perdeleri araladı. Yeni evinin nasıl olduğunu merak ediyordu genç kadın.

Yitip giden gün ışığının sunduğu büyüleyici manzara karşısında nefesi kesildi. Gri taşlardan oluşan bina bir saray değildi belki ama neredeyse bir saray kadar görkemliydi. At arabasını karşılamak için aceleyle koşturan üniformalı hizmetkârları gördüğünde böylesi bir ihtişama alışkın olmayan Brynn'in içinde korkuyla karışık bir şaşkınlık duygusu yükseldi.

İçerisi çok daha şaşalı görünüyordu. Geniş antre parlak şamdanlarla aydınlanmıştı, mermerler ışıldıyordu. Ev halkı oldukça kalabalıktı ve koridor boyunca rütbelerine göre sıralanmıştı ilk başta kâhya ve kâhya kadın, ardından aşçıbaşı ve bahçıvan, sonrasında üniformalı hizmetkârlar hizmetçiler.

Üst rütbedeki hizmetliler belirgin bir şekilde ciddi görünüyorlardı. Brynn isimlerini aklında tutamadı ama soruk tavırlarını kesinlikle gözünden kaçırmadı özellikle kâhya şapkasını çıkararak yeni ev sahibesine kendini tanıtırken kâhya kadının onaylamaz bir ifadeyle kaş çatışını.

Brynn uzanıp topuzunu düzeltme isteğine karşı koydu, uykusuz uzun bir yolculuğun ardından oldukça perişan görünüyordu. Şekle girmeyen saçları vahşi bir tondaydı ki bu az da olsa görüntüsünü arsızlaştırıyordu. Bu yaşlı kadını samimiyetsizliği ve soğuk tavırları yüzünden suçlayamazdı. Efendisinin ani evliliği karşısında yeterince şoke olmuştu

zaten. Dahası hizmetlilerden yeni ev sahibelerini kollarını açıp karşılamları değil mevkilerine yaraşır şekildi davranmaları bekleniyordu.

Brynn kâhyanın eldivenlerini ve pelerinini almasına izin verdi, ardından duraksadı, durumunu adlandıran sadece koca bir belirsizlikti. Kocası burada olsaydı, onu ev halkına tanııtma görevini üstlenebilirdi.

Maalesef Bay Davies garip sessizliğini koruyordu. "Evi dolaşmak ister misiniz, Leydi Wycliff? Ya da belki de ilk başta dinlenmeyi tercih edersiniz?" dedi kısa bir süre sonra.

Brynn adama minnettar bir şekilde gülümsedi. "Yorgun değilim ancak evi gezmeden önce yolculuk kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum."

"Hizmetçiniz size eşlik etmedi mi, leydim?" diye sordu kâhya kadın. Ses tonu kınayıcıydı.

"Üzgünüm ama etmedi," diye karşılık verdi Brynn soğukkanlılığını koruyarak. Yıllardır tek bir hizmetlinin ücretini bile karşılayamadığını kabul edecek değildi.

Hizmetlilerin mesafeli bakışlarını üzerinde hisseden Brynn kollarını kavuşturdu ve kendi kendine bu gibi kınayıcı ifadelere tahammül etmek zorunda olmadığını anımsatarak aynı bakışlarla süzdü karşısındakileri. O Wycliff in kontesiydi, kocası onu terk edip gitmiş olsa da. Bu istenmeyen evliliğin birkaç avantajından biri de henüz sahip olduğu mevkiydi.

Bakışlarını ilk kaçırın kâhya kadın oldu. Bay Davies'e hangi odaların hanımına verildiğini sordu.

"Lord Wycliff eşininin sarı odada kalmasını arzu ediyor."

"Pekâlâ," dedi kâhya kadın ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Benimle gelerseniz, leydim..."

Kadın yukarı çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, Brynn etrafa baktı ve her bir köşenin zarif mobilyalarla çevrelenmiş olduğunu gördü, hepsi oldukça zevkli ve kesinlikle gösterişliydi. Kadının peşinden büyüleyici bir yatak odasına girdi. Fildişi ve sarı renkler ön plandaydı. Karşılaştığı enfes manzara karşısında Brynn'm nefesi kesildi.

"Oturma odası olduğu gibi giyinme odası da mevcut," diyerek genç kadını bilgilendirdi kadın. "Burası efendimizin annesine, Leydi Wycliff e aitti. Kendisine yıllarca hizmet ettim."

"Çok ama çok güzel, Bayan..." diye mırıldandı Brynn. "Özür dilerim isminizi unuttum."

"Poole," dedi kadın soğuk bir edayla. "Bayan Poole."

İsmi unutmuş olmam kuşkusuz kabul edilemez bir hata, diye düşündü Brynn. Gelecek günlerde bu gibi kusurlara yer vermemeliydi.

Özür dilercesine gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Poole. Bundan sonrasını kendim hallederim."

Hizmetli Brynn'a buz gibi bir bakış attı, ardından eteklerini toplayarak hafif bir reverans yaptı ve hızla gözden kayboldu.

Brynn yalnız kaldığında derin bir nefes aldı. Wycliff in sadık çalışanlarını kazanması için epey çaba sarf etmesi gerekeceğe benziyordu ve Brynn şu an için herhangi bir girişimde bulunmayı düşünmüyordu.

Huşu içinde yatak odasına yöneldi. Odanın karşı tarafına geçip uzun pencerelerden birinin yanında durdu. Zarif çerçeveyi dikkatle inceledi.

Lucian'ın zengin biri olduğunu biliyordu ama gördükleri zenginliğin ötesindeydi; bu oda kraliçelere layıktı.

Burasının yeni tahtı olacağını fark ederek gözlerini kısıtı. Böylesine yüce bir pozisyona biçilmiş bir kaftan değildi. Ya da bu gibi bir zenginliğe. Eski evi bunun katbekat zıttıydı ama eski püskü mobilyalarıyla Caldwelller'in evi kesinlikle çok daha huzur vericiydi, kahkaha ve sevgi asla eksik olmazdı...

Brynn'in umutsuzluğu ardında bıraktıklarını düşünmesiyle daha da arttı. Tüm bunlarla nasıl baş edecekti? Daha şimdiden evini, ailesini, samimiyeti inanılmaz derecede özlemişti.

Ürpererek kollarını sıkıca kavuşturdu. Aylardan ağustos olsa bile Londra oldukça soğuktu. Cornwall'un güneyinden bile soğuktu.

Bir an sonra her nedense çenesi gerildi ve kendi kendine acıdı. Kıyafetini değiştirmek üzere arkasını dönerken odanın kapısı hafifçe çalındı.

"Giriniz," dedi Brynn.

Kapı yavaşça açıldı ve sarı saçlı genç bir hizmetçi uysalca birkaç adım atarak içeri girdi. Bakışları halıya odaklanmıştı.

"Adım Meg, hanımefendi," diye mırıldandı zayıf bir ses tonuyla.

"Bayan Poole beni size yardım etmem için gönderdi."

"Teşekkür ederim Meg fakat Bayan Poole'a yardıma ihtiyaç duymadığımı söyleyebilirsiniz."

Genç kızın alt dudağının titremesi üzerine Brynn şaşırdı. "Yanlış bir şey mi söyledim, Meg?" diye sordu ilgili bir şekilde.

"Lütfen hanımefendi..." diye yalvardı Meg çaresiz bakışlarını Brynn'a çevirerek. "Beni geri yollamayın. Size yalvarıyorum. Bayan Poole sizi memnun edemediğimi düşünecektir."

Kızın bu kadar sıkıntılı olması normaldi. Brynn birden kıza kanının ısındığını hissetti. "Beni kesinlikle hoşnutsuz etmedin Meg," dedi kibarca. "Sadece kendi kendime işleri idare etmeye alışkınım, hepsi bu. Ailemin durumu kötüye gidince lüks içinde yaşamaktan vazgeçtim. İtiraf etmem gerekirse bana yardımcı olursan sana minnettar olurum."

"Ah, hanımefendi!" Meg derin bir nefes alıp kafasını bir aşağı bir yukarı sayısız defa sallayarak Brynn'ı sanki gerçekten bir kraliçeymiş gibi selamladı. "Aslında ben sofrasız hizmetçisiyim, bu konuda pek deneyimim yok ama yine de çabuk öğrenirim, size söz veriyorum." Birden duraksadı, nefesini kontrol etmeye çalıştı ve kocaman açılmış gözlerle Brynn'a baktı. "Nereden başlayayım istersiniz?"

Brynn hafifçe gülümsedi. "Muhtemelen kıyafetimin sırt kısmındaki düğmelerden."

Arkasını döndü ve genç kızın beceriksiz parmaklarının kendisine bahşedilmiş olan görevi yerine getirmesini sabırla bekledi. Bayan Poole gibi uzun süredir burada çalışan soğuk tavırlı hizmetlileri hoş gördüğü gibi deneyimsiz ve korkak olanları da hoş görmeliydi.

Yine de, diye düşündü Brynn, kocasının ev halkıyla uyum içinde yaşamak hayal ettiğinden çok daha zor olabilirdi.

Battaniyenin altında beliren iri yarı adam ayağa kalktı ve bacaklarını esnetti.

Shanks açıkça berbat bir durumdaydı. Lucian fenerin ışığında adamın morluklarla dolu kirli yüzünü, bir gözünün fena halde şişmiş olduğunu ve siyah saçlarındaki kan lekelerini görebiliyordu.

Lucian'ın meslektaşları Philip Barton'ı gördüğünde adamın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Philip tutukludaki hasarın sorumlusu olan kişiydi.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Lucian gardiyana.

Gardiyan gittiğinde Lucian uzunca bir süre tutuklunun gözlerinin içine baktı. Shanks'in gerildiği açıkça belli oluyordu, sonunda oldukça yüksek bir sesle haykırarak sessizliği bozdu. "Hiçbir şeyden haberim yok, beyefendi. Neden tutuklandığımı bile bilmiyorum."

Lucian sakinliğini koruyarak adama karşılık verdi. "Tutuklandınız Bay Shanks, çünkü bir hükümet habercisi öldürüldü ve cebindeki harekât raporu da kayboldu. Dahası siz bunun neden ve niçin olduğunu çok iyi biliyorsunuz."

"Bildiklerimin hepsini ajanlara anlattım, yemin ederim! başka bir şey bilmiyorum!"

"Neden hikâyenizi bir de bana anlatmıyorsunuz? meslektaşım Bay Barton da bunun daha yararlı olacağını düşünüyor olmalı..."

Ned korku dolu bakışlarını Barton'a çevirdi. "Arkadaşım Boots kafayı bulunca bir işten bahsetti."

"Boarshead Meyhanesi'ndeyken?"

"Evet, beyefendi. Pekâlâ, buluşmayı planladığı kişiyle görüşmeye gidecekti, ben de onu takip ettim. Dar bir sokağın kenarında durup onları izlemeye çalıştım. Çok kalabalıktı, pek bir şey göremedim ama konuşmalarının bir kısmını duydum."

"Görüştüğü kişiyi görebildiniz ama."

"Biraz. Züppe biriydi, bundan kesinlikle eminim. Boots ona lordum diye hitap ediyordu. Lord Caliban ya da onun gibi bir şey."

Lucian bu tanıdık ismi duyacağını biliyordu. Caliban, Shakespeare'in Fırtına isimli oyunundaki karakterin ismi ve İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nda aylardır aranmakta olan çete liderinin takma adıydı.

"Peki Lord Caliban ne dedi?"

"Boots'a anayolda habercinin gelmesini beklemesini söyledi ve sonrasında ne yapması gerektiğini... Habercinin çantasını alması gerekiyordu... Boots yirmi sterline çantayı alabileceğini ifade etti."

"Boots'un çantanın içinde ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Bildiklerim bu kadar. Daha fazlasını duyamadım."

"Arkadaşınız Boots'un iki gün önce boğularak öldürüldüğünü biliyor musunuz?" diye sordu Lucian kibarlığını bozmadan. "Lord Caliban'ın işi olduğunu sanıyorum."

Ned'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Bize şu Caliban'ı tarif edebilir misiniz?" diye sordu Lucian sonunda.

"Yüzünde maske vardı. Üzerinde de sizinkine benzer pahalı bir ceket."

"Saç rengi neydi? Fiziksel görüntüsü nasıldı? Uzun muydu yoksa kısa mı?"

"Ne çok uzun ne de çok kısa. Boots'tan uzun. Fakat saçları örtülüydü."

"Hatırlayabildiğiniz başka bir şey yok mu, Bay Shanks? Düşünün, lütfen. Lord Caliban'ın kimliğini belirleyebilmemizde en ufak bir ipucunun bile faydası dokunabilir."

Ned'in kaşları havaya kalktı. "Belirgin bir işaret yok... Ama... İzin verin bir düşüneyim... Bir yüzük... Bir yüzük takıyordu."

"Ne çeşit bir yüzük?"

"Altından. Sol elindeydi. Kırmızı renkte parıldadığını anımsıyorum."

Philip ilk defa söze girdi. "Bana daha önce bir yüzükten bahsetmemiştin."

Ned'in bakışlarından paniğe kapıldığı anlaşılıyordu. "Şimdi anımsadım... Boots onu alabilirse ne kadar şanslı olduğundan bahsetmişti... Çok değerli olduğunu söylemişti..."

"Tasarımı nasıldı?" diye sordu Lucian.

"Boots'un söylediğine göre ejderha kafası gibi bir şeydi sanırım... Gözlerine de kırmızı taşlar işlenmiş..."

"Yakut olabilir mi?" diye sordu Lucian.

"Sanırım. Yeterince görebilecek kadar yanlarına yaklaşmadım."

Tutukluyu tepeden tırnağa süzen Lucian daha fazlasını bilmediğine karar verdi. "Teşekkür ederiz, Bay Shanks. Bize fazlasıyla yardımcı oldunuz."

Beyefendi?" Ned'in ses tonu endişeliydi. "Bana ne olacak? Karım beni merak ediyor olmalı."

"Pekâlâ..." diye mırıldandı Lucian. "Artık serbestsiniz, karınızın yanına gidebilirsiniz, Bay Shanks."

"Gidebilir miyim?" Ned her iki adama da inanmaz gözlerle baktı. Lucian elini cebine soktu ve bir avuç dolusu şilini adama uzattı. "İşte. Yardımlarınızın karşılığı olarak kabulediniz."

Ned sunulan paraları aldı ve onlara şaşkınlıkla bakakaldı.

"Herhangi bir şey duyarsanız..." diye ekledi Lucian. Caliban'la ilgili herhangi bir şey duyarsanız... Ya da arkadaşınız Boots'la ilgili... Boarshead'deki meyhaneciyi konuyla ilgili bilgilendirebilirsiniz. Kendisi bana iletir."

"Evet, beyefendi, elbette!"

Hevesi karşısında Lucian hafifçe gülümsedi. "Lord Caliban'ın yakalanması için önerilen ödül tutarını bilmek istersiniz belki. İki yüz sterlin."

Shanks'in ağzı bir karış açık kaldı. Lucian, meslektaşının peşinden hücreden çıkarken adam yerinden milim kıpırdamamıştı.

Lucian ve Philip, Philip'in yakınlarda bekleyen at arabasına binene dek hiç konuşmadılar. Araç hareket ettiğindi ise kalacakları hana doğru yola koyuldular.

"Onu serbest bırakmak mantıklı mıydı sence?" diye sordu Philip.

"Onu korkutmaktan daha mantıklı," diye karşılık verdi Lucian ılımlı bir ses tonuyla. "Ya da bilmediği bir şeyleri itiraf ettirmeye çalışmaktan. Ağgözlülük bazen acıya tercih edilir."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Philip gergin bir şekilde.

"Bu bir eleştiri değil, dostum. Sen Shanks'i bulmakla muhteşem bir iş çıkardın. Senin sayende o haine bir adım daha yaklaştık. Fakat Shanks sadece hayatta kaldığı sürece bize yardımcı olabilir... Gizli düşmanımızla

ilgili en ufak bir fısıltı duyduğunda bunu bizimle paylaşmak için can atacağına eminim."

"Aradığın vatan haininin Caliban olduğuna eminsin, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Lucian suratı asılarak.

Bu ele geçmez düşmanın suç listesi oldukça kalabalıktı: Cinayet, hırsızlık, vatana ihanet ise listenin başını çekenler arasındaydı. Caliban ülkesine hıyanet ederek çok sayıdaki genç çocuğu pis işlerine alet ediyordu. Lucian'ın en amansız görevi Caliban'ın emriyle vatana ihanet eden delikanlılardan birini öldürmek olmuştu. Bu anı Lucian'ın hâlâ aklından çıkmıyordu.

"Dışişleri Bakanlığı içinde bir suç ortağı olmalı," diye mırıldandı Philip. "Haberciye ulaşmasının başka bir açıklaması olamaz." Yumruklarını sıktı. "Adam burnumuzun dibinde ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyoruz."

"Öyle..." dedi Lucian kısa ve öz bir şekilde.

Philip sıkıntılı bakışlarını Lucian'a çevirdi. "Lordum, beni işten çıkarırsanız inanın bu konuda sizi suçlamam. Sevkiyat planının değiştirileceğini hesaba katmalıydım. Aklıma gelmiş olsaydı altınlar güvende, korumalar da hayatta olurdu."

Lucian kafasını salladı. Philip Barton en akıllı ajanlarından biriydi ama en akıllılar da zaman zaman hata yaparlardı. Ve bu genç adam tam anlamıyla suçlu sayılmazdı. Lucian'ın da vicdanı rahat değildi, kendi özel işleri yüzünden. Cornwall'da geliniyle zaman geçirmek yerine Londra'da olmuş olsaydı habercinin öldürüldüğünü duyduğunda hemen harekete geçebilirdi. Büyük bir olasılıkla altın hırsızlarını durdurabilir ve yarım

düzine masum adamın ölümüne mani olabilirdi ama artık tüm bu ihtimaller sonsuza dek onunla birlikte yaşayacaktı.

Sevkiyat deniz yoluyla gizlice çoktan Fransa'ya yapılmış olabilirdi ancak iş yine de şansa bırakılmamıştı. Lucian adamlarını derhal Cornwall'a göndermişti ve orada Sör Grayson Caldwell'in de dahil olduğu geniş çaplı bir kıyı şeridi araması yapılmıştı. Fakat Cornwall'ın transfer noktası olması mümkün değil gibi görünüyordu. Altının şu anda Fransa'da üçlü İttifak - Avusturya, Rusya ve Prusya - dahil olmak üzere Napolyon'un ordularını finanse ediyor olması çok daha muhtemeldi.

Lucian içten içe sinirden köpürüyor, çaresizlikten acı çekiyordu. Fakat hislerini muhakeme etmesinin ardından tecrübeli yanı ona tarafsız bir yanıt sundu. "Eğer seni işten çıkarırsam Philip, sonrasında bizzat istifa etmek zorunda kalırım. Kendi özel işlerim yüzünden..."

"Bu aynı şey değil, lordum. Evliliğin gereklilikleri işten önce gelmeli."

"Hayır," dedi Lucian sert bir ses tonuyla. "Hiçbir şey işimizden önce gelmemeli."

Lucian kafasını çevirerek at arabasının penceresinden dışarı bakmaya başladı. Bir kadını, hatta kendi karısını şiddetle arzu ederek sorumluluklarından vazgeçmesi mazur görülemezdi. Napolyon'un askeri makinesinin içine birkaç damla altın zerk etmesi savaşın sonucunu önemli derecede etkileyebilecekti ve böylece Avrupa zalim bir hükümdarın boyundurluğu altına girecekti.

Savaşı kazanmak herhangi birinin kişisel yükümlülüklerinden çok daha önemli, diye düşündü Lucian yüzü asılarak. Gelinini evlendikleri gün

terk etmek zorunda kalmasından pişman olabilirdi ancak kişisel tutkuları işi söz konusu olduğunda geri planda kalmalıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse yeni gelininden uzak oluşundan memnundu. Tedirgindi; Brynn bu kadar kısa bir süre içinde nasıl olmuştu da aklını başından alabilmişti. Lanet gibi saçma sapan şeylere inanmıyordu ancak kabul etmesi gerekirse Brynn'ı kendine ait kılmak için bu derece aciliyet duyması açıklanamaz bir durumdu... Bir de o karanlık rüyalar vardı.

O gece kendi adına veda etmesi için sekreterini Brynn'ın yanına göndermişti, mantıklı olan ise yeni gelininin yanına gidip duruma bir açıklama getirmesiydi. Fakat Lucian genç kadının ağabeyinin durumunu göz önünde bulundurarak Brynn'a altın hırsızlarını sorgulamaya gitmesi gerektiğini açıklamak istememişti.

Karısına tek kelime etmeksizin denize açılmasının asıl sebebi ise korkuyor olmasıydı: Yanına veda etmek için gitseydi, ona yeniden dokunsaydı, muhtemelen onun yanından ayrılamazdı. Ondan uzaktayken o iç titreten, meydan okuyan ve merak uyandıran güzelliğini aklından çıkarmaya çalışmış ancak karanlık düşünceler zihnini doldurmuştu.

Evlendiğinden beri Brynn düşüncelerinden hiç çıkmamıştı. Hatta rüyalarından da. Rüyaları onunla doluydu. Şimdiye dek hiçbir kadın rüyalarına girmemişti, fakat Brynn'la sevişmelerinin ardından gözlerini her kapadığında...

Lucian sessizce kendi kendine lanet etti. Bu planladığı gibi bir evlilik değildi, bir aptal gibi karısının güzelliğine kendini kaptırmıştı. Ve Brynn'ın

endişelerine kafa yormadan edemiyordu. Pek çok erkek dikkatsizliğinden ötürü bu uğurda hayatını kaybetmişti.

Çenesi kararlılıkla gerildi. Evine geri dönmeden önce dikkatini işine vermeli, işine odaklanmalıydı.

Londra

"Elbette beni görecek!" Buz gibi bir kadın sesi evin alt katlarından yükseliyordu. "Bir an önce aşağı inmesini söyleyin."

Oturma odasına kadar ulaşan otoriter sesi duyan Brynn bir ziyaretçisi olduğunu düşünerek şoke oldu. Bu yeni evinde geçirdiği ikinci öğleden sonrasındı, dahası bu zamana dek tek yoldaşı yalnızlığı ve can sıkıntısıydı. Boş boş zaman geçirmek ya da her isteğini yerine getiren hizmetlilerle bir arada yaşamak alışkın olduğu bir şey değildi.

Mavi renkli basit elbisesini hızla düzeltip saçlarının derli toplu olup olmadığını kontrol ettikten sonra merdivenlerden aşağı indi ve karşısında sabırsızlıkla kendisini bekleyen uzun boylu, kıvr saçlı bir kadın buldu.

"Sizinle özel olarak görüşmeliyim, hanımefendi," dedi kadın kısaca. Arkasını dönerek koridorda ilerledi ve bitişikteki salona girdi, görünüşe bakılırsa Brynn'in peşinden geldiğinden emindi.

Brynn kâhyaya şaşkın bir bakış attı. "Tanrı aşkına kim bu bayan?"

Naysmith'in genellikle katı olan ifadesi şaşırtıcı bir şekilde birden sempatiyle aydınlandı. "Bağışlayın beni, Leydi Wycliff ama size kendisini tanıtmama müsaade etmedi. Kendisi lordumun büyük halası, Leydi Agahta Edgecomb. Kendisiyle görüşmeyi kabul etmediğinizi söylememi ister inisiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim, Naysmith. Onunla görüşeceğim."

Brynn kollarını kavuşturarak salona yöneldi. Leydi Agahta yüzünü kapıya dönmüş, dimdik bir halde genç kadını bekliyordu.

"Bu rezillik de ne anlama geliyor?" diye sordu elindeki gazeteyi sallayarak. "Yeğenimin evlendiğini sosyete sayfalarından mı öğrenecektim!"

"Her şey birden gelişti," diye karşılık verdi Brynn, kadının kabalığına karşın olabildiğince sakin olmaya çalışarak. "Sanıyorum bilgilendirilmeniz için yeterli zaman yoktu."

"Bu ne hız!" diye bağırdı kadın. "Hamile misin?"

Brynn bu kaba sözler üzerine gözlerini kırıştırdı. "Hayır, değilim, leydim. Bu konuyla ilgili böylesine ilgili olmanızı anlayamasam da..."

"Tabii ki ilgileneceğim! Ben bu ailenin başıyım!" Leydi Agatha'nın öfke dolu gözleri birden kısıldı. "Bu nasıl bir münasebetsizlik, hanımefendi? Böylesi bir saygısızlığı kabul edemem! Yeğenim bunu duyacak, sizi temin ederim ki duyacak!"

"Yeğeninize dilediğinizi söyleyebilirsiniz, Leydi Agatha Dahası evliliğimize bir itirazınız varsa bu konuyu da kocamla görüşmelisiniz."

"İtirazım varsa mı! Tabii ki itirazım var! Wycliff ailesine ve unvanına ihanet etti. Kimsin sen? Ailen kim? Açıkla bakalım!"

"Ağabeyim St. Mawes, Cornwall'dan Sör Samuel Caldwell. Annem, Bayan Gwendolyn Vaughn."

"Tam da düşündüğüm gibi! Wycliff gitti ve bir hiçle evlendi. O saçlar da ne öyle! Sadece ahlaksız bir kadın böylesine vahşi bir renge sahip olabilir!"

Brynn kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "Buraya bana nutuk çekmeye mi geldiniz, Leydi Agatha, öyleyse gitseniz iyi olur. Şayet aksiyse sizinle birlikte çay içmekten memnun olurum."

Kadının yüzü mora döndü. "Bir Hotanto ile çay içmeyi tercih ederim!"

Brynn istenmeyen misafirin gitmesi için yolu gösterircesine bir adım geri çekildi.

Leydi Agatha kınayıcı bir ifadeyle genç kadına baktı, öfkesinden başlığının tüyleri bile titriyordu. "Beterin beteri vardır derler... Seni gördüm ve yanılmadığımı anladım. Wycliff bir şıfıntının etkisi altına girmiş! Her şeye burnunu sokan münasebetsiz bir şıfıntının! Pekâlâ, sana söylemek istediğim asıl şey şu ki başarılı olamayacaksın!"

Eteklerini sürükleyerek salondan hızla çıktı.

Leydi Agatha'nın gidişiyle birlikte Brynn öylece kalakaldı. Öfkeden, muhtemelen biraz da şaşkınlıktan titrediğini fark etti.

Artık yalnız olmadığını ve birinin kapının önünde durduğunu fark edene kadar uzunca bir süre geçti. Brynn gergin bir şekilde karşısında duran genç kıza baktı, hâlâ sakinleşmeye çalışıyordu.

"Ah, hanımefendi, sizi lordumun büyük halasıyla konuşurken gördüm," dedi kız kısık bir sesle.

Masmavi gözleri ve kapkara saçlarıyla kızın sersemletici bir güzelliği olduğunu düşündü Brynn.

"Eğer bu sizi teselli edecekse..." dedi kız. "Leydi Agatha herkese böyle davranır. Lütfen onun sizi sinirlendirmesine izin vermeyin. Gerçekten korkutucudur... Evet, hemen hemen kendi teyzem kadar korkutucudur."

Gülümsemesi sıcacıktı, öyle ki Brynn, Cornwall'dan kaldığından beri böylesine bir yakınlıkla karşılaşmamıştı, gerginliğinin hafiflediğini hissedebiliyordu.

"Girebilirmiyim?" diye sordu kız. "Naysmith'in beni takdim etmesini beklemeliydim ama konuşulanlara kulak misafiri oldum ve teşvike ihtiyaç duyacağınızı düşündüm."

"Evet, elbette, içeri girin lütfen. Kabalığımı bağışlayın."

"Ben Raven Kendrick." Kız içeri girerken eldivenlerini çıkarıp elini uzattı. "Lucian'ın bir arkadaşıyım. Yazları şehir dışında, büyükbabamın yanında kalıyorum ama Lucian'ın evlendiğini duyunca Londra'ya gelmek ve sizi tebrik etmek istedim." Leydi Agatha'nın gözden kaybolduğu tarafa bir bakış atarak konuşmasını sürdürdü. "Lucian'ın akrabalarına gelince... Korkarım çoğu sizi kollarını açarak karşılamayacak, en azından ilk karşılaştığınızda. Servetinin küçük bir parçasını bile elde edebilmek için oldukça istekliler... Hatta bu yüzden Lucian'ın sonsuza dek bekâr kalması için uğraş veriyorlardı."

"Beni hoş karşılamalarını beklemiyorum ama yine de Leydi Agatha ile görüşmemizin ardından hazırlıklı olmam gerekiyor sanırım."

"Leydi Agatha içlerinde en beteri. Lucian ona cadaloz der."

"Haksız olduğunu söyleyemem."

Raven'ın kahkahası havayı bir anda yumuşattı. Masmavi gözleri Brynn'a odaklanmıştı. "Güzel olduğunuzu duymuş ve kibirli biri olmanızdan korkmuştum. Fakat öyle biri gibi durmuyorsunuz, yanılıyor muyum?"

Brynn gülümsemeden edemedi. "Bu yorumda bulunmanız için biraz erken değil mi?"

"Ah, karakter analizinde çok iyiyimdir. Ben Batı Hint Adaları'nda büyüdüm, orada her şey resmiyetten ve geleneklerden uzaktır."

"O halde sizin de ahlaksız bir kadın, bir şıfıntı olarak hakarete uğramanız olası."

"Eğer siz bir şıfıntıysanız, birbirimize bir hayli benziyoruz demektir. Leydi Agatha benim kaba ve arsız bir kız olduğumu söyler. İtiraf etmeliyim ki maruz kaldığınız hakaretleri kıl payı kaçırdım. Lucian haricinde kimse onunla laf dalaşına girmeye bile cesaret edemez."

Brynn kahkahalarla güldü. "Oturmak ister misiniz, Bayan Kendrick?"

"Teşekkür ederim ama bana Raven deyin lütfen. Teklifiniz hâlâ geçerliyse sizinle çay içmek isterim."

Brynn kapının dışında saygılı bir şekilde beklemekte oları Naysmith'e bir bakış attı. Kâhya kafasını salladı ve emri yerine getirmek üzere anında gözden kayboldu.

Oturduklarında Raven parlak desenli kanepeye, Brynn ise onun tam karşısındaki sandalyeye yerleşmişti Raven kaşlarını çatarak, "Lucian hâlâ şehir dışında mı? Nikâhınızın ardından sizi kurtların arasında yalnız bırakması gerçekten kötü ama yine de sanırım işi uzakta olmasını gerektiriyor. Bu kez nerede?" dedi.

Brynn tereddüt etti, kocasının nerede olduğunu bilmediğini belirtmek istemese de, "Söylemedi, sadece acil bir mesele olduğunu biliyorum," dedi.

"Pekâlâ, Lucian eğlence peşinde koşan bir adamdır." Brynn'a sempatik ve anlayışlı bir şekilde baktı. "Bunu kişiselleştirmemenizi öneririm."

Brynn bu yoruma cevap vermekten kaçındı.

Raven yüzünden aklından geçenleri anlamış olacak ki, "Tamam, kendinizi yalnız hissetmemeksiniz, Lucian'ı yola getirmenizde size yardım etmeye niyetliyim," dedi.

"Her zaman bu kadar açıksözlü müsünüzdür?" diye sordu Brynn. Ziyaretçisinin samimiyetinden hem etkilenmiş hem de sersemlemişti.

Raven kahkaha attı. "Aslında dahası davar ama size en iyi halimle yaklaşmak için mücadele veriyorum. Doğrusunu isterseniz sosyeteye takdim edilen genç bir kız olarak rezillik çıkarmamaya çalışıyorum diyelim. Halford Dükü'yle nişanlandım ve bu bana yeterince özgürlük veriyor. Sosyeteye girmenize yardımcı olabilirim dersem kibirlilik yapmış olmam sanırım. Demek istediğim, sizi kanatlarım altına almaya niyetliyim."

"Pekâlâ..." dedi Brynn kahkahalar arasında genç kıza cevap vererek.

"Londra şu sıralar eğlence bakımından oldukça durgun günler geçiriyor ama eğlenebileceğimiz başka pek çok şey bulabiliriz. At biner misiniz?"

"At binme konusunda pek iyi değilimdir."

"Her sabah günün erken saatlerinde parkta dörtnala at sürmek çok hoşuma gider fakat bana katılırsanız hızımı düşürmekten memnuniyet duyarım. İlk dışarı çıkışımızda ne olursa olsun mutlaka Oxford Caddesi'ne düğün alışverişi yapmaya gitmeliyiz. Teyzem nikâhım için

bana yardımcı oluyor ancak zevki kesinlikle benimkiyle örtüşmüyor.

Fikirlerinizin bana yardımı dokunabilir."

"Yardım edebileceğimi düşünüyorsanız size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

"Ve tabii ki size yeni bir gardırop oluşturmamız. Wycliff in kontesi olarak son moda kıyafetlere ihtiyacınız var."

Brynn kaşlarını çatı. "Bir ya da iki yeni elbise almamız kâfi, tüm gardırobu yenilemek gibi bir savurganlık yapmak için geçerli bir sebep göremiyorum."

"Güvenin bana, bu sizin Leydi Agatha gibi despotlara yukarıdan bakmanızı kolaylaştıracak. Ayrıca Lucian bu gibi masrafları karşılayabilir, hem sizi yalnız bırakmasının bedelini de ödemiş olur."

Brynn dudaklarının kıvrıldığını hissetti, bu kusursuz bir fikirdi. Londralı düşmanca tavırlar sergileyen insanlar arasında yeni bir arkadaş edindiği için gerçekten hoşnuttu. Ve buraya geldiğinden beri ilk kez yalnızlığını dindiren bir şeylere karşı heyecan duyabiliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Niyetlendiğinin aksine Londra'daki evinin ön merdivenlerinden çıkarken Lucian'ın kalp atışları beklentiyle hızlanmıştı. İçten içe Brynn'ı görmek için can atıyordu ancak güzel eşine duyduğu doymak bilmez arzusunun meslekinin önüne geçmesine bir daha asla izin vermeyecekti.

"Hoş geldiniz, lordum," dedi kâhya, Lucian'ın içeri girmesi için bir adım geri çekilerek.

"Teşekkür ederim, Naysmith." Lucian hizmetliye şapkasını ve eldivenlerini verirken etrafına bakındı. Brynn'ın kendisini karşılamaya gelmemiş olması mantıksız bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve bu hissi bastırmaya çalışıyordu. "Karım nerede?"

"Leydiniz evde değiller," diye karşılık verdi Naysmith.

Lucian bir kaşını kaldırdı. Sekreteri geçen iki hafta içinde Brynn'la ilgili ona iki farklı rapor göndermişti ama genç kadının böyle geç bir saatte dışarı çıkmasını gerektiren herhangi bir sosyal etkinlikten bahsetmemişti.

"Bayan Kendrick ile bir suareye katılacağını sanıyorum," diye açıkladı kâhya. "Lord ve Leydi Sincalir'in evinde."

"Ah." Damien Sinclair Lucian'ın en yakın arkadaşlarından ve sıcak yaz aylarında Londra'da kalan birkaç asilden biriydi. Lucian gibi Damien da kişisel meselelerinin hükümete karşı sorumluluklarının önüne geçmesine kesinlikle izin vermezdi ki onun yeteneği casusluk alanında değil, finans alanında idi.

"Leydi Wycliff e katılacak mısınız, lordum? At arabanızı hazırlatayım mı?"

Lucian bir an için düşündü, ardından kafasını salladı. Saat neredeyse on olmuştu ve Lucian, Brynn'dan uzak kalmaya ve ona duyduğu saplantıyı hafifletmeye çalıştığından ötürü kendi kendine lanet ediyordu. Ve eve varmasının ardından karısının peşinden giderse bu çözülmesi gereken yeni bir sorun daha yaratacaktı. "Hayır, yeniden çıkmayacağım. Akşamın geri kalanını çalışma odamda geçireceğim."

"Pekâlâ, lordum."

Naysmith önden ilerleyerek çalışma odasına girdi ve lambaları yakıp efendisine bir bardak brendi doldurdu. Şömineye dokunmadı çünkü içerisi yeterince sıcaktı.

Kristal kadehi kabul eden Lucian kâhyayı gönderdi ve en sevdiği deri koltuğa kendini bıraktı. Düşünceler rahat vermiyor, Lucian evinin tadını çıkarıp huzur içinde dinlenemiyordu.

Geçen haftadan beri öfkesi ve hüsrânı dinmiyordu. Cinayeti çözmek ve kayıp altınların bulmak için yürütülen soruşturmada işin beyni olan Caliban'dan hiçbir iz yoktu.

Bu konuda yetersiz ve beceriksiz oluşu Lucian'ı sinirlendiriyordu. Çete liderini bulmak ve cezalandırmak için ant içmişti ancak bu sırada savunmaya geçen diğer hırsızları da engellemeliydi. Düzenlenecek olan altın transferlerinin yeni bir planını bu kez sadece az miktarda kişi tarafından bilinecek olan gizli bir plan çıkarmıştı. Fakat bu yine de altının gelecek günlerde güvende olacağını ya da Lucian'ın daha fazla cinayeti engelleyeceğini garanti etmiyordu.

Lucian bir an için gözlerini kapadı, gözünün önünde beliren sahnelerden kurtulamıyordu birer çöp gibi sağa sola saçılmış korumaların cansız bedenleri. Bu katliam onu ciddi anlamda etkilemişti.

Yakıcı etkisini hoş karşılayarak brendisinden derin bir yudum aldı. Suçluluk duygusu bilindik bir yoldaştı onun için. Hemen hemen altı sene önce varlıklı bir asilzadenin uçarı hayatından kaçınıp Dışişleri Bakanlığı'nın istihbarat kısmına katılmasına neden olan da buydu. Vicdanını rahatlatmak için böylesine alışık olmadığı bir mesleği seçmişti; pek çok kişinin yaşayamadığı bir hayatı yaşamaktan bir nevi utanç duyuyordu.

Ölenlerin bir kısmı arkadaşlarıydı bazıları Fransızlara karşı orduya ya da donanmada hizmet ederken savaşta ölmüştü, bazıları ise casusluk mesleğinin tehlikeleriyle burun buruna gelmişti. Ve sonra, Fransa'ya son seyahatinde, suçluluk duygusu doruk noktasına ulaşmıştı: Arkadaşı Giles'ı kendi elleriyle öldürmüştü.

Dudakları kendi kendini kınamasından ötürü hafifçe kıvrıldı ve Lucian bu hatıra karşısında irkildi. Her zaman için şeytan tüyü olduğunu düşünmüştü. Tehlikeli pek çok olaya karışmış ve burnu bile kanamadan paçasını kurtarmıştı taki Giles ile karşı karşıya gelip kıl payı ölümden dönene dek. O zamandan beri şansı esaslı bir şekilde bozulmuştu. Lucian bunu ruhunda hissediyordu. Ve rüyalarında. O korkutucu kâbuslar dün gece tekerrür etmişti: Ölmek üzere oluşu, Brynn'in üzerine eğilmesi, kanıyla ıslanmış elleri.

Lucian hayal gücünün tuhaflığına hayretler ederek kadehine uzun uzun baktı. Brynn bir katil değildi. O sadece Lucian'ın görevinden kaçınmasına neden olabilecek kadar büyüleyici bir kadındı.

Fakat Lucian görevini ve sorumluluklarını asla ikinci plana atmayacaktı. Duygusal anlamda ona mesafeli davranacak, en ateşli anlarda bile tavrından ödün vermeyecekti. Hâlâ delicesine bir oğlu olsun istiyordu ancak bu, bu uğurda fiziksel zevkin tadını çıkarırken Brynn'ın su götürmez cazibesine boyun eğeceği anlamına gelmiyordu.

Brendisinin kalanını umursamazca yudumlarken birden farkına vardı: Onu yeniden gördüğünde, onunla ağız dalaşına girdiğinde, ondan küçük de olsa bir gülücük hatta belki de şen bir kahkaha kopardığında duygularını bastırması pek de mümkün olmayacaktı. Zekâ kıvraklığını yansıtan iğneleyici konuşmalarını ve o keskin dilini özlemişti.

Ölümle bu kadar yüz yüze gelmesi Lucian'ın hayata daha da sıkı tutunmasını sağlamıştı. Ve Brynn ona yaşadığını hissettiriyordu. Onun hakkında her şey -dikkat çekici güzelliğinden, ruhuna, saçlarına dek sinir uçlarını uyarıyordu.

Bunun tehlikeli bir his olduğunu biliyordu. Brynn şüphe götürmez bir şekilde onun için tehlikeliydi, lanet olsun ya da olmasın.

Ona bağlanmamak için ant içmiş olsa da Brynn'ı doymak bilmez bir şekilde arzuluyor, onu kollarının arasına alıp şehvete boğmak istiyordu.

Kâhya Brynn'ı içeri buyur ederken, "Lordunuz sizi çalışma odasında bekliyor, leydim," dedi.

Brynn bir an için donup kaldı. Lucian burada mıydı? Paniklediğini hissederek hızla üst kata çıkmayı ve odasına sığınmayı düşündü. Fakat

Lucian eve dönmüş olduğunu anlayacaktı ve Brynn bir korkak gibi görünmek istemiyordu. Az da olsa tanıdığı alelacele onunla evlenip hızla onu terk eden kocasıyla yüzleşmeliydi.

Geçen hafta boyunca süren öfkesi dizginlenmeliydi.

Kendini karşılaşmaya hazırlayarak omuzlarını dikleştirdi ve Lucian'ın çalışma odasının yolunu tuttu. Lucian'ı soğuk şöminenin önünde otururken buldu. Kafasını kaldırdığında bakışları kesişti ve Brynn kalp atışlarının teklediğini hissetti. Kristalimsi mavi gözleri hatırladığı kadar nefes kesici, yakışıklılığı ise büyüleyiciydi.

Brynn bir an için Lucian'ın bakışlarının hoş geldin dercesine parıldadığını hissetti, o parıltı belki de karısını yeniden görmesinden kaynaklanıyordu. Fakat ardından yüzü gölgelendi ve Lucian kristal kadehini selam verircesine kaldırdı. "Şerefine, tatlım."

Brynn Lucian'ın sesinin hafif çatlak çıktığını fark etti. Görünüşü de her zamanki zarafetinden yoksundu; ceketini çıkarmış ve kravatını özensizce gevşetmişti. Genç kadın bir an için onun sarhoş olup olmadığını merak etti ve onunla arasındaki mesafeyi koruyarak duraksadı.

"Kocana hoş geldin demeyecek misin?" diye sordu Lucian. Ses tonu alçak ve yumuşacıktı.

"Tercih etmiyorum," diye karşılık verdi Brynn soğuk bir şekilde. Onunla yakınlık kurmamakta kararlıydı. Geçen hafta Lucian'ı yeniden rüyasında görmüştü ve o karanlık rüya yeterince korkmasına sebep olmuştu. Rüyalarının gerçekleşmesine izin vermeyecek, kendini onun kollarına atmayacaktı.

Lucian ona düşünceli bir şekilde baktı, fakat sonra gözleri kısıldı ve bakışları Brynn'in solgun mavi renkli ipek gece elbisesinin korsesi üzerinde gezindi ki bu kıyafet genç kadının kollarını ve boynunu tamamen açıkta bırakıyordu.

"Bu yeni bir elbise mi?"

Brynn, Lucian'ın bakışlarının göğüslerine sabitlendiğini fark ederek omuzlarını dikleştirdi. "İtiraz etmeyeceğini umuyorum. Raven, kontesin olarak üstlendiğim sorumluluğu layıkıyla yerine getirebilmem için yeni bir gardıroba ihtiyacım olduğunu söyledi. Bana ne kadar harcama yapabilceğimi belirtmedin ama.

Lucian umursamazca elini salladı. "Bir itirazım yok. Karımı eski püskü kıyafetler içerisinde görmekten iyidir."

Brynn kılık kıyafeti ile ilgili yapılan bu yoruma karşılık vermemeye çalışırken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bu gece eğlendin mi?" diye sordu Lucian.

"Kısmen."

"Kısmen?"

Brynn hoşnutsuz bir şekilde omuz silkti. Yeni unvanı ve Raven'ın desteği Brynn'in sosyetenin ışıldayan salonlarına girmesine vesile olmuştu ancak genç kadın Cornwall'daki basit yaşantısının, mütevazılığın yerine bu gösteriştan az da olsa etkilendiğini kocasının hissetmesini istemiyordu.

"Arkadaşlarının bazıları oldukça sevimli," dedi sonunda. "Vanessa Sinclair, özellikle. Fakat diğerleri... Epey yargılayıcı. Raven olmasaydı

geçen haftamı ciddi bir kayıp olarak değerlendirebilirdim. Ona gerçekten minnettarım... Kendimi bir aslanın ininde bulduğumda kurtuluşum oldu."

Kirpikleri hafifçe kapanan Lucian başını salladı. "O kadar ani bir şekilde gittiğim için senden özür dilerim."

"Özür dilemen yeterli değil," dedi Brynn buz gibi bir tavırla. "Geçen bir hafta içinde bana tek kelime de olsa yazabilirdin ve nerelerde olduğun konusunda beni bilgilendirebilirdin."

"Davies beni nerede bulacağını biliyordu."

"Ne kadar hoş. Karın bilmezken hizmetliler senin nerede, ne yapmakta olduğunu biliyorlar demek."

Lucian sessizliğini korudu, ifadesi anlaşılmazdı.

Brynn ona uzun uzun bakma cesaretini gösterdi ancak karşısındaki adam düşün gecesini onu baştan çıkarmış olan cazibeli âşıktan çok ama çok farklıydı. Brynn onun dikkatleri üzerine çeken diyetinden ya da ayartıcı samimiyetinden hiçbir iz bulamıyordu onda. Lucian soğuk ve mesafeliydi.

"İşlerini hallededildin mi?" diye sordu Brynn duygusuz bir tavır takınmaya çalışarak.

Lucian'ın yüz hatları sertleşti. "Kısmen."

Brynn'ın sinirleri gerildi, Lucian'ın ona attığı keskin bakışların farkındaydı. Lucian'ın şehvetli dudakları bir sırıtma eşliğinde kıvrıldı ama Brynn ona teslim olmayacaktı. Gelecek günleri bir arada geçirmeleri genç kadının mesafeyi korumasına bağlıydı. Eğer Brynn kocasının bu gibi geliş gidişlerine hassasiyet göstermeye devam ederse, ilişkilerinin güvenli bir şekilde sürmesi için tek bir umut dahi yoktu.

Ağırbaşlılığını koruması çok daha mantıklıydı. "Belli ki keyfin pek yerinde değil. Ben de epey yorgunum, dinleneceğim. Arzu edersen bu tartışmaya sabah kaldığımız yerden devam edebiliriz."

"Ben yle düşünmüyorum," dedi Lucian hafif bir şekilde.

Brynn uzaklaşmak için harekete geçmişti ki Lucian'ın bu sakın cevabı üzerine ona doğru döndü. Ona keskin, sorgulayıcı bir bakış attı.

Lucian'ın gözleri safir gibi parıldıyordu. "st kata ık ve yatağı hazırla. Sana kısa süre içerisinde katılacağım."

Bu otoriter emir karşısında Brynn ellerini yumruk yaptı. "Bana o şekilde davrandıktan sonra seni yatağıma kabul edeceğimi düşünüyorsan..."

Lucian'ın dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı. "Ben senin kocanım, hatırlatırım."

"Bunu nasıl unutabilirim?" diye mırıldandı Brynn ve hızla arkasına dönüp çalışma odasından ıktı.

Yalnız başına kalan Lucian birden tatsız gelen brendisinin altın renkli derinliklerine aksi bir şekilde baktı. stesinden gelememişti. Brynn'la böylesine bir münakaşa etmeyi umuyordu ancak onun gururunu kırmaya odaklanırken kendi gardının düşmesine engel olamamıştı.

Onu görmeye kendini hazırlayamamıştı. Aniden odaya girmesiyle kasıkları uyuşmuştu. Tek düşünebildiği onun sahip olup sıcaklığını hissetmekti.

Lanet olsun. Onu gözlerinin içine baktığı ilk andan beri arzuluyordu ancak şu anda hissettiği şehvetti ve bu basit bir etkileşimden çok daha tehlikeliydi.

Lucian kendi kendine bir küfür savurdu. Brynn onun karısıydı, metresi değil. Bir erkek evlendiğinde, karısını bu kadar etkileyici ya da bu kadar büyüleyici bulmazdı. Ya da ona sahip olmak için böylesine bir özlem çekmezdi.

Onunla arasına mesafe koymak istemesi giderek zorlaşıyordu. Lucian bunu homurdanarak fark etti. Yine de, her nasılsa, aklından hiç çıkmayan isteklerine mani olma niyetindeydi. Hayatında kontrolünü kaybetmesine neden olacak dindirilemez tutkulara yer yoktu. Brynn'a karşı kalbini sertleştirecek ya da daha yakışık alır şekilde davranacaktı.

Tartışmalarını yeniden gündeme getirmek şu an için mantıksızdı. Evlilikte karı kocaya tanınan haklar konusunda direktmeden önce Brynn'ın öfkesinin soğumasını beklemek çok daha makuldu. Fakat... Bu böylece sürüp gidebilirdi. Lucian hâlâ bir oğlu olsun istiyordu. Karanlık önsezilerini göz ardı etmesi imkânsızdı, öyle ki zaman aleyhine işliyordu.

Hayır, bekleyemezdi.

Suratını buruşturarak brendisinden bir yudum daha aldı; güzel karısıyla karşılaştığında ve onunla sevişirken kendini onun büyüleyici cazibesine kaptırmamak için cesarete ihtiyaç duyuyordu.

Brynn sinirli bir şekilde tuvalet masasında otururken Meg uykulu bir şekilde hanımının saçlarını tarıyordu. Lucian'ın sesi arkalarından duyulduğunda her ikisi de irkildi.

"Bu kadarı yeterli," dedi Lucian hizmetçiye dışarı çıkararak. "Karımla yalnız kalmak istiyorum."

Lucian'ın yatak odalarına açılan bağlantı kapısına doğru ilerlediğini Brynn fark etmişti. Meg'in koşturarak odadan dışarı çıkmaktan başka çaresi yoktu.

Kocasıyla baş başa kalan Brynn onun uzun, kıvrak bedenine bakmamaya çalışıyordu. Lucian gözlerinin rengiyle uyumlu gece mavisi brokar robdöşambrını üzerine geçirdi ve karısıyla uyumak istediğini açıkça belli etti.

Brynn arkasını döndü; hâlâ ona bakmaktan kaçınıyor, hatta varlığını inkâr ediyor olsa da kocasının bakışlarının üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Lucian'ın ellerinin saçlarında gezindiğini hissedince birden irkildi. Kalbi hızla çarparken onun yaklaştığını duymamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Brynn sert bir ses tonuyla ve adamın dokunuşundan uzaklaştı.

"Bunu açıkça dile getirdiğimi sanıyorum," diyerek sakince cevap verdi Lucian. "Bir oğul."

Brynn ona bakmak için arkasını döndü. "Şu da gayet açık ki senin için kullanılabilir bir maldan fazlası değilim. Bana kolayca emirler verebileceğini düşünüyorsun ancak istemeden bu emirlerini yerine getirmeyeceğim."

"Sen kullanılabilir bir mal değilsin. Benim karımsın."

Brynn Lucian'ın gözlerinin içine baktı. "Karın sayılırım diyelim. Kabul et, senin için damızlık bir kısıraktan farksızım."

"Bu doğru değil."

"Doğru değilse, peki o halde neden arzu etmediğim halde buradasın?"

"Bu gece burada uyumaya niyetliyim, Brynn."

"Bu konuda bana hiç şans tanımaycaksın yani?"

Lucian'ın yüz ifadesi anlamsız bir hal aldı. "Sunağın önünde ettiğimiz yemini sana anımsatmalı mıyım?"

"Ah, evet, kutsal yeminimiz. Kuşkusuz tüm o sözlere senin kadar saygı gösteriyorum."

Brynn'in alaycılığını önemsemeyen Lucian genç kadının öfkeli bakışlarını sakinlikle karşıladı. "Benimle yatağa gel, Brynn." Ses tonu yumuşak ve otoriterdi.

"Peki ya seni reddedersem?"

Bir an için derin bir sessizlik oldu. "Reddetme gibi bir hakkın yok. Sen benim karımsın."

Brynn'in çenesi gerildi. O hep gururlu bir kadın olmuştu, belki de bu bir hataydı, Lucian'ın sahiplenici tavrı karşısında savaşı kaybettiğini içten içe biliyordu, ingiltere yasaları altında kadın kocasının malıydı. Brynn'in yatağına kocasına sokmayı reddetmesi gibi yasal bir hakkı yoktu. Ama yine de bu onu koynuna almak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Lucian'a sert bir şekilde baktı ancak bunun bir etkisi olmadı. Lucian'ın yüzü tüm hislerinden soyutlanmış gibiydi.

Sessizlik uzarken gerilim anbean arttı. Brynn meydan okur bir tavırla onun karşısında dururken Lucian yeniden konuşmaya başladı, bu kez sesi ipek gibi yumuşacıktı.

"Bence bana karşı koyamadığını çoktan kanıtladın."

Brynn birden umutsuzluğa kapıldı. Bu bir sorundu. Brynn onu karşı konulmaz bulmuştu. Fakat paniğe kapılmamalıydı. Yapabileceği tek şey

hem kendini hem onu korumaya çalışmak olacaktı. Lucian'a soğuk bir bakış atarak çenesini kaldırdı.

Lucian onun bu yapmacık ilgisizliği ile damgalanan buz gibi ifadesini inceledi. Bakışları Brynn'ın üzerinde gezinirken içten içe bir özlemle sarsıldı. Genç kadının omuzlarına dökülen göz alıcı kızıl saçları ısıltı parıltıydı. Lucian onun kollarına kendini bırakmamak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Bu daha akıllıcaydı. Açlığını bastırmadan önce kendine hâkim olması gerekiyordu.

"Buna alışmak zorundasın..." dedi soğuk tavrından ödün vermeksizin. "Her gece seninle uyuma niyetindeyim, en azından sen hamile kalana dek."

"Ben hamile kalana dek?" Brynn gözlerini kısarak ona baktı ve bu sözlerde bir umut ışığı aradı. "Sonra beni yalnız bırakacaksın, öyle mi?"

Uzun bir duraksama anı yaşandı. "Eğer istersen. Bana bir vâris verir vermez, ihtiyaçlarımı gidermek zorunda kalmayacaksın."

"Pekâlâ öyleyse, bunu bir söz olarak kabul ediyorum."

Brynn gösterişli bir tavırla yatağa doğru ilerledi, ardından Lucian'a arkası dönük olacak şekilde hızla örtülerin altına girdi. Birkaç dakika sonra Lucian'ın yatağa uzandığını hissetti. Genç adamın eli geceliğinin kolu üzerinde gezinince de gerildi.

"Böyle yapma."

"Üzgünüm, aklımdan geçen her ne ise bunu tercih etmiyorum," dedi Brynn sert bir ses tonuyla.

Lucian'ın sesi alçak, yatıştırıcı ve erkeksi idi. "Bunu zorlaştırmamanın hiçbir anlamı yok Brynn. Bir çocuğa sahip olmak her ikimiz için de eğlenceli olacak."

"Bunun eğlenceli olmasını istemiyorum."

"Tamam."

Brynn, Lucian'ın kendisine biraz daha sokulmasıyla ürperdi. Onun teninin sıcaklığını ve geceliğinin üzerinden erkekliğin baskısını hissedebiliyordu.

Lucian'ın eli kendisinin kolu üzerinde gezinirken Brynn yerinden kımıldamadı. Lucian kolunu, bileğini, hatta karnını okşamaya başladığında da tavrını koruyup sessiz kaldı. Çok geçmeden Lucian'ın eli geceliğin gizlediği göğüslerine kaydı. Parmakları hassas kıvrımlar üzerinde incelikle gezindi, ta ki Brynn uyarıldığını apaçık ortaya koyana kadar.

Brynn derin bir nefes aldı, sakin kalmaya çalışması oldukça zordu. Lucian'ın dokunuşları şefkatten yoksun olsa da Brynn'in karşı koymasına mani olacak kadar baştan çıkarıcıydı.

Sonunda eli aşağılara indi ve geceliği sıyırdı. Brynn Lucian'ın avcu kalçasını kavradığında, ardından uylukları arasına sokulduğunda dudağını ısırды. Lucian mahrem noktaya ulaşınca genç kadın bacaklarını sıkıca kapadı. Lucian bu direnişi reddederek Brynn'in bacaklarını araladı ve iki parmağını nemli kadınlığından içeri soktu.

Brynn birden sıcakladığını hissetti ve Lucian'ın ıstırap verici eliyle hassas noktasını okşamayı gönülsüzce titremesine neden oldu. Hareketsiz kalması mümkün değildi.

Sessizlikte nefes nefese kalmıştı.

Lucian sonunda onu kendine doğru çevirip sırtüstü uzanmasını sağladı.

"Bana bak, Brynn," dedi hırıltılı bir sesle.

Brynn söyleneni yerine getirdi - keskin yüz hatları karanlık ve amansız görünüyordu, aşağılarda ise erkekliği sertleşmiş kaslı bedeninde çıkıntı yapıyordu. Brynn ağustos gecesinin ılıkliğına karşı n ürperdi. Lucian bedenine bir kez sahip olmuştu ama o hâlâ bir yabancıydı.

Lucian duruşunu değiştirerek Brynn'in üzerine çıktı ve yavaş yavaş onun derinliklerine gömüldü. Brynn'in nefesi kesildi. Gözlerini sıkıca yumarak yüzünü başka tarafa çevirdi. Bu şekilde yatarken kendisini çaresiz hissetti.

Lucian hareket etmeye başladığında içinde yükselen sıcaklık Brynn'in dayanma gücünü zorluyordu.

Lucian geri çekilip dudaklarını Brynn'in dudaklarına bastırdı. Nefesi brendi kokuyordu. Brynn ondan kurtulmaya çalıştı ancak Lucian dilini genç kadının ağzının içine sokarken yeniden o sıcak, kadınsı derinliklere gömüldü.

Brynn bacaklarını istemsizce aralayarak ona karşılık verdiğini fark etti. Lucian içine girip çıktıkça, genç kadın hareketsiz kalmasının mümkün olmadığını hissediyordu. Bu konuda kararlı olmasına karşı hafifçe inledi.

Lucian'ın öpücüğü içine girip çıkarken tutturduğu ritim gibi giderek şiddetleniyordu. Brynn altında kıvranmaya başlayınca, Lucian onun kalçalarını kavradı ve salınımlarını sürdürdü. Brynn inliyor, Lucian'ın omuzlarına doladığı kollarıyla onu daha da çok kendine doğru çekiyordu.

Lucian'ın erkekliği daha da derinlere girip çıkarken genç kadının zevkten soluğu kesiliyordu.

Çok geçmeden Brynn titremeye başladı ve coşku içinde kendinden geçti.

Lucian'ın da kendi doyumuna ulaşma gayesinde olduğunun neredeyse farkındaydı. Lucian salınımlarına devam ederken Brynn zar zor nefes alıyordu. Bacaklarının arasındaki ağırlığı artarken Lucian'ın hızlanan nefesini Brynn kulaklarında hissediyordu.

Tutkuyla kıvranan Brynn gözlerini sıkıca yumdu. Bu o inanılmaz ilk seferden çok daha farklıydı. Basit, duygusuz bir cinselliğin çok ama çok ötesinde bir şeydi. Adam gerçekten de bir Lucifer'dı... İstediği zaman Brynn'ın bedenini ele geçirebilecek bir şeytandı.

Lucian'ı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Lütfen bırak beni," dedi sert bir şekilde. Sanki biraz önce kollarında arzudan kıvranan kadın o değildi. "Beni eziyorsun."

Lucian kafasını hafifçe kaldırdı. Brynn'ın bu sert tepkisiyle şaşkına dönmüş gibiydi. Brynn ona soğuk bir şekilde bakınca, Lucian uylukları arasından sıyrılıp onu serbest bıraktı.

Brynn geceliğini hızla çekerek açıkta kalan kalçalarını kapadı ve örtüleri üzerine çekti. "İşini gördüğünü sanıyorum," diye söylendi.

Lucian elini Brynn'a doğru uzatmadan önce bir diğer uzun duraksama anı yaşandı. Lucian, çenesinden tutup genç kadını yüzüne bakmaya mecbur kıldı. Lucian'ın mavi gözleri buz gibiydi.

"Sakın bana sevişmemizden keyif almadığını söyleme," dedi usulca. "Bir buzulu eritebilecek kadar ateşliydin."

Bu sözler Brynn'in ürpermesine neden oldu. "Sen de sakın bunu sevişmek olarak adlandırma."

"Düzüşmek öyleyse," diyerek karşılık verdi. Ses tonu alçak olsa da tehlikeli bir tınıdaydı. "Bu daha uygun bir tanım, değil mi? Pekâlâ, hazır ol, aşkım, niyetlendiğim üzere her gece sana sahip olacağım... Ve senin bundan keyif almanı sağlayacağım."

Brynn'a cevap verme şansı bırakmadan ayağa kalktı, robdöşambrını alıp üzerine geçirdi ve odanın karşı tarafına doğru ilerledi. Brynn birkaç dakika sonra odalarının bağlantı kapısının hızla kapandığını işitti.

Brynn örtülere sarınarak yerinden doğruldu.

Birden kendini yalnız ve acınacak halde hissetti. Lucian'ı incitmek ve yatağından uzak tutmak istemişti ama neden kendini böylesine mutsuz hissediyordu.

Gözyaşlarına engel olurken kocasına içten içe lanet etti. Düzüşmek öyleyse. Niyetlendiğim üzere her gece sana sahip olacağım... Ve senin bundan keyif almanı sağlayacağım.

İrkilerek titrek bir nefes aldı. Lucian'ın sözlerinin arkasında durmasından oldukça korkuyordu. Peki ya sonra ne olacaktı?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gecelik ziyaretleri haricinde Brynn bir sonraki hafta boyunca Lucian'ı çok az gördü. Brynn ayrı yaşamlar sürdüklerinden ötürü her nedense kesinlikle kendisini tatmin olmuş hissediyordu. Evlilikleri soylular arasında alışılmadık karşılanmıyordu zira aralarındaki mesafenin oldukça geçerli bir nedeni vardı: Lanetin tehdidi.

Kocası günün büyük bir kısmını evden uzakta geçiriyor, muhtemelen işiyle ilgileniyordu; Brynn bu sonuca Raven ile konuştuktan sonra varmıştı. Söylenenlere göre Lucian'ın Whitehall'de Dışişleri Bakanlığı'ndaki işleriyle ilgilendiği bir ofisi vardı.

Lucian'ın işiyle ilgili ayrıntıları yakalaması Brynn'ın bir öğleden sonra Raven'a düğün alışverişinde eşlik etmesiyle baş gösterdi. Korsede kullanılan dantelli bağcıkları incelerlerken, Brynn ürünün kalitesiz olduğunu öne sürdü.

"Bunu nereden çıkardın?" Raven, Brynn'ın ne demeye çalıştığını merak ediyordu.

"Dikiş yerlerini görmüyor musun? Peki ya rengini? Motif düzgün işlenmemiş. Daha iyisini bulabileceğimize eminim."

Mağazadan çıkarlarken paketleri taşıyan üniformalı uşakları peşlerine düştü. Raven, Brynn'a dantel işiyle ilgili böylesine bir bilgi birikimini nasıl edindiğini sordu.

"Son birkaç yıl içinde pek çok terziye ve şapkacıya satış yaptım."

Raven şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Ailen ticaret işinde mi?"

Brynn geçmişinin ortaya çıkmasından korkarak bir an için tereddüt etti. "Öyle de denebilir," diye karşılık verdi Raven'ın onu yargılamayacağına inanarak. "Fakat toptancılık değil. Biz Cormvall'da buna serbest ticaret diyoruz."

"Kaçakçılık?" Raven'ın gözleri merakla parıldıadı. "Ne kadar ilgi çekici." Omzunun üzerinden etrafına bakarak kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olmadığından emin oldu. Sesini alçaltarak, "Bana şunu anlatsana," dedi.

Brynn arkadaşının bu tepkisine gülümseyerek karşılık verdi. "Kaçakçılığın ilgi çekici olduğunu düşünmüyorum. Aslına bakarsan oldukça zor ve bir o kadar da tehlikeli bir iş. Fakat şu da bir gerçek ki geldiğim yerdeki hayat insanları buna hazırlıyor. Bu işe dahil olmayan o kadar az insan tanıyorum ki."

"Ve sen de bu hayata dahil olanlardansın?"

"Pek sık değil. Çoğunlukla kaçak malların kontrollerini yapıp elden çıkarılmaları işini üstleniyorum."

"Bana kalırsa bu epey tatmin edici olmalı," dedi Raven hararetli bir ses tonuyla. "Kadınlara yasaklanan maceralara atılmak. Yine de yerinde olsam Lucian'a tüm bunlardan bahsetmezdim."

Bu sözler Brynn'in endişelenmesine neden oldu. "Neden?"

"ünkü kaakılardan inanılmaz derecede nefret ediyor. Bu fikrini ifade eden pek çok sözüne şahit oldum. Kaçakçılık hükümetin dolandırılmasına sebep oluyor... Ve hükümetin vergi hasılatına ciddi anlamda gereksinimi var, öyle ki Britanya ve müttefiklerin Fransızları mağlup etmesi gerekiyor. Lucian'ın bakış açısına katılmasam da onu

anlayabiliyorum. Lucian, Napolyon'u devirmek için yıllarını harcadı. O işiyle gurur duyan biri casusluk sosyete'de' kilederin çoğu tarafından aşağılık bir meslek olarak kabul edilsede.

"Casusluk?"

Brynn'in tuhaf bakışları üzerine Raven, "Lucian casus grubunun lideridir, sana bundan bahsetmedi mi?" dedi.

Brynn kalbinin panikle yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladığını hissetti. "Ağabeyim onun Dışişleri Bakanlığı'nda çalıştığını söylemişti."

"Öyle."

Zekice bir paravan. Bu gizlice yürütülen bir iş. Lucian bazen bir gitti mi haftalarca geri dönmez, kuşkusuz bir görevden diğerine koşturuyor. İşinden bahsetmeyi sevmez ama doğrusunu söylemek gerekirse bir çeşit kahraman olduğu düşünülüyor."

Brynn bu son sözleri güç bela idrak edebildi, Raven'ın açıklamalarının şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Kaygılanarak Lucian ile yaptığı konuşmaları aklından geçirdi... Lucian'ın yanında, ağabeyinin konumunu ifşa eden kaçakçılık gibi yasa dışı bir eylemden herhangi bir şekilde bahsetmiş miydi? Brynn, Lucian'ı ailesi için bir tehlike olarak hiç görmemişti. Lucian sadece ona zarar verebilirdi Ama şimdi fark ediyordu ki Lucian, Gray için ciddi bir tehdit teşkil ediyordu.

Lucian işiyle ilgili Brynn'a tek bir kelime dahi etmemişti, genç kadın bunun farkına yavaş yavaş varıyordu ve kocasının ağzı sıkılığı, ciddiyeti de bir başka can sıkıcı tehditti.

"Affet beni Brynn..."

Brynn arkadaşının konuştuğunu fark ettiğinde kendi kendine kafasını sallıyordu. "Üzgünüm, düşüncelere daldığı bir anda. Ne demiştin?"

"Biliyorum, bunu söylemek bana düşmez ama Lucian'la aranızda ters giden bir şey mi var?"

"Hayır. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Nadiren bir araya geliyorsunuz... Ayrıca... Sen de yeni evli bir kadın gibi davranmıyorsun."

Brynn kendini gülümsemeye zorladı. "Bizimki mantık evliliği, hepsi bu, ötesi yok. Ve ben böylesinden kesinlikle çok memnunum."

Bu bir yalan olsa da, diye düşündü Brynn, Lucian ile karşılaştığından ötürü şahsen memnundu.

Mesleği haricinde birkaç kurum da Lucian'ı bir hayli meşgul ediyor gibi görünüyordu. Evde olduğunda sık sık sekreteri ve çok sayıda yazmanla birlikte odasına kapanıyordu.

Ve kâhyasının söylediğine göre Wycliff düzenli olarak at binme, eskrim, yumruk kavgası gibi tipik centilmen sporlarıyla da ilgileniyordu. Akşam yemeklerini çoğunlukla kulübünde yiyordu. Ve sonrasında da, pekâlâ... Hellfire Cemiyeti'ndeki arkadaşlarıyla âlem yapıyor olmalıydı, çünkü gecenin geç saatlerine dek asla ortalarda görünmüyordu.

Akşam vakitleri Brynn için en dayanılmazıydı. Tek başına yemek yedikten sonra uzanıp bir süre Lucian'ın eve dönmesini bekliyordu. O korkutucu ziyareti gerçekleşip Lucian yatağa girdiğinde ise genellikle uykuya dalmış oluyordu. Lucian onu duygusuz bir şekilde okşayarak uyandırıyor, üstünkörü bir performans sergiliyor, ardından Brynn'ı zevkten ateşler içinde bırakarak sessizce kendi odasına gidiyordu.

Brynn onun kararlılığıyla desteklenen hayvani hâkimiyetiyle mücadele ediyordu. Lucian onun bedenine sahip olabilirdi ancak Brynn asla onun ruhuna dokunmasına izin vermeyecekti.

Gündüzler en azından keyifli geçiyordu. Şaşırtıcı olsa da Lucian'ın inanılmaz derecede geniş bir kütüphanesi vardı ve Brynn orada, deri ciltlerle dolu rafların arasında ilgisini çeken sayısız eser keşfetmişti. Aynı zamanda saatlerce kocasının abone olduğu gazeteleri okuyor, dünyada neler olup bittiğinden haberdar oluyordu.

Ve şükürler olsun ki Raven müthiş bir refakatçi olduğunu kanıtlıyordu. Brynn arkadaşlıkları olmasa ne kadar sefil bir hayat süreceğinin farkındaydı. Raven'la birlikte her sabah parkta at biniyorlar, öğleden sonraları ise mağazaları dolaşıyorlardı. Raven yakın zamanda bir dükle evlenecek olması sebebiyle çeyizini özenle hazırlamakta kararlıydı. Ve Brynn'ın da giyim kuşamıyla bir o kadar ilgili olduğunu apaçık ortaya koyuyordu.

Brynn gardırobunun utanç verici bir hızla genişlediğinin farkındaydı. Sabah, öğle, akşam, gece için kıyafetleri ayırıyordu; yürüyüş, at binme ve yolculuk için seçtikleri ayakkabılar, başlıklar, pelerinler ise çantaları ve paltoları ile uyumluydu...

Harcamaları şoke edici bir israftan ibaretti. Özellikle de yapabileceği daha anlamlı onca şey varken. St. Mawes'in yüzyıllık eski taş kilisesi dökülüyordu. Evi ciddi anlamda onarılmalıydı. Köylülerin balıkçı teknelerinin çoğu dualarla ayakta duruyordu... Satın aldığı tek bir elbise bile sefalet içinde yaşayan bir Kelt ailesinin refahını sağlayabilecek bir nimetti.

Fakat güzel kıyafetler üstlendiği rolü oynayabilmesi için gerekliydi. Raven haklıydı; Brynn arkadaşının haklı olduğunu kabul ediyordu; sosyetenin despot kesimine yukarıdan bakabilmesi için modaaya uygun giyinmeye ihtiyacı vardı. Lucian'n lüks içindeki aristokrat dünyasına girebilmek ya da kontluğunda işe yaramaz bir süs eşyası haline gelmek gibi bir arzusu yoktu... Ancak Theo için sosyetedede yer edinmeyi gerçekten istiyordu... Ve gelecekteki olası çocuğu için tabii olursa.

Dahası Brynn insanlardan uzak durduğu uzun yılların ardından hiç kimsenin geçmişini bilmediği ya da ona cüzzamlı biri gibi davranmadığı bir gruba dahil edilmiş olmasına içten içe minnet duyuyordu.

Geçen bir hafta içinde yalnızlıktan kaynaklanan can sıkıntısı ve ağlamaları hafiflemişti. Bilhassa düşüncelerini meşgul etmek için Latince dilbilgisi çalıştığı zamanlarda.

Sonunda Raven dil dökerek onu kabuğundan çıkması ve yeni insanlarla tanışması konusunda da ikna etmişti. Belki de evde bir tutuklu gibi gizlenmeye son vermenin zamanı gelmiştir diyerek akılcı olmaya çalışmıştı Brynn. Fakat insanlara karşı nazik ve mesafeli olmaya çalışmanın ciddi anlamda konsantrasyon gerektirdiğini de kısa sürede anlamıştı.

En çok Raven'ın arkadaşlarından hoşlanmıştı, hatta bazılarını zeki ve büyüleyici bulmuştu. Raven eşsiz güzelliği ve dikkat çekici cazibesiyle insanları kendine çeken biriydi, centilmenler balarıları misali etrafına üşüşüyordu ki bu centilmenler bir köşede süs bitkisi gibi duran Brynn'in varlığını da keşfediyorlardı.

Lucian bu durumdan pek hoşnut değildi. Bir öğleden sonra eve geldiğinde misafir odasında Brynn'ı yarım düzine erkekle bir arada buldu, karısının yanında refakatçi olarak bir tek Raven vardı.

Kravatlı züppenin teki Leydi Wycliff in zümrüt yeşili gözlerini öven bir şiir okuyordu. Fakat satırlardaki kafiye eksikliği bazılarının gülmesine, bazılarının gözlerini kısmasına, bazılarının ise kendi aralarında fısıldaşmasına yol açıyordu.

"Hayır, hayır, beni kötülemeye çalışıyorlar..." diyerek itiraz etti adam.

Brynn hafifçe gülümseyerek adama karşılık verdi. "Gerçekten öyle, Bay Pickering. Çabanızdan ötürü övülmeniz gerek."

Lucian kapı girişinde dururken akıl almaz bir kıskançlık duydu. Bu hafta içinde pek çok açıdan Brynn'a olan arzusuna direnebilmişti ancak fulya renkli kıyafeti içerisinde onun bu kadar hoş görüldüğüne şahit olması ilkel erkek sahiplenmesinin içgüdüsel bir işaretiydi.

Lucian odaya girdiğinde herkes bir anda sessizleşti. Lucian kıskançlığını yatıştırarak Brynn'ın yanına gitti ve onu yanağından öptü.

"Neden bana arkadaşlarını tanıtmıyorsun, sevgilim?" dedi sakın bir ses tonuyla, genç kadının birden gerildiğini hissederek.

Brynn sessizliğini korurken Raven duruma açıklama getirmek için hemen önce çıktı. Lucian kanepeye, karısının yanına oturduğunda konukların birbirlerine tuhaf bir şekilde baktığını fark etti.

Bir süre sonra centilmenler özürlerini sunarak gitmeye başladılar. Sonuncusu odadan çıktığında, Raven ayağa kalkarak onaylamaz bir tavırla kaşlarını çatıp Lucian'a baktı. "Üzgünüm Lucian, seni son zamanlarda pek sık görmüyoruz."

"Maalesef çok meşguldüm."

"Yakın zamanda evlenmiş olduğunu unutmuşa benziyorsun. Gelinini ihmal edeceğini ummazdım."

Lucian, Brynn'a baktı. "Gelinim bu durumdan sıkıntı duyuyormuş gibi görünmüyor. Hayranlarının zümrüt yeşili gözleri hakkında şiirler okumasından ne kadar hoşnut olduğunu kendi gözlerimle gördüm."

Brynn kanepeden kalkmadan önce kocasına soğuk şekilde baktı. "Beni savunmana ihtiyacım yok, Raven. Halimden yeteri kadar hoşnutum. Gel, seni kapıya kadar geçireyim."

Arkadaşını kapıya kadar geçirmek üzere ilerlerken Lucian ona seslendi. Brynn sırtından sıcak bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Lucian'ın ses tonundan bu derece etkilenebiliyor olması rahatsızlık vericiydi.

"Sosyetedeki yerin konusunda seni uyarmama gerek var mı sevgilim?"

Brynn bu imalı eleştiri karşısında gözlerini kısarak kocasına baktı. "Yanlış bir şey yapmadım."

"Belki de... Fakat o genç züppelerin ilgisine karşılık vermek yanlış bir izlenim bırakabilir."

Brynn onun haklı olduğunu biliyordu. Hayranlarının samimiyeti karşısında lanet tehdidini nasıl olmuştu da unutuvermişti? Bu konuda daha dikkatli davranması gerekirdi.

Kollarını kavuşturarak Lucian'a direkt bir cevap vermekten kaçındı. "Bu öğleden sonra varlığınızla bizi mükâfatlandırmanızın geçerli bir nedeni varmı, lordum?"

"Evime gelmem geçerli bir neden değil mi?"

"Buraya nadiren geliyorsun, başka bir evin olduğunu düşünüyorum açıkçası."

"Aslında sana bir davetiye vermek istiyordum. Büyük halam Leydi Agatha Edgecomb bizim şerefimize gelecek cumartesi bir parti düzenliyor."

Brynn şaşkın bir şekilde Lucian'a bakakaldı. "Bizim şerefimize? Onunla tanıştığım gün, Leydi Agatha evliliğimizi asla kabul etmeyeceğine dair yemin etmişti. Benim bir şıfıntı olduğumu düşünüyor."

Lucian'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Onu evliliğimizi yeniden düşünmesi konusunda ikna ettim. Seni benim karım olarak kabul etmekten başka bir şansı yok. Benimle ilişkisini kesmek istemediğinden ötürü de..."

"Bunu duymak içimi çok rahatlattı," dedi Brynn samimiyetsiz bir ses tonuyla.

Lucian'ın dişlerini sıktığı Brynn'in gözünden kaçmadı. Fakat Lucian ılımlı bir şekilde karşılık verdi genç kadına. "Akrabalarımın çoğu umrumda bile değil, özellikle de Leydi Agatha. Senin temkinli davranacağına ve evliliğimizden kuşku duymamalarını sağlayacağına eminim."

Brynn soğuk bir şekilde gülümseyerek, "Ben nasıl davranırsam davranayım, muhakkak evliliğimizden kuşku duyacaklar. Ve temkinli davranan bir model istiyorsan bunu benimle evlenmeden önce düşünecektin," dedi ve odadan çıktı.

Arkadaşının yanına gitmeden önce kendini toparlamak için duraksadı. Lucian'ın davranışlarına çekidüzen vermesi konusundaki sözleri Brynn'in

bir hayli gerilmesine sebep olmuştı. Görünenin aksine Brynn hayranlarını bilerek cesaretlendirmemişti. Birkaç şiir geçmişte olup bitenlerle kıyaslanamazdı bile.

Ayrıca Brynn centilmenlerin akıllarının başlarından gittiğini gerçekten görse Lucian'ın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu. Bu durum onun haklı çıkmasını sağlardı, Brynn bundan emindi. Belki de sonunda ona inanırdı...

Yine de zorba kocasının gözü önünde birkaç keyifli an geçirirken tehlike riskini göze alamayacağını anımsattı kendi kendine.

Yeniden rüya görüyordu, Lucian'a dair bir başka karanlık rüya daha. Bu kez tehlike Brynn'dan gelmiyordu... Bir adam elinde ölüm saçan düz ve uzun bir kılıç tutuyordu.

Beklenmedik saldırıdan kaçınan Lucian geriye doğru sıçradı, kılıçtan sakınmaya çalışıyordu. Düşmanı amansız bir yüz ifadesiyle hamlelerine devam ediyordu.

Lucian mücadelenin hedefi olmamak adına soğukkanlılığını koruyup kendini savunmaya çalışarak bir masanın arkasına geçti. Adam masayı devirip aniden Lucian'a saldırdı.

Lucian bu kez hazırды. Kenara çekilip kılıcın kabzasını kavladı ve silahı bedenlerinin arasında sıkıca tuttu.

Adam serbest kalmak için mücadele ediyordu. Bitip tükenmek bilmez bir an boyunca öylece kalakaldılar, ikisi de kontrolü alma savaşı veriyordu... Dişlerini sıkıp kesik kesik nefes alıyorlardı. Sonunda adam ıstırap dolu bir çığlık koyuverdi ve aralarında dengeyi bozmak için

Lucian'ı iteklemeye başladı. Homurdanarak masanın üzerinde yuvarlanmaya başladılar.

Lucian kılıcı sıkıca tutarak yana döndü ve hızla ayağa kalktı. Ama düşmanı hâlâ yerde yatmaktaydı... inliyordu ve göğsündeki olümcül yarayla kan revan içinde kalmıştı.

Lucian dizlerinin üzerine çöküp ölmek üzere olan adama uzun uzun baktı.

"Giles..." diye fısıldadı. Yüzü kederli bir ifadeye bürünmüştü.

"Beni affet, Luce... Böylesi daha iyi... Lütfen... Sakın bahsetme. .."

Ağzından gelen kanla son sözlerini tamamlayamadı.

Bynn birden uyandı, kalbi tuhaf bir şekilde Lucian'a acıyordu. Onun ıstırabını, arkadaşını öldürmesinin uyandırdığı umutsuzluğu derinden hissediyordu.

"Hayır..."

Brynn duyduğu inleme sesleri üzerine irkildi ve kafasını yastığında çevirdiğinde yanında Lucian'ın yattığını gördü. Sevişmelerinin ardından birlikte uykuya dalmış olmalıydılar zira Brynn uyluklarının arasının kocasının tohumlarıyla hâlâ ıslak olduğunu hissedebiliyordu.

Lucian kâbus görüyor gibiydi.

Kalbi merhametle burkulan Brynn, Lucian'ın omzuna dokunmak için uzandı ve kocasının gözlerinin açık olduğunu fark etti. Lucian genç kadının bileğini öfkeyle kavrarken Brynn'in nefesi kesildi.

Lucian'ın mavi gözleri vahşi bir ifadeyle karısına odaklandı. Brynn gece lambasının loş ışığında onun ne kadar sersemlemiş olduğunu görebiliyordu.

Lucian karısının bileğini bıraktı ve örtüleri itti.

"Lucian," diye sordu Brynn sakın bir ses tonuyla. "Giles kim?" Bilmeye ihtiyacı vardı.

Lucian'ın ifadesi birdenbire değişti. "Kim sana Giles'tan bahsetti?"

"Kimse. Onu rüyamda gördüm."

Lucian sert ifadesinden ödün vermeksizin öylece duruyordu. "Yanılıyor olmalısın. Giles öldü."

Tek kelime etmeksizin yerinden doğrulup ayağa kalktı ve robdöşambrını üzerine geçirdi, ardından yatak odasının karşı tarafına doğru ilerledi. Kapı arkasından Brynn'ı yalnız bırakarak hafifçe kapandı.

Brynn hareketsiz bir şekilde yatağında uzanıyordu, düşünceleri hâlâ karmakarışık. Rüyalari ölümcul önsezilerle doluydu, fakat her nedense Giles'ın karanlık silueti Lucian'ın geçmişinin bir parçasıydı, geleceğinin değil. Ve Brynn kocasının vicdanında açılmış yarayla ilgilenme konusunda kesinlikle kararlıydı.

★ ★ ★

Brynn aleni kayıtsızlığına rağmen sosyete de nasıl karşılandığını içten içe ciddi bir şekilde önemsiyordu. Cumartesi günü gelip çatmıştı ve genç kadın midesinde bir sürü kelebeğin kanat çırpıldığını hissediyordu adeta. Bu, toplumun huzuruna çıkacağı, onun adına düzenlenen ilk davet olacaktı.

Bahçede düzenlenen parti gün ışıqlıyla ışıll ışıll olmalıydı. Saatler öğleden sonra ikiye gösterirken Brynn kocasını holde kendisini beklerken buldu.

Brynn merdivenlerden inerken Lucian onu izledi. Kıyafetinin kocasının onayından geçtiğinden emindi genç kadın; açık yeşil renkli kıyafet yüksek yakalıydı ve çiçek desenli bir şal omuzlarından aşağı zarifçe dökülüyordu. Saçlarını topuz yapıp üzerine kurdelelerle süslü dar bir şapka takmıştı, göze çarpan birkaç inatçı bukle şakaklarına iniyordu.

Brynn Lucian'ın bu sessiz analizini sabırla karşıladı, bir yorum yapmasını bekledi ancak Lucian tek kelime etmeksizin ona kolunu uzattı ve beraberce kendilerini bekleyen at arabasına doğru ilerlediler.

Brynn ancak arabada yerlerine yerleştiklerinde Lucian'ın nasıl görüldüğünü fark etti. Lucian üzerine her zamanki gibi gözlerinin rengiyle uyumlu mavi bir ceket ve Brynn'in nefesini kesebilecek kadar şık, devetüyü renginde bir pantolon giymişti.

İlk başta pek konuşmadılar, ta ki Lucian karısına tanışmaktan memnuniyet duyacağı konuklardan ve misafirlerden bahsetmeye başlayana dek. Lucian'ın sadece Londra'da bir düzine kuzeni vardı.

Brynn aralarındaki ilişkiyi kişiselleştirmemeye özen gösterse de merakına yenik düşerek, "Raven en sevdiğin kuzeninin İngiliz bile olmadığını söylüyor," dedi.

Lucian'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, Nicholas Sabine Afrikalıdır. Geçen yaz kılık değiştirerek İngiltere'ye geldi."

"Neden kılık değiştirdi?"

"Çünkü korsanlıktan yargılandı. Nick İngiliz donanmasıyla çarpışan, aynı zamanda İngiliz bir kadınla evlenen maceraperest biridir."

"Raven bana onun evliliğini anlattı ama ayrıntıları bilmiyorum."

"İlginç bir hikâyedir... Fakat Nick'in ziyareti sırasında şehir dışında olduğumdan ötürü ayrıntıları pek bilmiyorum. Raven'a sorabilirsin. İkiniz... Oldukça yakın arkadaş olmuş gibi görünüyorsunuz."

Brynn Lucian'ın fikri karşısında sessizliğini korudu, vermiş olduğu samimiyetin önüne geçme kararını sonuna kadar uygulamak niyetindeydi.

Soğuk ve mesafeli bir tavır takınarak ilgisini pencereden dışarıya çevirdi.

Edgecomb mülkü Thames Nehri üzerinde, Richmond yakınlarında, Londra'nın dışında yer alıyordu. Brynn görüş açısı netleştikçe gerildiğini hissediyordu, Lucian'ın kendilerinden başka herkesi aşağılayan kibirli akrabalarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Vardıklarında çok sayıda konuk mülkün arka tarafında toplanmıştı bile. Şık bahçenin tasarımı oldukça gelenekseldi; çakıllı yolun her iki tarafında porsuk ve mersin ağaçları vardı, heykeller ve ayaklı vazolar her tarafa serpiştirilmişti. Çimenliğin aşağılarında nehir akıyordu. Brynn suyun üzerindeki kayıkları ve mülkü korumak üzere görevlendirilmiş okçuları bulunduğu mesafeden görebiliyordu.

Leydi Edgecomb o aynı soğuk ifadesiyle Brynn'ı karşıladı, yine de son görüşmelerinin aksine dilini tutmaya hazırlıklı görünüyordu. Gergin ama saygılı bir şekilde Brynn'ı içeri davet ederken suratını ekşi bir şeyler yemiş gibi buruşturmuştu.

Bir dakikalık nazik bir sohbetin ardından Lucian kolundan tutarak karısını bahçe manzarasına dahil etti ve onu konuklarla tanıştırdı. Lucian'ın kuzenlerinin çoğu buradaydı aynı cinste ama farklı yaşlarda.

Brynn'ı en çok şaşırtan Lucian'ın eşini tanıtırken onunla neredeyse gurur duyuyor gibi görünmesiydi. Daha da şaşırtıcı olan ise Lucian'ın tuhaf bir şekilde Brynn'a karşı korumacı davranıyor oluşuydu. Brynn hemen yanında duran Lucian'ın varlığıyla bedeninin sıcakladığını hissediyordu; eli genç kadının sırtındaydı ancak Brynn bu sahiplenici dokunuşu kaygı yerine hoşnutlukla karşılıyordu.

Evliliklerinde süregelen soğuk rüzgârlara rağmen Lucian görünüşe bakılırsa Brynn'ı akrabalarının eleştirilerinden özenle sakınmaya kararlıydı.

Brynn herkesin ilgisinin üzerlerinde olduğunun farkındaydı. Kadınlar aç bakışlarla Lucian'ı izliyorlardı ki bu bakışlar Lucian'ın umrunda bile değildi.

İlk yarım saat olaysız geçti, hatta Leydi Agatha ile yeniden karşılaştıklarında bile. Zengin dulun kibri pusuda sakinliğini koruyordu, fakat Lucian, Brynn'ı bir başka grubun yanına yönlendirdiğinde genç kadın işitilebilir derecede derin bir nefes verdi.

"Rahatladın mı?" diye mırıldandı Lucian durumu anlamış gibi.

"Evet. Korktuğum kadar kötü değildi."

Lucian'ın dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Aksini beklemiyordum. Leydi Agatha ya da başka biri... Onları idare edebileceğine eminim."

Lucian'ın övgüsü açıklanamaz bir şekilde Brynn'ı uyardı ama çok geçmeden genç kadın nehirden yansıyan güneş ışığını fark etti. Pastoral manzara yağlıboya ile resmedilmiş gibiydi. Nehir kenarındaki söğütler ve pamuk gibi bulutlar...

"Ne kadar hoş. O tarafa doğru yürüyebilir miyiz?"

"Nasıl istersen, leydim."

Lucian kolunu uzattığında Brynn kabul etti ve birlikte nehre doğru yürümeye başladılar.

"Okyanusa hiç benzemiyor," dedi Brynn manzarayı izlemek için durakladığında hasret dolu bir ses tonuyla. "Yine de suyu görmeyi zlyorum. İstedığım zaman dilediğimce yüzmeyi de..."

"Buna şaşırmadım. Bir denizkızı krallığında sıçrayarak dans edebilmeli."

Brynn kocasının sesindeki eğlenceli tınıyı duydu ve kafasını çevirip baktığında Lucian'ın samimi bakışlarıyla karşılaştı.

"Korkarım şimdi yzemeyeceksin," dedi Lucian. "Ama istersen buraya başka bir zaman dönebiliriz, böylelikle sen de gizli alışkanlığının tadını çıkarırsın."

Brynn aralarında gerçekleşen bu samimi anlar karşısında gerildiğini hissetti. Lucian gülümserken genç kadının mutluluğu birden siliniverdi benliğinden.

"Gel," dedi Lucian sonunda. "Daha tanışman gereken pek çok misafir var."

Eve doğru döndüklerinde Çimenliğin ortasında sarışın bir centilmenle karşılaştılar. Lucian'ın yüz hatları adamla selamlaşırken içtenlikle aydınlandı.

"Sevgilim, seni yakın arkadaşlarımdan biri olan Clune Kontu, Wolverton Markisi Dare North ile tanıştırayım. Dare marki unvanını yakın zamanda ölen bykbabasından aldı."

Wolverton Brynn'a selam verirken hınzırca gülümsedi. "Memnun oldum, leydim. Papazın Lucian'ın kuyruğunu sıkıştırdığını duymuştum ama seçtiği bu güzel leydiyi bizzat gördükten sonra sebebini anlayabiliyorum. Güzelliğiniz hakkında söylenenler kifayetsiz kalıyor."

Brynn hafifçe gülümsedi. Erkeklerin ilgisini üzerine çekmeye hiç niyeti yoktu, özellikle de Clune Kontu gibi hovarda birinin ilgisini. O birinci dereceden bir çapkındı ve Hellfire Cemiyeti'nin üyelerinden biriydi. Namı Cornwall'da bile duyulmuştu.

"Ben de hakkınızda söylenenleri duydum, lordum. Sizden önce namınız yürüyor."

Sırıltısı Lucian'ınki gibi büyüleyici bir etki bırakıyordu. "O kadar da ahlaksız sayılmam."

Lucian kahkaha attı. "Buna bir an için bile inanma, sevgilim. Dare ingiltere'deki leydilerin neredeyse yarısını elinin altından geçirmiş, kalan yarısıyla ise skandallara imza atmış bir adamdır."

Wolverton bariz bir şekilde Brynn'a göz kırptı. Brynn gülümsememek için kendini zor tuttu. Kadınların ilgisini nasıl çektiğini gayet iyi anlıyordu.

"Sanırım hiç kız kardeşiniz yok?" diye sordu Wolverton.

"Beş erkek kardeşim var, lordum."

"Ne kadar yazık."

Tam o anda Raven yanlarında belirdi. "Clune!" diye seslendi Brynn'ı yanaklarından öptükten sonra. "Ya da Wolverton demeliyim sanırım... Buralara ne zaman döndün?"

Şaşırtıcı bir şekilde Wolverton Raven'ı bir ağabey edasıyla yanağından öptü. "Bu sabah döndüm, seni cadaloz. Beni özlemiş olduğuna eminim."

"Kesinlikle! Sen hariç hiç kimse parkta atını dörtnala koşturmuyor. Kadın nüfusunun yarısı üzerine bahse girerim ki sensiz Londra çok sıkıcı."

"Eminim öyledir. Halford nerede?"

Raven eve doğru elini salladı. "Bazı arkadaşlarıyla konuşuyor. Okçulukta yetenekli değil ve öğrenmek için can atıyorum." Halford Dükü Raven'dan yirmi yaş kadar büyüktü ve nişanlısının aktivitelerinin çoğuna ilgi duymuyordu. "Ne olur gel, Brynn. Pickering bana nasıl atış yapılacağını öğretmeyi teklif etti, gel ve beni tek çömez olmaktan kurtar."

Brynn Lucian'a baktı, ardından kafasını salladı.

Raven ve Brynn bir grup okçu centilmenin yanına giderken, Lucian ve Wolverton da onları da takip etti. Lucian geçen hafta karısına şiir okuyan züppeyi gördüğüne pek sevinmedi ama güpegündüz hem de topluluk içinde Brynn'ı engelleyemezdi. Özellikle de Brynn yeni hayatına alışmaya çalışırken.

İçten içe kendini suçlu hissetti. Bu yeni hayata geçiş süresince Brynn'ı çoğu zaman yalnız başına bırakmıştı. Ama yine de gün içinde ondan sakınmak en doğrusuydu. Her gece onu ziyaret ettiğinde kontrolünü kaybediyordu. Onu içten içe saplantılı bir şekilde arzuluyordu.

Nazik bir öksürük sesi duyduğunda Dare'in kasvetli bir şekilde kendisini izlediğini fark etti.

"Her zaman ağzının tadını bildin, Luce ama evlilik?"

Lucian omuz silktili. Düşüncelerini çoğu insandan saklayabilirdi ama en yakın arkadaşlarından birinden... Denemeye bile değmezdi. "Bir oğul istiyorum."

"Cornwall'a vatan hainlerini bulmaya gittiğini sanıyordum."

"Öyleydi."

"Fakat birden evlenecek kadar gözün karardı... Söylenenler doğru mu?"

"Tam aksine. Evlenmek için ısrar eden bendim."

"Pekâlâ..." Dare bakışlarını Brynn'a çevirdi. "Neden onu istediğini kesinlikle anlayabiliyorum. Onda bir şeyler var... Güzelliğın ötesinde bir şeyler... O... Oldukça büyüleyici bir kadın."

Kadınları tanıyan bir çapkından gelen gerçek bir yorum, diye düşündü Lucian. "Şimdiye kadar tanıdığım kimseye benzemiyor," dedi alçak bir ses tonuyla. "İlk karşılaştığımızdan beri onu derinlerimde hissediyorum."

"Fakat hemen hemen her gece kulüptesin. İlk kez toplum içinde bir aradasınız. Dedikodular sizin mutlu bir çift olmadığınız yolunda."

"Bu doğru. Brynn'ı benimle evlenmesi konusunda zorladım, bu yüzden beni hâlâ affetmedi." Arkadaşının bakışları içine işliyordu. "En azından bundan böyle söylentilerin önüne geçebileceğimi düşünüyorum."

Marki yüzünü buruşturdu. "Cemiyetteki aktiviteleri kısıtlamaktan bahsetmiyorsun, değil mi? Sin evlendiğinde, Hellfire'daki arkadaşlarını unuttu gitti, aşk adı verilen umutsuz hastalıktan mustarıpti."

Lucian bu anı karşısında kafasını salladı. Sosyete de Sin olarak tanınan Damien Sinclair hasta olan kız kardeşine eşlik eden güzel bir dulla tanışmadan önce Hellfire'ın önde gelen çapkınlarından biriydi.

"Aslında aktivitelerimi çoktan kısıtlamaya başladım," dedi Lucian.

"İtibarın yüzünden?"

"Kesinlikle."

Dare derin bir nefes alıp abartılı bir şekilde verdi. "Hovardaların karanlık günü! Seni özleyeceğiz, Luce."

Karamsar ruh halini üzerinden atmaya çalışan Lucian arkadaşına, "Seni karımdan uzak durman konusunda uyarmama gerek yok, değil mi, Dare?" dedi.

"Elbette yok." Cana yakın bir şekilde gülümsedi. "Arkadaşımdın özel alanına asla saldırmam. O kadar onursuz değilim."

Lucian kafasını salladı. Dare asla dışa vurmasa da derinlerinde anlayışlı ve hassas bir adamdı. Bir düşmanın karısıyla birlikte olabilir ama asla arkadaşına ihanet etmezdi. Lucian bu konuda hayatı üzerine bahse girebilirdi.

"Karın tüm ilginin merkezi olmuşa benziyor," dedi Dare düşünceli bir ses tonuyla.

Lucian arkadaşının bakışlarını takip etti ve birkaç centilmenin Brynn'in etrafına üşüşmüş olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa Brynn uğruna açıktan açığa birbirleriyle rekabet ediyorlardı.

Lucian birden inanılmaz derecede gerildiğini hissetti. Brynn'in ışıltılı güzelliğı karşısında onları suçlayamazdı ama yine de tüm bunlar sinirlerini bozuyor, kıskançlığını körüklemesine neden oluyordu.

Kalabalık birden dağıldı ve Lucian iki okçunun ağız dalaşına tutuşmuş olduğunu fark etti. Bu mesafeden bile Brynn'in kavganın merkezinde kalmış olduğunu görebiliyordu.

Şoke olan Lucian kavganın dinmesini bekleyerek olduğu yerde kaldı. Adamlardan biri diğerine vurdu, ardından ikisi birden yerde dövüşmeye başladılar. Brynn geri çekilirken neredeyse onlara takılıp yere serilecekti.

Lucian birden şiddetli bir korku duydu ve hafifçe sersemlediğini hissetti. Harekete geçerek Brynn'ı korumak adına hızla koşturmaya başladı. İki savaşçıya ulaştığında, soluk soluğa kalmıştı ve bacakları bedenini taşıyamıyordu sanki.

Lucian dengesini sağlamaya çalışırken arkadaşı Dare kavga eden centilmenleri ayırıp ayağa kaldırdı. Bu sırada Raven her iki centilmeni de alçak sesle azarlamaya başlamıştı.

"Şu saçmalığa bir son verin artık, her ikiniz de! Bunu bir gösteriye dönüştürerek kendinizi rezil ediyorsunuz!"

Lucian gömleğinin yakasını gevşetirken, "Fakat Leydi Wycliff e ok atmayı öğreten kişi olmak istiyordum," dedi Lord Hogarth kederli bir ses tonuyla.

"Beni onurlandıracağını söyledi," diye mırıldandı Pickering.

Brynn bir köşede durmuş, titriyordu. Lucian ona baktığında yanakları suçluluk duygusuyla kızardı ve hemen bakışlarını kaçırdı.

Lucian fena halde öfkeliydi. Aklından karısı uğruna kavga eden genç züppeleri tartaklamak geçse de kavgaya sebebiyet veren Brynn'dı.

Raven bahtsız centilmenlere söylenmeye devam ediyordu. Her ikisi de sakinleşmiş görünüyordu ve her ikisi ile yaralıydı: Birinin dudağı kanıyordu, diğerinin ise gözü siyah ve mavi tonlarına bürünmekteydi.

Dare araya girerek gerilimi biraz düşürdü. "Eve dönüp canlandırıcı bir şeyler içmek için ideal bir zaman sanki."

"Evet," dedi Raven ancak hâlâ sinirliydi. "Yeteri kadar eğlendik."

Kalabalık dağıldı, ardından kavga eden centilmenler isteksizce insanların peşine takıldı.

Lucian Brynn'in kolunu kavradı ve tehditkâr bir sesle, "Seni bu konuda uyarmıştım," dedi.

Brynn kocasının kavrayışıyla gerildi. "Ben sadece ok atmayı öğreniyordum," diye karşılık verdi çenesini kaldırarak.

Lucian öfkesini bastırmalıydı. "Ok atmayı öğrenmek istiyorsan, bunu sana ben öğreteceğim."

"Ne kadar tuhaf. Okçuluğa karşı bir anda tüm ilgimi yitirdim." Brynn kolunu hızla çekerek omuzlarını dikleştirdi ve yürümeye başladı.

Lucian peşinden gidip onu geri döndürme konusunda kendisiyle mücadele verirken içten içe bir küfür mırıldandı. Normalde kıskanç biri değildi ancak Brynn en ilkel tarafını ayaklandırıyordu. Lanet olsun, kontrolünü kaybetmemeliydi.

Yayı gerip bir ok yerleştirdi, ardından geriye doğru çekip bıraktı. Ok hedefin tam ortasına isabet etti.

Arkasını döndüğünde, yalnız olmadığını fark etti. Dare anlayışlı bir ifadeyle onu izliyordu.

"Seni kıskanmadığımı söylemem gerek," dedi arkadaşı yumuşak bir ses tonuyla. "Evlilik böyle bir şeyse... Benden pas."

Lucian ile Brynn evlerine dönmek üzere at arabasına bindiler. Yalnızlardı ve bu Lucian'ın toplum içinde küçük çaplı bir skandalayol açan mevzudan bahsetmesi için ciddi bir fırsattı. "Tedbirli olacağına dair anlaşmamızın ardından partinin ilk bir saati geçmeden sansasyon

yarattın. .. Buna nasıl bir açıklama getireceksin, çok merak ediyorum doğrusu."

Brynn kızgın ama içerlemiş bir şekilde Lucian'a baktı. "Onları kasten cesaretlendirmiş olduğuma inanıyorsun değil mi?"

Lucian cevap vermeden önce bir an duraksadı. Belki de Brynn tam anlamıyla suçlu değildi. Belki de toplum içinde böyle bir kavganın çıkmasına bizzat sebep olmamıştı. Fakat o iki züppenin yanından usulca uzaklaşabilir ve saçma sapan sözlerle maruz kalmayabilirdi. "Aynen öyle," dedi sonunda.

Yanılıyorsun. Sana daha önce de söyledim. Lanet onların sersemlemesine sebep oluyor."

"Onların etrafını kuşatmasına izin vermedin, öyle mi?"

"Onların nezaretinden kaçınmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Skandal çıkarmaktan uzak durman gerektiğini söylüyorum. Kontesimi böyle bir eğlencenin merkezinde görmekten keyif almıyorum."

"O halde benimle evlenmeseydin," dedi Brynn sert bir ses tonuyla. "Seni olabilecekler konusunda uyarmıştım."

Lucian kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun Brynn? Bu bir çeşit öçalma yöntemi mi? Beni ve evliliğimizi sosyetenin huzurunda rezil etmen?"

"Hayır, tabii ki öyle değil. Bu sadece lanetin işleyişi."

"Lanet gibi saçma sapan şeylere inanmıyorum."

"Belki de inanmalısın."

Lucian'ın gözleri kısıldı. "Şimdiye kadar oldukça hoşgörölü davrandım... Fakat sabrım taşmak üzere..."

Brynn küçümser bir şekilde baktı Lucian'a. "Sabrın taşarsa ne olur, Lucian? Beni döver misin? Beni ekmeksiz susuz kilit altında mı tutarsın?"

"İnatçı bir eşi kontrol altında tutmanın daha hoş yolları olduğunu düşünebilirim."

Yüzü kızaran Brynn çenesini kaldırarak sözlerine devam etti. "Senin karın olabilirim ama beni yönetemezsin," dedi ve birden at arabasına tüyler ürpertici bir sessizlik çöktü.

Lucian oturduğu yerde kaskatı kesilmiş olan Brynn'ı incelerken tek kelime etmedi. İlişkileri nasıl bu kadar kötüye gidebilmişti? Bu soğuk çekişme Lucian'ın kesinlikle planlamış olduğu bir şey değildi.

Brynn'ın soğukluğunu eritmek, gardını düşürmek şart olmuştu. Kolları arasında olması nasıl da tatmin ediciydi.. .

Lucian kendi kendine lanet ederek bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Tutku Brynn'ın buzlarını eritmede işe yarayabilirdi ancak Lucian'ın ona karşı hissettiği tehlikeli çekimle mücadele etmesine hiçbir fayda sağlamazdı.

Kendine hâkim olmaya çalışan Lucian bakışlarını at arabasının penceresinden dışarıya çevirdi. Yüz ifadesi Brynn'ınki gibi buz gibiydi.

Brynn Lucian'ın yatak odasının kapısının önünde duraksadı ve derin bir nefes aldı. Eve vardıklarında Lucian üzerini değiştirmek için odasına girmişti. Brynn birkaç dakika öylece durup ne yapacağına karar vermeye çalışmıştı. Sonunda saçlarındaki tokaları çıkarmış ve kendi odasından

Lucian'inkine doğru ilerlemişti. Fakat kapı koluna uzanırken tereddütlüydü.

Lucian lanete inanmadığını iddia ediyordu ama Brynn ona lanetin gerçek olduğunu kanıtlayabilirdi. Yine de tehlike riskini göze alabilir miydi? Eğer Lucian'ı amacına uygun bir şekilde baştan çıkarırsa, sonucunda her şey kontrolden çıkabilirdi.

Bugünkü olay Çingene laneti hakkındaki inancını daha da sağlamlaştırmıştı. Davranışları gerçekten oldukça mütevaziydi, Raven'ın cazibesinin yanında Brynn'in sönük kaldığı bile söylenebilirdi. Fakat o iki centilmen Raven için değil onun için kavgaya tutuşmuştu. Onun için. Lanetin gücünü göz ardı etmek için Brynn'in aptal olması gerekirdi.

Lucian'ı potansiyel tehlike karşısında ikna etmeliydi. Lucian'ın diğer erkekler gibi savunmasız olduğunu göstermeliydi. Tehdidi anlamasını sağlamalıydı, böylelikle Lucian yaşanabileceklerin önüne geçebilirdi.

Cesaretlenmek için vakit kaybetmeksizin kapıyı açtı ve Lucian'ın odasından içeri girdi. Daha önce kocasının odasında hiç bulunmamıştı. Lucian'ın koyu renkler, orman yeşili ve altın tonlarıyla bezeli odası erkeksi bir zarafete sahipti içeride kocaman bir yatak vardı. Brynn etrafa göz atarken Lucian'ı lavabonun önünde yüzünü kurularken buldu.

Lucian gömleğini çıkarmıştı. Pürüzsüz vücut hatları Brynn'in nefesinin kesilmesine neden oldu. Genç kadın böyle bir manzarayla karşılaşmayı ummamıştı.

Neyse ki Lucian, Brynn'in içeri girdiğini duymamıştı ve bu genç kadına sakinleşmesi için zaman kazandırmıştı.

Kapıyı arkasından usulca kapadığında, Lucian ona doğru döndü ve donup kaldı. Mavi gözlerinde beliren şaşkınlık oldukça net olsa da Lucian ifadesini hemen maskeleymişti.

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu soğuk bir tavırla.

"Hayır. Kıyafetimin arkasındaki düğmeleri açmak için yardıma ihtiyacım var. Rica etsem bana yardımcı olabilir misin?"

Lucian şüpheli bir şekilde Brynn'ı süzdü. "Neden hizmetçini çağırmiyorsun?"

"Ona zahmet vermek istemiyorum."

"Yani bana zahmet vermek istiyorsun?"

Brynn gülümsedi ve bu hafif tebessüm karşısında Lucian'ın yüz hatları gözle görülür bir şekilde gerildi. "Bir sakıncası mı var?"

Brynn'ın saçları açıktı ve omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bu görüntü karşısında Lucian'ın nutku tutuldu adeta. Tek kelime etmeksizin genç kadına doğru ilerledi. Brynn ona sırtını döndüğünde ise Lucian düğmelere ulaşmak için genç kadının saçlarını kabaca kenara itti.

Belirgin sabırsızlığı Brynn'a pek yardımcı olmuyordu ama genç kadın Lucian amansız bir sessizlik içerisinde düğmeleri çözerken dilini tutmayı başardı.

Lucian işini bitirdiğinde, "Teşekkür ederim," dedi Brynn alçak bir sesle.

Lucian'la yüz yüze gelmek için arkasını döndü. Çok yakınındaydı, Brynn onun vücut ısını hissedebiliyordu. Lucian da aynı sıcaklığı hissediyordu, Brynn bundan emindi. Lucian'ın gözleri safir gibi parlıyordu ve Brynn o gözlerde şehvetin ışıltılarını görebiliyordu.

"Oynamayı planladığın oyun nedir, Brynn?"

"Oyun yok. Sadece sana bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum."

"Neymiş o?"

"Lanet, olağanüstü bir güce sahip. Bu öğleden sonra o centilmenleri kasten etrafıma toplamadım. Eğer isteseydim, çok daha farklı davranabilirdim."

"Şimdi davrandığın gibi mi?"

"Evet."

Brynn alt dudağını kışkırtıcı bir şekilde ısırdı ve elini kıyafetinin yakasına götürdü. Lucian'ın bakışları üzerindeydi.

Brynn ipek kumaşı dolgun göğüslerini gösterecek şekilde sıyırdığında Lucian gerildiğini hissetti. Bu kesinlikle Lucian'ı tahrik ediyor, erkekliğini uyarıp uyluklarına hafif bir sızı yayıyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Lucian sert bir şekilde. Brynn'a karşılık vermeme konusunda kararlıydı.

"Sanmıyorum."

Korsesini indirip bedeninin gözler önüne serilmesine izin verdi Brynn. Onun pembe göğüs uçlarının kabarmış olduğunu gören Lucian dudaklarının kuruduğunu, onların tadına bakma isteğiyle sarsıldığını duyumsadı.

"Gerçekten bana karşı koyabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Brynn. Buğulu sesi baştan çıkarıcı ve ayartıcıydı.

Lucian kendi kendine lanet ederken derin bir nefes aldı. Herhangi bir adam Brynn'mki gibi vücudu olan birine bağımlı olabilir ve geri kalan her şeyi unutabilirdi. Lucian daha şimdiden onu fena halde istiyordu.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyardı genç kadını. Sesi sert ama arzu doluydu.

"Belki de. Fakat sanırım tutuşacak olan sensin."

Tutuşacak olan... Evet, Lucian'ın bundan hiç kuşkusu yoktu. Brynn'in omuzlarına ve göğüslerine düşen saçları inanılmaz derecede ışıltılıydı. Ve tehlikenin farkında olsa da Lucian kendisini durduramıyordu.

"Dikkatli ol, Lucian..."

Brynn cümlesini tamamlayamadı. Lucian'ın aç dudakları kelimelerini ele geçirdi, kolları bedenini sıkıca sardı.

Lucian kanının giderek daha da kaynadığını hissederek Brynn'i vahşice öpüyordu. Brynn'in tadı ateş gibiydi. Ve ateş Lucian'ı ele geçiriyor, dili genç kadının ağzının derinliklerinde amansızca geziniyordu. Bu içten içe Lucian'ı tutuşturan bir sahiplenmeydi.

Lucian, Brynn'in gönülsüzce de olsa kendisine karşılık verdiğini hissetti. Brynn ilk başta gerilmiş olsa da sonra aniden dudakları Lucian'ın aç dudaklarını karşılarcasına hafifçe aralanmıştı. Lucian'ın sertleşmiş erkekliği uyluklarının arasında ilkel bir ihtiyaçla sızlıyordu.

Lucian Brynn'i öperken boğuk bir şekilde inledi.

Elleri Brynn'in omuzlarını kavrarken, kafasını göğüslerine doğru indirdi ve sıkı göğüs ucunu zaptetti. Doymak bilmez bir şekilde Brynn'in tadına bakarken, genç kadının elleri Lucian'ın saçları arasında gezinmeye başladı.

Lucian, Brynn'in nefesinin tutkuyla hararetlendiğini duyabiliyordu. "Göremiyor musun?" dedi Brynn nefesi kesilerek. "Kendini durduramıyorsun..."

Lucian birden hızla geri çekildi ve gayret göstererek Brynn'dan uzaklaşmaya çalıştı. Ona uzun uzun bakarak bekledi. Bedeni tutkudan titrerken derin derin nefesler alıyordu.

Mücadelesi yüzünden anlaşılıyordu, Brynn bunu fark etmişti. Zafer ve umutsuzluğu bir arada yaşıyordu Lucian. Gözleri ilkel bir şehvetle vahşice parıldıyordu.

Brynn titreyen elleriyle korsesini yukarıya doğru çekip hâlâ Lucian'ın öpücükleriyle sızlayan çıplak göğüslerini örttü.

"Şimdi anlıyor musun, Lucian?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Lanetin gücünden kaçamıyorsun. Aramıza mesafe koymadıkça benimle mücadele edemeyeceksin."

Lucian yumruklarını sıktı. "Bana kalırsa benim ne kadar iradeli biri olduğumu göz ardı ediyorsun. Sihrinden etkilenmeyeceğim, denizkızı. Sana lanetin gerçek olmadığını kanıtlayacağım. Sana yeniden dokunmayacağım."

Bu sözler karşısında Brynn, Lucian'ın bazı şeylerden sakınacağını düşünerek birden umutlanmıştı. Ama neden içten içe bir kayba uğramış gibi hissediyordu kendini?

Lucian'ın uygulamak üzere olduğu yeni çözüm taze bir ikilem yaratıyordu. Brynn gözleri şaşkınlıktan kocaman bir şekilde açılırken gergin bir tavırla gülümsedi. "Bu, bundan böyle benimle bir daha beraber olmayacağın anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse, kadınlık görevlerimi yerine getirip nasıl bir çocuk sahibi olacağım?"

Bu soru karşısında derin bir sessizlik oldu. Lucian'ın erkeksi yüz hatları birden gerildi.

Brynn derin bir nefes aldı. "İstediğın bu değil, değil mi? Peki ya çocuk? Pekâlâ, ben de aynı şeyi istemeye başladım. Bana hamile kalırsam cinsel ilişkiye girmemize gerek kalmayacağına dair söz verdin. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Sonrasında yemin ederim ki yatağımı ziyaret ettiğinde ihtiyaçlarını kontrol altına almak konusunda çaba göstermen gerekecek."

Bu sözlerin ardından Brynn döndü ve odadan çıkmak üzere harekete geçti.

Lucian yalnız kaldığında olduğu yerden kıpırdamadı. Lanet olsun, bu başına gelen de neyin nesiydi? Brynn'a delicesine sahip olmak istemişti. Eğer Brynn kontrol eksikliğini yüzüne vurmamış olsaydı, onu soyup kendinden geçirene dek...

Ona zorla da olsa sahip olabilirdi, doymak bilmez açlığı bastıramayacak kadar saftı.

Lucian kaslarının gerginliğinin yumuşamasını, uylukları arasındaki sızının hafiflemesini arzulayarak dişlerini sıktı. Hiç bu kadar güçsüz ya da umursamaz olmamıştı.

Hafif bir küfür savurdu. Bir dahaki sefer ne olacaktı? Ona dokunursa... O ısıldayan saçlı, yemyeşil gözlü çekici kadına, karısına bir daha dokunursa mücadele edebilecek miydi?

ONUNCU BÖLÜM

Brynn, Lucian'ı yeniden rüyasında gördü. *Lucian'ın dili teninde, uylukları arasında zarifçe geziniyordu. İlgisi inanılmaz derecede baştan çıkarıcı ve uyarıcıydı.*

Brynn zevkten hafifçe gerildi, bedenine dalga dalga yayılan keskin hisler yüzünden inledi. Lucian'ın dokunuşları onu doyum anına yaklaştırıyordu, fakat Lucian birden onu tatmin edilmemiş bir şekilde bırakarak geri çekildi.

"Lucian... Lütfen..." Brynn Lucian'ı derinlerinde istiyor, kendini ona ait kılmak için yalvarıyordu.

Lucian Brynn'in arzuladığı şeyi anlayabiliyordu.

Yukarıya doğru öpücükler kondurarak çıkarken sıcak nefesi Brynn'in çıplak tenini ürpertiordu... Karnını, göğüslerini, boğazının kıvrımını. Lucian üzerine çıkınca Brynn titredi. Şişkin erkekliği Brynn'in içine doğru kaydı... Ama sonra Lucian hareketsiz kaldı.

Dayanılmayacak derecede yumuşak olan dudakları usul usul Brynn'in yüzünü okşamaya başladı. Brynn'in boğazından keyif iç çekişleri yükseliyordu. Lucian ona gülümsediğinde, Brynn onun bu kadar şefkatli olması üzerine ağlamak istedi. Brynn arzudan kendine hâkim olamayarak onu kendine doğru çekti.

Ardından Lucian hafifçe hareket etmeye başladı... Bu öylesine ilkel, öylesine tanıdık bir ritimdi ki. Brynn o son darbeye inanılmaz bir coşkunluk anı yaşayarak haykırdı...

Brynn birden uyandı, bedeni karanlıkta ihtiyaçtan sızlıyordu. Yatakta yan tarafına döndü, boştu. Yalnızdı.

Sadece rüya görmüştü. Lucian yanında değildi ve şefkatli bir şekilde onu baştan çıkarmamıştı.

Brynn yerinden doğruldu ve elini yüzüne götürdü, yanakları ılık gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Rüyasında Lucian'ı istediğini, onun sıcaklığına, şefkatine ihtiyaç duyduğunu görmüştü.

Gözlerini sıkıca yumup rüyasını gözünün önüne getirerek yastığı göğsüne bastırdı.

Buna göz yumamazdı. Aralarındaki mesafeyi korumaya çalışmalıydı zira başka bir yol olmadığını biliyordu.

Lucian o gece ve sonraki hafta boyunca Brynn'in yatağını ziyaret etmedi . Brynn kendi kendine böylesinin daha iyi olduğunu söyleyip durdu. Fakat Lucian'ın geri planda durması her nedense Brynn'in yalnızlık hissini kamçılıyordu.

Kocasıyla olan ilişkisi Brynn'in ümitsizliğinin tek nedeni değildi. Aynı zamanda genç hayranlarıyla arasında vuku bulan talihsizlik yüzünden sosyal yükümlülüklerin de üzerine titremekteydi genç kadın. Dışarı çıktığında temkinli bir şekilde kadın gruplarına katılıyor, dahası Pickering ve Hogarth ile konuşmayı reddediyordu.

Çabaları sadece kendini daha da yalnız kılmasına sebep oluyordu. Brynn yalnızlığına katkı sağlamayan tuhaf bir melankoli içerisinde buldu kendini. Adeti gecikmemişti ki bu da hamile olmadığı ve evlilik halinin devamlılığı anlamına geliyordu. Lucian karısının yatağından uzak duruyor olsa da bu durum elbette değişecekti.

En azından yalnızlığı, kontes olarak geçirdiği ilk ayın sonunda Grayson'ın Harrow'dan onu ziyaret etmek için gelmesiyle az da olsa hafifledi.

Brynn onu gördüğüne o kadar çok sevindi ki merdivenlerden uçarcasına indi ve girişte beklemekte olan Grayson'a hızla sarıldı.

Brynn geri çekildiğinde, "Tanrım, beni boğacaktın..." dedi Gray kahkahalar atarak.

Kahya ve bazı uşakların kendilerini izlediğini fark eden Brynn ağabeyinin elini tuttu ve onu en yakındaki salona doğru çekip ardından mahremiyet adına kapıyı kapadı.

"Umarım bana Theo hakkında haberler getirmişsindir. Yanınızdan ayrıldığımdan beri tek bir kelime bile haber alamadım."

"Çünkü ev için koşturup duruyoruz. Evimizi bu kadar yaşanılabilir kılabileceğin asla aklıma gelmezdi, Brynn."

Brynn sabırsızca sorusunu yeniledi. "Theo nasıl?"

"Harrow'da güvende ve mutlu olduğunu bilmek seni memnun edecektir. Yanından ayrıldığımda Theo yeni öğretmenlerinden biriyle bazı asitli madde etkinlikleri üzerine konuşuyordu."

"Mutlu mu? Gerçekten mutlu görünüyor muydu?"

"Mutluluktan mest olmuştu." Grayson, Brynn'a inceler gibi baktı. "Sen nasılsın, Brynn? Mutlu musun?"

Brynn omuz silkti, evliliği hakkında tartışmak istemiyordu. "Mutlu olmak gibi bir arzum hiç olmadı. Şimdi, lütfen, bana Theo hakkında daha fazla şey anlat."

Brynn ağabeyinin yanına kanepeye oturdu ve yarım saat boyunca Gray'i Theo hakkında sorguya çekti. Theo'nun okulu ve okul sakinleri ile ilgili aldığı cevaplar karşısında tatmin olduktan sonra arkasına yaslandı ve birkaç dakika önce salona girmiş olan kâhyadan çay getirmesini rica etti.

Gray'in planlarını konuşmaya başladıklarında ağabeyi utangaç bir ifade takınarak, "Umarım burada kalmam Wycliff için sorun yaratmaz... Bir handa oda tutarak masraf çıkarmak istemiyorum," dedi.

"Tabii ki burada kalacaksın," dedi Brynn. "Wycliff karşı gelsin ya da gelmesin..."

Brynn kâhyayı çağırıp ona eski Caldwell at arabasının ve atların ahıra yerleştirilmesi talimatını verdi, ardından Grayson'a misafir odasına dek bizzat eşlik etti. Kâhya kadın, Bayan Poole hâlâ gergindi ve Brynn kadının, ağabeyinin tadını kaçırmamasını istemiyordu.

Grayson'a biraz dinlenmesini ve üzerini değiştirmesini önerdikten sonra akşam yemeğini saat altıda birlikte yapmayı teklif etti.

"Wycliff bize katılmayacak mı?" diye sordu Grayson.

"Sanmam," diye karşılık verdi Brynn. "Akşam yemeklerini genelde yalnız başıma yiyiyorum. Lucian evde pek fazla zaman geçirmiyor."

Bu sözler Grayson'ın Brynn'ı yeniden süzmesine neden oldu fakat Gray evliliği hakkında doğrudan bir yorumda bulunmadı. Bunun yerine Brynn'a tuhaf bir soru sordu. "Brynn, Wycliff'in Dışişleri'ndeki işi hakkında ne biliyorsun?"

"Pek fazla bir şey bilmiyorum. Bu konudan hiç bahsetmedik."

"Ulusal casusluk alanıyla ilişkili olduğunu duydum."

"Evet ben de öyle." Brynn'ın kaşları endişeli bir ifadeyle kalktı. "Neden soruyorsun?"

Gray omuz silkti. "Sadece merak. Akşam yemeğinde görüşürüz öyleyse."

"Pekâlâ."

Brynn bir süre oturma odasında bir şeyler okudu, ardından akşam yemeği için üzerini değiştirip ağabeyine bakmaya gitti. Grayson'ı misafir odasında bulamayınca alt kata yöneldi. Gray salonda ya da yemek odasında da değildi. Brynn onu nihayet çalışma odasında buldu. Masaya oturmuş, çekmecelerden birini karıştırıyordu.

"Gray?"

Grayson Brynn'a şöyle bir baktı ve bir anda yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Ne yapıyorsun? Burası Lucian'ın odası."

"Ben... Ben sadece yazı yazma araçlarını arıyordum."

"Odanda kâğıt ve kalem bulabilirdin."

"Bulabilir miydin? Oraya bakmak aklımın ucundan bile geçmedi."

Grayson çekmeceye yaklaştı, ardından çekmeceyi hızla kapatıp ayağa kalktı. Brynn ağabeyinin cebine bir şey soktuğunu görünce gerildi. Ona doğru yürürken, kör olduğumu sanıyor olmalı, diye geçirdi içinden.

"Çekmecedен ne aldın, Gray?"

Grayson'ın yüzü daha da kızardı. "Önemli bir şey değil, gerçekten."

"Grayson Caldwell..." dedi Brynn. "Göster onu bana."

Gray bir süre tereddüt etti, ardından cebine attığı şeyi usulca çıkardı. "Kayda değer bir şey değil."

Brynn tek bir bakışta üzerinde Wycliff in mührü olan yüzüğü tanıdı.

"Lucian'ın mühür yüzüğü..."

"Evet. Sadece ödünç almak istemiştım."

"Neden?"

"Çünkü bu mührü bir mektubun üzerine basmam gerekiyordu."

"Neden o mührü senin için basmasını Wycliff ten rica etmedin?"

"Ah, kesinlikle olmaz..." diye karşılık verdi Grayson alaycı bir tavırla.

"O da benim kaçak mal ticareti yaptığımı öğrensin, değil mi? Tepki göstermeyeceğini nasıl oluyor da düşünebiliyorsun, Brynn? Wycliff İngiliz Hükümeti'ne bağlı çalışan bir yetkili. Yasal olmayan faaliyetlerde bulunduğum açığa çıktığında buna göz yumacağını mı sanıyorsun?"

Brynn kaşlarını çatı. "Neden hâlâ yasa dışı işlerin peşinden koşuyorsun? Borçlarımızı öder ödemez kaçakçılık işlerine son vereceğini söylemiştin bana. Lucian'la uzlaşabilirsin ve..."

"O kadar kolay değil, Brynn," dedi Grayson kardeşinden bakışlarını kaçırarak.

Brynn derin bir nefes aldı. "Gray, Lucian'a para için yalvarmayacağım. Onunla evlenerek yeterli bir bedel ödedim zaten. Ona daha fazla bağımlı olmak istemiyorum..."

"Yalvarsan da fark etmez... Bu beladan kurtulmamda para bana yardımcı olamaz."

Brynn elini kardeşinin omzuna koydu ve ona uzun uzun baktı. "Gray, sorun nedir?"

"Sorun yok, Brynn. Ben sadece çok miktarda brendiyi gemiye yükleyebilmek için oluşturulan onay mektubuna Wycliffin mührünü

basmaya ihtiyaç duyuyorum, hepsi bu. Bu sayede yakalanırsam gümrük memurundan yakamı kurtarabilirim."

"Fakat neden hâlâ böyle bir risk alıyorsun? Kaçakçılık yapmaya son veremez misin?"

"Buna niyetliyim, Brynn. Fakat hâlâ zorunluluklarını var. Bu son seferi yapmadan bırakamam- Bu benim son kaçak ticaretim olacak, yemin ederim, fakat aynı zamanda en tehlikelisi."

Bakışlarında beliren savunma Brynn'ın geri adım atmasına neden oldu. Brynn ağabeyini hiç bu kadar dertli görmemişti. Ağabeyine uzunca bir süre baktı, ardından kafasını salladı. "Gray... Wycliffin mührünü izni olmadan kullanamazsın. Bu doğru olmaz. Onu yerine koymalısın."

Grayson'ın ifadesi sertleşti. "Lütfen, Brynn, benden bunu isteme. Başka şansım yok."

"Mührü almak konusunda kararlıysan, bu konuda Lucian'ı bilgilendirmek zorunda kalacağım."

Grayson Brynn'a uzunca bir süre baktı. "Bunu yapamazsın, Brynn. Wycliff beni mahvedebilir. Onun kaçak ticarete karışmış olduğumdan ş phelendiğine eminim. Beni yakalamaları için adamlarına kıyılarımızı tarama emri verebilir. Onunla evlenmiş olsan da hapse tıklılabirim. İstediğin bu mu?"

"Hayır, istediğim elbette bu değil, fakat..."

"Sadece kendimi düşünmüyorum... Seni ve Theo'yu da düşünüyorum."

Brynn kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. "Theo mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Derin bir nefes alan Grayson kafasını salladı. "Yok bir şey. Demek istediğim, mahkûm edilirse neler olur bir düşün. Endişelenme. Sorunlarımı çözmeye niyetliyim. Fakat bu yüzüğe ihtiyacım var, sadece birkaç dakikalığına."

"Grayson..."

"Lütfen, Brynn, bana güvenmek zorundasın."

Brynn ağabeyinin yüz ifadesini incelerken, Gray bakışlarını kaçırdı.

"Başka yolu yok," dedi alçak bir sesle. "Lütfen bana güven. Her şeyi göze almazsam bu işe bir son veremem."

Brynn karşılık verecek oldu ama sonra koridordan duyulan erkek seslerini işitince donup kaldı. İrkilerek arkasını döndüğünde Lucian kapı girişindeydi.

Brynn kendini suçlu hissederek tıpkı birkaç dakika öncesinde Grayson'ın olduğu gibi kıpkırmızı kesildi. Burada olmamaları gerekiyordu. Konuşmalarının ne kadarının duyulup duyulmadığını merak ederken, Lucian'ın Grayson'ı halinden hoşnut bir şekilde selamladığını gördü. Lucian'ın kuşku duyduğunu ortaya koyan herhangi bir işaret yoktu, yine de Brynn kocası ilgisini ona yönelttiğinde soğukkanlılığını korudu.

"Ağabeyime evi gezdiriyordum," dedi. "Yemek salonuna geçmek üzereydik."

"Mükemmel. Umarım size katılmamda bir sakınca yoktur."

"Hayır... Tabii ki yok," dedi Brynn gülümsemeye çalışarak.

Akşamın geri kalanında Brynn Grayson'la özel olarak konuşma fırsatı yakalayamadı üstü örtülü yorumları hakkında onu sorguya çekemedi ya da Wycliffin yüzüğünü yerine koymasını talep edemedi.

İşin şaşırtıcı tarafı, Lucian ilgili ev sahibi rolünü layıkıyla yerine getirdi ve sohbeti götürdü. Brynn ise aklından geçenlerden sıyrılamıyordu. Ne yapacağını düşünürken yemeğiyle oynuyordu. Brendi kaçakçılığı neyse ama Lucian'ın özel eşyasını aşırnak tartışma götürmez bir şekilde yanılttı.

Şayet Gray'in başı dertteyse, Brynn davasından vazgeçemezdi. Ve şayet Theo da olası bir tehlikenin içindeyse... Brynn Grayson'ın neden bu kadar endişelendiğini öğrenmek zorundaydı.

Yemeklerini bitirdiklerinde Brynn centilmenleri baş başa bırakıp çalışma odasına çekildi ve orada ne yapacağını bilemez halde ileri geri gezinmeye başladı. Fakat her iki adam da ona katıldı ve bu kez sohbetin konusu erkek sporlarına yoğunlaştı.

Gray ile konuşma şansını yakalayamayacağını anlayan Brynn pes etti ve Lucian ile kardeşini bilardo oynarken bırakıp odasının yolunu tuttu.

Ertesi sabah alışılmadık bir şekilde şafak sökerken uyandı. Nal seslerini duyar duymaz sabahlığını üzerine geçirdi ve yola çıkmadan Gray'i görmek için hızla aşağıya indi.

Brynn girişe ulaşır ulaşmaz Gray'in bakışlarını üzerinde hissetti.

"Grayson," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Bir şey unuttuğunu sanıyorum."

Beklemekte olan at arabasına eşyaları yerleştirmekle meşgul görünen kâhyayı işaret eden Grayson kardeşine hafifçe gülümsedi. "Ah evet. Sana hoşça kal demedim." Öne doğru eğilip kardeşini alnından öptü ve kulağına, "Sakın, Brynn!" diye fısıldadı. "Hizmetkârların önünde olay çıkarma."

"Eğer bana neler olduğunu anlatmazsan işte o zaman olay çıkaracağım," diye karşılık verdi Brynn keskin bir şekilde fısıldayarak. "Ne gibi bir belanın içindesin?"

"Baş edemeyeceğim bir şey değil... Yani paniğe kapılmana sebep olacak kadar ciddi bir şey değil."

"Grayson..." dedi Brynn. "Peki ya sana ait olmayan o... Eşyaya ne demeli?"

Grayson elini cebine soktu ve yüzüğü çıkarıp Brynn'in eline tutuşturdu. "İşte, al."

Parmakları arasındaki metalin soğukluğunu hisseden Brynn üniformalı uşağın önünde kendisini gülümsemeye zorladı. "Eğer bunu bir daha yaparsan sevgili kardeşim..." diye mırıldandı.

"Biliyorum... Biliyorum..." diye karşılık verdi Grayson. "Fakat şunu anlamanı istiyorum ki bu benim hayatımı kurtardı Brynn..."

Grayson, Brynn'ı yanaklarından öptü ve geri çekildi. Brynn onun gidişini izlerken kardeşinin ne gibi bir tehlikeye bulaştığını merak ederek titredi.

Ön kapı ilerlemekte olan at arabasının arkasından kapandığında Brynn arkasını döndü ve çalışma odasının yolunu tuttu, niyeti mühür yüzüğü yerine geri koymaktı.

Lucian arkasından seslendiğinde, Brynn masaya henüz ulaşmıştı. "Sana yardımcı olabilir miyim, sevgilim?"

Brynn panikleyerek yerinde sıçradı ve Lucian'la yüz

yüze gelmek için döndü. Lucian'ın bakışları keskindi. Brynn burada bulunmasına dair nasıl bir sebep ileri süreceğini düşünerek ona bakmayı sürdürdü.

"Burada ne işin olduğunu merak ediyorum."

"Hiç... Hiçbir şey," diye karşılık verdi Brynn kekelediğini fark ederek.

"Ben... Ben küpemi düşürmüşüm. Belki de dün buradayken düşmüştür."

Lucian ona doğru ilerlediğinde, Brynn bir adım geriledi. Lucian'ın bakışları genç kadının omuzlarına dökülen saçlarından geceliğinin üzerine geçirdiği sabahlığa, oradan da çıplak ayaklarına kaydı.

"Ayakkabılarını giysen iyi olurdu," diye mırıldandı Lucian genç kadının karşısında dikilirken.

"Zamanım olmadı. Ağabeyime hoşça kal demek istemiştim."

"Bu halde evden çıktığında hizmetkârları tahrik edeceği hiç aklından geçmedi mi?"

"Yeterince örtünmüş durumdayım," diye karşılık verdi Brynn nefesi kesilerek. "Gece elbiselerim bundan daha açık."

Lucian'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Gece elbiselerini giydiğinde saçların omuzlarından bu şekilde dökülmüyor ve yataktan fırlamış gibi görünmüyorsun. Sana biz, zavallı ölümleri düşünmeni öneririm..." derken gülümsemesi birden soldu.

Bu son sözlerini istemsizce dile getirmişti. Çapkın bir erkeğin alışkanlık kazandığı baştan çıkarıcı kelimeler, dedi Brynn kendi kendine.

Lucian'ın ifadesi Brynn'in yüzünü hafifçe okşarken ciddiydi, fakat parmakları alnına kaydığında genç kadın geri çekildi. Brynn bu

dokunuşun baştan çıkarıcı olmadığından emindi ama teninde derin bir etki bırakmıştı.

Tedirgin bir şekilde Lucian'ın gözlerinin içine baktı.

Lucian oldukça sakindi. Büyülenmişti. Brynn onun gözlerindeki şehvet dolu buğuyu fark edebiliyordu.

Brynn büyüü bozmak istercesine harekete geçerek derin bir nefes aldı.

Lucian'ın bakışları Brynn'in dudaklarına kaydığında, Brynn soğuk bir şekilde gülümsemek için zorladı kendini.

Lucian hareketlerini kontrol edemiyormuşçasına uzanıp başparmağıyla genç kadının alt dudağını okşadı. Sesi inanılmaz derecede kısıktı, neredeyse kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Buz kraliçesini gayet iyi oynuyorsun. Seni eritmeye çalışan bir erkeği durdurabilir."

Kalbi hızla çarpmaya başlayan Brynn izin verdiği takdirde Lucian'ın onu kolayca eritebileceğini biliyordu.

Tüm iradesini toplayarak soğuk tutumunu korumaya karar verdi. "Yalnız değilsin," dedi. "Centilmenlerin çoğu aynı fikirde."

Lucian sıcak bir kömür parçasına dokunmuşçasına elini hızla geri çekti ve bakışlarındaki tutku ansızın kayboldu.

"Günün geri kalanında burada olmayacağım," dedi kısa ve öz bir şekilde, ardından topuklarının üzerinde dönerek çalışma odasını terk etti.

Brynn titrek bir nefes verdi. Birdenbire amacını anımsadı, arkasını döndü ve mühür yüzüğü masanın çekmecesine geri koydu. Sonra şiddetli kalp atışlarını hissederek gözlerini kapadı.

Lucian'a yalan söylemiş olması canını sıkıyordu. Dahil olduğu bu aldatmacayı kınıyordu. Fakat başka bir seçeneği yoktu. Lucian'ın nasıl bir tepki vereceğinden emin olmadığından ağabeyini ifşa edemezdi.

Grayson yasa dışı işlere bulaşmış olabilirdi ama hâlâ kendi kanındandı.

Brynn kocasından çok ağabeyine karşı sadık davranmıştı.

Öyle değil mi?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lucian, Centilmen Jackson'la dövüşürken darbeden kaçındı ve hemen kendi savunmasına geçti. Etraflarını saran kalabalık içindeki çoğu kişi dehşete düşmüş şekilde sessizce onları izliyordu.

Bond Caddesi'ndeki Jackson's Rooms İngiltere'nin en iyi dövüş kulüplerinden biriydi. Yarı çıplak ve nefes nefese kalmış iki rakip yumruklarını altı turdur savurmaktaydı. Lucian'ın omzu ağrıyordu ve vücudunda yeni çürükler peyda olmuştu, fakat bir süredir üstünlük ondaydı.

Çok geçmeden Jackson'ın çenesine bir diğer ölümcül yumruk savurdu ve İngiltere'nin en eski şampiyonunu yere yapıştırdı.

Jackson ayağa kalkmaya çalışırken elini uzattı ve sırtıttı. "Barış, lordum. İşimi yeterince gördün."

Lucian başını sallayarak hüsrânını gizledi ve centilmenlerin övgüleri ile seyircilerin tezahüratını umursamayarak Jackson'la el sıkıştı. Hâlâ kana susamış bir haldeydi, havlusunu alıp yüzünü kuruladı.

İlkel şiddet eğilimi cinsel tatminsizliğini bastırır diye düşünmüştü ama pek işe yaradığı söylenemezdi. En azından ruh hali bunu kanıtlıyordu. Uyuyamıyor ya da işini konsantre olamıyordu. Sızlayan uylukları karısına sahip olma isteğiyle geceleri aman vermiyordu.

Günleri düşünölemeyecek kadar sıkıcı işlerle meşgul olarak ya da böyle yerlere gelerek geçiriyordu.

Gardını düşürmek istememesine karşın Brynn onu giderek daha da büyölüyordu. Ayrıca bir de sıkıntısını çekti ği başka bir mesela daha vardı: Kuşkulanıyordu.

Brynn'ı bu sabah çalışma odasında gördüğünde, onun hakkında fena halde yanılıp yanılmadığını merak etmişti Brynn'ın, ağabeyinin şüpheleri üzerine çeken yasa dışı faaliyetlerine dahil olmadığını düşünüyordu... Ama onları bir arada gördüğünde... Yüzlerindeki suçlu ifade karşısında... Brynn'a olan güvenini ciddi anlamda sorgulamıştı.

Lucian içten içe bir küfür savurdu. CormvalPdaki ajanları Sör Grayson hakkında rapor edilebilecek hiçbir şey bulamamışlardı basit bir kaçakçılık hareketi bile. Daha da kötüsü altın hırsızlarını ya da Caliban'ı ortaya çıkarmaya yönelik tek bir gelişme dahi yoktu. Lucian ne yapacağını bilemiyordu ancak gözünü karısı ve onun ağabeyi üzerinde tutacak olması olasıydı.

Jackson'la dövüşürken aklından geçen karanlık düşünceler bunlardı, ancak bu dövüş ruh halini değiştirememişti.

Lucian dişlerini sıkarak havlusunu sıranın üzerine fırlattı.

Gömleğine uzanırken etrafına bakındı ve Wolverton Markisi'ni gördü. Marki ona yöneldiğinde gülümsemiyordu.

"Hangi rüzgâr attı seni buralara böyle?" diye sordu Lucian arkadaşı yanına geldiğinde. "Yumruk kavgasını barbarca bulduğunu sanıyordum."

"Öyle. Kılıç dövüşleri çok daha medeni."

"O halde şayet bu sosyal bir ziyaretse seni uyarmam gerek Dare... Korkunç bir ruh hali içerisindeyim."

"Pekâlâ... Korkarım anlatacaklarımı duyduğunda daha da kötü olacaksın. Bir söylenti duydum ve bilmen gerektiğini düşündüm..."

"Bir söylenti?"

"Halanın partisinde yaşanan talihsizliği anımsıyor musun?"

Lucian aklına gelenler karşısında gözlerini kıstı. "Nasıl unutabilirim? İki küstah genç karıma ok atmayı öğretme konusunda birbirlerine girdiler."

Dare başını salladı. "Pickering ve Hogarth'ın araları hâlâ açık. Romantik şair Hogarth'a tabanca çekmiş... Şafak sökene dek bekleyeceklerini sanmıyorum..."

"Düello için?" diye sordu Lucian tek kaşını kaldırarak. "İyi de bunun benimle ne alakası var?"

"Karın yüzünden kavga ediyorlar, Luce. Karın üzerine düelloya tutuşmuş durumdalar."

Zaman kazanmak için at arabasını Dare sürüyordu. Londra'nın dışında kalan bir arazinin yolunu tutup North Caddesi'ne doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Lucian sessizce oturuyordu gergindi ve düşünceleri altüst olmuştu. Düelloyu engellemek ve skandalin önüne geçmek için geç kalmış olabilirlerdi, yine de Dare elinden geleni yapıyordu.

Varmak üzerelerken, birkaç at arabasının yolun hemen yanında durduğunu ve arazide kalabalığın toplanmış olduğunu gördüler.

Lucian kapı panellerinin üzerinde Wycliff arması bulunan at arabasını fark edince boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissetti. Görünüşe bakılırsa araç alana henüz varmıştı ki çok geçmeden içinden

sendeleyerek inen bir kadın belirdi ve kalabalığın arasında hızla ilerlemeye başladı.

Brynn. Ulu Tanrım.

Lucian konsantre olmuş bir halde genç kadının seyircileri iterek kendine yol açmasını ve düello alanına girmesini izledi.

Bir silah sesi duyuldu.

Korku Lucian'ın göğsüne hızla oturdu.

Araç durmadan aşağı atlayan Lucian kalabalığın içine hızla dalarak koşmaya başladı. Karşılaşacağı manzara dehşete kapılmasına neden oluyordu.

Yerde boylu boyunca yatan bir figür fark etti, insanlar etrafını sarmıştı. Ve Brynn'ı gördü, genç kadın dizleri üzerine çökmüş, bir adamın yanında duruyor, adamın kanlı elini tutuyordu.

Lucian bir an için sersemledi. Bu manzara kâbuslarındakine o kadar çok benziyordu ki... Tek bir farkla... Rüyalarında ölen kendisi oluyordu.

Lucian daha da yaklaştı. Kalbi hızla atıyordu. Uzaktan seçtiği figür Pickering'in bedeni idi; görünüşe bakılırsa vurulmuştu ama ölmüş gibi görünmüyordu. Cerrah olduğu belli olan yaşlıca bir adam homurdanarak Pickering'in kolundaki yarayı inceliyordu.

Genç Pickering acıyla yüzünü buruşturdu ve bakışlarını Brynn'a dikti. "Leydim..." dedi nefes nefese ve alt dudağını ısırdı.

Brynn şefkatli bir şekilde genç adamın saçlarını alnından geriye doğru çekti. "Şşşş... Konuşma. Gücünü tüketme."

Lucian dişlerini sıkıp içinde yükselen kıskançlık ve öfke patlamasını bastırmaya çalıştı. Kendini bu şekilde bir tehlikenin ortasına attığı,

kocasının korkudan nutkunun tutulmasına sebep olduğu ve başka bir adama yaralı olsun yada olmasın bu denli şefkatli yaklaştığı için Brynn'ın boğazını sıkmak istiyordu.

Lucian sahiplenici bir edayla genç kadının arkasına geçtiğinde, Brynn onun varlığını hissetmişçesine kafasını kaldırdı. Ağlıyordu; Lucian onun yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu... Ve yeşil gözlerindeki ıstırabı. Lucian karanlık hisleriyle mücadele etmeye çalışırken göğsünün acı verici bir şekilde sıkıştığını hissetti.

Brynn onu gördüğünde bir an için donup kaldı ama sonra yaralı adam ilgisini yeniden üzerine çekmesine neden oldu.

"Bunun on katı acıya dayanabilirim..." diye mırıldandı Pickering.
"Senin tek bir gülümsemen uğruna."

Brynn gözyaşlarına hâkim olmak adına gözle görülür bir çaba sarf ederek derin bir nefes aldı. Genç adama karşılık verebilirdi ama doktor hararetli bir şekilde konuşmaya başladı.

"İyileşecek ama kurşunu çıkarmak için onu buradan uzaklaştırmam gerek. Geri çekilin, lütfen," dedi kalabalığa.

Lucian kenarda eğreti bir şekilde duran genç adamı şairin düşmanını fark etti. Brynn sendeleyerek ayağa kalkarken, Lord Hogarth acınası bir ses tonunda konuşarak ona doğru ilerledi.

"Lütfen beni affedin, leydim. Onu incitmek istememiştim, gerçekten."

Brynn hızla genç adama doğru döndü, yaşlarla dolu gözleri öfke saçıyordu. "Af dilemen gereken kişi ben değilim!"

Hogarth ilk başta bu sözler üzerine ne yapacağını bilemiyormuş gibi göründü. İtiraz etmek istercesine ağzını açtı ama Brynn onu susturdu.

"Bu sona ermeli, Hogarth. Sona erecek. İkinizi de yeniden görmek istemiyorum."

"Leydim..."

"Lütfen sadece git."

Genç adam üzgün görünüyordu ama Brynn'in samimiyetini anlamış gibiydi. Bir adım geriledi, ardından arkasını dönüp sendeleyerek ilerlemeye başladı.

Gözlerinden yaşlar boşanan Brynn, Pickering'in yaşlı cerrahın at arabasına taşınmasını izledi. Kalabalık gizliden gizliye Lucian'a bakarak dağılmaya başladı.

Derin bir nefes alan Brynn kocasına bakma riskini göze aldı ve kalbi o anda yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Lucian'ın mavi gözleri tehlikeli bir şekilde ışıldıyordu.

Brynn, Lucian'ın, kolunu sıkıca tutmasına ve Wycliff aracına doğru kendisini yönlendirmesine ses çıkarmadı. Genç kadın göz ucuyla Lucian'ın arkadaşı Lord Wolverton'ın at arabasının hemen yanında beklediğini gördü. Lucian arkadaşına eşiyile birlikte arkada yol alacağını işaret etti.

Brynn'in araca binmesine yardım eden Lucian genç kadının yanına geçip kapıyı hızla çekti. Brynn at arabası hareket etmeye başladığında Lucian'ın öfkesinin yavaş yavaş kaynadığını hissedebiliyordu.

"Burada ne işin var?" diye mırıldandı Brynn yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerken.

"Burada ne gibi bir işim olduğunu sanıyorsun? Karımı almaya geldim. Aslında soru sorması gereken kişi benim. Bu lanet olasıca yere gelip

düello alanının ortasına kendini o şekilde atarken aklından neler geçiyordu? Öldürülebilirdin!"

"Düşünüyordum ki..."

"Görünüşe bakılırsa pekdüşünemiyordun!" Lucian'ın sesi alaycıydı.

"Niyetin neydi? Yakışıklı hayranlarının birbirlerini öldürmelerini neşe içinde izlemeyi mi planlıyordun?"

"Hayır, elbette ki niyetim bu değildi. Onları durdurabileceğimi düşünmüştüm."

Lucian'ın mavi gözleri parlak, öfke dolu ve çok güzeldi. Genç adam bir an için gerildiğini hissetti ve kontrolünü kaybetmemek için mücadele verdi. "Biraz daha sağduyulu davranabilirdin," dedi sonunda. "En azından armasız bir araca binebilecek kadar."

Brynn kocasının kapı panelleri üzerinde yer alan armadan bahsettiğini fark etti. Tüm Londra kısa süre içinde onun düello alanında olduğundan haberdar olacaktı.

Kafasını çevirerek pencereden dışarı bakmaya başladı. Hayranlarının düelloya girişmiş olmasından ötürü tüyleri diken diken olmuştu. Niyet ettiği tek şey birileri yaralanmadan bu düelloya mani olmaktı fakat çok ama çok geç kalmıştı. Dudağını ısırды, suçluluk duygusu içini bulandırıyordu.

"Tatmin olduğuna inanıyorum," dedi Lucian keskin bir ses tonuyla.

"Günün konusu skandal yüklü sayfalar olacak. İki aptalın kontesim üzerine düelloya tutuşmasını içeren sayfalar..."

"Bunun olmasını istemedim," diye mırıldandı Brynn.

"Alay konusu olmam umrundaydı yani..."

Brynn çaresiz bir şekilde kafasını salladı. Lucian'ın öfkeli olmasını altlayabiliyordu; Brynn onun adını ve unvanını lekelemişti. Bu gibi bir skandali kasten çıkarmamış olsa da lanetin varlığını kabulleniyordu.

"Ben... Çok üzgünüm, Lucian."

"Üzgünsün... Ama bu yeterli değil. O akılsız gençlerden biri ölebilirdi."

"Biliyorum," diye fısıldadı Brynn. "Suçlu benim. Neler olabileceğini biliyordum."

"Özürler amacına uymuyor, Brynn..."

Brynn herhangi bir karşılık vermediğinde Lucian genç kadının daha da üzerine gitti. "Söylediklerimi dikkate al, Brynn... Buna bu şekilde devam etmene müsaade edemem. Ya sağduyulu davranacaksın ya da seni Londra'ya göndereceğim." Hafif bir küfür savurdu. "Belki de bu bu hataydı, seni ilk olarak buraya getirmek."

Brynn gözyaşlarına hâkim oldu ve çenesini yukarı kaldırdı. "Evliliğimiz tam bir hataydı. Sana bunu açıklamaya çalıştım ama dinlemedin."

"Evliliğimizin iptali için artık çok geç. Ve ahlaksızlıklarını daha fazla hoş görmeyeceğim."

"Ben ahlaksızca bir şey yapmadım."

"Genç züppeleri kendine çekip etkilemene ne demeli?"

"Lanet demeli."

"Arkamdan bir işler çevirdiğine kolayca inanabilirim." Brynn'in kolunu sıkıca tuttu ve genç kadını kendisine bakmaya zorladıktan sonra sözlerine devam etti. "Seni uyarıyorum, Brynn. Vârisimin bana benzemesini istiyorum."

Birden irkilen Brynn Lucian'ın neyi kastettiğini şoke olarak idrak etti.
"Evlilik yeminime asla sadakatsiz etmeyeceğim."

"Etmeyecek misin? Daha şimdiden sınırı aşıp o züppelerin aklını başından almadın mı?"

Brynn kocasının gözlerindeki karanlığı gördüğünde paniğe kapıldığını hissetti. Lucian'ı daha önce de öfkeli görmüştü ama onun böylesine bir güçle ya da böylesine gurur, erkeksi kıskançlık karışımı bir hisle sinirlendiğine şahit olmamıştı. Lucian, hakkında yanıliyordu. Brynn onu asla aldatmayacaktı. Ya da onun kendisini ezip geçmesine asla izin vermeyecekti.

Brynn öfkesini ve kırgınlığını bastırdı, ardından Lucian'a isyankâr bir şekilde baktı.

Atmosfer bir anda tehlike ve tutkunun hâkim olduğu bir değişime uğradı.

Lucian onu istiyordu, Brynn yüz ifadesinden bunu görebiliyordu. Brynn istemsiz bir şekilde midesinde yeni ama bilindik bir hissin kıvrıldığını hissetti: Cinsel açlık.

Bakışları kesişti; Brynn'inkiler meydan okuyordu, Lucian'inkiler ise ilkel duygularla yüklüydü. Lucian Brynn'ı omuzlarından sıkıca kavradı.

"Sakın bana dokunma," diye uyardı Brynn kendini onun tutuşundan sakınmaya çalışarak.

Lucian'ın gözlerinin maviliği daha da derinleşti. "Bana karşı koyuyorsun, öyle mi karım?"

Brynn ürperdi, Lucian'ı etkisi altına alan tehdidin farkındaydı. "Farz edelim ki öyle?"

Lucian'ın yüzü karanlık, tüyler ürpertici bir şekilde gölgelendi. Tek bir hareketle Brynn'in eteklerini kaldırdı.

"Daha fazla skandal riskini göze alacağını pek sanmıyorum," dedi Brynn alaycı bir ses tonuyla.

Elini genç kadının uylukları arasına götüren Lucian'ın yüz ifadesi sert ve şehvet doluydu.

Brynn birden nefesinin kesildiğini hissetti ve bedeninin içgüdüsel bir şekilde ona karşılık verdiğini fark ettiğinde ise afalladı. Lucian ona sadece dokunmuştu ve Brynn giderek daha da çok ıslanıyordu. Uyluklarının arası aman vermez bir şekilde sızlarken göğüs uçları sertleşmişti. Lucian hiç kuşkusuz onun bu istekliliğini duyumsuyor, misk kokusunu alabiliyordu.

Lucian'ın parmağı o en hassas bölgeyi okşamaya başlayınca, Brynn hafifçe inledi. Dokunuşu hislerini uyarıyor, aralarındaki kışkırtıcı duyguları ateşliyordu.

Lucian gömleğinin düğmelerini açmak için geri çekildiğinde, Brynn derin bir nefes aldı. Genç adamın sertleşmiş erkekliği kasıklarının arasında kendini belli ediyordu.

Brynn, Lucian'ın kendisine oracıkta sahip olacağını biliyor ama onu durdurmak istemiyordu.

Lucian'ın gözlerinin ışıltısında kendini kaybeden Brynn titremeye başladı. Vahşi duygu okları bedenine saplanırken, kanında heyecanın kabardığını hissedebiliyordu. Kaçınılmaz olandan korkuyordu.

Lucian uzanıp Brynn'ı kendine doğru çekti. Dudakları genç kadının dudakları üzerinde gezinirken, tutku bir anda alev aldı.

Hararetli bir şekilde öpüşmeyi sürdürürlerken, Lucian'ın parmakları Brynn'in kadınlığını bulup usulca içeri doğru kaydı. Brynn bu saf, erotik açlık dışında neredeyse hiçbir şeyi düşünemiyordu.

Ve Lucian da.

Lucian'ın öfkesi yakıcı bir telaşa dönüşmüştü. Lucian Brynn'in o soğuk kontrolünü tutkuyla kırmak istiyor ve onu teslimiyete çağırıyordu.

Kendisine düşünmek için zaman tanımayan Lucian, Brynn'i kavradı ve bacaklarını iki yana açıp eteklerini kaldırarak üzerine oturttu. Brynn, Lucian hızla içine girince derin bir nefes aldı ama çok geçmeden bedeni onu kolayca kabul edip ipekten bir ateşmişçesine onu sardı.

Ve birden hararetli bir şekilde öpüşmeye başladılar, geçmiş günlerin özlemi hayvani bir açlığa dönüşüyordu. Lucian'ın elleri genç kadının sırtına kayıp saçlarını kavradı. At arabası sallanarak ilerledikçe onun daha da derinlerine gömülüyordu.

Lucian'ın dili Brynn'in ağzının içinde talepkâr ve obur bir şekilde geziniyor, onun vahşi bir şekilde tadına varıyordu. Kavgaya etmeyi beklemişti ama bunun yerine Brynn'in dudaklarının tadına bakma arzusuyla tükenmişti. Onu daha da tutkulu bir şekilde öptü ve aralarındaki ateşi körükledi.

Brynn numara yapmıyordu; Lucian onun kolları arasında nasıl da kendinden geçtiğini görebiliyordu zira Brynn zevkten inliyor, ona sıkıca tutunuyordu. Lucian kalçasını kaldırdı ve genç kadının titreyen bedeninin daha da derinlerine uzandı. Lucian sıcaklamıştı ama Brynn kadar değil. Brynn, Lucian'ın ilkel gücüne karşılık vererek onunla birlikte coşkun bir ritimle hareket etmeye başladı.

Brynn'in sabırsızlığı Lucian'ın direncini ve kontrolünü bitirdi. Karşı koyamayacak kadar çaresizdi fakat Brynn da öyleydi. Öpüşmelerini yarıda kesen Brynn geri çekilerek çığ bir çığlık attı. Brynn güzeldi, sıcak ve vahşiydi, şehvetden yanakları kızarmıştı, dudakları aralıktı. Sadece birkaç saniye sonra Lucian da hararetli bir doyuma ulaştı.

Göğsü hızla inip kalkan Lucian derin bir nefes aldı. Brynn onun kollarında yığılıp kaldı, yüzünü boynuna gömdü. Lucian hissettiği duygu yoğunluğu yüzünden titredi. Aslında hâlâ hissediyordu: Hassasiyet, açlık, şehvet.

Kontrolünü bu denli hızlı kaybetmiş olması şoke ediciydi. Haftalardır bastırdığı duygular aynı zamanda kıskançlığı sonunda gün yüzüne çıkmıştı. Brynn'a sahip olma isteğiyle kendini kaybetmiş, ilkel ihtiyacını bastırmıştı... Yine de bu vahşi tepkisi sadece bir sahiplenmeden ibaret değildi, Lucian bunu biliyordu. Brynn'ın incinebileceği gerçeği korkmasına neden olmuştu. Öyle ki onu kaybedebilirdi. Güvende olduğunu görür görmez, Lucian'ın tüm duyguları gün yüzüne çıkmıştı. Öfkesinin tutkuya dönüşeceğinin farkına varmaksızın onunla açlığını dindirmişti.

Lucian derin bir nefes alıp kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Kasları hâlâ ona sahip olmanın verdiği ilkel ihtiyaçla titriyordu. Ve Brynn... Aralarında gerçekleşen bu tutku patlamasından pişman olacaktı. Fakat Lucian onun bu gibi bir pişmanlığa teslim olmasına izin vermeyecekti.

Dudaklarını Brynn'ın yüzüne bastırırken, ellerini genç kadının çıplak kalçalarına doğru kaydı.

"Sen bir cadısın," diye fısıldadı Brynn'ın saçlarının arasından. "Güzel, tatlı bir cadı."

Bu söylenecek bir şey değildi. Lucian genç kadının birden gerildiğini hissetti, sıcacık bedeni ansızın buz gibi kesilmişti. Brynn, Lucian'ı göğsünden iterek onun tutuşun dan sıyrılmaya çabaladı.

At arabasının bir köşesine çekilen Brynn eteklerini titreyen elleriyle düzeltmeye başladı.

"Ben bir cadı değilim," diye mırıldandı Lucian'ın kullanmış olduğu kelimedenden hoşnutsuz olduğunu ortaya koyarak. Üzerine yapışan bu kelimedenden kurtulmak için hayatının büyük bir kısmında mücadele vermişti.

"Hayır, elbette değilsin," diye karşılık verdi Lucian alçak bir ses tonuyla; bu umulmadık bir şekilde gönül alıcıydı. "Sadece lafın gelişi... Anın sıcaklığında sarf edilmiş bir kelime..."

Brynn uylukları arasındaki ıslaklığı hissederek ona çaresiz bir bakış attı. Utanç, tutku, acı ve korku boğazında düğümlendi. Kıyafeti buruşmuş ve lekelenmişti. Lucian'ın mükemmel bir işçilikle dikilen gömleği ise karışmamıştı bile. Ve o Brynn'in bir cadı olduğunu düşünüyordu.

Hissettiği sarsıcı duyguları bir kenara bırakarak kayıtsız bir şekilde karşılık vermeyi denedi. "Sen sadece ahlaksızlığımı uygun bulmadığını bana bildirdin, Lucian."

"Benimle olan ahlaksızlığın..." dedi Lucian üstüne çekidüzen verirken. "Toplum önünde ortaya koyduğun ahlaksızlıkla aynı şey değil, Brynn. Ne de olsa ben senin kocanım."

"Belki de öyle, fakat tutkunu bastırmaya çalışırken hırpalanmak istemiyorum."

Lucian'ın mavi gözleri kısıldı. "Hırpalanmak mı? Zevk çılgınlıkların aksini söylüyor ama."

Brynn yanaklarının kızardığını hissetti. Kendini böylesine vahşi bir açlığın merkezinde göreceğini tahmin etmemişti. Lucian onu, diğer taliplerinin aksine ahlaksız bir varlığa dönüştürmüştü. Brynn'in kalbi umutsuzlukla acıdı. Ona karşı tamamen kayıtsız kalacağına dair planına ne olmuştu?

"Pekâlâ, senin hor gördüğün o aptallar senden çok daha iyidir," dedi Brynn soğuk bir tavırla.

Lucian'ın yakışıklı yüzünde beliren karanlık ifadeden ürktü. Bakışlarını onun gözlerine yöneltti. Lucian ona kibirli bir şekilde bakıyordu, sanki biraz önce yasaklanmış bir aşkı, patlayan bir ihtiyacı yaşamamışlar gibi.

Boğazında düğümlenen acıyı yutkunarak gidermeye çalışan Brynn, aracın durduğunu hissetti. Eve gelmişlerdi. Gözyaşlarına hâkim olacaktı.

Üniformalı uşağı beklemeksizin arabadan kendi kendine inmek üzere kapı koluna uzandı. Fakat Lucian genç kadının elini tutup koluna götürdü.

"Sana demiştim, Brynn... Eğer yapmak zorunda kalırsam, seni buradan geçici bir süreliğine uzaklaştırabilirim."

Bu, boğazındaki acı yoğunluğunu artırıyor olsa da Brynn çenesini kapalı tuttu, Lucian'ın karşısında gözyaşlarına boğulmamaya kararlıydı.

"Pekâlâ, o halde," diye karşılık verdi. "Bu sayede ben de biraz dinlenebilirim."

Lucian'ın yanından uzaklaşır uzaklaşmaz gözyaşlarının akmasına izin verdi genç kadın.

Lucian giriş merdivenlerinden çıkıp evin içine girdikten sonra gözden kaybolan karısını izlerken kendi kendine bir küfür savurdu. Brynn'in gözlerinde beliren kırgınlık, Lucian'ın kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu.

Almış olduğu karara karşın kendini Brynn'in peşinden giderken buldu. Son kavgalarının bıraktığı etki hâlâ sabitti.

Yatak odasının kapısını hafifçe tıklattığında bir cevap alamadı. Kapıyı açtığında, kalbi birden hızla atmaya başladı. Brynn şöminenin karşısındaki sandalyeye dizlerinin üzerine çöküp yaslanmış kalbi paramparça olmuşçasına hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Lucian bir süre orada öylece durarak böyle bir üzüntüye neyin sebebiyet verdiğini düşündü. Sonunda kapıyı arkasından kapadı ve Brynn'a doğru ilerledi.

Yaklaştığında onun koluna dokundu. İrkilip kafasını kaldıran Brynn donup kaldı.

Öfkeli bir şekilde gözlerini kuruladı, bu halde Lucian'ın karşısında olmaktan utanmışa benziyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Seni incittim mi?"

Brynn bakışlarını uzaklara çevirdi. "Hayır..." Titrek, derin bir nefes aldı. "Evet. Kullandığın o korkunç kelime..."

"O korkunç kelime?"

"Cadı. Köydeki çocuklar bana böyle seslenirlerdi. Arkadaşlarım bile... James öldükten sonra arkamdan fısıldaşmaya başladılar."

Savunmasının paramparça olduğunu hisseden Lucian cebinden bir mendil çıkarıp Brynn'in yanına çöktü. Genç kadının yüzünü kurularken, "James?" dedi mırıldanarak.

"Talibim. Onu öldürdüm." Gözleri yeniden yaşlarla dolan Brynn yüzünü elleri arasına gömdü.

Lucian genç kadının ona daha önce anlattıklarını anımsayarak tereddüt etti. "Bana talibinin boğulduğunu söylemiştin."

"Boğuldu."

"Cornwall'un yerlisi olan biri için bu olağandışı bir kader değil, öyle değil mi?"

"Hayır. O öldü, çünkü onu önemsemeye başlamıştım.

Brynn'in cümlesi hıçkırıklarla bölününce, Lucian kalbinin eridiğini hissetti. Brynn'a işkence eden bir şey vardı ve kesinlikle genç kadının kontrolünü zorluyordu. Brynn bir adamın ölümüne sebebiyet verdiğine inanıyordu. Bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda olması Lucian'ın...

Lucian kendi geçmişini düşünerek gerildiğini duyumsadı. Suçluluk duygusunun ne demek olduğunu biliyordu. En yakın arkadaşlarından birini kendi elleriyle öldürmüştü. Fakat Brynn gerçek bir neden olmadan kendini suçlu ilan ediyordu.

Lucian isteğinin aksine genç kadına yaklaştı. Ona dokunmasının tehlikeli olduğunu biliyordu ama onu rahatlatma ihtiyacı kendi güvenliğinden çok daha güçlüydü.

Lucian genç kadını kollarının arasına çekip sandalyeye yaslandı. Bu tutumunun Brynn'in dikkatini dağıttığından emindi zira genç kadın böylesi bir yakınlığa izin vermişti.

"James'in ölümün tamamen bir kaza olduğunu sanıyorum," dedi Lucian genç kadının saçları arasından. "Kendini doğanın kanunları karşısında sorumlu tutmamalısın."

"Keşke buna inanabilseydim..." Brynn bir an için sessiz kaldı, konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Belki de ben gerçekten bir cadıyım. Bugünkü o iki adam... Birbirlerini öldüreceklerdi... Hem de benim yüzümden."

Lucian onun titrediğini hissedebiliyordu, bu yüzden tutuşunu içgüdüsel bir şekilde daha da sıkılaştırdı. "Düello konusunda suçlanacak kişi sen değilsin, Brynn. O akılsız iki züppe senin yüzünden kavgaya tutuşmuş olabilirler, çünkü sen güzel bir kadınsın... Ama gerçek şu ki sen olmasan bile düello edecek başka bir neden bulurlardı."

"Fakat sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum ama öfkeliydim... Ve senin için endişelenmişim. Davranışın yaralanmana, hatta ölmene bile sebebiyet verebilirdi."

Brynn geri çekilip Lucian'ın yüzüne incelercesine baktı. "Lanete hiçbir şekilde inanmıyorsun, değil mi?"

Lucian hafifçe gülümsedi. "Sana söyledim, batıl inançları olan biri değilim."

"Peki ya rüyalarını nasıl açıklayacaksın, Lucian? Ya da rüyalarımı?"

Lucian hemen bir karşılık vermedi, gördüğü rüyalardan rahatsız olduğunu ifade edecek herhangi bir açıklaması yoktu. "Sen de mi rüyalar görüyorsun?"

"Ölmeden önce James'i de rüyamda görürdüm. Ve sen... Bazen seninle ilgili rüyalar da görüyorum."

Lucian genç kadının bakışlarındaki çaresizliği, savunmasızlığı görebiliyordu. Uzanıp Brynn'in yanağına dokundu ve...

Brynn, Lucian'ın şefkat gösterisinin bir anda farkına varmış gibi geri çekildi.

Bakışlarını kaçırarak ayağa kalktı ve odalarını ayıran kapıya doğru yürüdü. Bir an için duraksadı. Sonra kapıyı açıp açıkça Lucian'ın gitmesini talep etti.

"Artık gitmelisin," dedi. Sesi o bilindik soğuklukta idi.

Lucian yavaşça ayağa kalkıp Brynn'in yanına gitti. Bu şekilde onun yanından ayrılmak istemiyordu. "Rüyalarımızın mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim," dedi.

Brynn kafasını iki yana salladı, bakışları üzüntülü olduğunu ortaya koyuyordu. "Ah? Peki ya Giles?"

Lucian şaşırarak, "Ona ne olmuş?" diye sordu.

"Rüyalarımnda senin onunla kavga ettiğini gördüm, Lucian. ikinizin arasında ne olduğunu gördüm."

Onu öldürdüğünü gördüm.

Lucian kendini rahatlatmaya çalıştı. "Kabul... Giles'ı bazen ben de rüyalarımnda görüyorum. Uykumda onun adını sayıkladığımı duymuş olmalısın."

Brynn'in gülümsemesi kasvetliydi. "Belki de. Ya da ben bir cadıyım ne de olsa."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gecenin eğlencesiyle zerre kadar heyecanlanmamış olan Lucian sandalyesinde huzursuz bir şekilde dimdik oturuyordu. Bu evlendiğinden beri katıldığı ilk Hellfire toplantısıydı. Sahnede, üzerlerinde yarı saydam Yunan kıyafetleri olan bir düzine "İlham Perisi"nin sergilediği müzikal bir performans gösteriliyordu. Kadınların göğüsleri açıktaydı ve kabarmış göğüs uçları ayartıcı ve şüphesiz zevk vericiydi. Müzik şaşırtıcı bir şekilde iyiydi ama Lucian kadınları pek çekici bulmamıştı, özellikle de Brynn'la kıyasladığında. Göğüsleri Brynn'inki gibi sıkı ve baştan çıkarıcı, kalçaları dolgun değildi, saçları ise ışıltıdan uzaktı. Ve en önemlisi hiçbiri Brynn'ın merak uyandırıcı ruhunu taşımıyordu...

Lucian kafasının içindeki sese kulak verdi. Buraya güzel karısını düşünmekten kaçmak için gelmişti, hüsrânını anımsamak için değil.

Ayağa kalkan Lucian brendi kadehini alıp salonun terasa açılan Fransız kapılarına doğru ilerledi. Eylül gecesinin hafif esintisi sonbaharı hissettiriyordu. Sıcaklamış bedenine vuran soğuğu karşılayan Lucian ilerleyip parmaklıklara yaslandı. Brynn, huzursuzluk verici düşüncelerinin merkezindeydi.

Evlilikleri zorluydu... Bir şehvet, bir direnç gösteri sinden ibaretti. Birbirleriyle ve kendileriyle sürekli olarak kavga ediyorlardı. Rüyaları ise durumu daha da şaşırtıcı kılıyordu. Lucian Brynn'la birlikte olmasındaki rahatsız, edici bağlantıya ya da rüyalarının birbirine geçmesine bir türlü bir açıklama getiremiyordu. Çingene laneti bir şekil de gerçek değilse...

Kahretsin, inanmadığı bir lanetin kendisini yönlendirmesine izin vermeyecekti!

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Dare, Lucian'ın arkasından seslendi. "Gösteriyi beğenmedin mi?"

"Gösteride hiçbir sorun yok," diyerek kaçamak bir cevap verdi Lucian.

"Sorun kadınlar olmalı, öyleyse. Karın mı?"

"Öyle de denebilir." Lucian'ın ses tonu alaycıydı.

Dare Lucian'ın yanına yaklaşp parmaklıklara yaslandı. "Ne kadar şiirsel. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim, Luce."

Belki de, diye düşündü Lucian. Müsrifti ve çapkındı... Bu zamana dek... Ve peşinden koşan kadınlar saymakla bitmezdi. Kadınları kolayca tavlardı... Brynn'a dek. "Daha önce bu gibi şiirsel bir durumla hiç karşılaşmadığımı unutuyorsun."

"Evlilik gibi mi?"

Lucian'ın dudakları kıvrıldı. "Kesinlikle. Anlaşmalı evliliğim oldukça faydalı. Bu sanırım isteksiz bir gelini almanın sonucu."

"İstekli olan birinin kollarında kolayca kendini kaybedebilirsin. Kendine bir metres bul."

"Her türlü soruna çözümün bu, öyle değil mi?" Lucian sabırsız bir şekilde sözlerine devam etti. "Bir kadından diğerine atlamak."

"Her zaman işe yarar," dedi Dare yumuşak bir ses tonuyla.

Lucian kafasını salladı. "Kendime metres bulup skandalları ve dedikoduları daha da körüklemek istemiyorum, evliliğim sosyete de zaten epey konuşuluyor."

Dare karanlık bahçeye uzun uzun baktı. "Pekâlâ, evlilikle ilgili kesinlikle bilirkişi değilim. Hayatımda sadece bir kez kendimi bu mevzuya mahkûm etmeyi düşündüm."

Bu itiraf karşısında şaşırان Lucian arkadaşına keskin bir bakış attı. "Evlenmeye niyetlendiğini hiç söylememiştin."

Dare omuz silkti. "Uzun zaman önceydi... Unutmak isteyeceğim türden bir şeydi." "Ne oldu?"

"Aşık olduğumu düşünecek kadar aptallaşmışım. Hatamı fark etmeden kısa bir süre önce evlilik teklifi etmeye karar vermişim." Ses tonu sertleşti. "Benim masum genç nişanlım düşündüğüm gibi masum değildi." Kafasını iki yana salladı ve o karanlık düşünceleri aklından silip atmak istercesine sıırttı. "Fakat o zamanlar bu kadar deneyimli değildim... Sanırım bir kadını kazanma konusunda sana bazı önerilerde bulunabilirim."

Lucian bunun üzerine gülümsedi. Dare istediğinde bir taşı bile eritebilirdi. "Tamam öyleyse, ne gibi önerilerde bulunacaksın? Kulaklarımı açtım, seni dinliyorum."

"Geline daha saygılı davranarak başlayabilirsin. Duyduğuma göre oldukça keyfe keder davranıyormuşsun. Onunla alelacele evlendin, böylelikle hızla bir vâris edinecektin... Sonrasında ortadan kaybolup hizmetkârına onu buraya, Londra'ya getirmesini emrettin. Onu yalnız bıraktın, Lucian... Kurtlar sofrasında onu tek başına bıraktın. Karının böylesine kaba bir tutumu hoş karşılayacağına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Belki de. Bu kabalığımdan ötürü ilk kez suçlanmanı değil."

"Öyle olsa bile evliliğinizin ardından onu yalnız başına bırakmaman gerekiyordu, Luce. Geline ilgi göstermezsen, onun kalbini kazanamazsın." Duraksadı. "Onun kalbini kazanmakla ilgileniyorsun musun?" diye sordu merakla. "Ya da onun senin kalbini kazanmasını?"

Dare North'un, Londra'nın adı kötüye çıkmış bekârının aşk hakkında konuştuğunu duymak oldukça tuhaf, diye düşündü Lucian. Kendi hisleri bu konuyla ilgili belirsizdi. Yatağını paylaştığı kadınlarla aşkın hiçbir türlüünü yaşamamıştı ama bunu yaşayan adamları ciddi anlamda kıskanıyordu. En son Amerikalı kuzeni Nick Sabine delicesine âşık olmuştu. Arkadaşı Damien Sinclair ise karısına çılgınlar gibi âşıktı...

Lucian suratını buruşturdu. Brynn'a âşık olmak çılgınlıktı. Baştan çıkarıcı güzelliğiyle ilk karşılaştığında gözlerini ondan alamamıştı ve bu hali giderek daha da kötü bir hal alıyordu. Brynn yanında olduğunda, Lucian'ın hissettiği tutku asla yüzeyin derinliklerinde saklı kalmıyordu.

İçten içe kendine sövdü. O zümrüt yeşili gözler Lucian'ı büyülüyor, darmadağın ediyordu. Lucian ona güvenebileceğinden emin değildi. Tek bildiği Brynn'ın ağabeyiyle birlikte bir pisliğin içine dizlerine kadar batmış olabileceğiydi. Lucian ondan etkilenemez, buna izin veremezdi. Yine de evliliklerindeki sıkıntı... Brynn'ın kalbini kazanmasında. .. Şüphesiz bir engeldi.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum..." diye karşılık verdi sonunda. "Aşk, planımın bir parçası değildi. Sadece bir vâris istiyordum."

"Planın oldukça mantıklı olabilir. Oldukça bencilce. Kalp akıldan bağımsızdır." Dare'in boğazından küçümseyici bir ses yükseldi.

"Deneyimlerime kulak vermelisin."

"Ah, evet, deneyimlerin..." dedi Luce iğneleyici bir şekilde. "Benden sadece bir yaş büyüsun, Dare!"

Dare ona dik dik baktı. "Sinirini benden çıkarmana gerek yok, dostum."

"Öyle. Özür dilerim."

Dare hafifçe Lucian'ın sırtına vurdu. "Özrün kabul edildi." Sözlerine sakın bir şekilde devam etti. "Bildiğim bir şey var," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Karınla ilgilenmezsen, diğerleri sınırı aşarlar."

"Diğerleri sınırı çoktan aştılar," diye karşılık verdi Lucian. Ses tonu yeniden kasvetli bir hal almıştı. "Bu büyük bir sorun... Fark etmemiş miydin?" Brendisinden bir yudum aldı. "O sersember lanet yüzünden çılgına döndüler."

"Lanet?"

"Karım lanetlendiğini düşünüyor, sana bundan bahsetmemiş miydin? Erkekler onun cazibesine kapılıyorlar, çünkü lanetlenmiş bir Çingene, Brynn'in atalarından birine büyü yapmış."

"Ne kadar ilginç," dedi Dare sırtarak.

"Aldatılma riskine bu kadar yakın olunca..."

"Canını sıkan bu mu?"

Lucian'ın çenesi gerildi. "Brynn bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını söylüyor."

"Ve sen ona inanıyor musun?"

"Tuhaf ama sanırım evet. Cornwall'dayken erkeklerin ilgisini engellemek için büyük bir çaba sarf etmiş, ben de dahil olmak üzere. Aslında özellikle benim ilgimden sakınmış. Londra'ya ilk geldiği zaman, sırf benden öç almak için erkeklerin hayranlığını kazandığını

düşünmüştüm ama çok geçmeden erkekleri kasten kendine çekmediğini anladım. O bakireydi..."

Dare tüm bunları düşünürken derin bir sessizlik oldu. "Ahlaklı bir kadın yakuttan bile daha değerlidir," diyerek bir alıntıyı dile getirdi.

"Belki de öyle, fakat bu inanılmaz derecede huzursuz edici... Erkeklerin böylesine değerli bir kadının peşinden koşması..."

"Tamam öyleyse, belki sen de o listeye girebilirsin Onun gözdesi haline gelmek için yarışa dahil ol."

"Ne öneriyorsun? O akılsız köpek yavrularıyla düelloya mı tutuşayım?"

"Tabii ki hayır. Neden sadece ellerini onu baştan çıkarmak için kullanmıyorsun? O adı çıkmış cazibeni kullan. Bir kadını etkilemenin en iyi yolu ona kur yapmaktır. Böylesine bir yakınlaşmayı denemediğine bahse girerim."

"Yani aslında evlendiğimizden beri..."

"Hayretler içerisindeyim, Luce. Karınla vakit bile geçiremeden onu yalnız başına bırakman... Gururu olan herhangi bir kadın böylesine bir tavrı asla hoş karşılamaz. İsteksiz olduğu için karını suçlayabilir misin?"

Hayır, Lucian onu suçlayamazdı, bunu kabul ediyordu.

Tanıştıklarından bugüne dek Lucian öyle çok hata yapmıştı ki. Brynn'in kendisine teslim olmasını talep etmiş, ardından ona kasten soğuk davranmış, hak ettiği ilgiyi Brynn'a göstermemek için kendisiyle mücadele etmişti. Sahiplenici ve kıskanç davranmış, hayranları karısı üzerinden kavgaya tutuşunca suçu karısına atıp onu ahlaksızlıkla itham etmişti ki bu durum aralarının sadece daha da çok açılmasına neden olmuştu.

Davranışlarım gerçekten bağışlanamaz, diye düşündü Lucian.

"Haklısın," dedi sessizce. "Her şeyi mahvettim."

Bu cümle Dare'in tek kaşının kalkmasına sebep oldu. "Hatani kabul etmek için biraz geç kalmadın mı? Sanırım bu hatayı telafi etmek için epey geç kaldın."

Geç mi kalmıştı? Lucian bunun üzerine düşünmeye başladı. Evlilikleri giderek daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor, aralarındaki soğukluk bir türlü kırılmıyordu. Brynn'in kızırlığını umursamamış, dahası kasten umursamamaya çalışmıştı... Kasten onunla yakınlık kurma şansını yok etmişti. Lucian en çok aralarındaki soğukluğa sebebiyet verdiği için pişmandı.

Yine de içinde bulunduğu durumu değiştirmek konusunda tam anlamıyla çaresiz değildi. Brynn'i fiziksel olarak kontrolü altına alabiliyordu. Onun tutkusunu nasıl yönlendireceğini, bedeninin açlığını nasıl bastıracağını biliyordu... Fakat Lucian bundan fazlasını istiyordu. Onun kollarında olmaya can atmasını istiyordu. Aralarında huzur olmasını istiyordu ve güven, hatta arkadaşlık. Onu düşünceleriyle, hissettikleriyle daha iyi tanımayı istiyordu. Onunla fikirlerini paylaşmak istiyordu... Hislerini, korkularını, umutlarını...

"Hiçbir kadın sana uzun süre karşı koyamaz," dedi Dare arkadaşını yakından gözlemleyerek.

"Karımı pek tanımıyorsun..."

"Olabilir ama kadınları kesinlikle tanıyorum. Sana tavsiyem evine git ve kendini karına ada. Onunla biraz zaman geçir. Buralardan biraz uzaklaşın."

Lucian kafasını salladı. "Şu anda Londra'dan ayrılamam."

"Neden olmasın? Hangisi daha önemli... İngiltere'yi kurtarmak mı yoksa şu sefil durumdan sıyrılman mı?"

Lucian, Dare'in önemli bir noktaya parmak bastığını fark etti. Şimdiye dek ülkesi Lucian için her zaman öncelikli sırada yer almıştı; mesleği kişisel arzularından çok daha önemliydi. Fakat Brynn'a olan karmaşık duyguları haftalardır aklını kurcalıyordu. Tamamen verimsiz hale gelmeden Brynn'la arasında olan çekişmenin üstesinden gelmeliydi.

Belki de onunla yakınlaşmak: için farklı bir yol denemeliydi: Ona kur yapmak gibi.

Onu kazanmak kolay olmayacaktı. Tüm yaşananlardan sonra Lucian'ın girişimlerini geri çevirebilirdi, özellikle de Çingene lanetine tam anlamıyla inandığı düşünülürse Lucian onun bu görüşünü kesinlikle değiştiremeyecekti ama küçük adımlar atarak Brynn'ın paniklemesini ve göz yaşlarını engelleyebilirdi.

Brynn'ın kolları arasındaki ağlayan görüntüsü hâlâ canlıydı. Lucian onun korkularını yatıştırmak, bir cadı olmadığına onu inandırmak istiyordu. Aralarındaki soğukluğu gidermeli ve güven vermeliydi. Aşk olmasa bile evliliklerinde belirgin bir yakınlık sağlayabilirdi.

Kafasını geriye atan Lucian kadehinde kalan brendiyi bir dikişte içti. Haftalardan beri ilk kez onunla arasındaki çekişmeyi gidermek adına kendini hevesli ve sabırsız hissediyordu.

Ertesi gün kocasının kahvaltı masasında kendisine katıldığını gören Brynn şaşırdı. Lucian genellikle Brynn uyanmadan çoktan evden ayrılmış olurdu.

Lucian onu içten bir şekilde selamladığında Brynn ona uzun uzun baktı. Dudaklarına götürmek üzere olduğu sıcak çikolata dolu fincan havada kalakalmıştı. Brynn onu izlerken, Lucian bfeden kendisine bir tabak doldurdu, etrafta gezinen üniformalı uşaktan kahvesini alıp ona gitmesini rica etti. Yerine oturmadan önce Brynn'a hafif bir şekilde gülümsedi ve genç kadının henüz okumadığı sabah gazetelerinden birini açtı.

Brynn kendini tam bir kayıp gibi hissetti.

Lucian eve geç bir saatte dönmüştü; Brynn bunu biliyordu çünkü yatağında bir o yana bir bu yana dönerek onun gelmesini beklemişti. Fakat Lucian onun yatağını ziyaret etmemişti. Kendisine eşlik edecek başka birini bulmuş olmalıydı. Tuhaf ama Lucian'ın başka bir kadının kollarında olduğunu düşünmek Brynn'ın canını acıtmıştı.

Bu aptalca düşünceleri savuşturan Brynn kendini kızarmış ekmeğinden bir ısırık almaya zorladı ve hemen karşısında duran başmakaleye odaklandı.

Bir süre sessizce oturdular. Sonunda Lucian gazeteyi kapadı ve kendini kahvaltısına verdi. Birkaç dakika sonra kendisine hitap edildiğini duyan Brynn irkildi.

"At binme kıyafetlerini giymemişsin. Bu, bu sabah at binmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Lucian sabahları erken saatlerde Raven'la birlikte at binmek için parka gittiğimi biliyor, diye düşündü Brynn. Ancak Lucian'ın, üzerinde at binme kıyafetlerinin olmadığını fark etmesine ciddi anlamda şaşırmıştı.

"Evet," diye karşılık verdi temkinli bir şekilde.

"Neden?"

Brynn ona dikkatle baktı. "Bir daha dışarı çıkmayı düşünmüyorum."

"Neden?"

"Çünkü böylesi daha güvenli."

Lucian'ın tek kaşı kalktı. "Bu çok sert bir tedbir değil mi?"

"Eteklerimin altına girmeye çalışan genç züppelerden uzak durmam konusunda ısrar eden sendin. Ve bunun tek yolu onlardan tamamıyla uzak durmam."

"Kendini eve kapayarak mı?" dedi Lucian sonunda.

"Kesinlikle. Yalnız kalacağım ama bunun üstesinden gelebilirim. Beni buradan uzaklaştırıp hiç kimseyi tanımadığım bir yere göndermen yerine burada sessizce yaşamayı tercih ederim."

Lucian'ın ışıltılı gözlerinin yüzünde gezindiğini hissetti Brynn. "Bunu tam olarak yalnız uygulamana gerek yok. Shakespeare'i sever misin?"

Brynn ona tuhaf bir şekilde baktı. "Evet, neden sordun?"

"Bu akşam tiyatroya gideriz diye düşünmüştüm."

"Bizmi?"

Lucian'ın dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım, eğer bana izin verirsen."

"Neden?"

"Bunu bir zeytin dalı olarak kabul edebileceğini umuyorum."

Brynn bir an için düşündü. "Neden bir zeytin dalı uzatmak istediğini anlamıyorum."

"Çünkü aramızdaki husumetten hoşnut değilim, Brynn. Buna bir son vermek istiyorum. Bir ömür boyu birbirimizle kavga ederek yaşayamayız."

Brynn da aralarındaki husumetten hoşnut değildi. Ve bu durumun patlayıcı etkilerinden. At arabasında utanmazca sevişmeleri hâlâ aklındaydı. Fakat aralarındaki anlaşmazlığı sürdürmek Lucian için en güvenli yoldu.

"Evliliğimizin savaş alanına dönüşmesini asla istemezdim," dedi Lucian genç kadın sessiz kalınca. Sesi bir fısıltı yumuşaklığındaydı. "Tahmin bile edemeyeceğin kadar pişmanım, Brynn."

Brynn derin bir nefes aldı, Lucian'ın bakışlarının sarsılmaz sabitliğinden gözlerini kaçıramıyordu. Keşke Lucian'ın gözleri bu kadar ilgi çekici ve bu kadar mavi olmasaydı diye geçirdi içinden.

Lucian'ın sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. "İdeal bir koca nasıl olunur bilmiyorum, Brynn. Aramızda yaşananları telafi edeceğimi umuyorum."

Brynn ona bir cevap veremedi, boğazında aniden bir yumru oluşmuştu.

Lucian hafifçe derin bir nefes aldı. "Kişisel sorunlarımız ne olursa olsun, toplum içerisinde cana yakın bir görüntü çizmeyi tercih ediyorum. Birlikte görülmemiz skandallara da mani olacak... Bu yüzden bir aradayken halimizden hoşnutmuşuz gibi yapabiliriz."

"Evet... Bunun yardımı dokunabilir."

Lucian ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanarak Brynn'in yanına gitti. Genç kadının elini tutup dudaklarına götürdü. "O halde bu akşam bir başlangıç yapacağız," dedi.

Brynn, Lucian'ın sıcak dudaklarının dokunuşunu hissederek ürperdi. Lucian uzaklaşırken arkasından uzun uzun baktı. Sonunda tutmakta

olduğu nefesi bıraktı. İlişkilerine dair kendi pişmanlıkları da vardı; Lucian'ın belirttiği gibi bu düşmanlıktan hoşnut değildi. Yine de gardını indirmeye cesaret edemiyordu.

Lucian'ın nazik tarafı onu endişelendiriyordu. Bu şekilde ilgili ve şefkatli davranmaya devam ederse dayanması mümkün değildi.

Brynn kafasını salladı, hisleriyle ümitsiz bir şekilde mücadele ediyordu. Lucian'a olan hisleri nasıl bu kadar karmaşık bir hale gelebilmişti? İlişkileri ondan nefret ettiği müddetçe çok daha güvenli olacaktı. Fakat Brynn ondan nefret etmenin gücünün ötesinde olmasından korkuyordu. Lucian'ın onda uyandırdığı nefret değil güçlü bir açlıktı.

Drury Lane Tiyatrosu'ndaki localarına girdiklerinde, tüm bakışlar Lord ve Leydi Wycliffin üzerindeydi. Lucian genç kadının yanına oturduğunda Brynn bir heyecan dalgasıyla ürperdiğini hissetti. Yetenekli sanatçıların ortaya koyduğu bir gösteriye katılmışken bu bir tehditti. Cornwall'un güneyinde gezinen tiyatro topluluğu ayaktakımındandı, bu yüzden böylesine usta yetenekleri izlemek kesinlikle hoş olacaktı.

Fakat Brynn'in ruh halinin aydınlanmasındaki en büyük etken Lucian'ın kendisiydi. Lucian, ilgili koca rolünü layıkıyla yerine getirerek onunla birlikte akşam yemeği yemişti. Kavgaya etmek yerine ona eşlik ederken halinden hoşnut görünmüştü. Bu yeni başlangıç için çaba sarf ettiği belliydi.

Lucian'daki bu değışiklik kesinlikle dokunaklıydı ve sorgulanamaz bir şekilde tehlikeliydi. Brynn buna karşılık olarak elinden geldiğince soğuk tavrını korumuş ve memnuniyetini örtbas etmeye çalışmıştı. Gece için parıldayan saçlarını ağırbaşlı bir şekilde toplamış, gösterişsiz bir kıyafet

giymişti. Yine de Lucian'ın karşısına geçtiğinde mavi gözlerinin hayranlıkla karardığını söyleyebilirdi.

Ve Lucian cana yakınlığını sürdürüyordu. Brynn'ın hemen yanındaki yerine yerleşir yerleşmez, genç kadının gözlerinin içine âşık bir erkek gibi derin derin bakarak elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Bu aşka meyilli jesti seyircilerin lehine olsa da Brynn içten içe katıksız bir yakınlık duyumsadı.

Birdenbire göstermiş olduğu hassasiyet karşısında kendi kendine kızdı; Lucian bu işte ustaydı ve Brynn gardını indirmese iyi ederdi.

Localarına konuklar gelmeye başladığında yerlerinde oturuyorlardı. Gelen kişiler kendilerini Wycliff in leydisine tanıtmak istiyorlardı. Lucian'ın konuklar karşısında Brynn'a olan yaklaşımı sahipleniciydi ve bu sahiplenici tavır genç kadın için memnuniyet verici olduğu kadar rahatsız ediciydi. Lucian o kadar yakınında duruyordu ki Brynn onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Konuklar locadan ayrılıp onları yalnız bıraktıklarında, Lucian yeniden Brynn'ın elini tutup dudaklarına götürdü.

Lucian'la arasına mesafe koymaya çalışmasına, kayıtsız kalarak kendini ondan korumak istemesine rağmen Brynn onun bu dokunuşunu karşı konulmaz buluyordu.

Gösteri başladı ancak etraflarındaki localardan fısıldaşma sesleri geliyordu. Seyircilerden birkaçı sahneye bakıyor olsa da birkaçı opera dürbünlerini çıkarmış, meraklarını gidermek istercesine onlara odaklanmıştı.

Bu oldukça huzursuz edici olsa da Brynn oyuna konsantre olmayı denedi. İlk perde arası verildiğinde ise halinden hoşnut bir şekilde iç geçirdi.

"Gözlerin parlıyor," diye mırıldandı Lucian genç kadının kulağına. "Oyunu beğendiğini düşünebilirim sanırım?"

"Muhteşem," dedi Brynn candan bir şekilde. "Taşradaki gösterilerden oldukça farklı diyebilirim."

Nefes kesici tuhaf bir gülümseme belirdi Lucian'ın yüzünde. "Belki de."

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim, Lucian," dedi Brynn içten bir ifadeyle.

Lucian kibar bir şekilde kafasını eğdi. "Keyif aldıysan ne mutlu bana."

"Sen oyundan keyif almıyor musun?"

"Biraz... Bu gösteriyi beş altı kez izlemiştim. Londra'nın sunduğu imkânlardan sıyrılmak pek kolay olmuyor."

"Shakespeare sahneye konduktan sonra bu pek de mümkün olmasa gerek. Eğer bu hovarda hayatının bir sonucuysa, memnuniyetle konuyu geçebiliriz."

Lucian'ın kirpikleri safir renkli gözlerini gölgeledi ve Brynn diline hâkim olması gerektiğini anladı; geçimsizliklerini gündeme getirerek anın güzelliğini mahvetmek istemiyordu.

Brynn locaya yeni bir ziyaretçi girince rahatladı. Ancak gelen kişinin tanınmış bir sima olan Dışişleri Bakanı olduğunu anlayınca birden gerildi. Fakat Lord Castlereagh görünüşe bakılırsa Lucian'ın yakın bir arkadaşıydı. Sert görünse de Lucian'la rahatça sohbet ediyordu ve Brynn

çok geçmeden onun keskin zekâlı biri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Brynn konuşulanlara kulak kabarttı. Lord Castlereaglı ve Lucian, Wellington Dükü'nün İspanya savaş alanında ilerleme gösterdiğinden bahsediyorlardı ki Brynn bu mevzuyu gazetelerden okumuştı. Castlereagh uzun süredir Wellington'in destekçisiydi ve müttefikinin Vitoria'daki başarısından gurur duyarak söz ediyordu.

"Kendine bir gelin seçmekle en iyisini yaptın, Wycliff," dedi Castlereagh locadan ayrılmak üzereyken. "Eşini Cornwall'da bulman ise oldukça şaşırtıcı... İş hayatıyla aşk hayatını kaynaştırma kararı almandan ötürü memnun olduğuna eminim."

"Oldukça," dedi Lucian karısına sıcak bir şekilde gülümseyerek. Brynn o an yanaklarının kızardığını hissetti.

"Ve siz, Leydi Wycliff," diye ekledi Lord Castlereagh. "Britanya'nın en keskin zekâlı kişilerinden biriyle evlendiniz. Umarım eşinizi iş gereği uzun süre alıkoymama itiraz etmezsiniz... En azından savaşı kazanana dek. Wycliff olmadan başarılı olamayız. Wycliff gibi kahramanlar olmasaydı, Boney dünyayı yönetebilirdi."

"Bir kahraman olduğumu söylemek güç," dedi Lucian kuru bir ses tonuyla.

"Gereğinden fazla alçakgönüllüsün, sür. March'ın bu konuyla ilgili hararetli yorumlarda bulunduğunu biliyorum." Brynn'a dönerek sözlerine devam etti. "Wycliff geçen bahar March Kontu'nu Frogslar'ın elinden kurtardı, kendi hayatını riske atarak onların tehditlerini boşa çıkardı. Kocanızı maceralarından bahsetme konusunda teşvik etmelisiniz."

Brynn tek kaşını kaldırdı. "Korkarım eşim sırlarını benimle paylaşmayacaktır."

"Sanırım mantıklı. Gevşek ağızların tarihin akışını değiştirdiğini herkes bilir. Wycliff övgü duymaktan hoşlanmadığına göre... Onun bizim tarafımızda olmasından ne kadar memnun olduğumu size söyleyebilirim. Keşke onun gibi onlarcası olsa."

Tüm bunlar öylesine yapılmış övgüler olamaz, diye düşündü Brynn. Bundan kesinlikle emindi, öyle ki bu durum Lucian'ın derinlerde sakladıklarını merak etmesine neden oluyordu.

Eve doğru yol alırlarken, her nasılsa, Brynn merakını giderme fırsatı yakaladı. Lucian'ın hemen yanında oturuyordu ve arabanın lambaları yakılmamıştı.

Brynn Lord Castlereagh'nın övgülerini duyduğundan beri kafasının içinde dönüp duran o soruyu sormadan önce gölgeler arasından sessizce Lucian'ı inceledi. "Dışişleri'nde tam olarak ne gibi bir iş yapıyorsun?"

"Yapılması gereken ne varsa," diye karşılık verdi Lucian üstü kapalı bir şekilde.

"Hayatını tehlikeye atmak da buna dahil mi?"

"Kısmen."

"Dışişleri Bakanı görünüşe bakılırsa böyle düşünmüyor. Castlereagh senin bir kahraman olduğunu ifade etti. Ve ben Raven'ın da bu konuda onunla hemfikir olduğunu biliyorum."

"Raven biraz önyargılıdır," dedi Lucian kuru bir ses tonuyla.

"Fakat March Kontu'nu kurtarıırken kendi hayatını tehlikeye atmışsın?"

"Ben sadece görevimi yapıyordum."

Brynn kafasını salladı. "Soyluların çoğu senin gibi değil..." dedi.
"Böylesine çaba sarf etmene neden olan şey..."

"Gerçekleri duymak ister misin?" diyerek araya giren Lucian bakışlarını karanlığın içinden Brynn'a yöneltti.

"Evet, lütfen."

"Dürüst olmak gerekirse hovardalık içinde geçen hayatımdan sıkılmıştım." Sözlerine devam etmeden önce bir süre duraksadı. "Bu kararında kahramanca olan hiçbir şey yok. Ayrıcalıklı ve rahat bir şekilde yetiştirildim... Ve genç yaşta koca bir mirasın sahibiydim. Ailem yurt dışına çıktığında yakalandığı ateşli hastalığa dayanamadı ve bana koca bir miras kaldı. O kadar parayı nasıl harcamam gerektiğini bilmiyordum. Faro* ya da at yarışı oynamak en büyük keyfimdi. Uzun bir süre boyunca kendimi..."

Lucian doğru kelimeleri seçmek istercesine sözlerine kısa bir süre ara verdi. "Uzun bir süre boyunca kendimi kayıp bir şeymiş gibi hissettim. Avrupa'da neler oluyor neredeyse haberim yoktu. Ve altı yıl önce, en yakın arkadaşım, Fransızlarla kavga ederken bir deniz muharebesinde hayatını kaybetti. Onun ölümü beni adeta derin uykumdan uyandırdı. Hangi terziyi seçmeliyim ya da akşama hangi eğlenceye katılmalıyım gibi düşüncelerin ötesinde bir uyanıştı bu."

Brynn Lucian'ın kendi kendisini eleştirirken sesinde beliren acıyı hissedebiliyordu.

** Faro: Bir iskambil oyunu.*

Lucian sözlerine sakın bir şekilde devam etti. "Hükümette görev almayı talep ettim, meşguliyetin günleri geçirmeme fayda sağlayacağını düşündüm. Fakat daha fazlası oldu. Kayda değer bir değişiklik yakaladığımı fark ettim... Amaca yönelik hizmet hissi."

Brynn Lucian'ın bu paylaşımından ötürü afallamıştı. Belki karanlıktan, belki de aralarındaki ateşkesten ötürü Lucian gerçekten kendisiyle ilgili açığa vurmak istediklerini dışa vurmuştu.

Brynn sessizce onun itiraflarını dinlemeye devam etti. Ona bir özür borçluydu. Onun ahlaksız, hovarda, müsrif biri olduğunu düşünmüştü ama...

Pişmanlık hissi son birkaç haftadır Lucian'a karşı hissettiği kırgınlığı unutturmuştu.

"Bunu hiç..." dedi sessizce. "Bu kadar hayati önem taşıyan bir işin olduğunu hiç düşünmemiştim."

Lucian omuz silkti. "Bu kadarını ben de beklemiyordum."

"Bu yüzden mi beni evlendiğimiz ilk gün bırakıp gittin? İşin yüzünden mi?"

Lucian'ın bakışları Brynn'a kilitlendi. "Evet. İnan hana başka hiçbir şey beni senin yanından ayıramazdı." Duraksadı. "Açıklama yapmam gerekirdi biliyorum, beni affedebilecek misin?"

Lucian'ın sesindeki nezaketten ötürü genç kadının nefesi kesildi. Yine de bu yakınlığın tehlikeyi tetikleyeceğini biliyordu. Dürüst bir şekilde karşılık vermeye karar verdi. "O günü anımsadıkça affedici olamıyorum. Fakat işinin önce geldiğini anlamam gerekiyordu sanırım."

Lucian hafif bir kahkaha attı. Alaycılıktan yoksundu bu kahkaha. "Napolyon'u yenmek tek amacım değil, sevgilim. Onu yenmek için aynı zamanda inanılmaz bir istek duyuyorum. Savaşı kazanmak konusunda tarafsız olmadığımı kabul ediyorum. Özellikle de arkadaşlarımı ve ülkemin insanlarını kaybettikten sonra. İngiltere'ye ve tüm Avrupa'ya verdiği hasarı ona ödetmek için Boney'yi istiyorum. Ve onun düşüşünü sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım, gerçek bir centilmenin üstlenmeyi aklından bile geçirmeyeceği görevler alsam bile."

"Ne gibi görevler?"

Lucian kafasını hızla salladı ve "Bir leydiye anlatılacak şeyler değil bunlar," dedi. Birdenbire gülümsedi ama Brynn sesindeki umutsuzluğunu hissetmişti.

Belki de Lucian'ın anlatmak istediği şeyler gerçekten korkunçtu, yine de Brynn şaşırtıcı bir şekilde hayatını birleştirdiği adamı daha iyi anlayabilmek için ayrıntılara ihtiyaç duyuyordu.

Brynn, Lucian'ın beklenmedik paylaşımları karşısında sessizliğini korudu. At arabası Wycliff in evinin önüne yaklaşıp durduğunda, her nasılsa, genç kadın rahatsız edici bir farklılık hissediyordu. Çok güzel bir gece geçirmişlerdi ama gece başka şeyleri de beraberinde getirecek miydi? Lucian yatağını paylaşmak isteyecek miydi ve kocalık haklarını talep edecek miydi?

Kalp atışları hızlanan Brynn Lucian'ın kolunda eve girdi ve ipek pelerinini uşağa uzattı. Uşak pelerini aldı ve Lucian'a dönerek bir ziyaretçisi olduğunu belirtti.

Bay Barton'ın kendisini çalışma odasında beklediğini öğrenen Lucian, Brynn'a şöyle bir baktı. Gecenin bu saatinde kötü bir haberin geldiğini tahmin ediyordu. "Üzgünüm, sevgilim ama onunla görüşmem gerekiyor."

Brynn hafifçe gülümsedi, aslında ciddi anlamda rahatlamıştı. "Elbette," dedi sakın bir şekilde.

Lucian genç kadının geniş merdivenlerden çıkmasını izledi. Brynn'ın sırtı dikti ve kalçaları fildişi renkli elbisesinin altında zarifçe salınıyordu.

Kötü zamanlamadan ötürü lanetler savuran Lucian çalışma odasının yolunu tuttu. Philip Barton onu ayakta karşıladı.

"Davetsiz geldiğim için kusuruma bakmayın, lordum, fakat haberleri duymak isteyeceğinizi düşündüm. Çalınan altınların son sevkıyatı Fransa'ya ulaştı, bundan eminiz. Boulogne'e indirilmiş."

Lucian bir küfür savurdu. "Peki ya şimdi nerede?"

"Bilmiyoruz. İzler oradan sonra kayıp. Sanki yer yarıldı içine girdi."

"Bir vagon dolusu altın nasıl olurda ortadan kaybolur!" diye söylendi Lucian öfkeli bir şekilde. "Öylece ortadan kaybolamaz!"

"Belki de paylaşılmıştır. Adamlarım her şeye karşın izini süremediler. Çok üzgünüm, lordum."

Lucian öfkesine hâkim olabilmek için dişlerini sıktı. "Kendini suçlama, Philip."

"Caliban'ın işi gibi görünüyor, lordum."

"O civarda görünmüş mü?"

"Hayır, bu kez değil. Bana kalırsa soruşturmayı yürütmek için Fransa'ya bizzat gitmelisiniz, lordum."

Lucian bir an için düşündü. Caliban'ı tutuklamayı inanılmaz derecede arzu ediyordu. Fakat İngiltere'de kalmayı da fena halde istiyordu zira Brynn'ı aralarını bu denli düzeltmişken yalnız bırakmak söz konusu bile olamazdı. Fransa'ya hırsızların izini sürmek için giderse onu kazanması mümkün değildi. Zaten altınlar şimdiye dek çoktan Napolyon'un hazinesine girmiş olmalıydı. Philip'i Fransa'ya gönderse bile bu durumu değiştirmeyecekti. Ama yine de hainlerin kimlikleriyle ilgili bazı detayları öğrenebilirlerdi.

"Hayır," diye karşılık verdi Lucian. "Fransa'ya gitmeyeceğim. Fakat sen benim yerime gidebilirsin, Philip."

"Ben mi, lordum?"

"Bu Caliban'a ulaşmamızın tek yolu. En ufak bir bilginin bile sızmasına izin veremeyiz. Ve ben şu an Londra'dan ayrılamam."

Genç adamın kara gözleri birden parıldadı. "Pekâlâ, lordum. Bir an önce yola çıkmak için gerekli hazırlıkları başlatacağım."

Ondaki coşkuyu gören Lucian bir noktaya değinmek istedi. "Philip, hiçbir şey bulamazsan cesaretinin kırılmasını istemiyorum. Başka bir çıkmazla karşılaşabilirsin."

"Anlıyorum. Caliban'ın Fransa'dan ayrılmamış olması oldukça muhtemel, altını uşaklarından biri aracılığıyla teslim almış olmalı." Barton birden kaşlarını çattı, umutsuzluğa kapılmış gibi görünüyordu.

"Burnumuzun dibinde oyununu oynamaya devam ediyor!"

"Öyle..." dedi Lucian. "Beni de asıl düşündüren bu... Belki de yöntemlerimizi güncellemeli ve onu burada aramalıyız."

"Burada mı, lordum?"

"Londra sosyetesinde. Lord Caliban yüzlerce adamdan biri olabilir. Zengin ve unvan sahibi olduğu biliyoruz. Little Season başladığında, aktivitelere katılabilir. Caliban'ın kimliğini tespit etmemiz konusunda Wolverton'dan yardım istemeyi düşünüyorum."

Barton kaşlarını çattı. "Lord Wolverton'ın sizin yakın arkadaşlarınızdan biri olduğunu biliyorum ama o sadece..."

Lucian araya girerek, "Kendi zevkini düşünür?" dedi.

"Evet, lordum. Açıksözlülüğümü bağışlayın ama Wolverton'ın gerçekten böyle önemli bir konuda görevlendirilmesi ne derece doğru?"

"Dare güvenilir biridir, inan bana. Ciddiyetsiz görünür ama nerede olursa olsun herkesle rahatça tanışır ve iletişime geçer. Bize en azından kuşklarımız doğrultusunda yardımı dokunabilir."

"O halde ondan yardım istemek akıllıca olabilir," dedi Barton kulağa istekli gelen bir ses tonuyla.

Lucian ona hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Bu Philip'in doğru kabul edilen metotlara aykırı görünen şeyleri ilk kez sorgulaması değildi.

Lucian ziyaretçisinin girişe doğru ilerlediğini görünce yavaşça merdivenlerden çıktı, iç karartıcı ruh halini dağıtması mümkün değildi. Çalınan altınların şu anda Fransızların elinde olması ona görevini layıkıyla yerine getirmediğini anımsatmıştı ki bu uğurda insanlar ölmüş, gelinini kazanması güçleşmişti.

Kravatını öfkeli bir şekilde gevşeten Lucian yatak odasına girdi, ardından duraksayarak gelinini hatırladı. Odalarının bağlantı kapısı aralıktı ve aradan hafif bir ışık süzölüyordu.

Brynn'in üzerinde kıyafetleri ile oturduğunu görmek sanki kasten onu bekliyormuş gibi Lucian'ı şaşırttı.

Brynn kitabından kafasını kaldırdığında, gözleri Lucian'ın kollarıyla buluştu ve bu Lucian'da o bilindik cinsel heyecanı uyandırdı. Fakat genç kadının ısıltıltı parıldayan gözleri sorgulayıcı bir ifadeye bürünmüştü.

"Haberlerin kötü olmadığını umuyorum..." diye mırıldandı Brynn.

Lucian, bunun aralarındaki yakınlığı geliştirmeleri için bir fırsat olduğunu biliyordu. Yine de tereddüt etti, içgüdüleri içinde kabaran arzularla mücadeleye girişmişti.

Diğer yandan eğer Brynn bu umutsuz ruh halinin sebebini anlarsa dayanamayıp ona boyun eğebilirdi. Şimdiden yumuşamaya başlamıştı, Lucian bunu hissedebiliyordu. Fakat Lucian genç kadının, ağabeyinin işlerine dahil olma olasılığını tamamen göz ardı edemezdi. Şayet öyleyse, her şeyi anlatarak ciddi bir risk almış olurdu. Düşmanlarla bilgi paylaşımı ölümcül olabilirdi.

Düşmanım mısın, Brynn?

Yine de Brynn'in ne düşündüğünü anlamaya çalışabilirdi.

"Yeterince kötü," diye karşılık verdi ses tonunu sabit tutmaya çabalayarak.

Brynn'in hemen karşısında duran arkası yüksek sandalyeye oturdu ve bacaklarını öne doğru uzatarak esnetti. "Çalıntı kaçak mal ticareti Fransa'ya sızdı."

"Çalıntı kaçak mal ticareti?" Bir açıklama bekleyen Brynn'in kaşları hafifçe kalktı.

"İthalatı ve ihracatı yasaklanmış olan malların uygunsuz ve yasal olmayan yollarla ticaretinin yapılması alışıldık bir şey ama söz konusu mallar İngiliz Hükümeti'ne ait altınlar olunca iş değişiyor. Birkaç ay önce bir grup kaçakçı bu altınları çalmıştı ve şimdi de bu altınların gizlice Fransa'ya sokulduğu haberini aldık."

"Neden Fransa?" Brynn'in kafası karışmış gibi kaşlarını çatması Lucian'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Çünkü Boney'nin ordusuna yatırım yapmak için altına ihtiyacı var. Fransız kâğıt parası yıllardır değersiz olarak görülüyor." Lucian dudaklarının alaycı bir ifadeyle kıvrıldığını hissetti. "Bu hırsızlar kuşkusuz oldukça küstahlar. Hükümetimizin askerlerimize ve birliklerimize ödemek için ihtiyaç duyduğu altınlardan mahrum kalmasına neden oluyorlar ki bu da Britanya'nın savaş gücünü düşüren hayati bir mevzu. Ve Boney katliam yapmak için bütçesini bizim altınlarımızla dolduruyor."

Brynn düşünceli bir şekilde sessizliğini koruyordu.

"Bu kaçakçılık hadisesi oldukça fena," diyerek devam etti Lucian sözlerine. "Savaşı kazanmak için öldürmekten çekinmiyorlar." Brynn'a keskin bir bakış attı. "Sen Cornwall'da yetiştin. Kuşkusuz serbest ticaretle ilgili şeylere alışkınsındır."

Brynn'in kirpikleri gözlerini gölgeledi. "Biraz. Çoğu aile bu şekilde geçimini sağlıyor. Bu Cormvall'da bir yaşam biçimi."

"Pekâlâ, suç işleyen kişiler ya da onların liderleri hakkında güçlü bilgilere sahip değiliz. Belki de ağabeyin araştırmamı nasıl yapmam gerektiği konusunda bana tavsiyelerde bulunabilir."

"Ağabeyim mi?" diye sordu Brynn temkinli bir şekilde.

"Sör Grayson sağduyulu birine benziyor. Altın kaçakçılarını yakalamamızda bize yardımcı olabilir." Brynn'in yüzünde beliren tuhaf ifade karşısında Lucian gülümsedi. "Tek derdim Fransızların ellerinde olan altınlar, Brynn. Kan dökmelerine son vermek ve savaşı sonlandırmak için bu kaçakçıların yakalanmaları gerek."

Brynn birden şaşkın göründü, hatta biraz da endişeli gibiydi. Lucian o an kalbinin ağırlaştığını hissetti.

"Gray'in size yardımı dokunur mu bilmiyorum," dedi sonunda Brynn. "Ama yine de ona sorabilirsiniz."

Lucian kendini gülümsemeye zorladı. Brynn ona umduğu gibi bir karşılık vermemişti. Ayağa kalkan Lucian genç kadının yanına gitti ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurup, "İyi geceler, denizkızı," dedi.

Brynn ona dikkatle baktı. Aralarında gerçek bir yakınlık kurduklarını kanıtlarcasına ifadesi şefkatliydi.

"Kalmayı düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Kalmamı istiyor musun?"

Bakışları birbirlerine kenetlendi. Lucian uzun bir süre onu inceledi. Sonunda Brynn tedirgin bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

"Tamam o halde," dedi Lucian yavaşça. "İrademe hâkim olabilirim." Brynn herhangi bir karşılık vermeyince, Lucian eğilip genç kadının yanağını okşadı. "Endişe etme, sevgilim. Davet edene dek beklemeye kararlıyım. İstemediğin bir şeyi sana zorla yaptırmayacağım."

"Böylesi seni daha çok memnun edecekse..." dedi Brynn alçak bir ses tonuyla.

"Etmeli mi?" diye karşılık verdi Lucian.

Brynn kocasının arkasını dönüp uzaklaşmasını izledi, hâlâ şaşkındı ve Lucian'ın yanında kalmamış olması onu nedense hayal kırıklığına sürüklemişti.

Lucian gözden kaybolduğunda, Brynn rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kafası karışmıştı ama bunun sebebi hem Lucian'ın erkeksi etkisi hem de açıkladıkları huzursuzluk veren olasılıklar şeyler yüzündendi.

Brynn bu zamana dek Grayson'ın sadece şarap, brendi ve ipek kaçakçılığı yaptığına inanmış, onun altın çalıp düşmana teslim etmek gibi bir işe dahil olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Dilini ısırıldı. Kuşkusuz Grayson böylesine ahlaksız bir suça girişmiş olsa haberi olurdu. Gray ondan bu gibi bir sır saklayamazdı.

Ama yine de Brynn haftalardır Cornwall'da değildi.

Ve Gray alışılmadık bir şekilde son ziyaretinde tedirgin görünüyordu. Brynn birden ağabeyinin sorduğu soruları anımsadı... Lucian'ın Dışişleri Bakanlığındaki bağlantılarına duyduğu istediği... Lucian'ın bir casus olarak nasıl bir rol oynadığını...

Ve kocasının esrarengiz yorumları da neyin nesiydi? Grayson'dan bir şekilde şüpheleniyor muydu?

Ağabeyinin başına gelebilecek olası tehlikeyi düşünürken Brynn'in kalbi korkuyla hızla çarpmaya başladı. Lucian'ı fazlasıyla hor görmüştü. O asilce yaşamaktan yorulmuş bir adam, bir kahramandı. Yakın arkadaşını savaşta kaybettikten sonra kan dökülmesini engellemek istemiş, hatta bu uğurda kendi hayatını bile riske atmıştı. Özellikle bu gece dışa vurdukları karşısında Brynn ona saygı duyduğunu itiraf edebilirdi. Yine de Brynn farkında olmadığı bir şeyi keşfetmişti. Lucian

inanılmaz derecede zeki ve sezgileri güçlü bir adamdı. Ve altın kaçakçılarını yakalama konusunda da kararlıydı. Eğer Grayson'dan şüpheleniyorsa...

Brynn'ın birden nefesi kesildi. Grayson başından beri şüphe altında mıydı? Lucian'ın Cormvall'a gelme sebebi Grayson olabilir miydi? Daha da kötüsü Lucian Gray'le yakınlaşmak için mi Brynn'a kur yapmıştı? Brynn'ı bu amaç uğruna kullanmış mıydı?

Ve bir şey daha... Gray'in Lucian'ın mühür yüzüğüne olan ilgisi. Tanrım... Gray gerçekten vatana ihanet eden bir işe bulaşmış olabilir miydi? Ve Brynn istemeyerek de olsa ağabeyine yardım etmiş miydi? Bu korkunç bir düşünceydi.

Brynn kafasını iki yana salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Sabah erken saatte kalkıp ilk iş olarak Grayson'a yazacak ve ona kesinlikle cevaplarını öğrenmek zorunda olduğu birkaç soru soracaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bitip tükenmek bilmez bir an boyunca öylece kalakaldılar, ikisi de kontrolü olma savaşı veriyordu. Sonunda Giles ıstırap dolu bir çığlık koyuverdi ve aralarındaki dengeyi bozmak için Lucian'ı iteklemeye başladı. Homurdanarak masanın üzerinde yuvarlanmaya başladılar.

Lucian kılıcı sıkıca tutarak yana döndü ve hızla ayağa kalktı. Ama düşmanı hâlâ yerde yatmaktaydı... inliyordu ve göğsündeki ölümcül yarayla kan revan içinde kalmıştı.

Lucian dizlerinin üzerine çöküp ölmek üzere olan adama uzun uzun baktı.

"Giles..." diye fısıldadı. Yüzü kederli bir ifadeye bürünmüştü.

"Beni affet, Luce... Böylesi daha iyi... Lütfen... Sakın bahsetme. .."

Ağzından gelen kanla son sözlerini tamamlayamadı.

"Hayır!"

Brynn duyduğu boğuk çığlık üzerine uyandı. Yerinden doğruldu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yatak odası karanlıktı ve huzursuzluk verici bir sessizliğe gömülmüştü.

Acı dolu diğer bir inleme sesi duyduğunda, el yordamıyla bir mum yaktı ve tedbiri elden bırakmadan Lucian'ın odasına doğru ilerledi. Lucian geniş revaklı bir karyolada uyuyor, kafasını yastığında sağa sola savuruyordu. Bedeni neredeyse çıplaktı, kırıışık keten çarşaf az da olsa uyluklarını örtüyordu.

Lucian yeniden inledi, işkence dolu sesi Brynn'ın kalbini sıkıştırdı. Ona doğru eğilen Brynn nazik bir şekilde bir elini kocasının koluna koydu ve onun soğuk terler döktüğünü fark etti.

Bu dokunuşla birden uyanan Lucian çılgına dönmüş gibi bir ifadeyle Brynn'a uzun uzun baktı. Ardından eli açıldı ve genç kadının bileğini beklenmedik bir sertlikle yakaladı.

İrkilen Brynn geri çekilmeye çalıştı. "Üzgünüm... Kötü bir rüya görüyordun ve..."

Lucian'ın gözlerindeki vahşi parıltı yavaşça kayboldu. "Aynı kâbus..." dedi Lucian boğuk bir sesle. "Onu öldürdüm..."

Brynn, Lucian'ın rüyasında ne gördüğünü biliyordu, yine de onunla aynı karanlık görüntüleri gördüğünü kabul etmekten kaçındı. Ona aynı rüyaları paylaştıklarını ifade ettiğinde, Lucian ona inanmamıştı. Ve Brynn ona yeniden büyü'nün gücünü anımsatmak istemiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Brynn, Lucian'ın ürperdiğini görünce.

Lucian dirseğinden destek alarak yerinden doğruldu, ardından yüzünü ovuşturdu. "Evet."

"Tamam o halde..." Brynn arkasını dönmek üzereydi ama Lucian onu bir ricayla durdurdu.

"Gitme... Lütfen..."

Brynn tereddüt etti. Çıplak ayaktı, üzerinde vücut hatlarını ortaya çıkaran pamuklu geceliği vardı ve saçları ahlaksız bir kadın gibi omuzlarından dökülüyordu. Fakat görünüşe bakılırsa Lucian onu baştan çıkarmak şöyle dursun bedeni ihtiyaçlarla ilgilenmiyordu bile, çünkü boş bakışları odanın gölgelerinin arasına odaklanmıştı.

Brynn dikkatli bir şekilde komodinin üzerinde duran mumu yaktı. Rahatlamaya ihtiyacı varsa onu yalnız başına bırakamazdı bu yakınlık tehlike riskini artırsa bile.

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordu Brynn. "Theo sürekli kâbus görürdü, bu yüzden onunla rüyaları hakkında konuşur sakinleşmesini sağlardım."

Lucian Brynn'in yüzüne dikkatle baktı, ardından bakışlarını başka tarafa çevirdi. "O kadar iğrenç ki... Dinlemek isteyeceğini sanmıyorum." Sesi keskin ama alçak çıkmıştı.

Brynn aralarında belirli bir mesafe bırakarak yatağın köşesine oturdu. "İstiyorum, Lucian. Görünüşe bakılırsa bu kâbuslar seni oldukça tedirgin ediyor."

Uzunca bir süre Lucian sessizliğini korudu. "Bir adamı öldürdüm. Arkadaşım dediğim birini öldürdüm."

"Giles?" Lucian'ın bakışlarının hızla kendisine yöneldiğini gören Brynn yalan söyleyerek sözlerini sürdürdü. "Uykunda onun adını haykırıyordun."

Lucian genç kadına dik dik baktı. "Evet, Giles," dedi sonunda. Sesi boğuk çıkmıştı.

Brynn onun ne kadar üzüntülü olduğunu hissediyordu. "Fakat onu soğukkanlılıkla öldürmedin..."

"Hayır, soğukkanlılıkla değil. O bir vatan hainiydi..." Bir başka duraksama anı yaşandı. Yüzünden karmakarışık duyguların gölgeleri geçen Lucian, Brynn'in ne kadarını görebildiğini anlamaya çalışır gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Brynn yavaşça.

Lucian derin bir nefes aldı. "Geçen bahar... March için Fransa'da bir araştırma yapıyordum... Bir komployu açığa çıkardım. Arkadaşım Giles sırları satarak Fransızlarla işbirliği içerisindeydi. Ajanlarımızın kimlikleri ifşa edildi. Giles ile yüz yüze geldiğimde, onu açığa çıkarmamam için bana yalvardı."

Lucian'ın yüz hatları ıstırap dolu bir ifadeye büründü.

"Onu serbest bırakamazdım, adamlarımızdan birkaçı onun ihaneti yüzünden canından olmuştu. Giles köşeye sıkışmış bir tilki gibi görünüyordu. Kılıcını çekti ve bana saldırdı... Kendimi korumaya çalıştım ama o... Onu kendi kılıcıyla öldürdüm." Lucian bakışlarını ellerine çevirdi. "Giles'in ellerime bulaşmış olan kanı gözlerimin önünden gitmiyor," dedi fısıltı kadar alçak bir ses tonuyla.

Gözlerini yumarak arkasına yaslandı. Brynn onun yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordu. Rahatlaması, çaresizliğinden kurtulması için ona yardımcı olmak istiyordu.

Tereddüt ederek eğildi ve parmak uçlarında kıvrılan ipeksi saçların yumuşaklığını hissederek Lucian'ın saçlarını okşadı. Lucian birdenbire uzandı ve genç kadını kendine doğru çekti. Tutuşu o kadar sıkıydı ki Brynn onun kalp atışlarıyla titriyordu.

Brynn, Lucian'ın bu tehlikeli yakınlaşması karşısında uzun bir süre kıpırdamadan durdu. Lucian'ın sert bedeninin sıcaklığı baştan çıkarıcıydı, yakınlık hissi genç kadının nefesini kesiyordu. Brynn geri çekilmek istiyordu ama Lucian böylesi bir rahatlığa ihtiyaç duyuyordu. Bir an sonra Brynn kollarını onun vücuduna doladı.

Brynn istemeye istemeye bir süre öylece kaldı, içinde kabaran duygular yavaş yavaş kendini belli ediyordu.

"Korktun..." diye mırıldandı Lucian.

"Hayır... Hayır..." diye sertçe karşılık verdi Brynn. "Başka bir şansın yoktu."

"Doğru." Brynn kocasının bu tek kelimelik cevabındaki öfkeyi hissetti. "Giles bana başka bir şans bırakmadı. Kendisinin de başka bir şansı yoktu. Cinsel eğilimleriyle ilgili tehditler alıyordu. Utancını örtbas etmek için kendine daha kötü bir yol çizdi."

"Vatana ihanet."

Lucian derin bir nefes aldı. "Sosyetenin genç züppelerini ağına düşüren biri var... Çoğu zaman rastlandığı üzere asil biri... Bu kişi, ülkelerine ihanet etmeleri için rüşvet isteyerek ya da şantaj yaparak onları tuzağına çekiyor."

Brynn, Lucian'ın elinin saçlarını kavradığını hissetti. "Yani Giles umutsuzluğa kapıldı?"

"Evet. Sonunda karşıma geçip dizleri üzerine çökerek hıçkıra hıçkıra ağladı. Şimdi bile beni gerçekten öldürmek isteyip istemediğinden emin değilim. İhanetini herkesten gizledim, çünkü buna değerdi. Fakat keşke tüm bunların sonuçları daha farklı olsaydı."

"Kendini suçlayamazsın, Lucian," dedi Brynn yavaşça.

Lucian boğuk bir sesle keyifsiz bir kahkaha attı. "Böylesinin mantıklı olduğunu biliyorum. Fakat kâbuslarım mantıktan oldukça uzak gibi görünüyorlar." Duraksadı. "Bazen kendi ölümümü görüyorum."

"Kendi ölümünü?"

Brynn, Lucian'ın ürperdiğini hissetti. "Ellerim Giles'ın kanıyla kaplı, sonra Giles'ın kanı kendi kanım haline geliyor. Ölüyorum. Onu öldürdüğüm için ölmeyi hak ediyorum."

"Lucian... Başka seçeneğin yoktu. Kendini affetmelisin."

"İnan bana, denedim..." Genç adamın ses tonu boğuk bir nefes alışla alçaldı. "Ölümün dokunuşunun beni bu kadar derinden etkilemesini beklemiyordum ama beni her nasılsa değiştirdi... Bu sanırım ilk kez bir ölümlü olduğumu fark etmemden kaynaklanıyor. Kendimi ölürken görüyorum. Vasiyet yok. Vâris yok."

Brynn sonunda anlamıştı. "Bu yüzden bir vârisin olmasını bu kadar çok istiyorsun."

Lucian geri çekildi ve Brynn'ın gözlerinin içine baktı. "Evet. Ardımda canlı bir şeyler bırakmak istiyorum."

Brynn umutsuzca kendisine bakan Lucian'a karşı ansızın bir şefkat duydu. Lucian'ın nadir görülen savunmasızlığı Brynn'ı etkisi altına almıştı.

"Lucian..." diye mırıldandı. Onu cesaretlendirmeli mi yoksa kendi sırlarını açığa mı vurmalıydı emin değildi. Onu anladığını söyleyebilir miydi? Aynı korkulardan mustarip olduğunu? Lanet yüzünden tek başına, sevgisiz bir şekilde ölmekten korktuğunu?

Lucian'ın tutuşu gevşedi. Yavaşça geri çekilip, Brynn'ın göğüslerinin arasına girmiş olan bir tutam saçı parmakları arasına alıp okşadı.

"Çocuğumu taşımak isteyeceğini düşünerek kabalık ettim. Bana karşı koyman şaşılacak bir şey değil."

Brynn birdenbire kapıldığı yoğun duyguları inkâr etmek istercesine gözlerini yumdu. "Belki de..." dedi sonunda. "Çünkü beni damızlık bir

kısrak gibi satın alabileceğini düşündün. Fakat çocuğunu taşımak sana karşı koyma sebebim değildi. Sadece bir koca istemiyordum."

Lucian'ın bakışları genç kadının yüzünde gezindi. "Çocuğumu taşıma konusunda gönülsüz değil misin?"

"Hayır. Bir çocuğum olmasını bile düşünmüyordum... Nedenlerim bencilce görünebilir ama böyle."

"Çocuk sahibi olmanın neresi bencilce?"

Brynn kendi endişeleriyle mücadele vererek uzaklara baktı. Bu sessiz gece sırları paylaşmak için biçilmiş kaftandı sanki; kalbi karanlığın içinde çarpıyor, tek bir mum ışığı Lucian'ın ifadesini aydınlatıyordu. Fakat bazı şeylerin saklı kalması tehlike riskini hafifletiyordu.

"Bir çocuk yalnızlığı dindirebilir," dedi sonunda Brynn.

"Yalnızlığı?" diye sordu Lucian yumuşacık bir ses tonuyla.

"Ben her zaman yalnızlığımla birlikte yaşadım. Anlayabileceğini sanmıyorum."

Lucian parmağını Brynn'in çenesine götürdü ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Yalnızlığını anlıyorum, Brynn."

"Anlıyor musun?" Brynn kuşku dolu bir şekilde kaşlarını çatı.

"Ayrıcalıklı yaşamın tadına varan biri yalnızlığın ne demek olduğunu nasıl anlayabilir? Çok sayıda arkadaşın var."

"Çok sayıda yakın arkadaşım yok. Dalkavukların etrafımı sarması önemli değil. Gerçekten önemsendiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Hayatımın çoğunda yalnızlığın ne demek olduğunu hissettim."

Brynn gözlerini devirdi. "Bu aynı şey değil. Sen istediğin sürece yalnızlığından kurtulabilirsin. Ama ben sırf ölümlerine sebep olurum diye birini sevmekten, yakınlık kurmaktan korkuyorum."

Lucian şefkatli bir edayla Brynn'ın çenesini okşadı. Bu yakınlığı dayanılmaz bir şekilde acı verici bulan Brynn Lucian'ın zarif dokunuşu karşısında irkildi. Lucian'a kadar en derinlerdeki sırlarını hiç kimseyle ailesiyle bile paylaşmamıştı. Sadece annesi lanetin verdiği sıkıntının Brynn'ı nasıl etkilediğini anlamıştı: Sevilen birinin ölümüne neden olma korkusunu.

"Brynn..." Lucian birden duraksadı. "Giles'ın ölümü konusunda kendimi affetmem gerektiğini söyledin bana. Sen de aynı şeyi yapabilirsin... James'in ölümüyle ilgili kendini suçlamaktan vazgeçebilirsin."

"Bu çok farklı."

"Kesinlikle öyle. Sen ellerinde onun kanını görmedin. Boğulmasından sorumlu olan kişi de sen değilsin."

Brynn içindeki şeytanlara karşı koymaya çalışarak bir an için Lucian'a uzun uzun baktı.

"Yalnızlığa gelince..." dedi Lucian sonunda. Sesi kadife gibi yumuşacıktı. "Artık kendini yalnız hissetmen gerekmiyor. Birbirimizi teselli edebiliriz... Yalnızlığımızdan birlikte kurtulabiliriz."

Brynn'ın boğazı düğümlendi ve onu herhangi bir karşılık veremeyecek durumda bıraktı.

"Bu evliliğin senin için hoş olmadığının farkındayım," diye mırıldandı Lucian. "Ya da niyetlendiğim şeyin. Seni uzunca bir süre yalnız başına

bırakmamalıydım. Sadece kendi ihtiyaçlarımı ve isteklerimi düşünmem gerçekten bağışlanamaz." Hafifçe gülümsedi. "Bu bencillik değil de nedir?"

Brynn derin derin nefes almaya çalışarak kafasını salladı. "Bu bencillik değil ki. Çocuğun olsun istiyordun."

"Fakat mutluluğunu gözetebilirdim. Üzgünüm, Brynn, davranışlarımdan ötürü senden özür dilerim. Mutlu olmanı istiyorum... Mutlu olmasan bile en azından halinden hoşnut olmanı arzu ediyorum."

Lucian'ın özrü Brynn'in ona karşı koymasına engel oldu. Lucian parmağıyla genç kadının alt dudağını okşadığında, Brynn'in nefesi kesildi.

"Kötü bir başlangıç yaptık, Brynn ama yeni bir başlangıç için hiç de geç değil, öyle değil mi? Evliliğimiz duygusuz olmaktan çok daha fazlası olabilir. Savaşmak yerine gerçek bir çift olabiliriz. Gerçekten senin kocan olabilirim."

Brynn sıcakladığını hissedebiliyordu, midesi de acı verici bir şekilde kasılıyordu. "Hayır, Lucian. Lanetin gücünü göz ardı ediyorsun. Gerçek bir çift olamayız. Seni önemsemeye başlarsam, ölebilirsin."

Lucian'ın şehvet uyandıran dudakları kıvrıldı. "Buna inanmıyorum, sevgilim."

"Lucian..."

Lucian parmaklarını Brynn'in dudakları üzerine bastırıp onu susturdu. "Risk almak istiyorum. Lanet olsun ya da olmasın."

Brynn'a kalp titreten bir şekilde gülümsedi ve genç kadın o an içinin eridiğini hissetti. Brynn'in bakışları Lucian'ın dudaklarından mum ışığının

yansıdığı kaslı çıplak göğsüne doğru kaydı. Brynn nasıl oluyordu da bu pürüzsüz yüze, bu sert kaslı bedene karşı koyabiliyordu? Lucian'ın duyarlılığına nasıl oluyordu da karşı koyabiliyordu? Nasıl oluyordu da karşı koyamıyordu ?

Brynn Lucian'a karşı tehlikeli bir şekilde yumuşadığını hissedebiliyordu. Lucian'ın ilgili, savunmasız tarafı oldukça ayartıcıydı. Aldanmamak, erkeksi cazibesine kapılmamak oldukça zordu. Brynn'in kalbi çabucak etkileniyordu. Eğer gardını düşürürse, kolaylıkla...

Lucian'ın parmağı yavaşça genç kadının dudağını okşayarak Brynn'in telaşını artırdı. "Artık benimle mücadele etme, Brynn..."

Lucian'ın dokunuşu sıcacıktı, Brynn'in hisleri oldukça keskinleşmişti. Brynn çaresizlik içinde kaçmayı planlayarak odalarını ayıran kapıya baktı.

Lucian hafifçe iç çekti. "Şimdi karar vermek gerekiyor, sevgilim. Sana baskı yapmayacağım."

Brynn minnettarlık duyarak ayağa kalktı, kendi odasına geçecekti. Fakat Lucian genç kadının kolunu yalvarırcasına yakaladı. "Lütfen... Gitme. Bu gece benimle kal. Kabuslarımdan kurtulmamda bana yardım et."

Brynn umutsuzluğa kapılarak ve vicdanıyla mücadele ederek Lucian'a baktı. Lucian'ın yanında kalarak risk almak istemiyordu, yine de onun bu korkunç kâbuslarla kuşatılmasına razı olamazdı.

"Seni hiçbir şey için zorlamayacağım, söz veriyorum." Gülümsemesi özlem dolu ve hafif alaycıydı. "Sana dokunmaksızın yatağında olman azap verici olacak." Brynn duraksayınca Lucian sesini alçaltarak

sözlerine devam etti. "Benimle kal, sadece bu gecelik. Sana ihtiyacım var, Brynn."

Lucian'ın ricasıyla kalbi sıkışan Brynn yeniden yatağa oturdu. Lucian uzanarak mumu söndürdü ve karanlık onları bir anda ele geçirdi. Lucian çarşafı ikisi için geriye çekerken Brynn gerildiğini hissetti ama kocasının sessiz aciliyeti karşısında sırtını ona dönerek yatağa uzandı.

Orada kaskatı kesilmiş bir şekilde yatıyordu, güçlü olmak ve gardını indirmemek zorundaydı ancak Lucian'ın çıplak bedeninin sıcaklığı genç kadının gergin bedenini ısıtırken bu oldukça zordu.

"Tatlım..." diye mırıldandı Lucian Brynn'in saçlarına burnunu sürterek.

Brynn onun rahatladığını hissetti, Lucian'ın nefes alışverişleri yumuşamıştı. Sonunda Lucian kollarında Brynn ile uyuyakaldı.

Gerginliğinin bedeninden sıyrıldığını hissedene dek uzun bir süre geçti. Sessiz gece sakinleştirici, karanlık ise duygusal açıdan sarsıcıydı. Brynn için uyumak imkânsızdı. Lucian'a bu kadar yakın olmak, nefes alıp verişini dinlemek, sıcaklığını ve sertliğini hissetmek acı verici bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Fiziksel yakınlık sadece onun içsel telaşını yoğunlaştırıyordu.

Brynn'in kalbi özlemle çarpıyordu. Lucian'ın teklifi oldukça ayartıcıydı. İlişkilerinde yeni bir başlangıç. Gerçek bir evlilik. Yalnızlığın sonu.

Fakat ya tüm bunların bedeli ne olacaktı? Lucian'ın hayatı? Brynn teklifini kabul etmeye nasıl olur da cüret edebilirdi? Lucian ölürse, Brynn perişan olurdu. Kalp kırıklığına, suçuna asla dayanamazdı. Daha şimdiden onu önemsemeye başlamıştı bile...

Brynn gözlerini sıkıca yumdu. Şimdiye dek Lucian'ın o güçlü çekimine karşı koymaya çalışmıştı. Zorbalığından ve saygısızlığından ötürü öfkelenmiş ve kırılmış olsa da Lucian'ı tehlikeden korumak için kasıtlı olarak karanlık hislerini dışa vurmuştu. Ve gerçek şu ki hiçbir şey değişmemişti.

Keskin bir çaresizlik hissi Brynn'ı ele geçirdi. Duygusal anlamda derin bir ilişkinin başlangıcı olacak olan Lucian'ın teklifini kabul edemezdi. Hayatında tutkulara yer yoktu. Aşka hararetle bir şekilde özlem duymak aptallıktan başka bir şey değildi.

Peki ya Lucian'ın içinde uyandırdığı açlığı nasıl bastıracaktı?

Lucian'ın eli yukarılara doğru kaydı ve yavaşça genç kadının göğsüne yerleşti. Brynn uykuda olmasına karşın Lucian'ın etkisini üzerinde hissedebiliyordu. Hafif bir inilti Brynn'ın boğazından yükseldi. Genç kadın tedirgin bir şekilde kıpırdandı, bedeni Lucian'ın sıcaklığı ve sertliğiyle kıvranıyordu.

Brynn ay ışığının vurduğu Lucian'ın yüzünü izlemek için ona doğru döndü. Erkeksi güzelliği oldukça ilgi uyandırıcıydı, hatta kirli sakallarıyla daha da baş döndürücü olduğu söylenebilirdi. Brynn elini uzattı ve onun yüzünü okşadı. Teni kendi teninin yumuşaklığının aksine o kadar sertti ki. Lucian'ın içinde uyandırdığı tutkuyu bastırmak, göz alıcı cazibesiyle sarmalanmak için ona biraz daha yaklaşmak istiyordu...

Özlemini çektiği şeyleri yapamayacağını, umutsuz bir durumda olduğunu bildiğinden Brynn'ın içini acı verici bir üzüntü kapladı. Lucian'ın teklifini reddetmekten başka bir seçeneği yoktu. Teklifi kabul etse, evliliklerini şekillendiren savunma ve öfke kargaşası gerçekten son

bulabilirdi ki Brynn da bundan memnuniyet duyardı. Fakat Brynn hislerinin gelişmesine izin vermeyecekti. Onun için aşk gerçekleşmesi mümkün olmayan bir rüyaydı. Onunla arasındaki mesafeyi koruyacaktı, en azından duygusal olarak.

Yine de Brynn fiziksel olarak onunla bir yakınlık kurmamayı sürdürebilirse, bunun üstesinden gelmesi daha kolay olacaktı. Ayrı hayatlar sürebilirlerse...

İçinde düğümlenen istenmeyen hislerle mücadele ederken Brynn'ın birden nefesi kesildi. Lucian, hamile kaldıktan sonra ona dokunmayacağına dair söz vermişti. Brynn onun sözünde durmasını sağlayabilirdi ama öncelikle Lucian'ın fena halde özlemini çektiği oğlu ona vermeliydi. Lucian ancak vârisi olduğunda Brynn'ın kendi yoluna gitmesine izin verecekti.

Brynn, Lucian'dan sözünü tutmasını talep edebilir ve sonrasında kaçabilir, ondan uzaklaşabilirdi. Ne hissettiğinin hiçbir önemi yoktu, Lucian'ı korumak zorundaydı.

Kararını veren Brynn gözlerini kapadı. Ancak aşına olmadığı bir yatak odasında olmanın verdiği yabancılık hissi ve yanında kocasıyla uyumaya çalışması yüzünden rahat bir uyku çekemedi.

Uyandığında şafağın ilk ışıkları brokar perdelere vuruyordu. Brynn yerinden kıpırdamaksızın zevk dolu bir pişmanlıkla bir süre Lucian'ı izledi.

Lucian'ın gözlerini ansızın açıp Brynn'a odaklaması genç kadının irkilmesine neden oldu. Lucian gülümseyerek, "Beni mi izliyorsun, koruyucu meleğim?" diye sordu boğuk bir sesle.

Utançtan yüzü kızaran Brynn ona sırtını döndü. Yüz yüze olmak yerine böylesi daha iyiydi.

"Benimle kaldığın için teşekkür ederim, aşkım. Çok güzel rüyalar gördüm."

Lucian'ın, sırtını yavaşça okşadığını hisseden Brynn birden gerildi. Dizlerini karnına doğru çekip çarşafa sıkıca sarındı. "Teklifini düşündüm, Lucian..." diyerek alçak bir sesle konuşmaya başladı.

Kısa bir sessizlik anı yaşandı. "Ve?"

"Ve kavga etmeye son vermenin iyi olacağı konusunda bir karara vardım. Fakat evliliğimizin asli hükümlerine bağlı kalmayı tercih ediyorum... Sana bir vâris verirsem, beni yalnız bırakacağına dair söz vermiştin."

"Bunu söyledim, evet. Ama durumlar değişti." Lucian'ın dokunuşu sıcacıktı ve Brynn'in dikkatini dağıtıyordu.

"Pek öyle sayılmaz." Brynn ona bakmak için arkasına döndü. "Bu evliliği hiç istemedim ve hiçbir şey beni aksini düşünmem konusunda ikna edemeyecek."

Brynn, Lucian'ın yüzünü izliyordu ve gözlerinin bir an için umutsuzlukla gölgelendiğini gördü.

"Bunun benim seçimim olduğunu söyledin," diye hatırlattı ona.

"Öyle," diye karşılık verdi Lucian.

"Pekâlâ öyleyse, ilişkimizi amacımıza bağlı kalarak sürdürmekten memnuniyet duyacağım."

"Lanetten korktuğun için."

"Öncelikli olarak evet."

Lucian genç kadına uzun uzun baktı. "Kararının yeniden cinsel yakınlık kurmamızı gerektirdiğini de düşündün umarım?"

"Evet, düşündüm. Ve kendi payıma düşeni yerine getirmeye niyetliyim. Ne zaman istersen sana itaat edeceğim."

"Kendi rızanla benimle olmanı istiyorum, aşkım," diye mırıldandı Lucian. "Seni kollarımın arasında baştan çıkarmayı arzuluyorum, son seferde olduğu gibi. At arabasıdayken ne kadar vahşileştiğini anımsıyormusun, Brynn?"

Brynn yanaklarının kızardığını hissetti. "Kararım seni tatmin edecektir."

"Bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

Brynn ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü hamile kalman için seni benimle birlikte olmaya zorlama düşüncesinden tam anlamıyla nefret ediyorum."

"Beni zorlamayacaksın. Sana söyledim, çocuğunu taşımak istiyorum."

"Korkarım bu yeterli değil, Brynn. Açıkça seni bir damızlık gibi kullanmamı istiyorsun benden, gönülsüzlüğün de ilgimi dağıtmanın kesinlikle en etkili yolu." Lucian'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Maalesef, aşkım, katılımım olmadan düşündüklerini gerçekleştiremezsin."

Brynn'in bakışları Lucian'ın dudaklarına kenetlendi. Uyandırdığı hissi ve tadını anımsayabiliyordu. "Gönülsüz olmayacağım," diyerek alçak bir ses tonuyla temin etti Lucian'ı.

"Beni başka türlü ikna etmen gerekecek." Brynn bakışlarını Lucian'ın gözlerine çevirdi. "Sana söyledim, seni yeniden zorlamayacağım.

Rehberim sen olacaksın."

"Rehberim sen olacaksın derken ne demek istiyorsun?"

"Seninle sevişmemi istiyorsan, ilk adımı senin atman gerekiyor demek oluyor. Beni baştan çıkarmak zorundasın, denizkızı."

Bu sözler karşısında yüzü kıpkırmızı kesilen Brynn, "Nereden başlamam gerektiğini bilmediğimden eminim," dedi.

"Sana göstereceğim." Lucian genç kadını süzerek sözlerine devam etti. "Belki de en iyisi bir yerden başlamak..."

Brynn'in gözleri kocaman açıldı. "Benimle şimdi mi..."

"Bundan daha iyi bir zaman düşünebiliyor musun?" Hafifçe gülümsedi. "Çocuğumu taşımak istiyorsan, sık sık sevişmeliyiz, tohumlarımın tuttuğundan emin olmalıyız."

Brynn tam anlamıyla sessizdi.

"Pekâlâ," dedi Lucian yataktan kalkmak için harekete geçerken. "Nasıl istersen."

"Hayır, bekle!" Brynn ona baktı ve bakışları birbirlerine kilitlendi. "Ne yapmak zorundayım?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucian, Brynn'in bu gülünç yaklaşımını değerlendirerek kafasını kaldırdı. "Gerçekten sana ne yapman gerektiğini açıklamama mı gereksinim duyuyorsun? Tek bir bakışıyla bir erkeği baştan çıkarabilen efsanevi denizkızı gerçekten buna mı ihtiyaç duyuyor?"

Lucian'ın talep ettiği yakınlığa razı olan Brynn'in yüzü kızardı. Bu çok ahlaksızca olacaktı ve Brynn hayatı boyunca ahlaksızca bulduğu şeylerden uzak durmayı tercih etmişti.

"Geceliğini çıkararak başlayabilirsin," diye önerdi Lucian. "Güzel bir kadının vücudunu görmek bir erkek için oldukça tahrik edicidir."

Brynn evlendikleri günden beri Lucian'ın karşısında çırılçıplak kalmamıştı. "Gün ışığında mı?" diye mırıldandı itiraz edercesine.

"Şafak henüz söktü. Ayrıca günün ya da gecenin her vakti amacımızı gerçekleştirmemizde bize yardımcı olacak.

"Hadi bakalım, aşkım." Lucian genç kadının tereddüt ettiğini fark edince onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Bir gelin utangaçlığı benimsememelidir. İlgimi çekmek istiyorsan, çekindiğin bazı şeylerden sıyrılman gerekecek."

Cesaretini toplayan Brynn geceliğini çıkardı ve yere bıraktı. Lucian'ın bakışları genç kadının göğüslerine odaklandı; onun bu hali Brynn'in boğazının kurumasına sebep oldu.

"Böylesi çok daha iyi," diye mırıldandı Lucian. Bakışları genç kadının şişkin göğüs uçlarından uyluklarının arasındaki kıvrıkcık karaltıya doğru kaydı. "Öyleyse... Beni baştan çıkarmak üzere olduğunu söyleyebilirim."

Brynn'in bakışları çarşafın altında çıkıntı yapan Lucian'ın sertleşmiş erkekliğine takıldı. "Çoktan baştan çıkmış olduğunu söyleyebilirim," dedi genç kadın.

Ayartıcı olduğu kadar günahkâr bir gülümseme belirdi Lucian'ın yüzünde. "Yeterince değil." Muhteşem vücudunu gözler önüne sererek çarşafı üzerinden çekti.

Brynn'in karşılaştığı manzara karşısında birden nefesi kesildi. Lucian güzeldi, baştan çıkarıcıydı ve güçlüydü. Sertleşmiş erkekliği göbeğinin üzerinde yükseliyordu.

Lucian ellerini ensesinde kenetledi ve "Bekliyorum," dedi.

Çıplaklığı ve küstahlığı Brynn'in kızarmasına neden oldu. "Bana yardım etmeyi düşünmüyor musun?"

"Pek sayılmaz. Yerimden kıpırdamayacağım ve senin benimle birlikte ahlaksız şeyler yapmana izin vereceğim."

Brynn'in yüzü daha da kızardı. "Benden bir sokak kadını gibi davranmamı bekleyemezsin."

"Bekleyebilirim, aşkım. Ben senin kocanım, hatırladın mı? Benden utanma gerek yok. Daha önce onu görmüş, derinlerinde hissetmiş ve zevk almıştın."

Brynn Lucian'ın sertliğini yeniden içinde hissedeceğini düşünürken en derinlerinde hafif bir zevk dalgasının yükseldiğini duyumsadı. Ama yine de hareket etmekte zorlanıyordu.

"Sana göstermemi ister misin?" diye sordu Lucian nihayet.

"Evet," diye fısıldadı Brynn.

Lucian uzandı ve kendine dokundu. "Ne yaptığımı iyi izle, Brynn."

Erkeklğini eline alıp parmaklarını etrafına sıkıca sararak aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Brynn onun cüretkârlığı karşısında adeta şoke oldu.

Lucian'ın sesi konuşurken boğuk çıkıyordu. "Şimdi, sıra sende. Bana bu şekilde dokun. İlgili dokunuşlarınla beni baştan çıkarabilirsin."

Derin bir nefes alan Brynn, elini Lucian'ın erkeklğine doğru uzattı.

"Tam olarak ne yapacağımdan emin değilim..."

"İçgüdülerini kullan. Tamamen senin emrindeler."

Bu yakışıklı, zarif adam onun kocasıydı. Brynn ona dokunmak zorundaydı, aslında bu onun göreviydi. Lucian'a yaklaştı.

Lucian, Brynn'ın parmakları erkeklğini kavrayınca gerildi. Brynn parmakları arasındaki tuhaf sertliğin sıcak olduğunu ve bir nabız gibi attığını fark etti. Lucian daha da cüretkârlaşmasını talep etmeden önce onu dokunuşlarıyla keşfetmeye çalıştı.

"Ağzını kullan, aşkım. Tat beni."

Brynn eğildi ve parmaklarıyla yaptığı şeyi dilini kullanarak yaptı.

Lucian sıcak, ipek kadar yumuşak ve inanılmaz derecede büyüleyiciydi.

Brynn onun tahrik olmuş bedeninin erkeksi kokusunu içine çekti.

"İpeksi... Gizemli bir tadın var..." diye fısıldadı.

Lucian'ın boğazından yükselen keskin ses, küçük bir kahkahayı ya da bir homurtuyu andırıyordu. "O gizemi dileğin kadar inceleyebilirsiniz, tatlım."

Brynn deneysel olarak dilini Lucian'ın erkekliğinin ucundan aşağıya doğru kaydıldı. Lucian hafifçe inledi ve gözlerini kapadı. Cesaretlenen Brynn, Lucian'ın erkekliğinin daha da fazlasını ağzının içine alırken, parmaklarıylada zarifçe ağır hayalarını okşamaya başladı. Bir süre bu şekilde devam edebilirdi ancak Lucian birden geri çekildi ve Brynn'ın saçlarını okşadı.

"Kendimi dudaklarında kaybetmeden önce..." dedi soluk soluğa. "En iyisi durman."

Lucian'ın görüldüğü gibi halinden memnun olmadığını fark etmek Brynn'da acil bir galibiyet hissi uyandırdı. Bedeni ateşler içerisindeydi. Lucian genç kadını ata biner gibi kucağına oturttuğunda, Brynn ona karşı koymadı. Lucian genç kadının göğsüne dudaklarını bastırıldığında, Brynn neredeyse erimek üzereydi.

Lucian sertleşmiş göğüs ucunu emerken, Brynn'ın nefesi kesildi ve bedeni ona doğru eğildi.

"Yeterince uyarıldığımı sanıyorum. Peki ya sen?"

"Evet," dedi Brynn nefes nefese kalmış bir halde. İnanılmaz derecede uyarılmıştı. Uyluklarının arası adeta zonkluyordu.

"O halde mücadele etme. Gel buraya ve tadına bakmama izin ver."

Lucian genç kadının kalçalarını kaldırdı, Brynn'ın uylukları neredeyse Lucian'ın omuzlarına geliyordu. "Daha da yaklaş, Brynn."

Brynn Lucian'ın ses tonundaki keskin emir karşısında ürperdi.

Brynn söyleneni yerine getirince, Lucian genç kadının sıcak, hassas tepeciğine dudaklarını bastırdı. Brynn içine yayılan ateşi hissedebiliyordu.

Lucian'ın dili yavaş yavaş hareketlenirken, Brynn onun saçlarını kavradı. Dudaklarının uyandırdığı tahrik edici his Brynn'ı sersemletti. Zevkten kıvranan Brynn geri çekilmeye çalıştı ama Lucian onu durdurdu.

Lucian Brynn'ı sabit tutmak için iki eliyle de genç kadının kalçalarını kavradı ve diliyle kadınlığının tadına varmaya başladı. Yoğun zevk ateş okları gibi içine saplanırken Brynn heyecanın doruğuna çekildiğini duyumsuyordu.

Brynn Lucian'ın dilinin aman vermez dokunuşlarıyla zevkten kıvranıyordu. Sıcacıktı. Sabırsızdı... Ve birdenbire sabit duramadığını fark etti. Sırtı kavislendi ve titreyerek kasıklarını Lucian'ın iştahlı ağzına bastırdı.

Brynn içine dalga dalga yayılan sıcaklık kaybolurken, hâlâ çaresizce inliyordu. Fakat Lucian çok geçmeden onu aşağıya çekip erkekliğinin üzerine oturttu. Dişlerini gıcırdatarak hızla onun içine girdi. Brynn önce hafifçe kıpırdandı ama çok geçmeden onu daha da derinlerinde hissetmek için kendine doğru çekti. Çok geçmeden titrek coşkunluğu artarken Lucian da kendi doyumuna ulaştı.

Brynn, Lucian'ın göğsüne pelte gibi yığıldı. Sersemlemiş bir halde orada öylece kaldı, saçları vahşi bir şekilde etraflarını sarıyordu. Lucian'ın nefesini kulağında hissetti.

Lucian kesik kesik çıkan sesiyle, "İlk sefer için yeterli," diye mırıldandı. "Fakat ileriki günlerde daha iyisini yapman gerekecek."

Tutkulu ve yorgun sesinde alaycı bir tını vardı, Brynn, Lucian'ın kasten kendisini kışkırtmaya çalıştığını fark etti. Brynn aynı şekilde karşılık vermeye çalışarak, "Belki de kabahatli olan sensindir," dedi.

"Belki de. Sanırım sana beni nasıl baştan çıkaracağını başka yollardan öğretmem gerekecek."

Brynn, Lucian'ın çıplak omuzlarından kafasını kaldırdı. "Başka yollar da mı var?"

Lucian'ın dudakları hınzırca kıvrıldı. "Aynen öyle."

"Neyi yanlış yaptım?"

'Yanlış bir şey yapmadın... Aslında oldukça başarılıydın. Fakat sıkılmamı istemezsin, değil mi? Eğer beni her şekilde tatmin etmeyi öğrenirsen, ben de senin ihtiyaçlarını gidermek için istekli olabilirim, bu sayede sen de hamile kalabilirsin. İstedğin bu değil mi? Benden en çok istediğin şey bu değil mi?"

Brynn, Lucian'ın mavi gözlerine baktı. İçinde, derinlerinde kabaran erkekliğini hissedebiliyordu. "Evet," diyerek yalan söyledi. "İstedğim bu."

"Tamam öyleyse..." dedi Lucian dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırırken. "Bir dahaki dersimizde daha iyisini yapmamız gerekiyor."

Lucian sevişmelerine ön ayak olma konusunda Brynn'a ciddi olduğunu kanıtladı. Brynn'ın yatağında olmasında ısrar etti ve sevişmelerinin sadece günün karanlık saatleriyle sınırlanmasına izin vermedi.

Lucian ona aynı zamanda nasıl baştan çıkacağına dair verdiği sözü layıkıyla yerine getirdi. Ona nasıl hareket edeceğini, nasıl zevk alacağını öğretti. Brynn, Lucian'ın önerdikleri karşısında zaman zaman şoke oldu, fakat Lucian onu cazibesinin gücünü kullanarak tatlı sözlerle ikna etti ve genç kadının bedeni kocasının her bir dokunuşuyla adeta eridi. Brynn böyle katışıksız bir şehvet ve ham çekim karşısında çaresizdi. Ve bu

durum erotik savaşlarında kullanmak üzere hazırda tuttuğu tüm savunma silahlarını indirmesine sebep olmuştu.

Brynn, erkeksi arzuları uyandırabilecek güce sahipti ancak Lucian'ın öğrettikleriyle genç kadın bir erkeği çılgına çevirebilecek yetenekler geliştirmişti. Brynn, Lucian'ın üzerindeki hâkimiyetini henüz keşfetmiş olsa da efsanevi düşkünlüklere sahip olan Lucian farkın bilincindeydi.

Derslerin başlamasının ardından geçen birkaç gün içinde Brynn geliştirmiş olduğu yetenekleri sergileyebilir haldeydi. Yataklarında uzanmış yatıyorlardı. Brynn kocasına sokuldu ve onun çıplak göğsüne, sıkı göbeğine ve sertleşmiş erkekliğine tembelce öpücükler kondurdu. Lucian'ın erkekliğini sonunda ağzına aldığında, Lucian şiddetle titredi. Birkaç saniye sonra ise dişlerini sıkarak yüksek sesle inledi.

"Sorun nedir?" diye sordu Brynn.

"Sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Buna katlanmak ıstırap verici."

Brynn muzaffer bir edayla gülümsedi. Kasıtlı olarak Lucian'ın bedenini okşadı ve dilini nabız gibi atan erkekliğinin üzerinde gezdirdi. "Yalvarırım açıkla. İstırap verici olan nedir?"

Lucian Brynn'ı şaşırtarak onu altına aldı ve ağırlığıyla genç kadını olduğu yere mıhladı. Arzudan kararmış gözleriyle beklenmedik bir ciddiyetle genç kadına uzun uzun baktı. "Mesafelisin, aşkım. Beni vahşi bir açlıkla baştan çıkarırken soğuk davranıyorsun." Kaşlarını çattı ve Brynn'ın alnına düşen parlak kızıl saçları geriye itti. "Tutkunu kasıtlı bir soğukluğun ardına saklıyorsun ve bu bir erkeğin sadece daha fazlasını istemesine neden olacak bir durum."

Brynn gülümsemeye çalıştı. "İstediğin de bu değil miydi?"

"Lanet olsun fazlasıyla işe yarıyor," diye mırıldandı Lucian.

Brynn, Lucian'ın öpücüklerine teslim oldu. Ona karşı hislerini açığa vurmamak için umutsuzca mücadele ediyor ama yine de amansız durumunu gayretle aşmaya çalışıyordu.

Lucian'la sevişmek Brynn için artık bir görev değildi. Onunla sevişmek artık sadece onun çocuğunu taşımak anlamına gelmiyordu. Brynn, Lucian'ı istiyordu. Onun açlığını uyandırmak, sıcak erkekliğini uylukları arasında, derinlerinde hissetmeyi arzuluyordu.

Eğer ona karşılık verme konusunda hislerini dışa vuramıyorsa, bu sadece yılların kazandırdığı deneyim yüzündendi. Fakat Lucian ilgisiyle onun kanını kaynatıyor, içini özlemle dolduruyordu. Lucian'ın şehvet dolu bakışlarıyla karşılaştığı an, içinde uyanan tutkuyu hissedebiliyordu Brynn.

On beş gün sonra Brynn'ın en yakın arkadaşı Meredith kocası Vikont Audley ve yeni doğan oğlu ile Londra'ya sonunda döndüğünde, tehlikenin büyüklüğü daha da belirginleşti. Meredith hamileliği yüzünden sosyeteden emekli olmuş olsa da Little Season için geri dönmüştü.

Bir dükün kızı olan Meredith kaba ya da ukala biri değildi. Hem görünümü hem de tavırlarıyla Meredith, Cupid'i andırıyordu. Etrafına mutluluk saçan, sürekli gülümseyen, kısa kıvrıkcık saçlı bir sarışındı. Brynn ilk fırsatta onu aradı ve arkadaşına hoş geldine gitti. Meredith'in hamilelikle ilgili bilgilendirmelerinin ardından üst kata uyuyan bebeği görmeye çıktılar. Küçük Rupert birden uyandı ve yaygarayı kopardı.

Cupid: Eski Romalıların aşk tanrısı.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sordu Brynn.

"Elbette. Kıyafetine salyasını akıtırsa sakın üzülme. Mahvettiği kıyafetlerimi sana saymaya kalksam..."

"Sorun değil. Theo da küçükken sık sık aynısını yapardı."

Brynn, annesinin doğumda ölmesinin ardından erkek kardeşini sakinleştirmeye çalıştığı zamanları anımsayarak Rupert'ı kollarının arasına alıp sallamaya başladı. Rupert genç kadını hoşnut ederek kısa süre içerisinde ağlamayı kesti ve etrafına gülücükler fırlatmaya başladı.

Brynn birden irkildi; Rupert'ın özlem duyduğu hisleri uyandırmasına hazırlıklı değildi. Bu belki de küçük kardeşini inanılmaz derecede özlemiş olmasından kaynaklanıyordu. Ya da Lucian'ın çocuğunu taşımayı son zamanlarda fazlasıyla düşünür olmasından...

"Nasıl görüldüğünü görebilsen keşke..." dedi onu gözlemleyen arkadaşı yavaşça. "Adeta ışıldıyorsun."

Rupert'ın pürüzsüz alına şefkatli bir öpücük konduran Brynn gülümsedi. "Hep bir çocuğum olsun istedim."

"Fakat bir koca istemedin?"

"Evet, istemedim."

"Pekâlâ, görünüşe bakılırsa evlilikle aran iyi."

Brynn cevap vermedi.

"Merakımı gidermeyi düşünüyor musun? Wycliff le evlendiğini belirten mektubunu aldığım zaman... Hayatım boyunca hiç o kadar şoke olmadığımı itiraf etmeliyim. Lanetten ötürü evlenmek istemediğini

biliyordum. Kısacası bu noktaya nasıl gelindi merak ediyorum. Özellikle de Wycliff in ele avuca sığmaz bir adam olduğu düşünülürse..."

Brynn derin bir nefes aldı, en yakın arkadaşına karşı konu ne kadar özel olursa olsun samimi olması gerektiğinin farkındaydı. "Seçim şansım yoktu. Ailemin maddi durumu giderek kötüleşiyordu. Ve Lord Wycliff Theo'nun eğitim masraflarını karşılamayı önerdi."

"Mutlu musun peki? Mektuplarından bunu anlamak çok güç."

"Mutlu muyum?" Brynn duraksadı ve son günlerde mutluluğunu kısıtlayan tehlike hissini düşündü.

"Yeterince mutluyum," diye mırıldandı. "En azından şimdilik. İlk haftalarda pek anlaşılamıyorduk. Sürekli kavga ediyorduk. Lucian sürekli emirler veriyor, ben de giderek daha da huysuz bir kadına dönüşüyordum. İkimiz de sefil bir durumdaydık."

"Fakat şimdi daha iyisiniz, öyle mi?"

Brynn uzaklara baktı. "Artık tartışmıyoruz neyse ki. Bir çeşit ateşkes ilan ettik."

"Güzel, iki yabancının mükemmel bir şekilde anlaşmasını bekleyemezsin. Ve cinselliği de nahoş bir şey olarak değerlendirmedigine eminim. Wycliff in kültürlü ve zarif olduğu kadar tutkulu bir adam olduğu da söylenenler arasında. Bana dedikoduların birer yalandan ibaret olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Brynn yüzünün kızardığını hissetti. "Hayır, yalan değil."

"Seni asıl endişelendiren bu mu?" diye sordu Meredith. "Wycliff in efsanevi cazibesine kapılman normal. Wycliff in kadınların kalbini

kazanma konusunda sıkıntı yaşamadığı bir gerçek. Fakat asıl tehlike...
Gönlünü ona kaptırırsan..."

"Evet," dedi Brynn. Kalbine söz geçirmesi gerektiğinin farkındaydı ve bu mücadele giderek daha da zorlaşıyordu. Korkuyor olsa da Lucian'ın potansiyel büyüleyiciliğine çoktan kapılmıştı. "Ve bu beni korkutuyor."

Meredith sempati yüklü bakışlarla arkadaşını süzdü. "Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Brynn. "Ona âşık olmaya cesaretim yok. Buna izin veremem. İşte bu yüzden biz... Bir anlaşma yaptık. Lucian ona bir vâris vermemin ardından yollarımızın ayrılmasını kabul etti."

Meredith'in ifadesi umutsuzluk yüklüydü. "Yolları ayırmak mı? Bu çocuğunu ona bırakacağın anlamına mı geliyor?"

Brynn kalbinin sıkıştığını hissetti. Gülünç olan şu ki geleceği hiç düşünmemişti.

"Buna dayanabilecek misin?" diye sordu arkadaşı sessizce.

Brynn'ın boğazı kurudu. "Dayanabileceğimden emin değilim."

"Tamam," dedi Meredith hararetli bir şekilde. "O yola girmeden endişelenmen yersiz. Hem belki de laneti bozmanın bir yolunu bulursun."

Brynn arkadaşının dikkat çektiği şey karşısında öylece kalakaldı.

Laneti bozmak mümkün olabilir miydi?

"Bu belki de mümkündür..." diye mırıldandı yavaşça ama umutlanmaması gerektiğini biliyordu.

Bir sonraki hafta da Brynn'ın gardına sıkı sıkıya tutunmaya çalışması oldukça ıstırap vericiydi. Brynn kahvaltısını etmek üzere aşağı inerken, üst katlardan yükselen kargaşayı duydu. Meraklanarak servis

merdivenine yöneldi ve gürültüyü takip ederek hizmetlilerin yatak odalarına vardı. Hizmetçisi Meg'i dizleri üstüne çökmüş bir halde ağlarken bulduğunda dehşete kapıldı. Kâhya kadın, Meg'in karşısına geçmiş, korktuğu her halinden belli olan kıza sövüp sayıyordu.

Her ikisi de Brynn görüş açılarında belirdiğinde öylece kalakaldı.

"Ah, hanımefendi," diyerek yalvarmaya başladı Meg. "Ne olur beni kapı dışarı etmesine izin vermeyin."

"Sessiz ol, seni saygısız kız!" diyerek tersledi kızı Bayan Poole.

"Sorun nedir?" diye sordu Brynn soğuk bir şekilde.

"Kız hamile." Kâhya kadın Meg'in karnını işaret etti ve isyankâr bir ses tonuyla ekledi: "Şuna bakın!"

İnce kıyafeti Meg'in kalınlaşmış belini hiçbir şekilde gözler önüne sermese de toplanmamış yatağının yanındaki oturak sabah bulantılarını ortaya koyuyordu.

Brynn yaşadığı şoktan sıyrılmaya çalıştı. Sevimli, çekingen Meg evlilik dışı çocuk sahibi olmayı göze alabilecek en son kişiydi. Brynn şimdiye dek Meg'in durumunu fark etmemişti, bu belki de kendi sorunlarıyla fazlasıyla meşgul olmasından kaynaklanıyordu.

"Onu yatarken buldum, çalışamayacak kadar hastaydı," diye sürdürdü sözlerini kâhya kadın. "Sonra da hamile olduğu keşfettim ve işine son verdim."

"Size yalvarıyorum hanımefendi," diyerek araya girdi Meg. "Ona sakın izin vermeyin..."

"Sana sessiz olmanı söyledim!" diye bağırdı Bayan Poole ve Meg'in yüzüne tokat attı.

Meg'in attığı çığlıkla öfkelenen Brynn ikisinin arasına girdi. "Bu kadar yeter, Bayan Poole!"

"Bu ahlaksız davranışıyla çok daha beterini hak ediyor."

Brynn gözlerini kıstı. "Eğer ona yeniden dokunmaya kalkarsanız, kapı dışarı edilecek olan siz olacaksınız."

Bayan Poole titreyen Meg'i işaret etti. "Bu utanmaz ahlaksız çalışanlarım arasında tutamam!"

"Bu sizin vereceğiniz bir karar değil."

Kâhya kadın omuzlarını dikleştirdi ve öfkeli bir şekilde, "Çalışanları seçmek her zaman benim alanım olmuştur. Benim ve Bay Naysmith'in," dedi.

"Öyle olabilir ama bu evin sahibi artık benim." Brynn bakışlarını kıza çevirdi. "Ayağa kalk, Meg. Yer rahatsız edici olabilir."

Titreyen Meg söyleneni yerine getirdi. "Lütfen, hanımefendi..." Çaresiz bir halde koruyucusu olarak gördüğü Brynn'in koluna yapıştı. "Kapı dışarı edilsem ne yaparım, hanımefendi?"

"Kapı dışarı edilmeyeceksin," diyerek temin etti onu Brynn.

Kâhya kadın kaba bir şekilde homurdandı. "Piçinin babasının kim olduğunu söylemiyor... Adını bilmiyorsa o ayrı tabii."

Ağlaması az da olsa dinen Meg, "Kim olduğunu biliyorum. Fakat size söylemeyeceğim," dedi.

"Sen yüz karası ahlaksız bir kızsın..." Bayan Poole birden duraksadı ve Brynn'in omzunun arkasındaki kapı giri şine bakarken kıpkırmızı kesildi. "Lordum..."

Lucian üç kadını da merakla izleyerek orada öylece duruyordu.

Brynn birden gerildiğini hissetti. Üçü de hem lordlarının huzurunu kaçırdıklarından hem de onun hizmetlilerin alanına çıkmasına neden olduklarından ötürü korkmuştu. Yine de Brynn'ı asıl endişelendiren Lucian'ın rahatsız olması değildi; varlığı genç kadının korumacı içgüdülerini tetiklemişti.

Brynn'ın Lucian'ın genç çalışanlarından birinin sınırı aşmasına nasıl bir tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu - Meg'in işten çıkarılmasına karar verebilir ya da kendi ahlaksız geçmişini anımsayarak hoşgörölü davranabilirdi. Brynn sorunun üstesinden bizzat gelebilirse, bu Meg için daha iyi olacaktı.

"Bu kadar yeter, Bayan Poole," dedi Brynn kadının konuşmasına fırsat vermeden. "Artık gidebilirsiniz."

Kâhya kadın çenesini inatçı bir tavırla kaldırdı. "Lordumun konuyu öğrendiğinde ne diyeceğini işitmekten memnuniyet duyacağım, leydim."

"Lordumuzun keyfini kaçırmaya lüzum yok," dedi Brynn, kocasına solgun bir şekilde gülümseyerek. "Rahatsızlık verdiğimiz için üzgünüm. Bir daha tekrarlanmayacak."

Lucian tek kaşını kaldırdı ve önce Brynn'a, ardından kâhya kadına uzun uzun baktı.

"Durumu anladığınızı sanıyorum, Bayan Poole," dedi Lucian ılımlı bir tavırla. "Leydi Wycliff bu evin sahibesi. Ev halkıyla ilgili kararlar verebilir."

Lucian'ın ima ettiği şey karşısında kâhya kadın cesaretini kaybetti. "Evet, elbette, lordum," diye karşılık verdi uysalca.

Taş gibi kaskatı kesilen Bayan Poole arkasını dönüp odadan çıkmadan önce Meg'e yaralayıcı bir bakış attı.

Brynn bu kez kocasının samimi gülümsemesi karşısında kıpkırmızı kesildi, otoritesini sarsmadığından ötürü Lucian'a minnettardı.

Lucian hâlâ onu izliyordu. "Kahvaltıda bana eşlik edeceğini umuyorum, aşkım," dedi hafifçe.

"Hemen geleceğim ama... Öncelikle bana birkaç dakika müsaade edebilir misin?"

"Kesinlikle. Kısa süre sonra görüşürüz."

Lucian gider gitmez, Brynn bakışlarını Meg'e çevirdi.

Meg genç kadının karşısında dizleri üstüne çökerek, "Teşekkürler, hanımefendi," dedi. Dudaklarının etrafı yeşile dönmüştü.

"Belki de senin için hemen bir doktor çağırmalıyım."

"Ben iyiyim, gerçekten. Gececek. Kardeşim hamile kaldığında bunu sık sık yaşırdı."

Meg yatağına kıvrılıp yattığında, Brynn lavaboya gitti. Bir bezi ıslatırken odada etrafına bakındı. Yaşamak için uygun bir yer değildi; kışları soğuk yazları oldukça sıcak olmalıydı. Meg bu halde kesinlikle burada kalamazdı. Diğer hizmetlilere kötü örnek olmasının yanı sıra bir bebek burada yetişemezdi. Başka bir çözüm yolu bulunmalıydı.

Brynn, Meg'in yanına yatağa oturdu ve ıslak bezi kızın terli alına bastırdı. Bir süre sonra Meg'in bulantısı geçmiş gibi görünüyordu.

"Çok zarıfsınız, hanımefendi," dedi Meg.

Brynn gülümsedi. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Meg uzunca bir süre genç kadına baktı. "Aciz ve ahlaksızım, biliyorum. Fakat Bayan Poole'un dediği gibi onu ben baştan çıkarmadım. O sadece... O kadar yakışıklıydı ki..."

"Bebeğin babası kim, Meg?" diye sordu Brynn kibarca. "Bu zorluğa tek başına katlanamazsın."

Kızın alt dudağı titredi. "Kim olduğunu söylememeyi tercih ederim. Başının belaya girmesini istemem."

"Meg, durumunu anlamazsam sana yardımcı olamam."

"O... Benimle evlenmek istemiyor... Fakat... O... John... Hanımefendi. John Hotchkiss. Lord Bonamy'nin ayak işlerini yapıyor."

Brynn duraksadı. "John bebeği biliyor mu?"

"Biliyor." Meg yine gözyaşlarına boğuldu.

"Peki bu konu hakkında ne dedi?"

"Benimle evlenmek isterse işten çıkarılmaktan korkuyor. .. İzin alabilse bile bir ailenin ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar parası yok." Kız, yüzünü elleri arasına gömdü. "Sadece iki kez oldu, hanımefendi. Bunun olabileceği hiç aklıma gelmemişti..."

Brynn, Meg'in bu kadar doğurgan olabildiğine inanamıyordu.

"Böylesine bir şeyin başıma geleceğini hiç beklemezdim," dedi Meg mırıldanarak. "Annem bugünleri görseydi, utançtan ölürdü. Ve kardeşim... Beni kesinlikle reddedecek."

"Yanında kalabileceğin başka bir aile üyesi var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Sadece değirmende çalışan bir ağabeyim var."

Brynn rahatlatmak istercesine Meg'in kolunu okşadı. "Pekâlâ, bir şeyler düşüneceğiz."

Meg birden genç kadına bakarak onun elini tuttu ve eline minnettarlığını belirten bir öpücük kondurdu. "Hanımefendi, siz gerçekten bir meleksiniz."

Yüzü kızaran Brynn ayağa kalktı. "Biraz dinlenmeye çalış, Meg. Ne yapacağımızı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Brynn kâhyayı çağırdı ve ona doktoru çağırmaya gitmesini rica etti, ardından Lucian'a katılmak için kahvaltı masasının yolunu tuttu. Lucian sabah gazetesine göz atarken, Brynn onun mavi gözlerine uzun uzun baktı.

"Huzur sağlandı mı?" dedi Lucian genç kadın masaya otururken.

"Evet, en azından şimdilik." Brynn konuyu açacak oldu ama öncesinde Lucian'a duyduğu minnettarlığı dile getirmek istedi. "Bayan Poole'un karşısında beni desteklediğin için teşekkür ederim. Kendisi otoritemi sorgulamaya cüret etti."

Lucian hafifçe omuz silkti. "Önemli değil. Sen bu evin sahibesisin. Ve burada kaldığın sürece ev halkını istediğin şekilde yönetebilirsin."

Yapmış olduğumuz pazarlığı ima etti, diye düşündü Brynn ve bakışlarını kahve fincanına çevirdi.

"Sorunun ciddi bir şey olmadığını umuyorum."

"Çözülemeyecek bir şey değil."

"Benimle paylaşmak ister misin? Yardımcı olabilirim belki."

Brynn samimiyetini tartmak istermişçesine Lucian'a sorgulayıcı bir bakış attı. "Bana tahsis etmiş olduğun cep harçlığını dilediğim gibi kullanabilir miyim?" diye sordu sonunda.

"Elbette. Çalışanlarinkini de. Neden sordun?"

Brynn ona güvenip güvenemeyeceğini düşünerek derin bir nefes aldı. "Çünkü hizmetçim hamile ve ona yardım etmek istiyorum."

"Anlıyorum..." diye karşılık verdi Lucian esrarengiz bir yüz ifadesiyle.

Brynn sakın kalmakta kararlı olsa da savunmasını yapmadan edemedi. "Bayan Poole'un niyetlendiği gibi ona sırtımı dönmeyeceğim, Lucian. Meg yanlış bir şey yapmış olabilir ama buna tek başına katlanmayı hak etmiyor. Sevgilisi de bir o kadar günahkâr. Meg'i onun baştan çıkardığına kesinlikle eminim, yine de öyle olmasa bile, genç bir kızı sonuçlarını kestiremediği şeylerden ötürü cezalandırmak ne kadar adil!"

"Hayır, adil değil," diye hemfikir olduğunu belirtti Lucian ılımlı bir ses tonuyla. "Seninle bu konuda tartışmayacağım."

Lucian'ın dudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken, Brynn şüpheli bakışlarla ona bakıyordu. "Zavallı kızın çıkmazında komik olan bir şey göremiyorum."

"Onun çıkmazını düşünmüyordum ama senin aydın ruhun... Eşitlik görüşün akranlarımdan çoğuna benzemiyor."

"Akranlarının çoğu kadınların sadece onlara hizmet etmesini bekleyen kendini beğenmiş tipler!"

"Sakin ol, aşkım. Fark da burada saklı. Çaban takdire layık."

Brynn'in yanakları kızardı. Belki de münakaşa çıkarmaya gerçekten hiç gerek yoktu.

"Bu gayrimeşru çocuğu korumamızın tek bir yolu var," dedi Lucian düşünceli bir şekilde. "Evlenebilirler."

"Meg görüştüğü kişinin ki kendisi Lord Bonamy'nin ayak işlerini yapıyormuş bu uğurda işini kaybedebileceğini söyledi."

"Bonamy'yi ikna edebileceğime eminim. Eğer gerekiyorsa, zorla da olsa evlenebilirler."

"Fakat Meg'in zorla kıyılan bir evliliği kabul etmesini istemiyorum..."
Brynn sözlerini tamamlayamadı. Benim gibi, demek istiyordu ama dilini tuttu. Lucian'ın mavi gözlerinde anlayışlı bir ifade belirmişti.

"Biliyorum," dedi nazik bir şekilde sözlerini sürdürürken. "Bunu anlaşılması zor bir şey olarak görüyorsun. Fakat evlilik bir kadın için hizmet etmekten çok daha beter olabilir. Bir kadının kocasının emirleriyle yönlendirilmesine, kendisi için tek bir söz sahibi olmamasına dair hiçbir fikrin yok."

Lucian'ın tek kaşu kalktı. "O kadar zorba ve baskıcı davrandım, öyle mi?"

"Hayır, tam olarak öyle değil... Fakat her şeyin sana bağlı olması hoş değil. Yemek ya da kıyafet seçiminde bana bağlı olmak hoşuna gider miydi? Ya da en ufak bir kararını keyfime göre geçersiz sayabilseydim... Kimlerle görüşüp görüşemeyeceğini mesela? Veya bana itaat etmek zorunda olduğundan ötürü, seni şehir dışına göndermekle tehdit etseydim?" Tıpkı senin bana yaptığın gibi. Lucian'ın tüm bunların ne anlama geldiğini kavradığını görebiliyordu.

"O kadar da önemsemezdim," diye mırıldandı Lucian.

"Elbette ki önemserdin. Ve Meg istemediği sürece o adamla evlenmemeli. Meg'in ona âşık olduğundan emin değilim, bu yüzden adamın da onun yanında olmak istediğinden kuşkuluyum. Onu istemeyen bir kocası olmasındansa Meg'in yalnız başına çocuğunu dünyaya getirmesi daha iyi."

Düşünceli görünen Lucian kafasını salladı. "Gayrimeşru bir çocuğu tek başına büyütmesindense evlenmesi daha mantıklı geliyor..."

"Belki de, fakat seçim Meg'in. Onu koruma niyetindeyim, Lucian."

"En iyi çözüm kıza drahoma biçmek, böylelikle sevgilisi onu bir sorumluluktan çok bir ödöl gibi görecektir."

Brynn dudak büzdü. Lucian'ın önerisi uygulanabilir bir şeydi. Eğer mali durum öncelikli engelse, Meg'e çeyiz biçmek ciddi bir adım olabilirdi.

"Bu bir çözüm olabilir," diye karşılık verdi Brynn yavaşça. "Fakat öncelikle Meg'in nasıl bir karar vereceğini öğreneceğim."

"Onunla konuş, her anlamda. Fakat her halükarda kendi cep harçlığını harcaman için bir sebep yok. Bütçem hizmetlilerimizden birine çeyiz biçecek kadar geniş."

"Bunu onun için yapacak mısın?"

"Onun için değil. Senin için."

Brynn sessiz kalınca, Lucian ona uzun uzun baktı. "Sandığın kadar kötü bir adam değilim, aşkım," dedi yumuşacık bir ses tonuyla.

"Kötü biri olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi Brynn. Ayrıca Lucian, Brynn'in istemediği kadar da kibardı. Genç kadının gardını düşürebilecek silahlarını çıkardığında, Brynn'in ona kayıtsız kalması ciddi anlamda imkânsızlaşıyordu.

Brynn, Lucian'dan bakışlarını kaçırdı. Hizmetçisinin bu güç durumu için bir çözüm yolu bulabilirlerdi fakat kendi çıkmazı anbean daha da derinleşiyordu.

Bu olay Brynn'ı etkilediği kadar Lucian'ı da etkilemişti. Konuşmaları hâlâ Lucian'ın beyinde yankılanıyordu. Brynn'in hizmetçisinin geleceğini kendisinin belirlemesi konusundaki tutku dolu ısrarı, Lucian'ın karısı

hakkında ne kadar yanıldığının bir göstergesiydi: Lucian hararetti itirazlarına karşın onu evliliğe zorlamış, onun seçim şansını yok saymıştı.

Lucian sadece kendi istekleri düşünmüş, onu kazanmak için engin servetini ortaya koymuştu.

Bu kabalığınan ötürü şimdi fazlasıyla pişmandı. Brynn'ı ilk gördüğü andan beri göz ardı etmiş, onu sadece vârisini dünyaya getirecek baştan çıkarıcı bir kadın olarak görmüştü. Fakat Brynn bundan çok daha fazlasıydı. Kardeşlerini, özellikle de en küçüğünü, korumak istemesi şaşırtıcı değildi ama Brynn'ın asıl ilgilendiğı şey hangi şartlara bağı kalacağıydı...

Lucian'ın tanıdığı leydilerin çoğu güzel ve soyluydu ancak iyi kalpli olanları yok denecek kadar azdı.

Hiç kuşkusuz Brynn'ın bu özelliğı onun daha da çok göz alıcı olmasına neden oluyordu. Lucian şimdiye dek hiçbir kadına böylesine bir arzu beslememişti. Ve her geçen gün onu daha da çok arzuluyordu.

Ateşli rüyalarına karşın onun yanında uyanmak açıklanamaz bir şekilde keyifliydi. Saçlarını kavramak, sıcaklığına sokulmak, kadınsı kokusunu içine çekmek müthişti; Lucian daha önce böyle bir şeyi hiç deneyimlememişti. Brynn bu anlamda şimdiye dek Lucian'ın karşısına çıkan en anlaşılmaz kadındı.

Onu hamile bırakmasıyla işler değişebilirdi. Yine de Lucian, Brynn'ın çocuğunu taşımasını arzu ediyordu. Onun sevgisini kazanmak, evliliklerini kurtarmak istiyordu.

Bunun için elinden geleni yapması gerekiyordu. Zamanla Brynn'in korkularını aşacağını umut ediyordu. Yine de gelişme gösterdiği pek söylenemezdi.

Lucian, Dare'in haklı olduğunu biliyordu. Brynn'la yalnız kalabilirse, onun kalbini kazanma konusunda başarılı olabilirdi. Londra'daki evi hizmetlilerle doluydu ve baş başa zaman geçirmeleri mümkün olmuyordu. Şehirden ayrılıp yalnız kalma olasılıkları vardı, ancak Lucian Caliban olayı yüzünden Londra'dan ayrılamıyordu.

Bu zamana kadar en başarılı ajanları altın ticaret zincirinin beynine dair işe yarar hiçbir şey ortaya çıkaramamışlardı. Philip Barton Fransa'dan eli boş dönmüştü.

En azından Dare, Lord Caliban'ın kimliği hakkında yardımda bulunmayı kabul etmişti. Dare bir casus olacak olmasına ilk başta gülmüş, fakat sonra hızla fikrini değiştirip kollarını sıvamıştı.

Dare Caliban'ı araştırırken, Lucian da kendini gelinini kazanmaya adayabilirdi. Brynn'in kalbini kazanmak birdenbire Lucian için dünyadaki en önemli şey haline gelmişti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hizmetçisinin çıkmazı kolaylıkla çözüme ulaşınca Brynn inanılmaz derecede rahatlamıştı. Cömert bir drahome kızın sevgilisi için epey teşvik edici olmuştu ve Lord Bonamy de çok geçmeden evlilik iznini vermişti. Meg bu anlaşmadan hoşnuttu ve çocuğuna hanımın adını vermeyi umuyordu. Meg'in coşkusu Brynn'ı onun zoraki ve istenmeyen bir evlilik yapmayacağı konusunda temin etmişti.

Brynn'ın kendi çıkmazı giderek çözülmesi güç bir hal alıyordu. Günler geçtikçe kalbine söz geçirmekte zorlanıyor, mücadelesi zorlaşıyordu. Lucian ona kur yapıyordu, kuşkusuz yapmaya çalıştığı şey buydu. Aralarında süregelen savaş nasıl olmuştu da bu hale gelebilmiş, mesafeli duruşlarının tutkuyla ağır ağır alev almasına sebep olabiliyordu...

Brynn'ın keşfetmeyi sürdürdüğü kocası için için yanan bir şehvete ve doymak bilmez bir iştaha sahipti. Şefkatli bir aciliyetle onunla sevişiyordu ancak evcilleşmemiş azgın tarafı Brynn'ı daha da çok kendinden geçiriyordu. Ev hizmetlilerle dolu olsa bile Lucian, Brynn'la baş başa kalma fırsatını mutlaka yaratıyordu. Ve tek bir dokunuşu genç kadının aklını başından alıyor, Brynn'ın laneti ve tedbirleri unutmasına yetiyordu.

Brynn'ın karşı koymakta zorlandığı şey Lucian'm tutkulu oluşu değildi. Cazibeli, sevgi dolu ya da şefkatli oluşu davardı. Lucian'ın içtenlikle gösterdiği ilgiydi genç kadını şaşırtan. Lucian, Brynn'ın sevdiği veya

sevmediği şeyleri sorguluyor, ondan önceki yaşantısını, dahası rüyalarını bile merak ediyordu.

Brynn sohbetlerini duygusuz bir tavırla kısa kesmeye çalışıyor ancak Lucian ısrarcı davranıyordu genç kadının ailesinden -özellikle de Theo'dan bahsederken açıkça kederlendiği gözünden kaçmamıştı.

"Theo'yu özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Lucian bir sabah zorunlu sevişmelerinin ardından yatakta yatarlarken.

Brynn kafasını salladı. Little Season'in hummalı şenliği başlamıştı ve Brynn kendine epey zaman ayırıyordu. Theo'yu inanılmaz derecede çok özlüyordu. "Hem de nasıl."

"Onu ziyaret etmek ister misin?"

Kafasını Lucian'ın omzundan kaldıran Brynn'in gözleri kocaman açıldı. "Bunu her şeyden çok isterim, Lucian. Dahası çalışmalarına ara vermesinin Theo'yu sevindireceğini düşünüyorum. Mektupları yeterince keyifli ama ev özlemi çektiğini hissediyorum."

"Sana eşlik etmekten mutluluk duyacağım. Haftaya yola çıkabiliriz, eğer senin için de uygunsa."

"Bu harika olacak," dedi Brynn heyecan içinde yataktan kalkarken. "Theo'nun öğretmenine bir an önce yazmalıyım."

Lucian genç kadının sabırsızlığı karşısında kahkahalara boğuldu ve sözünde durup Brynn'a Theo'nun okuluna kadar eşlik etti. Harrow Londra'nın kuzeyinde kısa bir mesafede yer alıyordu. Theo'yu okuldan aldılar ve tüm günü birlikte geçirdiler. Epring Ormanı'nda açık havada neşe içinde öğle yemeklerini yediler, civardaki mağazalarda gezinerek Harrow Hill'e geri döndüler ve çay içtiler.

Lucian ideal bir aile babası gibi davranarak Brynn ve Theo ile birlikte zaman geçirmenin tadına vardı. Hiç biri bu ziyaretin sona ermesini istemiyordu. Özellikle Theo bu ziyaretten ötürü Lucian'ın her sözünü saygıyla dinli yordu.

"Bana teşekkür etme," diye karşılık verdi Lucian. "Ne yaptıysa ablan yaptı."

Theo, Brynn'a vakur bir edayla baktı. "Biliyorum, söy. Ve fedakârlıklarından ötürü ona layık olmak için elimden geleni yapıyorum."

Lucian'ın irkildiğini gören Brynn konuyu hemen değiştirdi.

Bu ziyaret her nedense evlendiğinden beri Brynn'ı en çok mutlu eden zamandı. Genç kadın kardeşinin yanındı olmasından ötürü rahatlamış, kalbi ayların bekleyişinin ardından aydınlanmıştı.

Londra'ya döndüklerinde bile Brynn iyimserliğini koruyordu. Artık kendini yalnız hissetmiyordu nasıl olmuştu da Lucian ideal bir eş gibi davranmaya karar vermişti? Ve hiç olmadığı kadar başı kalabalıktı. Raven'a yakın zamanda gerçekleşecek olan nikâhı için hâlâ sık sık yardım ediyordu. Londra'nın bahar sezonunu takiben Wycliff Kont ve Kontesi epey talep görüyordu. Her gece bir düzine davet alıyorlar; balolar, suareler, müzikaller, kabul törenleri ve akşam yemeklerine katılıyorlardı. Lucian ne olursa olsun Brynn'a bu gibi faaliyetlerde eşlik edeceğini kanıtlıyordu.

"Her gece bana eşlik etmek zorunda değilsin," dedi Brynn henüz gelmiş olan davetiyelere göz atarken.

Lucian gülümsedi. "Ah ama zorundayım, aşkım. Kocan olarak şehvet düşkünü adamlardan seni korumak benim görevim."

Sesindeki alaycılığa karşın Brynn lanet tehdidini anımsayarak kalbinin acıdığını hissetti. "Her zamanki işlerine mani olmak istemiyorum," diye karşılık verdi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"İşlerime mani olmuyorsun."

"Hellfire Cemiyeti eğlencelerini özlemiyor musun?"

"Beni yeterince tatmin eden hoş karımla birlikteyken, öyle bayağı ilişkileri nasıl özleyebilirim?"

Brynn o ahlaksız ilişkilerin sadece bayağılıktan ibaret olduğundan kuşku duyuyor olmasına rağmen şüphesini vurgulamaktan kaçındı. Yine de Lucian'ın cemiyet hayatından uzak durması gerekliliğinden gizliden gizliye memnun olduğunu kendi kendine itiraf etmekten hoşlanmıyordu.

Lucian'ın Hellfire üyelerini ahlaksızca eğlendiren kadınlarla arkadaşlık etmesi fikrini umursamamaya çalışıyordu. Fakat ne zaman bir kadın şehvet dolu bakışlarını Lucian'a çevirse, kendini kıskançlığın pençesinde buluyordu. Lucian'ın evlenmeden önce pek çok kadınla birlikte olduğunun farkındaydı, bu yüzden hangi kadının onun ilgisinden keyif aldığını merak ederek kendini kalabalıkları tararken buluyordu.

Yine de Lucian şu an için sadece Brynn'la ilgileniyor ve kendini onu hamile bırakma işine adanmış gibi görünüyordu.

Harrow'a ziyaretlerinden bir hafta sonra Brynn tuvalet masasında oturuyordu, Meg de onun saçlarını tarıyordu. Evde akşam yemeği yedikten sonra bir baloya katılacaklardı. Brynn, Lucian'ın varlığını hissedince, kafasını kaldırıp baktı ve onun kapının çerçevesine tembelce yaslanmış olduğunu gördü.

Kalbi bu görüntü karşısında hızla çarpmaya başlayan Brynn aynı zamanda Lucian'ın balo için hazırlanmamış olduğunu görünce şaşırdı. Lucian'ın üzerinde sadece orman yeşili brokar bir robdöşambr vardı. Bu haliyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki Brynn nefesinin kesildiğini güçlükle fark etti.

Çok geçmeden Lucian kafasını hafifçe sallayarak Meg'in dışarı çıkmasını emretti. Brynn bu küstahlığı karşısında Lucian'a öfkeleni.

"Meg'in henüz işi bitmedi," diyerek itiraz etti Brynn, Meg hızla odadan dışarı çıkarken.

"Sonra bitirebilir. Yemeği senin oturma odana getirmelerini söyledim, bana eşlik edeceksin değil mi aşkım?"

Lucian'ın gülümsemesi hınzır ama mest ediciydi; asıl amacı da buydu, bunun üzerine Brynn'ın öfkesi hemen hafifledi.

Lucian, Brynn'a elini uzattı ve ona hemen bitişikteki oturma odasına dek eşlik etti. içeride lezzetli bir aroma kokusu hakimdi. Brynn hemen masayı fark etti: Âşıklara layıktı. Şöminedeki ateş tembelce çıtırdıyordu ve masa muhteşem yemeklerle ağır ateşte pişirilmiş ördek, sebzeli yahni, domates sosu, kremalı patates, enginar, tatlı olarak da kek ve frambuazlı krema donatılmıştı.

Lucian kendini Brynn'a hizmet etmeye verdi ve servisini tamamladığında yerine oturup şarap kadehinin üzerinden Brynn'ı süzdü, bakışları hınzırca genç kadının göğüslerine odaklandı.

Brynn, Lucian'ın şehvetli bakışlarından ötürü kızardığını hissetti. "Bana böyle bakmak zorunda mısın?" dedi sonunda. "Ne zaman bana böyle baksan üzerime atlayacakmışsın gibi geliyor."

"Çünkü ne zaman sana baksam üzerine atlamak istiyorum."

Brynn şömine rafındaki saate göz attı. "Balo için hazırlanman gerekmiyor mu?"

"İştahımı henüz bastıramadım."

"Bu kadar lezzetli yemeklerinin üzerine açlığını daha nasıl bastırmayı düşünüyorsun?"

"Seninle, aşkım. Senin tadına bakmak için doymak bilmek bir iştaha sahibim. Seni masanın üzerine yatırdığımı hayal edebiliyorum...

Eteklerini kaldırdığımı ve kafamı uyluklarının arasına bastırdığımı..."

Brynn gözünün önüne gelen görüntü karşısında sıcakladığını hissetti.

"Masanın üzerine? Ciddi olamazsın."

Lucian'ın gülümsemesi baştan çıkarıcı, bir o kadar da günahkârdı.

"Ah, Brynn. Beni ne kadar da az tanıyorsun." Öne doğru eğilerek genç kadının elini kaldırdı ve avcunun içine küçük bir öpücük kondurdu.

"Biri gelebilir," dedi Brynn nefesi kesilerek.

"Biri gelebilir," dedi Lucian hemfikir olduğunu belli ederek. "Fakat sanırım özelimizi koruyabilirim."

Ayağa kalkarak odanın karşı tarafına geçti ve koridora açılan kapıyı kilitledi. Ardından frambuazlı kremanın bulunduğu gümüş kâseyi bırakarak masayı boşalttı.

"Baloya geç kalacağız," dedi Brynn kendi adına son bir kez daha mantıklı olma girişiminde bulunarak.

"Geç kalmamız modaya uygun. Ayrıca giydiğin bu kıyafet çıplak olmandan daha beter bir etki bırakıyor," diye karşılık verdi Lucian genç kadının sandalyesinin yanında durarak.

Brynn kaşlarını çattı, elbisesinin zarif kesimli olduğunu düşünüyor olsa da akşamki balo için oldukça gösterişsiz olduğunu da biliyordu.

"Kıyafetimin nesi var?"

"Haddinden fazla baştan çıkarıcı." Lucian, Brynn'ın saçlarını geriye iterek dilinin ucuyla kulak memesine dokundu. "Toplum içine bu şekilde çıkmaya izin veremem, bu yüzden onu çıkarmam gerekiyor."

Lucian'ın elleri genç kadının göğüs uçlarını okşayarak korsenin üzerinde kaydı. Brynn dokunuşuyla ahlaksızca kıpırdandığını hissetti ve hafifçe inledi.

"Lucian..." diye mırıldandı sonunda.

"Evet, aşkım?" diye sordu Lucian genç kadının kulak memesini okşayarak.

"Bu çok rezilce."

"Hayır, hiç de değil. Bu sadece son zamanlarda şoke edici bir şekilde uyguladığın üzere senin görevin, karım. Bugün beni yeterince baştan çıkaramadın."

Brynn çaba sarf ederek buğulu gözlerini açtı. "Fakat bu kez değişiklik olsun diye sen beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun sanırım."

"Bundan fazlası olursa memnuniyet duyarım, aşkım."

Brynn'ın kalbi Lucian korsenin bağcıklarını çözmeye başladığında hızla atmaya başladı. Çok geçmeden Lucian genç kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve elbisenin usulca yere düşmesini sağladı. Brynn çok geçmeden üzerinde sadece çorapları, jartiyeri ve terlikleriyle kalmıştı.

Lucian genç kadının çıplak göğüslerine bakarken, Brynn'ın içinde alevler yükseliyordu sanki. Robdöşambırının kuşağını çözen Lucian genç

kadının ilgisini saklı bedenine çekti. Brynn gözlerini kapadı ve uyluklarının arasında Lucian'ın erkekliğini hissettiği zamanlardaki gibi bir sızı hissetti derinlerinde.

Lucian genç kadını kaldırıp masanın üzerine oturttu, ardından saçlarındaki tokaları çıkardı.

"Saçların inanılmaz... Ateş gibi," diye fısıldadı parmakları genç kadının saçları arasında gezinirken. "Seni daha da ateşli bir kadın haline getiriyor." Olduğu yerde tutarak genç kadının ağzının içinde tutku dolu bir keşfe başladı. Öpücüğü insafsızdı iç burkucu ve kamaştırıcıydı.

Lucian uyluklarını iki yana açarak genç kadını masaya yatırırken, Brynn kendini sersemlemiş hissetti. Lucian'ın bakışları ellerinin izini sürerek bedeninde gezinmeye başladı. Brynn'in göğüslerini kavrayıp parmak uçlarıyla belirginleşmiş göğüs uçlarını okşadığı sırada ise birden geri çekildi.

Parmağını frambuazlı kremaya daldırırken yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. Lucian genç kadının sertleşmiş göğüs uçlarına kremayı sürerken, Brynn her ne kadar bakışlarından ötürü içinin eridiğini hissetse de birden ürperdi. Lucian parmağını yeniden kremaya daldırdı ve bu kez genç kadının göbeğin i ve kadınlığını hedef aldı. Brynn içinde kabaran ılık şok dalgalarıyla dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Lucian robdöşambrını genç kadının karşısında çıkarıp yere bıraktı. Muhteşem bedeni çıırılçıplaktı. Ardından Brynn'in uyluklarının arasına uzanıp genç kadının göğüs ucundaki kremayı yalamaya başladı.

Brynn'in zevkten nefesi kesildi. Bedeni ateş içinde atan bir nabız gibiydi.

"İnanılmaz derecede lezzetli," diye mırıldandı Lucian aşağılara doğru kayarken.

Lucian iştahla onun tadına bakarken, Brynn yaşadığı hislere inanamaz bir halde öylece kalakaldı. Lucian kontrolü ele almak konusunda oldukça becerikliydi.

Brynn hafif hafif inlemeye başladı. İçinde yükselen zevk neredeyse amansızdı. Çaresizce Lucian'ın saçlarını kavradı ve ona tutundu.

"Lucian..." diye inledi sonunda yerinde duramaz bir hale gelince.

"Henüz değil. Durmam için bana yalvarana dek devam etmeye niyetliyim."

"Bu kadarı yeterli," diye yalvardı Brynn soluk soluğa kalmış halde.

Lucian ikna olmamıştı. Kafasını genç kadının uylukları arasından kaldırıp ona baktı. Brynn zevkten sarhoş olmuş gibi görünüyordu, çıplak göğüsleri Lucian'ın dudaklarının verdiği nemle parıldıyordu, sırtı ise tahrik olmuş bir şekilde kamburlaşmıştı. Arzu Lucian'ın kasıklarında azgın bir ateş gibi atıyordu.

"Yeterli değil," diye sataştı Lucian genç kadına. "Bedenin titreyene, çılgınlıkların içime işleyene dek devam etmeye kararlıyım. Sonrasında usulca derinlerine doğru kayacağım, nerede duracağımı tahmin bile edemeyeceksin."

Buna cevaben Brynn'in bedeninden hafif bir ürperti geçti, fakat bu Lucian için yeterli değildi. Lucian onun sarsılmasını ve ihtiyaçtan kıvranmasını istiyordu. Brynn'in kendisini arzu etmesini, içindeki ateşi hissetmesini, aynı ıstırapı çekmesini istiyordu.

İki parmağını yavaşça içine kaydırmasıyla genç kadının kalçaları kalktı ve bu Lucian'ın daha da kanını kaydattı. Amacına uygun bir şekilde o özel tepeciği okşarken Brynn inledi.

"Lucian, lanet olsun..." derken hızlı hızlı soludu Brynn. "Beni resmen tüketiyorsun."

"Ama seni tüketmek istiyorum. Tıpkı senin beni son günlerde tükettiğin gibi." Lucian pozisyonunu alarak erkekliğini genç kadının ipeksi kadınlığına bastırdı.

"İzle..." diye emretti bedenleri birleşirken. O, sıcak ıslaklığına doğru kaydığında Brynn'ın nefesi kesildi. Sonra Lucian geri çekildi, erkekliği Brynn'ın salgısıyla parıldıyordu.

Brynn o an idareyi almaya çalıştı. Kollarını Lucian'ın boynuna dolayıp bacaklarını genç adamın beline sararak onu kendine çekti. Brynn'ın ihtiyacını hisseden Lucian genç kadının derinlerine gömüldü usulca.

Brynn'ın savunması düşmüştü Lucian onun nasıl titrediğini hissedebiliyordu.

"Çok güzel, çok vahşi ve bana yeterince hazırsın," dedi soluk soluğa.

"Hadi Lucian... Ah Tanrım... Lütfen..."

Lucian genç kadının içinde yavaş yavaş salınmaya başladı, bedeni alev alev yanıyordu. Açlığını bastırmak istiyor ve bu aciliyet aklının başından gitmesine neden oluyordu.

Brynn kollarının arasında yerinde duramazken, Lucian dişlerini sıktı. Brynn tam anlamıyla olağanüstüydü; kafasını geriye atmış hızla nefes alıp veriyordu ve doyum anının epey yakınındaydı.

Lucian geri çekildi ve son bir kez hızla içine girdi genç kadının.

Brynn bunun üzerine zevk çığlığı attı. Onun kendinden geçmiş olduğunu ortaya koyan bu ığlık Lucian'ı patlama noktasına yaklaştırdı. Lucian zafer dolu bir edayla geç kadının dudaklarının tadına bakmayı sürdürdü.

Sonunda geç kadının sarsılmaları hafifledi.

Uzun bir süre sonra Brynn kendine geldi. Mayışmıştı ve masanın üzerinde bacakları iki yana açık ahlaksızca yatıyordu. Lucian hâlâ derinlerindeydi, büyüleyici bir şekilde içini dolduruyordu.

"Sen doyuma ulaşamadın..." diye mırıldandı güçsüz bir halde.

Lucian'ın ifadesi tam anlamıyla erkeksi, şehvetli ve sahipleniciydi. Brynn'ı yukarıdan aşağı süzerek, "Henüz değil. Fakat gece daha yeni başlıyor. Birbirimizi ıldırtacağız ve birbirimize doyacağız, denizkızı," dedi.

"Baloyu kaçıracağız," diye karşılık verdi Brynn hafifçe gülümseyerek.

"Gerçekten gitmek istiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

İşte bu, Lucian'ın ihtiyaç duyduğu cevaptı. Geç kadının içinden çıkmadan onu kucağına aldı ve yataklarına götürdü. Onu yumuşak yatağa yatırırken dudaklarını bir an olsun geç kadının dudaklarından çekmedi.

Lucian'ın tutkusu Brynn'ın savunmasını azar azar sarsmasaydı, Brynn birkaç gün sonra kalbinin Lucian için çarptığını fark etmeyecekti. Raven'la parkta at binmek üzere evden ayrılmadan önce hoşça kal demek için Lucian'ın çalışma odasına uğradı. Lucian'ın emri üzerine onu öpmek için eğildi. Lucian eline yeşil saten kurdeleli tahta bir kutu tutuşturdu.

"Nedir bu?" diye sordu Brynn merak ederek.

"Evlilik armağanı. Sana verdiğimi umursamamıştın. Belki bu hoşuna gider."

Eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine bırakan Brynn kutuyu açtı ve eski bir parşömenle karşılaştı. "Bir tapu? Gwyndar Kalesi'nin?"

"Galler'de bulunan mülklerimden biri. Suları yıl boyunca yüzmeni sağlayacak kadar sıcak. Senin adına imzaladım." Brynn tedirgin görününce, Lucian onu dikkatle inceledi. "Hoşnut olmuşa benzemiyorsun."

Dürüst bir cevap verip vermeme konusunda kararsız kalan Brynn derin bir nefes aldı. "Beni satın almaya çalışmandan hoşnut değilim, Lucian."

"Satın almak mı?"

Brynn ona dik dik baktı. "Oldukça varlıklıydın ve bu yaşına dek istediğini alabilecek şekilde yetiştirilmişsin. Fakat bu gibi göz alıcı armağanlarla beni kazanamazsın. Sadakat satın alınamaz bir şeydir."

Lucian'ın mavi gözleri kocaman açıldı. "Seni kazanmaya çalıştığımı inkâr etmiyorum ya da evliliğimizde mutlu olmanı istediğimi. Fakat bu şekilde davranarak motivasyonumu kırıyorsun. Ben sadece bana bağlı kalmamak hakkında söylediklerini ve bu durumun kendini ne kadar güçsüz hissetmene neden olduğunu düşünüyordum... Kendine ait bir mülkün olursa bir şekilde kendini bağımsız hissedeceğini düşündüm. Eğer bana bir vâris verdiğinde yollarımızı ayırmayı hâlâ istiyorsan, orada kalabilir ve benden bağımsız olarak özgürce yaşayabilirsin."

Brynn, Lucian'ı bir kez daha yanlış değerlendirdiğini

fark ederek ona uzun uzun baktı. Pahalı hediyelerle onu kazanmaya çalışmak yerine en azından Brynn'a geleceğiyle ilgili bir seçim sansı sunmuştu.

"Bu kadar düşünceli olduğun için sana minnettarım," diye mırıldandı sonunda. "Lucian..." Bir an için duraksadı, günlerden beri aklını kurcalayan soruyu kelimelere nasıl dökeceğini düşündü. "Eğer görevimi yerine getirirsem, Galler'de tek başıma kalmama izin vereceksin, öyle mi?"

"Doğumun ardından bir süre en iyi doktorların nezaretinde Londra'da kalacaksın, sonrasında istediğin yere gidebilirsin."

"Ve çocuğumu seninle bırakacağım?"

Lucian'ın bakışları sabitti. "Elbette, Brynn. Onun için en iyi dadıları tutacağım kuşkusuz."

"Kuşkusuz..." diye mırıldandı Brynn niyet ettiğinden daha keskin bir ses tonuyla. Lucian'ın armağanına baktı, kalbi yapacağı seçim karşısında acıdı... Tabii o seçimi gerçekten yapabilirse. Kendi kanından canından olan bebeğini bırakabilecek miydi?"

"Peki ya bir erkek yerine bir kız çocuğu dünyaya getirirsem?" diye sordu sonunda.

Lucian bir süre sessiz kaldı. "Anlaşmamız bir oğul üzerine, Brynn."

"Öyle..." Brynn, kutuyu yavaşça kapadı ve masanın üzerine bıraktı. "Armağanın için teşekkür ederim." Lucian'a neredeyse üzgün bir şekilde gülümsedi, koşu eldivenlerini aldı ve başka tek kelime etmeksizin arkasını dönüp uzaklaştı.

Lucian karmaşık duygularıyla mücadele ederek onun gidişini izledi. Artık çocuğunun erkek olması gibi bir derdi yoktu; bir kız da tatmin edici olabilirdi. Ve Eğer Brynn ona bir kız çocuk verirse, Lucian bir vârisi olana dek ona burada kalmasını buyurabilirdi. Kabul ediyordu; bu çok bencilce bir yaklaşımdı.

Brynn aldığı hediye karşısında tam anlamıyla haksız sayılmazdı. Kasıtlı olsun ya da olmasın Lucian onu satın almaya çalışmıştı. Eğer Brynn artık ona bağımlı olmadığını hissederse, yanında yaşamaya devam edebilirdi.

Ve Tanrı biliyor ya Lucian onun yanında kalmasını çok istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Kararlı bir nefes aldı. Brynn'ın kalbini kazanmanın bir yolunu mutlaka bulması gerekiyordu. Aşk evlilik yasalarının ötesinde onları sonsuza dek birbirine bağlayabilirdi. Aşk...

Lucian düşüncelerinden geçen kavram karşısında donup kaldı. Aşk? İstirabının adı bu muydu? Karısına olan tüm arzusu, ruhunu sarsan şey bu muydu?

Brynn'ı saplantı haline getirdiği su götürmez bir gerçektir. Lanet olsun ya da olmasın, güzelliği ona ıstırap veriyor, tutkusu arzuyla onu çılgına çeviriyordu. Fakat aşk?

Aşk ona göre çabucak ele geçmez bir kavramdı, yine de aşkın tutsağı olan biriymiş gibi davranıyordu Lucian. Arkadaşlarından ikisinin aynı ıstırapın pençesinde olduklarını görmüştü. Damin da Nick de o hayal ettikleri tutku dolu aşkı bulmuşlardı.

Lucian içten içe onların eşlerinde mutluluğu bulmalarına gıpta ediyordu. Ve kendisi için de böylesini istiyordu. Brynn için de.

Lucian gözlerini sıkıca yumdu. Ona âşık olmuş olsun ya da olmasın, Brynn onun kanını kaynatıyordu. Lucian onun da aynı şeyi hissetmesini arzu ediyordu. Onu ilkel bir ihtiyaçla kendine bağlamak, ruhunu tutuşturmak istiyordu. Ama...

Gözlerini açtı ve Brynn'ın verdiği tepkiyi düşünerek masanın üzerinde duran kutuya baktı. Ve birdenbire aralarında uyuşmazlık yaratan şeyin hediye olmadığına kanaat getirdi. Lucian'ın en büyük düşmanı o hiç inanmadığı lanet fikriydi.

Hyde Park'ta at binmeye başladıklarından bir süre sonra, "Canın bir şeye mi sıkıldı, Brynn?" diye sordu Raven.

Brynn karanlık düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı ve arkadaşına özür dilercesine hafifçe gülümsedi. "Affet beni, ne diyordun?"

"nemli bir şey değil. Sadece bir festivale katılmak ister misin diye sormuştum." Raven, eliyle üzerine el ilanını çakılmış bir ağacı işaret etti. İlan Westminster'da yakında gerçekleşecek olan bir festivalden bahsediyordu.

Brynn düzenlenecek olan aktivitelerin listesine daha yakından bakabilmek için eğildi: Hokkabazlar, kuklacılar, ip cambazları, ingeneler: Falcılar... İşte o an birden donakaldı Brynn. Festivale katılacak olan ingenelerin Cornwall'u ziyaret eden kabile olup olmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Yılın bu zamanında Londra'da olduklarını anımsıyordu...

Brynn derin bir nefes aldı. Eğer Esmerelda orada olacaksa, Brynn ondan bazı tavsiyeler alabilirdi. Hatta Esmerelda, Brynn'ın karanlık rüyalarına bir yorum bile getirebilirdi.

Brynn cevap veremedi, Raven solgun bir şekilde gülümsedi. "Önemli değil. Halford'ın izin vereceğini de sanmıyorum zaten. Gelecekteki düşesinin masraflarını karşılayabilmek için kemerleri epey sıkıyor ve bunun onaylayabileceği bir kategori olduğundan da kuşkuluyum." Hüsranı ses tonundan belirgin bir şekilde hissediliyordu ancak sonra kafasını salladı. 'Yine de bu hafta düzenlenmesini umduğum balon gösterisi teklifimi asla geri çeviremeyecek." Raven'ın yüzünde kararlı bir gülümseme belirmişti.

Brynn omzunun üzerinden festival ilanına bakarak ilerlemeye başladı. Eğer festivale katılabilirse, Esmerelda'yı orada bulabilirdi. Ve Brynn'ın Lucian'la olan geleceği hakkında umutsuzca tavsiye almaya ihtiyacı vardı.

Lanet Brynn'ın dünyasını karanlığıyla doldurmaya devam ediyordu. Brynn vicdanını yoklayan uyarıları bastırmak için ciddi bir çaba sarf etmek zorundaydı, fakat Lucian Halford Dükü'nün nişanlısının şerefine düzenlediği balon gösterisinde ona eşlik ettikten birkaç gün sonra tehlikeyi çaresiz bir şekilde anımsamak zorunda kaldı.

Işıl ışıl parıldayan balonlar havalanmak için hazırды. Gösteri ilgisini çekeceğe benziyordu. At arabasından inerken Lucian'ın yardımını kabul etti ve kocasının kolunda yolun karşısına geçerken dörtnala ilerleyen atların sesini işitti. Kafasını kaldırıp baktığında tam karşılarında kontrolsüz bir şekilde üzerlerine gelen atları gördü.

Birden donup kaldı ve pelerinin kapüşonunu kafasına geçirmiş bir sürücünün atları kırbaçladığını fark etti.

Neyse ki Lucian onun gibi olduğu yerde donup kalmamıştı. Brynn'ı öldürücü tehlikeden korurcasına yolun kenarına itti, ardından at arabasından kıl payı kendini kurtararak bir kenara savruldu.

Her ikisi de sersemlemiş bir halde yerdeydi ve hızla yoluna devam eden at arabasına bakıyordu.

İlk kendine gelen Lucian oldu. Ayağa kalkarken hafif bir küfür savurdu, sonra Brynn'ı kaldırmak için onun yanına gitti. "Yaralandın mı?" diye sordu elleri ve bakışları genç kadının bir hasar alıp almadığını sorgularken.

Brynn'ın yüzü Lucian'a uyuşmuş bir şekilde bakarken bembeyaz görünüyordu. "Ölebilirdin," diye fısıldadı sesi titreyerek.

"Her ikimiz de ölebilirdik," diye karşılık verdi Lucian sırtarak. "Fakat ölümümüz kazara olurdu."

Fakat Brynn ona inanmıyordu, Lucian onun taş kesmiş ifadesinden bunu net olarak anlayabiliyordu.

Ve gerçek şu ki Lucian da kendisine inanmıyordu. Herhangi birinin onu öldürmeye çalışması inanılması güç bir şey değildi mesleğinden ötürü düşman edinmişti. Fakat yüzyıllardır süren eski bir lanetin sonunu hızlandırdığından kuşkuluydu.

Yine de Brynn'ı ikna etmek adına balonla yükselme konusunda isteksiz görünmeyi tercih etmek durumunda kaldı.

ON ALTINCI BÖLÜM

O uğursuz kazanın ardından, Brynn'ın korkuları olabildiğince geri dönmüştü, öyle ki genç kadın karanlık rüyalarında yine Lucian'ın öldüğünü görmüştü. Lucian'ın ölü bedeninin karşısında elleri onun kanına bulanmış bir halde duruyordu. Ve o kaçınılmaz his, her nasılsa, hamile olduğunu fark ettiğinde daha da paniklemesine neden olmuştu.

Belirtileri ilk fark eden hizmetçisi Meg'di. Brynn sabah koşu kıyafetlerini giyerken, alışıldık olmadık üzere midesinin bulandığını hissetti. Elini midesine bastırduğunda, Meg yüzüne baktı ve hanımının kusacağını anlayarak hemen bir oturak getirdi.

"Oturmalısınız, hanımım. Kafanızı bacaklarınızın arasına sokun... İşte burada!"

Brynn neyin ters gittiğini düşünerek Meg'in gösterdiği sandalyeye zorunlu olarak çöktü. Kendini hasta hissediyordu ve ağzındaki safra tadı yüzünden hiçbir şey yiyememişti. Elini dudaklarına bastırdı ve derin derin nefes almaya çalıştı.

"Bir süre sonra geçecek," dedi Meg hanımını teskin edercesine alnını okşayarak. "Karnınız büyüdüğünde, bulantılarınız da geçecek. Şu sıralar ben hemen hemen hiç hissetmiyorum."

"Karnım büyüdüğünde?"

"Bebek yüzünden."

İrkilen Brynn bakışlarını karnına çevirdi. Bu mümkün müydü? Lucian'ın bebeğini taşıyor olabilir miydi? Fakat tabii ki onca çaba gösterdikten sonra... Bir şekilde hamile kalmış olmalıydı.

İçinde neşe dolu bir dalgalanma hissetti, ardından ıstırap dolu bir çaresizliğe kapıldı. Bir çocuk çıkmazını sadece daha da çok zorlaştıracaktı. Lucian ona bir oğul vermesinin ardından yollarını ayırabileceklerini açıkça ifade etmişti. Fakat Tanrı ona yardım etsin, Brynn gerçekten çocuğunu ardında bırakmak istemiyordu.

Brynn elini alnına götürdü. Tüm olasılıklar başka bir seçim şansının olmadığını ortaya koyuyordu. Kişisel olarak neye mal olacaksa olsun, Lucian'ı korumalıydı. Ayrıca akli varsa onu şimdi terk ederdi, Lucian'ın hayatı daha fazla tehlikeye girmeden.

"Lordunuz hoşnut olacak, sizce de öyle değil mi?"

Brynn yavaşça kafasını salladı. Ona haberleri verdiğiğinde, Lucian sevinçten havalara uçacaktı, peki ya sonra? Brynn'in hamile olduğunu öğrenir öğrenmez, genç kadının ondan kaçınma şansı kalmayacaktı. Lucian onun burada, en iyi doktorların nezaretinde kalması konusunda ısrar edecekti. Brynn her geçen gün onun ilgisine ve şefkatine dayanmak zorunda kalacaktı.

Brynn bu süre içerisinde güçlü olabilir miydi, işte bundan kuşkuluydu. Her geçen gün Lucian'a olan hisleri bebek doğana dek savunmasını inceletecekti. Elbette bir ömür boyu duygularına gem vurarak Lucian'ın yanında yaşayamazdı. Belki de bir an önce buradan ayrılmalıydı... Vakit çok geç olmadan.

Hayır, diye düşündü Brynn. Hamileliğiyle ilgili ona hiçbir şey söylemeyecekti. Ne yapması gerektiğine karar verene dek en azından.

"Onu henüz bilgilendirmek niyetinde değilim, Meg," diye mırıldandı bulantısını bastırmaya çalışarak. "Henüz değil. Gerçekten hamile olup olmadığımıdan emin değilim. Lütfen, bu şimdilik aramızda kalsın."

"Tabii ki, hanımefendi. Siz nasıl isterseniz."

Brynn o gece Lucian'ın yanına gitti, hisleri karmakarışık, bir yandan da içinde büyümekte olan bebek yüzünden korku doluydu. Fakat Lucian onu hafifçe öptüğünde, Brynn bu öpücüğün ruhuna dokunduğunu, şefkatli ve tatlı olduğunu düşündü. Onun karşısında içi eridi ve kendini özlemle ona teslim etti.

Birleşmeleri inanılmaz derecede güzeldi. Lucian yakıcı bir açlıkla onun derinlerinde kendini kaybetti. Ve genç kadının kulağına teslim olmasına, keyif almasına dair bir şeyler mırıldandı. Brynn'ın inlemeleri sadece fiziksel değildi. Brynn onunla arasında daha önce hiçbir insanla tecrübe etmediği bir bağın olduğunu hissediyordu.

Sonrasında Brynn onun kolları arasında yatarken, nefesi Lucian'inkine karışıyor ve Lucian'ın parmakları çıplak tenini hafifçe okşuyordu. Brynn avcunun altında Lucian'ın kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bu paylaştıkları, kelimelerin ötesinde olan şey de neyin nesiydi?

Lucian, Brynn'ı sahiplendiğini her şekilde gösteriyordu, kesinlikle onu arzu ediyor ve ona sevgiyle yaklaşıyordu. Brynn şimdiye dek hiç bu kadar savunmasız, hiç bu kadar saldırıya açık kalmamıştı. Arzu ve özlem doluydu.

O çocuğu içinde istediğinden emindi. Fakat daha da beteri çocuğunun babasını da istiyordu. Brynn Lucian'ın kocası olarak kalmasını ve gerçek bir evlilik yaşamak istiyordu. Onu sevmek, onun da kendisini sevmesini istiyordu...

Ulu Tanrım, diye düşündü Brynn gözlerini çaresizlik içinde sıkıca yumarak. Lucian'ı sevmeye ya da onun ölmesine müsaade edemezdi.

Brynn ertesi gün elinde annesinin madalyonunu sıkıca tutarak tuvalet masasına oturdu. Mide bulantısı bugün kendini daha çok belli ediyordu, artık hiçbir şüpheye yer yoktu: Lucian'ın çocuğunu taşıyordu ve bu daha da çok korkmasına neden oluyordu. Ya çocukları kız olursa? Eğer kız olursa, lanet nesilden nesile geçebilir ve o berbat döngü yeniden başlayabilirdi.

Lütfen Tanrım, bu olmasın, diye yalvardı Bryn içten içe. Bana bir oğul ver. Kızının da aynı kaderden mustarip olacağını düşünmeye bile katlanamıyordu.

Brynn, annesinin neler hissettiğini biliyordu. Boş gözlerle madalyona baktı. Annesi bu madalyonu ona karşılaştığı tehlikeyi anımsatması için vermişti. Madalyonun içinde efsanevi atalarından birinin, Flaming Nell'in küçük bir portesi vardı, fakat Brynn'ın gördüğü o çok sevdiği annesinin yüzüydü. Ölümcül bir çocuk doğurmasının ardından acı dolu bir ifadeye bürünmüş bir yüz.

Teslim olmayacaksın, diye fısıldamıştı annesi ölüm döşeğindeyken. Söz ver bana, Brynn. Hayatın boyunca hiçbir adama âşık olmayacağına dair bana söz ver. Bu sadece sana ıstırap verir. Kan kaybıyla

güçsüzleşmiş bir halde madalyonu Brynn'in eline tutuşturmuştu. Ona bak... Ne zaman kendini teslim olmuş hissedersen ona bak ve hatırla.

Brynn bu anı karşısında boğazını yakan gözyaşlarını hissetti. Annesi aşkın cazibesine yenik düşmüş ve bunun sonucunda tarif edilemez bir ıstırap çekmişti. Son sözleri bir uyarı, bir yakarış niteliğindeydi.

Gwendolyn Caldwell kalbin bastırılamaz açlığının ne demek olduğunu layıkıyla anlamıştı. Sevmenin ve sevilmenin verdiği sızıyı.

Bu sarsıcı özlem Brynn'in gözyaşlarına boğulmasına neden oldu sonunda.

Parmakları madalyonun üzerinde gezindi. Brynn âşık olmaktan sakınacağına dair yemin etmişti fakat verdiği sözü kıran bir tehlikenin tam ortasındaydı. Lucian'a âşık olmaktan inanılmaz derecede korkuyordu. Ona duyduğu arzu artık dayanılması güç bir hale gelmişti.

Dişlerini sıkarak madalyonu mücevher kutusuna koydu ve gözden uzak bir yere kaldırdı.

Öylece duruyordu. Lanetle mücadele etme yolu bulamazsa, Lucian'dan ayrılmak zorundaydı. Yaklaşan Westminster festivaline Çingenelerin katılacağını belirten ilanı anımsayarak derin bir nefes aldı. Esmerelda'nın Londra'da olması mümkün müydü? Çingene kadın ona umut verebilir miydi?

Yıllar önce Brynn ölmüş talibinin yasını tutarken, Esmerelda'nın yanına gitmişti. Bir teselli bulma, bir tür günah çıkarma da denebilirdi buna. O zamanlar büyüü bozma olasılığına dair kendi kendine trajik sorular sorarak adeta kendinden geçmişti. Aslında bunun tam aksiydi,

diye düşündü Brynn. James'in ölümü ve kehanette bulunan rüyaları yüzünden sonunda lanetin gücüne inanmış ve kaderine boyun eğmişti.

Fakat şu anda en ufak bir umuda dahi tutunabilecek haldeydi Brynn. Eğer Lucian'ın yanında kalması onun ölümüne sebep olmayacaksa, böyle bir ihtimal varsa, Brynn elinden geleni yapmaya hazırды.

Bir skandal yaratmamak için festivale tek başına katılmak istemeyen Brynn, Raven'ın kendisine eşlik edip edemeyeceğini ciddi ciddi düşünüyordu. Yine de evlilik durumu ve hamileliği hakkında arkadaşıyla samimiyet kurma konusunda kendini tuhaf hissediyordu. Bununla birlikte Raven, Lucian'ın yakın bir arkadaşıydı ve sırrını Lucian'a söyleme konusunda kendini zorunlu hissedebilirdi. Meredith ise ailesinin genişlemesinden ötürü inanılmaz derecede mutluydu ve Brynn arkadaşının canını kendi özel meseleleriyle sıkmak istemiyordu. Bu yüzden yanına Meg'i almaya karar verdi. Meg'in sözünden dönmeyeceğinden ya da maceracı hanımıyla ufak bir kaçamak yapmaktan keyif alacağından emindi.

Neyse ki hava pelerinsiz dışarı çıkılamayacak kadar karanlık ve oldukça soğuktu. Brynn pelerininin kapüşonunu tanınmasına imkân vermeyecek şekilde kafasına iyice geçirdi ve Westminster'daki festival alanına ulaşmak için bir at arabası kiraladı.

Festival alanı Brynn'ın kardeşleriyle birlikte Cornwall'da katıldıklarına benziyordu. Hokkabazlar ve kuklacılar portakal, zencefilli çörek ve kıymalı börek satan seyyar satıcılarla rekabet halindelerdi. Tezgâhlarda ipek kurdeleler, eldivenler ve bıçaklar sergileniyordu.

Festival alanı günün bu saatinde henüz kalabalıklaşmamıştı ama Çingeneleri, Falcıları bulmak Brynn'in umduğundan daha da zor oldu. Brynn alanın bir ucunda bulunan çadıra ulaşmadan önce sayısız tezgâhın ve gösteri yapan kişinin arasından geçti.

Eşarplı ve kolunda bir sürü bilezik olan genç ve güzel bir kadın onu samimi bir şekilde selamladı. Kadın kurutulmuş ot satıyor ve cazibesıyla dikkatleri hemen üzerine çekiyordu. Brynn fal baktırmak istediğini dile getirdi ve Meg'e kendisini dışarıda beklemesini söyleyerek çadıra girdi.

İçerisi el yapımı bir gaz lambasıyla aydınlanıyordu ve oldukça loştu. Brynn gözleri ışığa alışmasının ardından, alçak bir masanın arkasında bir kilimin üzerinde oturan yaşlı bir kadın gördü. Kesinlikle Esmerelda olmalı, diye geçirdi içinden. Kalbi hızla atmaya başlamıştı bile.

Çingene kadın gri saçlı ve neredeyse dişsizdi. Esmer tenli, kara gözlü ve nedense bir hançer kadar keskin görünümüydü.

"Leydim," dedi sesi titreyerek. "Talihinizin yaver gittiğini duydum. Bir kontes olmuşsunuz."

"Evet, anne," diye karşılık verdi Brynn. Bu, Romenler arasında bir kişinin kendinden büyüklere hitap etme şekliydi. "Peki ya siz? Festival iyi geçiyor mu?"

"Yeterince iyi," dedi Esmerelda gülümseyerek ve Brynn'a masanın önüne oturmasını işaret etti.

Çingene kadın eline bakmayı talep ettiğinde, her nedense Brynn kafasını salladı. "Buraya avcuma bakman için gelmedim, anne. Sadece sana bazı sorularım olacak." Derin bir nefes aldı ve çantasının içinden

birkaç tane şilin çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Çok ama çok önemli bir mesele."

"Rüyaların geri dönmüş," diye karşılık verdi Çingene kadın ciddi bir şekilde. Gözleri masanın üzerindeki şilinlere bakarken parıldıyordu.

"Evet."

"Anlıyorum. Sorunuz nedir, leydim?"

"Umarım bana açıklayabilirsiniz... Laneti bozmamın bir yolu var mı?"

"Sevdiğin adam için korkuyorsun," dedi kadın kuşku dolu bir sesle.

"Evet," diye karşılık verdi Brynn. "O benim kocam."

Şilinlerden birini alıp gerçek olup olmadığını kontrol etmek için var olan birkaç dişinden biriyle ısırıldı. "Kolay olmayacak. Flaming Nell'in laneti şaşılacak bir şekilde güçlüdür."

"Ama yine de bozulabilir mi?"

Çingene kadın bir an için Brynn'ı dikkatle inceledi. Sonunda kafasını salladı. "Onu seviyor musun, kocanı?" diye sordu.

"Ben... Ben tam olarak emin değilim," dedi Brynn hızla. Bu soruyla karşı karşıya geleceğini ummuyordu. "Eğer bunun olmasına izin verirsem, kocamın hayatını riske atabilirim. Onun ölmesine sebep olma düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Fakat onun için ölmeye hazır mısın? Bunu kendine hiç sordun mu?"

"Onun için ölmek mi?"

"Evet, leydim. Kendi hayatınızı feda edebilecek kadar onu sevmek zorundasınız. Bu gerçek aşkın sırrıdır."

Brynn, Çingene kadına uzun uzun baktı. Düşünceleri karmakarışık olmuştu. Lucian'ı o kadar çok seviyor muydu?

Sonunda kafasını salladı. "Demek istediğiniz onun için ölümü bile göze almalıyım, öyle mi?"

Esmerelda biraz da olsa üzüntü dolu sempatik bir bakış sundu genç kadına. "Belki de bu gerekli değildir."

"Fakat onun hayatını kurtarmak için ne yapmam gerektiğini bana söylemeyecek misiniz?"

"Hayır, size bunu söyleyemem, leydim. Ama emin olduğum bir şey var ki aşk için savaşmak gerekir."

Bu oldukça çelişkili bir açıklama, diye düşündü Brynn hayal kırıklığına kapılarak.

"Bu savaşa dahil olun, leydim," dedi Esmerelda uzanıp Brynn'in elini kavrayarak.

"Teşekkür ederim, anne," diye mırıldandı Brynn kadına sersemlemiş bir şekilde gülümseyerek.

Brynn, yavaşça ayağa kalktı ve çadırdan çıktı. Kendini uyuşmuş hissediyordu. Bir cevap almıştı: Lucian'ın hayatını kurtarmak için kendi hayatını ortaya koymaya hevesli olması gerekiyordu. Ama yine de...

Brynn, Esmerelda'nın gizemli tavsiyesine gerçekten uyabilecek miydi? Eğer öyleyse, laneti bozmanın anahtarı bu ise bu fedakârlığı nasıl yapacaktı?

Brynn eve vardığında, Lucian şaşırıtıcı bir şekilde evdeydi. Brynn hizmetçisi ile birlikte içeri girerken, onu geniş merdivenlerden aşağı inerken gördü.

Meg, Lucian'ın yanından hızla geçip giderken, Lucian karısını öpmek için eğildi. "İşte buradasın. Ben de nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım. Umarım güzel bir sabah geçirmişsindir?"

Brynn tereddüt etti. Çingene kadını görmeye gittiğini Lucian'ın bilmesini istemiyordu; ona bunun sebepleri hakkında açıklama yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Eğer Lucian derinlemesine bir sorguya başlarsa, Brynn ona olan hislerini dile getirmek zorunda kalabilirdi.

"Evet," dedi sonunda. "Raven'la kütüphaneye gittik."

Genç kadın, Lucian'ın gözlerini kıstığını fark etti. "Tuhaf. Daha biraz önce eve gelirken Whitehall'da Raven'la karşılaştım. Tüm sabah teyzesine refakat etmek zorunda kaldığından yakınıp durdu."

Brynn kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Ne kadar da aptalım. Meredith demek istemiştım. Kütüphaneye Meredith'le gittim."

Lucian genç kadının boş ellerine baktı. "Hoşuna giden bir kitap bulamamış olmalısın."

"Hayır, hiçbir şey bulamadım," diye karşılık verdi Brynn yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi kocasının fark etmemesini umarak. "İzin verirsen, öğle yemeği için üzerimi değiştirmem gerek."

Lucian genç kadının uzaklaşmasını izledi ve Brynn'ın yeşil gözlerinin suçlulukla ışıldadığını düşündü. Brynn biraz önce ona yalan söylemişti. Lucian bundan emindi.

Lucian'ın elleri istemsizce yumruk halini aldı. Brynn evliliklerinin başında sırlarını onunla asla paylaşmamıştı, ama son zamanlarda, ilişkilerinin gelişmesinden ötürü, aralarında dürüst bir bağın oluştuğunu ummuştu Lucian. Belki de böyle düşünecek kadar aptaldı.

Lucian yüz hatlarının gerildiğini hissedebiliyordu. Brynn'dan bir keresinde ağabeyinin yasa dışı eylemleri yüzünden şüphelenmişti, fakat tüm kuşkularını bir yana bırakıp onunla yeni bir başlangıç yapmaya karar vermişti. Çok mu aceleci davranmıştı? Neden Brynn ona yalan söylemişti? Daha da önemlisi bu ilk kez mi oluyordu? Ya da Brynn'ı ilk kez mi yalan söylerken yakalamıştı?

★ ★ ★

Eğer Lucian karısının yalan söylediğini keşfetmeyi sorun etseydi, ertesi sabah karısının odasından elinde bir oturakla hızla çıkan Meg'le karşılaştığında kendini daha da huzursuz hissederdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Lucian hizmetçiye.

"Hayır, lordum. Endişe edecek bir şey değil. Leydiniz bebek yüzünden kendini biraz kötü hissediyor, hepsi bu."

Lucian o an şoke oldu. "Bebek mi?"

Lordunun verdiği tepkiyi fark eden Meg şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. "Ah... Bunu söylememeliydim. Leydiniz bilmenizi istemiyordu."

Lucian gülümsemeye çalıştı. "Pekâlâ, öyleyse, bu söylediğin aramızda sır olarak kalacak."

Hizmetçi gittikten sonra Lucian koridorda uzun bir süre öylece durdu. Kendini sersemlemiş hissediyordu. Gerçekten baba mı olacaktı? Bu uzun süredir arzu ettiği amacını gerçekleştirmesine daha da yaklaştığı anlamına mı geliyordu?

Hisleri gurur ve sahiplenicilik arasında gelip gidiyordu. Ve merak. Ve öfke... Zira Brynn bu haberi onunla bilerek paylaşmamıştı. Neden ona

söylememiştii? Neden hamile olduğunu başkasından duymasına izin vermiştii? Bu haberin onun için ne anlam ifade ettiğini bilmiyor muydu?

Ama yine de... Belki de mantıklı bir açıklaması vardı. Belki de Brynn bu haberi bizzat vermek istiyordu.

Şüphelerini bir kenara bırakan Lucian genç kadının yatak odası kapısını hafifçe tıklattı. Cevap alamadığında ise usulca içeri girdi. Brynn şöminenin karşısında oturmuş alevleri izliyordu, güzel yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı.

Lucian'ın içini onu izlerken bir şefkat doldurdu. Bir çocuk evlilik yasalarının asla yapamadığı şeyi yapıp onları birbirlerine bağlayabilirdi. Belki de Brynn bu evliliği sonunda kabul ederdi...

Lucian derin bir nefes aldı. Onun kabulünü almaya çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Brynn'a giderek daha da çok değer veriyordu, hatta taşıdığı bebekten bile fazla.

"Brynn?" diye mırıldandı.

Brynn irkildi ve bakışlarını ona çevirdi.

"Meg, kendini pek iyi hissetmediğini söyledi."

Yüzü kızaran Brynn kafasını salladı. "Gerçekten bir şeyim yok."

Birden ürperdiğini hisseden Lucian ona uzun uzun baktı. Brynn böyle önemli bir meselede sessizliğini korumaya mı niyetliydi? "İyi olduğuna emin misin?"

Brynn gülümseye çalıştı. "Şimdi daha iyiyim. Akşam yemeğinde yediğim bir şey mideme dokunmuş olmalı."

Bu ürpertici açıklama karşısında Lucian hayal kırıklığının o keskin, acı verici darbesini aldığını hissetti. Brynn hamileliği açığa çıkmadan

kaçmayı planlıyor olabilir miydi? Böylelikle Lucian bebek hakkında hiçbir hak iddia edemezdi. Brynn'ı çocuğun yanında kalacağına dair uyarmış, dahası bebek doğduktan sonra istediği yere gidebileceğini söylemişti. Brynn neden sessiz kalma konusunda bu kadar kararlıydı? Yanından ayrılmayı mı düşünüyordu?

Lucian suratını buruşturarak bu olası düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Brynn'ın böylesine yıkıcı bir adım atacağına inanmıyordu.

Fakat güveninin zedelendiğinin farkındaydı. Belki de sadece onu aklamak için bir özrün peşindeydi. Büyüleyici karısı hakkında gerçekten ne biliyordu?

"Pek   , o halde," dedi Lucian umursamaz bir tavırla ancak d    nceleri içten içe t  m benliğini kemiriyordu.

Brynn'ı onu kandırıyordu, bu kesindi. Hamile kalmış olması gibi ciddi bir meseleyi ondan gizleyebiliyorsa, kimbilir daha başka ne sırları vardı?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lucian tek kelimesini bile anlamaksızın tehlikeli bir Fransız ajanı hakkındaki derlenmiş dosyaya şoursuz bir şekilde göz gezdirdi. Mesleği çoğu zaman sıkıcı raporları incelemesini ve anormalliklerin, rastlantıların, tuhaf tekrarların ya da ipuçlarının peşinden gitmesini gerektiriyordu ancak şimdiye dek bunların hiçbirisi asla canını sıkmamıştı. Düşmanının durumundan ziyade düşüncelerini kemiren, endişelenmesine neden olan başka bir mesele vardı: Karısı.

Geçen hafta zamanının çoğunu ofisinde geçirmiş, Brynn'la arasına mesafe koymaya çalışması tam anlamıyla başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Hâlâ onun yalanlarıyla nasıl başa çıkacağına karar verememişti. Brynn hâlâ ona hamileliğinden bahsetmemiş ve bu durum Lucian'ın tedirginliğini daha da tetiklemişti.

Buna bir de sürekli tekrarlanan ölümcül rüyalar eklenmişti. Kâbusları artık daha canlı ve hiç olmadığı kadar etkiliydi . Brynn onun ölümünü izliyordu, belki de ölümüne sebep olan kişi o olduğu için. Bu sıkıntı verici görüntü ne ifade ediyordu, işte Lucian bundan emin değildi, ama yine de Brynn'a güvenemediğinden ötürü giderek yoğunlaşan korkularını hafifletmesine mani oluyordu.

Lucian birden yalnız olmadığını fark etti, kafasını kaldırıp kapı girişinde dikilen Philip Barton'a baktı. Gülümsemeye çalıştı ve emrine tabi olan adamı içeri davet etti.

Philip her zaman olduğu gibi bir sandalye çekip oturmak yerine şaşırtıcı bir şekilde ayakta bekledi, ifadesi sertti ve parmakları yün şapkasının üzerinde telaşla geziniyordu.

Sonunda Philip konuştu. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, lordum. Beni işten çıkaracaksınız, söylemeniz yeterli."

Lucian genç adamın sesindeki ıstırabı hissedebiliyordu ama buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek kaşını merakla kaldırdı. "Lanet olsun sen neden bahsediyorsun böyle? Beni hayal kırıklığına uğratmadın, yani bildiğim kadarıyla uğratmadın."

"Son yapılan altın nakliyatının tarihlerini değiştirdiğinizi söyleyemeyecek kadar bana güvenmediniz."

Lucian göğsüne birden soğuk bir esintinin yerleştiğini hissetti. Organizasyon saklı tutulmuştu, hatta belki de oldukça saklı tutulmuştu. Altın külçelerin her iki nakliyatı da güvenli bir şekilde Anakara'daki müttefiklere teslim edilecekti. Ve hiçbir şey hain Lord Caliban'ın kulağına gitmeyecekti.

"Tarihleri değiştirmedim," dedi Lucian yavaşça.

Philip'in ifadesi sıkıyordu. "Fakat mektup..."

"Hangi mektup?" diye sordu Lucian sabırsız bir ifadeyle.

"Programın değişmesine izin verdiğinizi belirttiğiniz mektup."

"Ben öyle bir mektup yazmadım."

"Tanrım..." Philip'in yüz hatları korku dolu bir ifadeyle gerildi. "Altınlar nakledildi... Dün... Sizin emrinizle..."

Lucian ayağa kalktı, dehşete kapılmıştı. "Sanırım o mektubu görmem gerekiyor."

Savaşa maddi kaynak sağlayacak olan altının teslim edilme süreci karmaşık değildi: Londra darphanesi, ingiltere Bankası'na iletmek üzere altın paraları basıyor, sonrasında yoğun koruma altında nakliyat Anakara'ya yapılıyordu. Transfer süreci şimdiye dek neredeyse hiç başarısız olmamıştı.

Banka müdürü, Lord Wycliffi gördüğünde şaşırdı ve altının yanlış ellerde olduğunu öğrenince panikledi. "A-ama s-sizin izniniz vardı..." diye kekeledi.

"Mektubu görmeme izin verin, lütfen," dedi Lucian aksi bir şekilde.

Müdür sıkıntılı bir halde mektubun son satırını işaret etti. Bu kısa emre göz atarken Lucian suratını buruşturdu.

Ulusal güvenliğin amacına uygun olarak gelecek altın nakliyatının tarihinde değişiklik yaptığımı bildiririm. Ajanlarını 5 Ekim sabahı saat 10:00'da sizi arayacaklar.

Lucian Tremayne, Wycliff Kontu

Midesi kasılan Lucian mektubu Philip Barton'a uzattı. Aklında hiçbir soru yoktu. Nakliyat geręekleřmiřti. Neredeyse yüz bin sterlin değerinde ę sandık altın çaba sarf edilmeksizin kan dökülmeden, mücadele edilmeden şalınmıştı. Henüz kan dökülmedi, diye söylendi içinden Lucian. Dudakları fkeden çizgi halini almıştı. Bu gibi bir tutar haftalardır düşman birlikleri katleden Napolyon'un ordularına devam etme gücü tanıyordu.

"Sizin tarafınızdan yazılmış gibi görünüyor, lordum," dedi Philip. Sesi korkudan titremişti.

"Evet," diye karşılık verdi Lucian dişlerini sıkarak. "İmza taklidi mükemmel."

Banka müdürü ellerini sıkıntılı bir şekilde ovuşturdu.

"Tarih değişikliğini tuhaf bulduğumu inkâr edemem, lordum. Ama mühürlü emrinizi görünce..."

Mektubu geri alan Lucian mum plakasını inceledi. Bu gerçekten Wycliff mührüydü. Müdür ona özürlerini sunarken, Lucian'ın kafasının içinde uyarı sinyalleri çalmaya başlamıştı.

Lucian kaba bir şekilde müdüre teşekkür etti ve selam vererek yanından ayrıldı.

"Bunun Caliban'ın işi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Philip yalnız kaldıklarında.

"Başka kim olabilir?" diye homurdandı Lucian suratını asarak. "Fakat bürodan birinden yardım almış olmalı. Benim dışında sadece iki kişi son altın transferinin kararlaştırıldığından haberdardı ve ben bu iki kişiye de hayatım boyunca güvendim."

"O halde programa kim erişmiş olabilir? Dahası kim böylesine bir sahtekârlık yapar?"

Lucian kaşlarını çattı. "Memurlarımızdan biri olabilir," dedi yavaşça. "Programın kopyasını kim kaleme almıştı?"

"Memurlarınızdan biri değil, lordum. Emriniz üzerine orijinali üzerinden ben bizzat kaleme aldım. Fakat o emir henüz bankaya gönderilmedi. Programın orijinali de kopyası da masamda kilitli."

"Kilitler açılabilir, Philip. Böyle görevleri genelde hangi memur üstlenir?"

"Jenkins..." diye mırıldandı Philip. Sıkıntısı aşikârdı.

"Peki Jenkins önceki nakliyat programından haberdar mıydı? Biz onun sorumluluklarını elinden almadan önce?"

"Öyle görünüyor, Lordum."

Lucian birden topukları üzerinde hızla döndü.

"Nereye gidiyorsunuz, lordum?" diye seslendi Philip ardından.

"Vatan hainimizi yakalamaya."

Dışişleri Bakanlığı'nın istihbarat kısmında çalışan bir memur olan Bay Charles Jenkins'in dairesinin bulunduğu adrese vardıklarında çoktan akşam olmuştu. Lucian sorguya başlayana dek yargıda bulunmamaya kararlıydı ancak Jenkins kapıyı açar açmaz hiçbir şüphesi kalmadı; Jenkins misafirlerini gördü ve hemen kaçmaya çalıştı.

Bir pencereye ulaştı ve Lucian onu yakalamadan önce pencere kanadını kaldırmaya çabaladı. Adamı kendi etrafında döndüren Lucian onu duvara yapıştırdı ve kravatından sıkıca kavradı.

"Kimse sana misafirlerine bu şekilde davranmaman gerektiğini öğretmedi mi?" dedi Lucian. İpeksi ses tonu çelik gibi keskindi şimdi.

Jenkins'in yüzü korkudan buruştu. "Benden... Ne istiyorsunuz benden, Lordum?"

"Sanırım itiraf etmen gereken bir şey var?"

"İtiraf etmem gereken mi? Ben... Ben ne demek istediğinizi bilmiyorum."

Tutuşu sıkılaştı Lucian adamın kravatını çevirince, Jenkins ellerini boğazına götürdü.

Lucian sabırsız bir şekilde, "O mektubun kopyasını oluşturmanı senden kim istedi?" diye sordu.

"Hangi... Hangi mektup?"

Adamın arsız kelime oyununa daha da çok öfkelenen Lucian onu kanadı yarı açık pencereye doğru sürükledi ve üç kat aşağıdaki karanlık kaldırım taşlarına göz atmasını bekledi. "Yolun epey uzun."

Jenkins inler gibi bir ses çıkardı.

"Söyle bana seni kim tuttu?"

"Söyleyemem! Beni öldürür..."

"Bunu ben de yapabilirim, biliyorsun, değil mi?"

Adam sızlandı ve kafasını iki yana salladı. Bunun üzerine Lucian onu kemerinden tutarak aşağı bıraktı. Adam yarı beline dek pencereden sallanırken Lucian onu tek eliyle tutuyordu.

Jenkins dehşete kapılarak çığlık attı. "Tamam! Size bildiklerimi söyleyeceğim!"

Lucian adamı içeri çekmeden önce bir süre bekledi. Jenkins titreyerek yere çömeldi, korkudan nefesi kesilmişti.

"Sana gerçekleri söylemeni öneririm," dedi Lucian bir az sonra. Öfkesini az da kontrol altına almayı başarabilmişti. "Sana hoşgörü göstermemi sağlarsan vatana ihanetten ipi boylamazsın."

Jenkins gözle görülür bir şekilde derin bir nefes aldı ve kafasını salladı.

"Aylar önceki altın nakliyatının programını açığa vuran sen miydin?"

"E-evet, lordum."

"Ülkene ihanet ettiğin ve sayısız adamın ölümüne sebep olduğun için bir özür dileyeceğini umuyorum."

Adamın yüzü acı dolu bir şekilde buruştu. "Buna sebep olmak istemedim... Borçlarımı ödemek için paraya ihtiyacım vardı... Ve annem... Borçlarımı ödemezsem annemi öldüreceklerini söyleyerek beni tehdit ettiler. Yemin ederim altının Fransa topraklarına gireceğini anlamadım."

Lucian aşağılayıcı bir ifadeyle, "Anlamadın mı?" dedi.

"Hayır, anlamadım! Ben onlara sadece programı verdim."

"Fakat ilk hırsızlığın ardından Dışişleri'ndeki kargaşayı fark edip suçunu yeterince anlamış olmalısın."

Jenkins kafasını utançla salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Ama artık çok geçti."

"Pekâlâ, altın hırsızlığını yürüten kişinin kim olduğunu söyle bana."

Adamın yüz ifadesi birden samimi bir ifadeye büründü "Bilmiyorum, lordum. Ben sadece aracıydım. Bir seferin de ondan - Lord Caliban'dan - bahsedildiğini duydum ama onu hiç görmedim."

"Biri sana emir vermiş olmalı."

"Evet, öyle. Bir centilmen tarafından bilgilendirildim... Sör Giles Frayne..."

Lucian bu ismi duyunca kalbinin teklediğini hissetti ama Philip ilk kez konuşmaya dahil olunca cevap vermek için zamanı oldu. "Sör Giles aylar önce öldü."

Lucian istemsizce Philip'in bakışlarıyla karşılaştı. Philip, Sör Giles'ın vahim sonunu bilen birkaç insandan biriydi.

Lucian ellerine baktı ve birden öylece kalakaldı. O karanlık anın hatırası aklından hiç çıkmamıştı. Arkadaşını öldürmek içinde karanlık ve ilkel bir şeylerin serbest kalmasına neden olmuştu. Fakat bugün bile Caliban'ı ve adamlarını durdurmak için yine aynısını yapardı.

"Yerinde bir iddia," dedi Lucian sonunda. "Sör Giles artık yaşamadığına göre ismini savunamaz. Buna inanmamı nasıl beklersin?"

"Kanıtım var, lordum... Görmek isterseniz..."

"Evet."

Lucian gözünü Jenkins'den ayırmıyordu. Jenkins ayağa kalkıp bir odaya doğru ilerledi ve içeri girdi. Lucian konforsuz odaya göz attı. İçeride portatif bir karyola, bir masa, bir sandalye, bir okuma lambası ve yemek pişirmek için bir ocak vardı. Eğer Jenkins ihanetinin karşılığını aldıysa, bu hiç belli olmuyordu.

Jenkins masanın yanına gitti, çömelip döşeme tahtalarından birini yerinden çıkardı ve deri bir keseyi Lucian'a uzattı. "İşte burada... Sör Giles'ın beni bilgilendirdiği her şey..."

Lucian kâğıt parçalarını karıştırdı. "Sör Giles'la ilgili hiçbir şey göremiyorum. Bunları da benim mektubumu kopyaladığın gibi kopyalamış olabilirsin."

"Ama öyle bir şey yapmadım, lordum, yemin ederim ki yapmadım! İlk seferinde aldığım paranın hâlâ bir kısmı duruyor. Yüz sterlin. Harcayamadım. Sör Giles'a artık yardım etmeyeceğimi söyledim. Yalvardım... Ama o ısrar etti. İstediklerini yerine getirmezssem, Caliban'ın annemi öldüreceğini söyledi."

İfadesi öylesine samimi bir gizem yüklüydü ki Lucian ona inanmak üzereydi. Dahası Giles'ı ihanete neyin meylettiğini gayet iyi biliyordu.

"Bağlantın öldüğüne göre şimdi kiminle iletişim kuruyorsun?"

"Bilgiler isimsiz biri tarafından kapımın önündeki saksının içine bırakılıyor. Onları kimin bıraktığını hiç görmedim."

Lucian göz korkutucu bir şekilde kaşlarını çatarak uzun bir süre Jenkins'e baktı. Jenkins gözle görülür bir şekilde korkudan sindi ama hikâyesini değiştirmede.

"Pekâlâ," dedi Lucian sonunda. "Benim iznimi içeren mektuptan bahsedelim. Sen mi yazdın o mektubu?"

"Evet, lordum. Bazı yazışmaları haftalarca takip ettim."

"Mührümü almayı nasıl başardın?"

"Ben almadım. Mührünüz çoktan mum tabakasının üzerine işlenmişti ve mektuba geçirme işlemi zor olmadı."

"Biri mühür yüzüğünüzü ele geçirmiş olmalı," diyerek yorum getirdi Philip.

Lucian bir mühür ofisinde tutuyordu, diğerini ise evindeki çalışma odasında. Bu ayrıntı karşısında bir anda kaslarının kasıldığını hissetti ve düşünceleri birkaç hafta önce Brynn'ı çalışma odasında ağabeyiyle birlikte gördüğü ana sürüklendi. Ertesi gün Brynn çalışma odasında tek başındaydı, kaybolan küpesini aradığını iddia etmişti.

Tanrı aşkına... Bir başka yalan daha mı? Lucian Sör Grayson'ın mühür çalmasına şaşırmayabilirdi ama Brynn böyle bir şey yaptıysa? Vatana ihanet suçuna dahil olduysa?

Lucian derin bir nefes aldı. İçgüdüleri bu olasılığı inkar ediyor ve Brynn'ı korumak istiyordu. Brynn onun karısı çocuğunu taşıyan kadındı. Kalbini verdiği biriydi. Brynn ve işi arasında bir seçim yapmak zorunda olması Lucian için tahrip ediciydi.

Lucian dişlerini sıktı, ne olursa olsun tarafsız olması gerekiyordu. Yine de Philip'e karısından şüphelendiğini söylemek istemiyordu. En azından eline bir kanıt geçene dek. Gerçekleri Brynn'dan öğrenecekti.

Philip'e dönüp kafasını salladı, ardından tir tir titreyen Jenkins'e göz attı. "İşlediğin suçun ciddiyetini anladığımı sanıyorum? Senin için yapabileceğim en iyi şey boynunu ipe geçirmek yerine tutuklanmanı sağlamak olabilir."

"Evet, lordum," diye fısıldadı Jenkins. "Anlıyorum. Ha-hayatımı bağışlarsanız size minnettar olurum."

"Bay Barton şimdi seni tutuklayacak. Eşyalarını toplarsan yargı süresince tutukluluğun kolaylaşabilir."

"Te-teşekkürler, lordum."

Jenkins arkasını döndüğünde, Lucian Philip'i yanına çekti. "Mührümü kimin çalmış olabileceğine dair aklımda bir isim var," dedi alçak bir ses tonuyla. "Sör Grayson Caldwell."

Philip ona dik dik baktı. "Fakat o..."

"Karımın ağabeyi, biliyorum. Eğer Sör Grayson suçluysa, son nakliyatın Fransa'ya nakledilmeden Cornwall'dan çıkarılması olası. Onu takip etmek işimize yarayabilir."

"Evet, ben de aynı fikirdeyim," dedi Philip sessizce.

"En iyi beş altı adamını alıp Cornwall'a gitmeni istiyorum. Sör Grayson'ı belirli bir mesafeden gözlemleyin ama onun kuşku duymasını sağlayacak herhangi bir hamlede bulunmayın. Kendinizi kesinlikle göstermenizi istemiyorum, yeterince açık konuştuğumu sanıyorum."

"Anladım, lordum. Siz de Cornwall'a gelecek misiniz?"

"Evet, kısa süre içinde peşinizden geleceğim. Fakat ilk başta çözmem gereken bir mesele var." Yüzünü buruşturdu. "Ertelenemeyecek bir mesele."

Lucian'ın eve döndüğünde Brynn'la yüzleşebilmesi için tüm yeteneklerini kullanması gerekiyordu. Lucian ondan gerçekleri bir şekilde öğrenmek, Brynn'ın suç ortağı olmadığından emin olmak istiyordu. Yine de Brynn'ın yalana olan eğiliminin farkındaydı. Kuşkularını hafifletecekse ona yalvarmaya bile hazırdı.

Eve vardığında, dosdoğru yatak odasına çıktı ve uşağı çağırmadan çünkü bir seyirci istemiyordu eşyalarını toparlamaya başladı.

Brynn konuşmadan onun varlığını hissetti Lucian; Brynn odalarının bağlantı kapısından geçerek Lucian'ın odasına girmişti.

"Ters giden bir şey mi var, Lucian? Geç kaldın, endişelenmeye başlamıştım."

"Evet, oldukça ters giden bir şey var," diye karşılık verdi Lucian ve ona ters ters baktı. "Başka bir altın kargosu daha çalındı."

Brynn kaşlarını çattı. "Başka bir altın kargosu daha?"

Lucian eşyalarını toplamayı bıraktı ve ona durgun bir şekilde baktı.

"Bu kez durum öncekilerden çok daha farklı, çok daha kötü. Mühür

yüzüğüm kullanılarak bir mektup kopyalanmış ve bu mektup hırsızları altınlara ulaştırmış."

"Mühür yüzüğün mü?" Brynn'in sesi fısıltıdan farksızdı.

Lucian ifadesinin değişmemesine özen göstererek, "Evet, mühür yüzüğüm. Ve bu da beni bir şekilde vatana ihanet suçuna bulaştırıyor," dedi.

Brynn'in elleri boğazına gitti. "Kesinlikle hayır... Senin böyle bir şey yapmış olduğuna kimse inanmayacaktır."

"Belki de. Ama bu, altın hırsızlarını olabildiğince çabuk yakalamam gerektiği anlamına geliyor."

Brynn'in sessiz itirafı oldukça açıktı. Lucian onun konuşmasını beklerken, kalbinin acıdığını hissetti.

Brynn ona doğru bir adım yaklaştı, güzel yüz hatları çaresizlikten gerilmişti. Fakat sonra durdu ve gözle görülür bir şekilde kendini toparladı.

"Bu akşam mı gidiyorsun?"

Lucian içinde bir boşluk hissetti. "Gerçek bir yol göstericimiz yok. Dover'a doğru bu gece yol almam gerekiyor. Görünüşe bakılırsa altın Fransa'ya oradan nakledilecek. Soruşturma zaman alacak. Bağışla beni ama birkaç gün içinde dönemeyebilirim."

"Ben... Anlıyorum."

"Burada tek başına kalmak senin için bir sıkıntı yaratmaz, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Brynn. "Raven'ın düğün hazırlıkları için hâlâ yapılması gereken pek çok şey var."

Valizini kapatan Lucian Brynn'in alnına küçük bir öpücük kondurdu ancak genç kadın onun ilgi eksiliğinin farkına varmış gibi göründü gözüne.

Lucian geriledi ve Brynn şaşkınlığını tam olarak üzerinden attığında valizini aldı.

"Lucian... Lütfen... Dikkatli ol," dedi Brynn samimi bir ses tonuyla.

"Olacağım," diye karşılık verdi Lucian. "Sen de kendine dikkat et, aşkım."

Ardından ürperdiğini hissederek topukları üzerinde döndü ve odayı terk etti.

Brynn korku ve öfke içinde Lucian'ın onu terk ettiği yerde duruyordu. Gray geçen haftalardaki ziyareti süresince takındığı şüpheli tavırların nedenini sorgulayan mektuplarından hiçbirine cevap vermemişti ama Brynn'in ağabeyinin ona ihanet ettiğine dair hiçbir kuşkusu kalmamıştı artık. Gray üstlendiği brendi nakliyatı için vergilerden kaçınmak adına Wycliff in mührüne ihtiyaç duyduğunu iddia ederek Brynn'a yüzükle ilgili yalan söylemişti. Bunun yerine inanılmaz bir hırsızlık planlamış, ülkesinin düşmanları için bir servet çalmıştı.

Daha da beteri, suçuna Lucian'ı da dahil etmişti. Ulu Tanrım...

Aklı ve kalbi kargaşa içinde olan Brynn kendi yatak odasına döndü ve ne yapacağını düşünerek çaresizce aşağı yukarı gezinmeye başladı.

Lucian vatan hainlerini yakalama konusunda kararlıydı. Dover'a bakacak ve soruşturmaları orada bir yere varamazsa, başka yerlere yönelecekti. Cornwall'a ve Grayson'a...

Brynn, Lucian Grayson'la yüz yüze geldiğinde neler olacağını düşünürken ürperdi. Lucian merhametli davranmayacaktı. Görevini hemen hemen takıntı haline getirmiş biriydi o. Grayson tutuklanacak ve muhtemelen asılacaktı... Ya da karşı koyması halinde Giles'ın başına gelenleri yaşayacaktı. Her ikisinin de Brynn'in o karanlık rüyalarında gördüğü gibi ölümcül bir savaşa tutuştuklarını hayal etmek hiç de zor değildi. Fakat bu kez Lucian hayatını kurtaramayabilirdi. Ya da ağabeyi.

Brynn'in tüyleri diken diken oldu ikisinden birinin öleceğini düşünmek bile korkunçtu.

Brynn ağabeyinin asılmasını istemiyordu, yine de eğer Grayson böylesine bir suç işlediğini itiraf ederse bir şekilde cezasını çekecekti. O ne olursa olsun hâlâ onun ağabeyiydi. Kanıydı canıydı. Brynn yapabilirse onun hayatını kurtarmayı denemeliydi. Fakat nasıl?

Brynn kocasının merhametli bir yaklaşımda bulunmasını bekleyemezdi. Kardeşinin hayatını kurtarmak için Lucian'a yalvarması gerekse bile, Brynn, Lucian'ın gururunun ve görev bilincinin karısının sözünden daha baskın geleceğinden emindi. Lucian vatana ihanet eden en yakın arkadaşlarından birini kendi elleriyle öldürmüştü, bu yüzden neden aynısı Grayson'ın başına gelmesindi ki?

Ve ne olursa olsun Grayson durdurulmalıydı. Brynn da Lucian gibi çalınan altınların Fransızların eline geçmesini istemiyordu.

Tanrım, neden haftalar önce Grayson'ı durdurmak için daha çok çaba sarf etmeyi denememişti? Kendini bu konuda asla affetmeyecekti. Grayson'ın Lucian'ın çalışma odasına girmesine izin vermemeliydi. Gray'in yüzüğü, gerekirse Lucian'ın önünde, aldığı yere bırakması

konusunda ısrar etmeliydi. Brynn en azından böylelikle bir vatana ihanet suçunu engelleyebilirdi.

Bir şeyler yapmalıydı. Keşke Gray'i planından vazgeçmesi ve altınları geri vermesi konusunda ikna edebilseydi...

Brynn bir anda donup kaldı. Muhtemel tek bir çözüm yolu vardı. Ağabeyiyle konuşacak ve nakliyat rotasını değiştirmesi konusunda onu ikna edecekti.

Harekete geçen Brynn hizmetçisini ve seyahat arabasının hazırlanması için kâhyayı çağırmak üzere çanın ipini çekti. Olabildiğince çabuk Cormvall'a gitmeliydi; kaybedecek zaman yoktu.

Gideceği yeri açığa vurmayacaktı. Lucian gitmiş olduğunu fark ederse şüphelenebilirdi. Brynn başka bir hikâye üretmeli, belki de Theo'nun hasta olduğunu iddia etmeliydi. Evet, bunu yapacaktı. Bu yalan amacına uygundu: Brynn Theo'ya bakmak için gitmişti. Lucian yokluğunu öğrendiği vakit Brynn çoktan Gray ile yüzleşmiş olacaktı nasıl olsa...

Brynn yeniden ürperdi. Lucian'ın gerçekleri öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu.

Çaresizlik hissi yeniden yükseldi, Brynn elbise dolabına gitti ve bir yolculuk kostümü seçti.

Lucian karanlık bir sokakta durup gölgeler arasındaki evini izledi. Belli belirsiz bir at arabası ilişti gözüne. Kalbi buz kesti, gerçeği öğrenme ihtiyacı onu hasta ediyordu. Brynn'in bir vatan haini olup olmadığını bilmek istiyordu. Tüm benliğiyle onun masum olduğuna inanmak istiyordu.

Brynn'in evden çıkıp bekleyen at arabasına doğru koşması çok da uzun sürmedi. Lucian kendine hâkim olarak bulunduğu aracın tavanına vurdu ve sürücüye Wycliff aracını takip etmesini emretti.

Mayfair'in karanlık sokaklarına doğru yol alırlarken Lucian'ın nefesi kesildi. Brynn'in aracı sonunda Londra Caddesi'nin kuzey doğusuna yöneldi ve Lucian karısının Cornwall'a doğru ilerlediğini kabullendi.

Dişlerini sıktı, hisleri ham bir öfke barındırıyordu. Sevgili, entrikacı kontesine karşı ham bir öfke. Kendine duyduğu ham bir öfke.

Brynn'in göz alıcı güzelliğinden etkilenmekten sakınmamıştı. Cinsel olarak da aralarında bir şeyler alevlenmişti. Lucian'ın hisleri karısına âşık olacak kadar gelişmişti.

Kendisine bir vâris vereceğini umarak genç bir bakireyle evlenmişti. Fakat Brynn istediği ya da düşündüğü gibi bir kadın değildi.

Lucian bu güzel sahtekârı hiç tanımıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cornwall

Brynn'e ulaştığında hava kararmak üzereydi. Yolculuk yorucu olmasına karşın genç kadın son üç gündür midesine ağrılar girmesine neden olan korkuyu sonlandırmayı umarak hemen ağabeyini aramaya koyuldu.

Grayson'ı çalışma odasında, şöminenin hafif ateşine yüzü asık bakarken buldu.

Ona seslendiğinde, Grayson şaşkınlıkla irkildi. "Brynn? Burada ne işin var?" Sandalyesinden kalktı. "Ters giden bir şey mi var? Theo..."

"Theo bildiğim kadarıyla gayet iyi," diye karşılık verdi Brynn. Ses tonu keskindi. "Fakat kesinlikle ters giden bir şey olduğu doğru, Grayson."

Gray uzun bir süre boyunca Brynn'a baktı.

Brynn ağabeyinin yüzünün çok fazla şarap tüketmişçesine kıpkırmızı olduğunu fark etti. "Burada olmamın bir nedeni var," diye ekledi Brynn sakın bir şekilde. "Vatana ihanet etmene engel olmak için buraya geldim."

Gray tek kelime etmedi, sadece bir eliyle alnını sıvazladı ve yeniden yerine oturdu.

Brynn'ın kalbi acıyla tekledi. "Ülkene karşı Fransızlarla işbirliği içerisinde olduğunu inkâr etmiyorsun?" diye fısıldadı yanılmış olmayı umarak.

"Hayır, inkâr etmiyorum," dedi Grayson sersemlemiş bir halde.

"Ulu Tanrım, Grayson..." Odanın karşısına geçen Brynn bir kanepeye çöktü, tüm bunlara inanamıyordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

Grayson'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, buna kendim bile inanamıyorum. Tanrı biliyor ya, vatan haini olmak gibi bir niyetim yoktu."

"Bu... Bu nasıl oldu?"

Gray derin bir nefes aldı. "Ayrıntıları gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Anlat bana," diye mırıldandı Brynn.

Konuşmaya başlamadan önce Grayson cesaretlenmek istercesine şarabından koca bir yudum aldı. "Hemen hemen bir yıl önce başladı. Adı saklı tutulan kaçak mal nakliyatı için inanılmaz derecede yüksek bir meblağ teklif eden ki bu ciddi anlamda kuşku uyandırıcıydı bir adamla tanıştım. O zamanlar mali kaynaklarım çok zayıftı. O zamanları unutmuş olamazsın. Onca borcun altından nasıl kalkacağız? Evimizi kaybedersek nasıl yaşarız? Borçları ödeyememekten ve hapishaneye tıklılmaktan korkuyordum. İşte o zaman sana ve diğerlerine ne olacaktı?"

Brynn babasının giderek artan borçlarının gün yüzüne çıktığı o karanlık günleri unutmamıştı. "Ve teklifi kabul ettin, kuşkulanmana karşın öyle mi?"

"Evet. Fakat borçlar yüzünden hapse girip sizi bir başınıza bırakmak yerine bilinmeyen bir malın nakliyatını yapmak için yasaları çiğnemeyi tercih ettim."

"Gray, bahsettiğin kargo hükümetin altınları..."

"Evet... Ama farkında değildim. Sonrasında ise... Bana şantaj yaptılar. Emirlerini yerine getirmezsem, beni bir vatan haini olarak ifşa edeceklerini söylediler."

"Onlar?"

"Casus ve kaçakçılardan oluşan korkunç bir grup. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum, üyelerinden bazılarının standartları yüksek İngilizler oldukları dışında. Liderleride asil biri."

"Bir asil? Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle. Lord Caliban olarak adlandırılıyor. İletişim kurduğum ilk adam bir barondu."

"Öyle miydi?"

"Evet. Alçakça hareketleri yüzünden öldüğünde yerine başka bir adam geçti. O ise bir Fransızdı, akıcı bir İngilizcesi olmasına ve kendine Jack diye hitap edilmesine rağmen bundan eminim. Jack sen evlendikten kısa bir süre sonra beni yeniden aradı. Kocanın mührünü ele geçirmemi ve mumyalamamı emretti. Emrini geri çevirdim ama Jack yaşamaya devam etmek istiyorsam başka bir seçim şansını olmadığını söyledi."

"Ve sen de ona inandın?"

"Evet, ona inandım!" Grayson, Brynn'a dik dik baktı. "Bunlar inanılmaz derecede kötü adamlar, Brynn. Kendilerine yardım etmek istemeyen balıkçılardan bir tanesine işkence ettiler. Derisini parça parça yüzdüler. Zavallı adam iki gün boyunca can çekti. Böylesi bir kader asılmaktan bile daha beter."

Brynn titrek bir nefes aldı. "Lucian'ın mührünü başka bir altın nakliyatını yönlendirmek adına kopyalanmış bir mektubun üzerine basacaklarını biliyor muydun?"

"Böyle bir şeyin olabileceğinden korkuyordum." Gray'in ifadesi neredeyse acı doluydu. "Neyi amaçladıklarını bana söylemediler ama kuşkulanıyordum..."

"Peki ya altınlar, Gray? Onların nerede olduğunu biliyor musun?"

"Burada, evin aşağısındaki kayalıklarda. Üç sandık dün gece getirildi, onları diğer kaçak malların arasına sakladım. Jack bu akşam..."

"Grayson!" dedi Brynn hararetle. "Altınları Fransızların ellerine teslim edemezsin. Napolyon onları ordusunun kaynakları için kullanıyor. O altınlar yüzünden savaşta hayatlarını kaybedecek olan adamları düşün!"

"Başka bir seçim şansım yok, Brynn. Bu işten geri adım atamam. Belaya yeterince bulaştım. İnan bana kurtulmayı denedim ama Caliban yaşadığı sürece bu kapandan kurtulmam mümkün değil."

"Ama yaptığın şeyi bir düşün! Vatana ihanet..."

"Biliyorum." Gray şarabından bir yudum aldı. "Kendi kendime binlerce kez söyleyip durdum. Yaptıklarım ve yapmak zorunda olduklarım yüzünden kendimden nefret ediyorum. Fakat emirlerine riayet etmezsem, beni öldürürler ya da daha da kötüsü."

"Daha da kötüsü?" diye tekrarladı Brynn.

Grayson uzun uzun Brynn'a baktı. "Tehlikede olan sadece ben değilim. Wycliff in mührünün kopyasını onlara teslim ettikten sonra benden buraya kadar dedim ve Jack böyle bir şeye kalkışırsam tüm ailemi öldüreceğini söyledi. Theo, sen, kardeşlerimiz..."

"Theo?" Brynn'in sesi ne kadar paniğe kapıldığını ortaya koyuyordu.

"Evet, lanet olsun, Theo! Ve sen. Neden o kadar çok korktuğumu şimdi anlıyor musun? Amaçlarını geçen günlerde net olarak kanıtladılar. Bir at arabası Londra'da neredeyse ölümünüze sebep oluyordu, öyle değil mi? Jack bunun bana bir uyarı olduğunu söyledi, Brynn."

Brynn ağabeyine uzun uzun baktı. O olası ölümcül kaza kasıtlı mıydı? Brynn, Lucian'ın lanetten ötürü hayatının tehlike altında olduğunu düşünmüştü, Gray'in düşmanlarının hedefi haline geldiklerini değil. Ya da Theo'nun. Ulu Tanrım!

"İngiliz hükümeti beni vatana ihanetten asabilir," diye ekledi Gray neredeyse öfkeli bir ses tonuyla. "Fakat en azından ailem hayatta kalır, içinizden biri ölürse ben yaşayamam."

Dehşete kapılan Brynn'in nefesi kesildi. Genç kadın hâlâ Gray'in açığa vurduklarını sindirmeye çalışıyordu.

'Yapabileceğimiz bir şey olmalı,' diye mırıldandı sonunda Gray'in yüzüne çaresiz bir şekilde bakarak.

Grayson'ın bakışları gölgelendi. "Hiçbir şey yok! Denemedim mi sanıyorsun?"

"Ama vatana ihanetten asılabilirsin..."

Grayson omuz silkerek bakışlarını kadehine çevirdi. "Asılmaktan daha kötüsü ne biliyor musun? Theo hakkımda ne düşünür? Tüm dünyanın gözü önünde şerefim lekelenirken? Ama yine de onun öldürülmesi yerine asılmayı tercih ederim."

Brynn çığlığını bastırarak elini dudaklarına götürdü. Tüm bunların olduğuna inanamıyordu! "Belki de... Yardım isteyeceğimiz biri vardır? Lucian..."

Gray'in dudakları kıvrıldı. "İhanetimi öğrendikten sonra bana yardımcı olmaya hevesli olacağından eminim."

"Onun merhametine sığınabilirsin."

"Sonunda yine hapishaneye gireceğim."

Brynn Lucian'ın hoşg r r  göstereceği konusunda ısrar etmek istese de kocasının vereceği tepkiyi az çok biliyordu. Lucian bir vatan hainine anlayış gösterebilecek belki de en son kişiydi.

"Ayrıca," dedi Grayson kararlı bir ses tonuyla. "Bu Caliban'ın tehditlerinden sizi korumaz."

Brynn bir cevap vermeden önce ağabeyi dişlerini sıkıp ona karanlık bir bakış attı. "Dürüst olmak gerekirse, buraya gelerek bana iyilik etmedin, Brynn. Wycliff evde olmadığını fark edince şüphelenebilir."

"Lucian burada olduğumu bilmiyor. Altınları aramaya Dover'a gitti."

"Pekâlâ, umarım biraz daha orada kalır," dedi Grayson şarabından son bir yudum alırken. "Müdahale ederse, öldürülebilir."

Brynn kalbinin kasıldığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu aksi bir şekilde. "Onu  ld remezsın..."

"Elbette böyle bir şey yapmayacağım. Ben değil. Jack. Caliban'ın takipçileri. Wycliff i en güçlü düşmanları olarak görüyorlar. Wycliff yüzünü gösterirse, onların neler yapacaklarından kuşkuluyum."

Brynn ıstırap içinde görünüyor olmalıydı, öyle ki Gray ona birden üzüntü dolu bir ifadeyle baktı.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Brynn umutsuzca bu iddiayı reddetmek isteyerek olduğu yerde sessizliğini korudu. Fakat artık gerçeği saklayamayacaktı. Lucian'ın ölmesini istemiyordu, o sadece kocası değil aynı zamanda doğmamış çocuğunun babasıydı, çünkü Brynn onu seviyordu.

Ulu Tanrım...

"Laneti unuttun mu?" diye sordu Gray sessizce.

"Hayır," diye fısıldadı Brynn. "Unutmadım." Kalbini umutsuzca Lucian'a vermemek için çabalamıştı ama...

Korku soğuk bir bıçak ağzıydı. Sevgisi yıkımı güçlendirecekti. Lucian'a olan hislerini kabul ederek ona ölüm emrini vermişti?

Çok geçmeden çalışma odasının kapısında bir hizmetçi belirdi ve reverans yaptı. "Leydim, lordunuz geldiler."

"Lordum mu?"

"Eşiniz. Lord Wycliff."

Brynn nefes almakta zorluk çekerken, Gray sersemlemiş bir halde hızla ayağa kalktı. Lucian buradaydı? Birkaç gün önce Dover'a doğru yola çıkmışken, Tanrı aşkına, Cormvall'da ne işi vardı? Brynn'ın evde olmadığını nasıl öğrenmişti? Onun peşine mi takılmıştı?

Uzun bir süre boyunca ağabey kardeş birbirlerine şoke olmuş bir halde baktılar.

"Ona salonu gösterin," dedi Grayson sonunda hizmetçiye. "Ona orada katılacağız." Hizmetçi gittiğinde, Gray'in sesi fısıltı halini aldı. "Benden şüpheleniyor olabilir mi sence?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Brynn, ona altınlar hakkında tek kelime edemezsin. Sana yalvarıyorum, sessizliğini koru."

"Gray..."

"Wycliff i bu gece meşgul edecek bir yol bulmalıyız. En azından Jack altınları alıncaya dek. Karanlık çökene dek beklemeye niyetliler ama geç kalabilirler ya da gel git işlerini göremeyecek kadar sığ olabilir."

"Grayson, yapamam..."

"Yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Kocanın ölmesini istemiyorsan. Sana açıkladım, Jack onu öldürme konusunda gözünü bile kırpmayacaktır. Ya da beni."

Kadehini bırakan Gray topuklarının üzerinde döndü ve odadan hızla çıktı.

Uzun bir anın ardından Brynn ölümcül tehlikelerle dolu kaderine doğru çaresizce sürüklendiğini hissederek ağabeyinin peşinden odadan yavaşça çıktı.

Brynn salonun kapısına vardığında durup kocasının sevgili yüzüne uzun uzun baktı. Lucian, Grayson'ın karşılamasını kabul etmekle meşguldü ama Brynn'ı fark eder etmez mavi gözleri ona kilitlendi.

Brynn'ın kalbi birbirlerine bakarken hızla çarpmaya başladı. Lucian'ın ifadesi esrarengiz görünüyordu, bu yüzden Brynn aklından geçenlerin ne kadarını okuyabiliyor diye düşünmeden edemedi.

Giderek ümitsizliğe kapılıyor olsa da Brynn çaresizliğini ve korkusunu bertaraf etmeye, acı verici kalp atışlarını önemsememeye çalıştı.

Şaşırmış gibi bir ifade takınarak kocasına doğru ilerledi, ona elini uzattı,

sonra da yanağını. "Lucian, burada ne işin var? Dover'a gittiğini sanıyordum."

"Oraya gitmeye niyetliydim, aşkım," diye cevap verdi Lucian soğuk bir sesle. "Fakat atları posta evinin önünde değiştirirken, bir haberci beni yakaladı ve kardeşinin hasta olduğunu, senin de onun yanına gittiğini söyledi. Kaygılandım... Pek çok düşmanım var, Brynn, bu yüzden sana zarar vermelerinden korktum. Hızla döndüm ve Harrow'a doğru ilerledim. Kuşkularım Theo'yu sağlıklı bulduğumda ve güzel karımdan hiçbir iz olmayınca daha da arttı. Tek umudum seni burada bulabilmektir."

"Çok üzgünüm, seni gereksiz yere endişelendirmişim ama..." dedi Brynn. Az kalsın yalanını ağzından kaçıracaktı. "Planlarım yanlış anlaşılmış. Kardeşim hasta derken, Grayson'ı kastetmiştim."

Lucian, Grayson'a göz attı, şaraptan yüzü kıpkırmızı kesilmiş olmasının dışında gayet sağlıklı görünüyordu.

"Brynn'ı buraya ben çağırdım," diyerek araya girdi Grayson kardeşinin hikâyesini desteklemek adına. "Öleceğimden korktum, fakat görünüşe bakılırsa sadece midemi bozmuşum. Brynn seninle evlendikten sonra tuttuğum yeni aşçı balık pişirmişti, o dokunmuş olmalı. Fakat şimdi çok daha iyiyim."

"Ucuz atlatmışsın," dedi Lucian hafifçe gülümseyerek.

"Uzun bir yolculuğun ardından yorgun ve aç olmalısınız," dedi Grayson keskin bir sesle. "Yaşadıklarımın ardından aşçının mükemmel bir akşam yemeği hazırlayacağına eminim."

"Ben de henüz geldim," diyerek araya girdi Brynn. "Ve açlıktan ölmek üzere olduğumu kabul etmeliyim. Gray'in iyi olduğundan da eminim artık."

"Burada kırsal saatlere bağlı kalmaya devam ediyoruz," dedi Grayson, Lucian'ı bilgilendirerek. "Akşam yemekleri genellikle altı buçukta yenir. Fakat biraz daha geri alabiliriz. Siz dinlenin, valizlerinizi odanıza getirmesi için bir hizmetçi ayarlayacağım."

Lucian'la aynı odada kalmayı tercih etmeyen Brynn, ağabeyinin emirlerini umursamadı ve kendi odasında kalmak istediğini ileri sürdü. Lucian'a da koridorun sonundaki misafir odasının ayarlanmasını talep etti. Brynn onunla aynı odada kalmak gibi böylesine baskın gelen bir samimiyete katlanabileceğini sanmıyordu, en azından söz geçmez hislerine yeni bir emir verene dek. Şaşırtıcı bir şekilde Lucian bu ayarlanmaya itiraz etmedi ama Brynn'a akşam yemeğinden önce odasına uğrayacağını söyledi.

Brynn yıkanıp kıyafetlerini değiştirirken sakinleşme şansı yakaladığına memnundu. Lucian ona alt kata kadar eşlik etmek için kapısını tıklattığında, Brynn sinirlerini kontrol altına almaya çalıştı.

Lucian onu soğuk bir tavırla karşıladığında, genç kadının sakinliği birden gölgelendi; aralarındaki gerilim ona evliliklerinin ilk haftalarını anımsattı.

"Bu yanlış anlaşılma yüzünden senden yeniden özür dilerim," dedi Brynn merdivenlerden inerlerken.

Çenesi gerilen Lucian sessizliğini korudu.

"Buraya geldiğim için bana kızgın mısın?"

"Niyetlendiğini bilmeyi tercih ederdim, böylelikle benide endişelendirmemiş olurdun. Görevimi ihmal ettiğimden se bahsetmiyorum bile."

"Üzgünüm, Lucian, gerçekten."

"Üzgün müsün, aşkım?" Sesi ikna olmuş geliyordu.

Brynn ona dikkatle baktı ama Lucian onu sadece Grayson'ın beklediği salona doğru yönlenlti.

Akşam yemeği Brynn'in umduğundan da samimiydi. Gray cezbedici bir ev sahibi gibi oyununu sürdürüyordu. Ve yemekler Brynn'in çocukluğundan beri Caldwell'de tattıklarından çok daha baştan çıkarıcıydı çorba, istakoz soslu kalkan balığı, karnabahar, sülün: yer mantarı arı bonfilesi, kremalı tatlılar, meyveler...

Brynn inanılmaz derecede tedirgindi her nasılsa kısa yemekten keyif alıyordu. Fakat gerginliği yemeğin sonu kadarda tehlikeli bir aşamaya yükseldi. Centilmeleri baş başa bırakıp salondan ayrılmayı aklından geçirdi, Gray hiç çekinmeksizin, "Korkarım sizi baş başa bırakmam gerekiyor. Erteleyemeyeceğim bir görüşmem var;," dedi.

Brynn birden ürperdi, ardından ağabeyine bir soru sormamak istercesine dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Lucian karısı adına cevap verdi. "Keyfinize bakın,Sör Grayson. Karımla baş başa kalmaktan keyif alacağım. Onu aradan geçen bu zaman zarfında epey özledim. Son üç günüm geçmek bilmedi." Safir renkli gözleri Bryninkilerle buluşunca, genç kadın açıkça ortada olan tehtidin ürpertisini hissetti.

"Pekâlâ, o halde, sizin için sakıncası yok;" Gray ayağa kalktı. "Odaları hazırlatacağım. Brynn, bana bir dakikanı ayırabilirsen tavsiyeni almak çok isterim." Brynn kaşlarını çatarak ona baktığında, Grayson'ın yüzü utanmış gibi kızardı. "Yokluğunda Bayan Uxbridge" görüşmeye başladım da."

Bayan Uxbridge yerel bir toprak ağasının sevimli kızlarından biriydi. Brynn ağabeyinin başka bir yalan söylediğini tahmin ediyordu ama nazikçe yerinden kalkıp Lucian'dan müsaade istedi ve ağabeyini koridorda, oradan da boş kütüphaneye dek takip etti.

"İşte," diye fısıldadı Grayson ceketinin cebinden içinde bulanık renkli bir sıvı olan küçük bir şişe çıkarıp Brynn'a verirken. "Bu, Wycliff i gece boyunca idare edecektir."

"Bu da ne?"

"Uyku ilacı. Afyon ruhu gibi ama ondan daha kuvvetli. Şarabına damlatabilirsin."

Brynn içinde zehir varmış gibi küçük şişeye bakıyordu. "Benden kocamı uyuşturmamı mı istiyorsun? Grayson, bu mümkün..."

"Yapman gerekiyor, Brynn, eğer onun hayatta kalmasını istiyorsan. Eğer Theo'nun hayatta kalmasını istiyorsan. Onları, beni önemsiyorsan... Söylediğimi yapacaksın."

Brynn'ın parmakları hafifçe şişenin üzerini sardı. Gray kütüphaneden çıkarken, genç kadın olduğu yerde öylece kalakaldı. Sonunda gözlerini sıkıca yumdu.

Bu noktaya nasıl gelebilmişti? Kardeşlerini korumak ve kocasına, tüm kalbiyle sevdiği adama, ihanet etmek arasında seçim yapmak geręekten korkunętu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lucian güzel karısının geri dönmesini beklerken, en berbat kâbuslarının gerçeğe dönüp dönmeyeceğini merak ederek şarap kadehine uzun uzun baktı. Brynn ağabeyi ile işbirliği içerisinde miydi? Bir hırsız ve bir vatan haini miydi? Brynn mühür yüzüğü Sör Grayson'ın kullanmasına izin vermiş, böylelikle de Caliban'ın ve grubunun suç ortağı olarak yasa dışı altın nakliyatına karışmış olabilirdi. Brynn ağabeyine altınların Fransa'ya kaçırılmasında yardım etmiş miydi?

Karısının ihanete meyilli olduğunu bilen Lucian'ın yüzü çaresizlikle gölgelendi. Çaresizlik ve öfkeyle. Brynn'a kızgındı çünkü Lucian bir seçim yapmak zorundaydı. Lucian her zaman kendini onurlu bir adam olarak görürdü ama onuru karısının hapse girme ya da daha da kötüsü idam edilme ihtimalini tartarken öncelikli sırada yer almıyor gibiydi.

Lucian bunun olmasına izin veremezdi. Brynn'ın tutuklanmasına, özellikle de çocuğunu taşıırken tutuklanmasına müsaade edemezdi.

Lucian dişlerini sıktı. Brynn doğacak oğullarının ya da kızlarının geleceğini nasıl riske atardı! Brynn bir aradayken mutlu olma ihtimallerini nasıl olur da göz ardı ederdi!

Lucian onu mutlu etmek istemişti, lanet olsun. Onu sevmek, onunla bir gelecek kurmak, bir aileye sahip olmak istemişti. Hata yaptığını kabul ediyordu. Brynn'la onun isteklerini önemsemeden evlenmiş, hayatının boşluğunu dolduracağını sanmış ve içindeki boşluğu doldurmak için de

ondan bir vâris talep etmişti. Fakat inanmış, hatalarının geçmişte kaldığını ummuştu.

Brynn, içindeki o karanlık boşluğu doldurmuştu. Lucian bunu biliyordu. Birkaç hafta içinde Brynn'ın kollarının arasında mutluluğu bulmuştu. Şimdi ise içindeki boşluğun tüm enginliğiyle geri geldiğini hissedebiliyordu. Ve öfke zehir gibi içini kemiriyordu.

Lucian bir elini saçlarının arasından geçirdi, çılgına döndüğünün tamamen farkındaydı. Brynn'dan daha fazlasını umut edecek kadar aptaldı. Lanet olasıca bir aptal! Baştan çıkarıcı bir kadına, göz alıcı bir güzelliğe, büyüleyici bir ruha gözü kapalı âşık olmuştu. Onu takıntı haline getirmişti. Son nefesini verene dek, Brynn onun yakasını bırakmayacaktı.

Yine de Lucian onu korumaya çalışmak zorundaydı. Adamları Calldwelllerin evinin etrafını sarmışlardı. Eğer Brynn'ın ağabeyi bir görüşme için dışarı çıkarsa, Philip Barton belirli bir mesafeden Sör Grayson'ın peşine düşülmesini emredecekti ki bu hamle onları altınlara ulaştırabilirdi.

Lucian, Brynn'ı meşgul etme sorumluluğunu üstlenecekti. Doğmamış çocuğuyla genç kadının tehlikeye girmesine izin veremezdi. Dahası eğer Brynn vatana ihanet suçuna dahil olduysa, Lucian bunu kendi gözleriyle görmeliydi. Brynn'a bu konuda önayak olmaya niyetliydi.

Peki ya suçluysa? O halde onunla ilgilenmesi gerekecek ve bunun tahrip edici sonuçlarına katlanacaktı. Onu korumak zorundaydı, ne olursa olsun onu korumak zorundaydı. Ki bu da gururundan ödün vermesi anlamına geliyordu.

Lucian göğsüne ince bir sızı girerken gözlerini sıkıca yumdu. Kalbindeki acı ölümcül değildi ama yeterince can yakıyordu. Lucian sadece bu acının bir gün hafifleyeceğini umabiliyordu. Fakat her nasılsa o günün hiç gelmeyeceğinden kuşkuluydu.

Yemek kıyafeti cepli olmadığından, Brynn küçük şişeyi göğüslerinin arasına sıkıştırdı; şişe teninde ağır ve soğuk bir his bıraktı. Sonra da isteksiz bir şekilde yemek masasına geri döndü.

Lucian tembelce masada oturuyordu ama içeri girdiğini işitince kafasını Brynn'a doğru çevirdi. Brynn için gülümsemek ve kocasına ihanet etmiyormuş gibi davranmak ciddi bir yetenek gerektiriyordu.

Lucian elini uzattığında, Brynn onun yanına gitti. Bunun üzerine Lucian genç kadını kucağına oturtup ona hafifçe sarıldı.

"Grayson'ın gitmek zorunda olmasına üzüldüm," dedi Brynn sesini doğal tutmaya özen göstererek.

"Ben hiç üzülmедim. Bu akşamın bize kalmasından ötürü memnunum." Kelimeleri sıcacık olsa da Brynn kocasının yüz ifadesindeki soğukluğun farkındaydı.

"Salona geçmek ister misin?" diye sordu Brynn.

"Zamanımızı çok daha keyifli bir şekilde geçirebileceğimizi düşünüyorum."

Öne doğru eğildi ve Brynn'ın köprücük kemiği üzerine öpücükler kondurmaya başladı. Bu hareketiyle Lucian'ın aklından neler geçtiğini anladı Brynn. Genç kadın gözlerini kapadı ve bu dokunuştan derinden etkilendiğini hissetti. Lucian'ın dokunuşları onu her zaman derin bir arzuya boğuyordu.

Lucian' ın dudakları aşığılara, göğüslerinin arasına doğru kayınca Brynn gerildi. Lucian'ın kollarını kavrayarak onu hafifçe geri itti. "Burada olmaz, Lucian. Hizmetçiler..."

"O halde nerede?"

Brynn yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu Lucian'ın şarap kadehine göz attı, neredeyse boşalmıştı "Benim odama gelmek ister misin?"

"Bunu hiç sormayacaksın sanıyordum." Brynn'ı belinden kavrayıp ayağı kaldırdı. "Sen önden git, aşkım. Sana kısa süre içinde katılacağım."

Lucian'ın önerisini kabul etmesinden ötürü hoşnut olan Brynn biraz daha şarap almak için mutfaklara yöneldi. Ağabeyinin aşçısı yeni bir fıçı açtı ve genç kadına iki tane de kristal kadeh verdi.

Brynn yatak odasına ulaştığında dikkatlice kapıyı arkasından kapadı ve elindeki tepsiyi konsolun üzerine bıraktı. Sonra göğüslerinin arasına sıkıştırdığı şişeyi çıkarıp uzun bir an duraksadı, duyguları karmakarışık: Çaresizlik, pişmanlık, kalp ağrısı, korku... Tüm bu hisler içini bulandırıyordu.

Derin bir nefes alan Brynn şişenin kapağını açtı. Sıvının ne kadarını kullanacağı hakkında hiçbir fikri olmasa da doz Lucian'ın en azından birkaç saat uyumasını sağlamalıydı. Kederli bir şekilde bir dua mırıldanarak kadehlerden birine altı damla damlattı.

Soyunmaya başladığında, sabahlığını yanına almamış olduğunu fark etti. Kıyafetini yeniden üzerine geçirdi ve ipek çıplak bedenine değdiğinde ürperdi.

Sonra beklemeye başladı. Kaygı ve belirsizlik sinirlerini yavaş yavaş gerse de Lucian'ın geleceğini umuyordu. Kalbinin hızla atışı arasında sönmek üzere olan ateşin hafifçe çıtırdadığını duyabiliyordu.

Lucian'a bu şekilde ihanet etmek kesinlikle yanlıştı, Brynn bunu biliyordu, ama yine de başka bir seçim şansı olmamıştı. İnanılmaz bir korkunun pençesindeydi. Lucian'ın hayatı tehlike altındaydı, Brynn bunu tüm benliğinde duyumsuyordu. Lucian hainlerin peşine düşerse öldürebilirdi, bu yüzden böylesi çok daha iyiydi.

Brynn umutsuzca Lucian'ı korumak istiyordu. Bu uğurda şarabına uyku ilacı damlatarak ve onu baştan çıkararak Lucian'ın görevini yürütmesine mani olacaktı ama olsun. Lucian uykuya dalıp güvende olunca, Brynn ağabeyini kendi başına durdurmaya çalışabilirdi, bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri olmasa da deneyecekti. Birkaç dakika boyunca düşünceleri beynini kemirip durdu, göğsü daraldı ve kalp atışları daha da hızlandı.

Kapı sonunda açılınca, Brynn birden irkildi ve ayağa kalktı. İçeri girerken Lucian'ın üzerinde hâlâ kıyafetleri olduğunu fark etti, yine de ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Gömleğinin önü açıktı ve çıplak göğsünün pürüzsüzlüğünü gözler önüne seriyordu.

Brynn'in bu manzara karşısında nefesi kesildi. Lucian erkeksiliği ve zarafetiyle Brynn'in şimdiye dek tanıdığı en günahkâr yakışıklıydı. Lucian kapıyı kapattı ve kapının çerçevesine hafifçe yaslandı. Bakışları Brynn'la buluşurken, ifadesi esrarengizdi.

Brynn cesaretini toplamak adına derin bir nefes aldı. Korsesini omuzlarından itti ve elbisesi ipeksi bir fısıltıyla yere süzülerek onu Lucian'ın karşısında tamamen çıplak bıraktı.

Brynn, Lucian'ın derin bir nefes aldığını duydu. Gülümsemesi zoraki olsa da Lucian'ın bakışları genç kadının üzerindeydi. "Beni ayartmaya mı çalışıyorsun, aşkım?"

Brynn gülümsemesinin kışkırtıcı olmasına özen göstererek, "Sadece bir tür karşılama. Geldiğine sevindim," dedi.

Brynn uzun bir süre kocasının safir renkli gözlerine baktı ama Lucian yerinden kıpırdamadı. Sessizlik uzadıkça uzadı. Ta ki şöminedeki ateşin yumuşak çıtırtısı bu büyüü bozana dek.

Soğukkanlı görünmeye çalışan Brynn omzunu silkerek üzerinde kristal bir şarap sürahisi ve iki adet kadeh bulunan maun renkli konsola doğru ilerledi. Kadehleri doldurduktan sonra odanın karşısına geçti ve kadehlerden birini Lucian'a uzattı.

Lucian kan kırmızısı şaraba uzunca bir süre baktı. Brynn, Lucian'ın şarabı içmesini beklerken, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızla çarptığını hissedebiliyordu. Lucian neden tereddüt ediyordu?

Lucian şarabından bir yudum alınca, genç kadın tüm benliğiyle rahatladığını hissetse de içten içe kendine lanet etti. Soğukkanlılığını elden bırakmamalıydı zira Lucian'ın aksine entrika çevirmek konusunda usta değildi. Lucian sayısız hain karşısında zekâsını konuşturan bir adamdı ve eğer Brynn doğal davranamazsa şüpheleri üzerine rahatlıkla çekebilirdi.

Lucian onu izlemeye devam ederken, Brynn dayanamayarak bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

"Şarabı beğendin mi?" diye mırıldandı kendini şarabından bir yudum almaya zorlayarak.

"Evet. Ama yine de en lezzetli şaraplar Fransızlardan çıkıyor."

Brynn, Fransızlardan neden bahsetmiş olduğunu anlayamayarak ona keskin bir şekilde baktı. Sadakatsizliğinin farkına varmış mıydı? Ya da ağabeyinin çevirdiği yasa dışı işlere mi gönderme yapmaya çalışmıştı? Lucian'ın gözleri şehvetle parıldıyor olsa da derinlerinde bir başka duygunun saklı olduğu anlaşıyordu.

Brynn birden ürperdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Lucian.

"Beni ısıtacağını umuyorum."

Brynn bu cevap karşısında Lucian'ın bakışlarının karardığını fark etti ve hayatında ilk defa lanetin karşı konulmaz olmasından ötürü memnuniyet duydu. Lucian'ın arzusunu amacına uygun bir şekilde kullanarak bir avantaja çevirebilirdi. Fakat Lucian tam anlamıyla aşka gelmiş gibi görünmüyordu nedense.

"Neden biraz şömineye yaklaşıyorsun..." dedi Lucian. "Ben de bu sırada perdeleri kapatırım, olmaz mı?"

Lucian arkasını dönüp pencerelerden birinin yanına gidince, Brynn kafasını sallayarak şöminenin karşısına geçti ve olduğu yere çömelip sıcaklığın çıplak bedenini yavaş yavaş sarmasına izin verdi. Bir yandan da kalbine de dokunmasını istiyordu bu sıcaklığın.

Omzunun üzerinden bakıp Lucian'ın perdeyi çekmesini ve son pencereye doğru ilerlerken durup şarabını yudumlamasını izledi. İlacın nasıl etkileşime geçeceğini merak ederek bir an için öylece kaldı.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve Lucian'a doğru ilerledi. Ay karanlık ufuk noktasına dek alçalmış, kısmen bulutlarla buğulanmıştı. Sert rüzgâr denizi kabartıyordu; Brynn dalgaların kayalık kıyıya vuruş seslerini işitebiliyordu.

Vatana ihanet için güzel bir gece.

İçerisi ise sıcak ve sessizdi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye fısıldadı Brynn. Sesinin ihtiraslı çıkmasına özen göstermişti.

Lucian son perdeyi hızla çekti ve Brynn'a doğru döndü. Brynn istemsizce bakışlarını Lucian'ın kadehine çevirdi ve şarabın üçte ikisinin bitmiş olduğunu gördü. Rahat bir nefes aldı, ancak hâlâ oyununa devam etmesi gerekiyordu, Lucian uykuya dalana dek duramazdı.

Brynn yüzüne kocaman bir gülümseme kondurdu. Parmağını Lucian'ın şarabının içine daldırdı, ardından yükselerek parmağını kocasının alt dudağına bastırdı. "Öfkeni nasıl dindirebilirim, aşkım?"

"Bana kalırsa bunu nasıl yapacağını biliyorsun, aşkım."

Brynn'ın bakışları Lucian'ın beline kaydı. Kıyafeti kaslı bedenine oturuyor, kabarmış erkekliğini sarıyordu. Bu görüntü karşısında Brynn anlık bir sevinç yaşadı. Lucian hâlâ kızgın olabilirdi ancak onu istiyordu.

Onu daha da baştan çıkarmaya kararlı olan Brynn yavaşça ve tahrik edici bir şekilde parmaklarını Lucian'ın kemerinin üzerinde gezdirdi.

Lucian herhangi bir karşılık vermediğinde, Brynn onun kadehini aldı ve

kendi kadehinin yanına koydu. Ardından Lucian'ın pantolonunun fermuarını açmaya başladı.

Sertleşmiş erkekliğini açığa çıkaracak şekilde kumaşı araladığında, Brynn'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Cezbedici bir gülümsemeyle nabız gibi atan sıcaklığı okşayarak parmaklarını üzerine kapadı ve Lucian'ın ayaklarının dibine çömeldi.

Kafasını kaldıran Brynn kocasının dişlerini sıkıldığını gördü. Kendinden geçmiş olsa da Lucian hâlâ genç kadını korkutuyordu.

Brynn kalbinin aksine bedeninin sıcakladığını fark ediyordu içten içe.

Parmakları aşağı yukarı hareket ederken, öne doğru eğildi ve dudaklarını Lucian'ın sıcaklığına bastırdı. Lucian Brynn'in öpücüğü karşısında titredi. Brynn ise bu erotik dokunuş karşısında heyecanının arttığını hissetti.

Lucian'ın teni sıcacıktı tıpkı Brynn'in şişkin erkekliğinin üzerinde gezen dili gibi. Sonra Brynn dahasını arzu ederek dudaklarını Lucian'ın erkekliğinin üzerine tamamen kapadı.

Brynn dili ve dudaklarıyla inceden inceye oyununa devam ederken, Lucian'ın gerildiğini hissetti. Lucian görünüşe bakılırsa kontrolü sağlamaya çalışıyordu.

Tadına bakarken erkekliği daha da kabarmıştı. Brynn'a tüm bunları öğreten Lucian'dı bu dayanılmaz etkiyi nasıl vereceği konusunda genç kadına yardımcı olmuştu onu hazza boğmuş ve kadınsal tutkuları keşfetmesini sağlamıştı.

Brynn, Lucian'ın titrediğini hissetti ama onu dişleriyle baştan çıkarmaya devam etti. Kocasının inlediğini duyduğunda ise başarılı olduğunu biliyordu.

"Canını mı acıtıyorum?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"Evet," dedi Lucian boğuk bir sesle. "Muazzam bir acı..."

"Durmali mıyım?"

"Hayır, denizkızı."

Brynn dilini aşağı yukarı hareket ettirince, nefesi daha da keskinleşen Lucian genç kadının saçlarını kavradı ve kendini öne doğru itti. Lucian'ın ihtirası yakıcıydı.

Brynn, Lucian'ın adını fısıldadığını duydu ve onun titrediğini hissetti. Lucian genç kadını omuzlarından kavradığında, Brynn zevkten ürperdi. Neredeyse Lucian kadar uyarılmıştı, kadınlığı ıslanmış zonkluyordu. Genç kadın onu ayartmaya niyetlenmişti ama bu oyuna o da dahil olmuştu. Lucian'a baktığında gözlerinin tutkudan buğulanmış olduğunu gördü.

"Lucian..." dedi Lucian'ın son kontrol kırıntılarını da sarsan bir ses tonuyla.

Lucian onu hızla ayağa kaldırdı ve Brynn bacaklarını onun beline dolayarak ateşli öpücüklerine karşılık verdi.

Genç kadını kucağına alıp yatağa taşıyan Lucian onu ipek çarşafların üzerine yatırdıktan sonra davetkâr bir şekilde aralanmış uylukların arasına yerleşti.

Yüzü mum ışığının titrek yansımalarıyla o kadar güzel görünüyordu ki. Hatları arzu dolu ve tuhaf bir şekilde acı yüklüydü. Eli yavaşça Brynn'in

boğazına doğru kayınca, genç kadın neden hâlâ beklediğini merak ederek istemsizce gerildi.

"Lütfen... Seni istiyorum, Lucian," diye fısıldadı Brynn boğuk bir sesle.

Lucian genç kadının söylediğini yerine getirdi ve ihtiyacını gidermek istercesine Brynn'ın derinliklerine gömüldü.

Brynn ıslak ve oldukça davetkârdı. Aç bir şekilde bacaklarını Lucian'ın kalçalarına doladı ve onu daha da derinlere çekip içini tam anlamıyla doldurmasını arzu ederek sıkıca sardı.

Aralarındaki alevlenme ateş kasırgası halini aldı... Şiddetli, yakıcı ve tüketici. Lucian yeniden titredi ve homurdanarak tohumlarını Brynn'ın derinliklerine bıraktı. Patlayışı genç kadını sarstı. Brynn, Lucian'ın altında çaresizce kıvrandı ve boğazından yükselen çığlıkların, gözlerinden boşanan yaşların önüne geçemedi.

O ıstırap verici sarsıntıları karşılarken, Brynn hıçkırıklara boğulduğunu fark etti. Aşk ve acı içinde titriyor, bu durum içinde bir şeyleri keskinleştiriyordu.

Çok geçmeden bitkin bir halde ve nefes nefese öylece kaldılar. Sevişmeleri hiç bu kadar güçlü, hiç bu kadar etkili ve hiç bu kadar ıstırap verici olmamıştı.

Lucian dudaklarını Brynn'ın saçlarına bastırdı ve genç kadın o an büyük bir üzüntü duydu. Lucian ağırlığını bir tarafa verince, Brynn gözyaşlarını çaresizce saklamaya ihtiyaç duyarak yüzünü kocasının omzuna gömdü. *Ulu Tanrım*, dedi kendi kendine. Lucian'ı seviyordu. Sevgisinin Lucian'ın ölümüne sebep olabilme ihtimalini bilmek azap vericiydi.

Brynn duyduğu pişmanlık ve vicdan azabıyla m¼cadele ederek bir s¼re boyunca orada ¼ylece yattı. Keşke ona ihanet etmek zorunda olmasaydı. Keşke g¼nl¼n¼ ona kaptırmısaydı. Keşke onunla evlenmeseydi...

Lucian derin bir nefes alınca, Brynn geri ¼ekilerek onun y¼z¼ne baktı. Lucian'ın g¼zleri ilacın etkisi altına girmiş gibi kapalıydı.

"Lucian?" diye seslendi Brynn.

Lucian'ın altından kenara ¼ekilene dek uzun bir s¼re bekledi. Lucian ¼l¼ gibi hareketsizce yatıyordu. Fakat en azından ¼lmemiřti. Brynn onun ¼lmesine dayanamazdı.

G¼zyařlarını silen Brynn derin bir nefes aldı ve kendini yataktan kalkmaya zorladı. Artık Lucian'ı d¼ř¼nemezdi. Ya da vakit kaybedemezdi. Ağabeyini durdurması gerekiyordu.

Planı ¼mitsizdi ama yine de işe yarayabilirdi. Grayson ona altınları evin altındaki kayalıklara sakladığını s¼ylemiřti. Kaçakçılar malları bu gece teslim alacaklardı. Brynn onların Gray olmadan harekete ge¼ebileceklerini sanmıyordu. Hatta Gray'in y¼nlendirmesi olmadan sandıkları bulmaları bile m¼mk¼n g¼r¼nm¼yordu.

Brynn gel git y¼kselene dek Grayson'ı onlardan uzak tutabilirse, altınlar g¼venli ellere ge¼ebilirdi. Gen¼ kadın ertesı g¼n ağabeyini işin i¼ine bulaştırmadan yerel y¼netime altınların bulunduğu yeri s¼yleyebilir, sonra da Lucian sandıkları hayatını tehlikeye atmadan bulurdu ve Gray şantajcılardan kaçabilirdi...

Grayson ve Theo elbette saklanmak zorunda kalacaklardı, tabii Brynn da onlarla gidecekti. Brynn, Grayson ile bu gece buradan ayrılabilirdi. Theo'yu okuldan alırlar ve güvenli bir yere doğru harekete geçerlerdi.

Ltffen, ltffen, Tanrım bize merhamet et, diye yakardı Brynn planının ie yaramasını umarak. Grayson'ı ikna etmek için elinden geleni yapmalıydı.

Brynn her zamanki kaçakçı kıyafetlerini eski bir pantolon, bot ve kalın yönlü bir ceket üzerine hızla geçirdi. Ardından parlak kızıl saçlarını topladı ve kafasına geçirdiği balıkçı apkasının altına sıkıtırdı. Son olarak da uyuklayan kocasına göz gezdirdi ve mumlardan birini eline alıp diğerlerini söndürerek odadan usulca ıktı.

Dosdoğru ağabeyinin en iyi silahlarını saklı tuttuğu dolabın bulunduğu çalışma odasına, üst kata yöneldi. Mumu bırakıp dolabın içinden küçük bir ahşap kutu çıkardı ve açtı.

Fakat kutu botu. Karılatığı manzara karşısında paniğe kapılan Brynn, Grayson'ın silahları almış olabileceğini düşündü. Ancak çok geçmeden dolabın en arkasında eski bir tabanca gözüne çarptı. Elleri titreyerek birkaç değerli dakikasını tabancayı doldurarak harcadı; bunu ona gerekli olması halinde kendini koruması için Grayson ğretmiti.

Tabancayı beline sıkıtırdı ve dolabı kapattığında arkasından duyduğu sevecen ses kanının donmasına sebep oldu.

"Sıcak yatağımızı terk edip neden serbest ticaret yanlısı biri gibi giyindiğini bana açıklamak ister misin, akım?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

Brynn'in korkudan sesli bir şekilde yutkunması sessizliği dağıttı. Genç kadın arkasını döndüğünde, kocasının kapı girişinde durduğunu fark etti.

"Lucian," dedi nefesi kesilerek.

"Soruma cevap vermedin, aşkım." Lucian öylece durmuş bekliyordu. Yüz hatları genç kadının şimdiye dek görmediği kadar soğuk ve keskindi.

Brynn uzunca bir süre tek kelime etmeksizin dehşete kapılmış bir halde Lucian'a baktı.

Sessizlik sürerken, Lucian odanın karşısına karısına doğru ilerledi. "Zehir ya da başka bir şeydi, değil mi Brynn?" Ses tonu ölümcül bir sakinlik yüklüydü.

"N-ne demek istiyorsun?"

"Sakın bana yalan söylemeye kalkışma." Lucian'ın sesi vahşi bir tınındaydı. "Yalanlarına yeteri kadar katlandım. Şarabıma ne koydun?"

Brynn yutkundu. "Zehir değildi."

"Neydi öyleyse?"

"Sadece bir uyku ilacı."

"Sadece bir uyku ilacı mı? Beni uyuşturmaya çalıştın."

"E-evet." Fakat Brynn, Lucian'ın içkisini içermiş gibi yaptığını anlamıştı.

Çenesindeki bir kas gerilen Lucian, "Yanıldığımı san mıştım," dedi ve Brynn'in karşısına geçip durdu. Yüzü öfkeden o kadar çok kararmıştı ki

genç kadın geriledi. "O kadar aptalım ki senin vatana ihanet etmediğine inandım."

Brynn'a doğru ilerledi ve genç kadını acı verici bir şekilde kolundan kavrarken gölgesi Brynn'ın üzerine düştü. Eğilip Brynn'ın belinden tabancayı çıkardı. "Silahlıyken sana güvenemediğim için beni affet."

Brynn uyuşmuş bir halde kafasını salladı. "Lucian, düşündüğün gibi değil..."

"Düşündüğüm gibi değil mi?" Lucian keskin bir kahkaha attı. "Anlat o halde bana."

Lucian'ın kolunu serbest bırakmasıyla genç kadın bir sandalyeye doğru ilerledi ve oraya adeta yığıldı. "Seni güvende tutmak için uyuşturmak istedim. Hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

"Gerçekten mi?" Lucian'ın yüz hatları mermer gibiydi. "Sana inanmıyorum. Ağabeyine vatana ihanet etmesi için yardım ediyordun ve beni altınları elinden çıkarabilsin diye Grayson'dan uzak tutmaya çalıştın."

"Hayır. Seni onun yolundan uzak tutmak istediğimi reddetmiyorum ama bu sadece senin hayatını korumak içindi. Grayson dedi ki... O adamlar... İşlerine karışırsan seni öldürebilirlermiş. Ölmeni istemiyorum. Seni seviyorum Lucian."

Lucian'ın sessizliği genç kadının ürpermesine neden oldu. "Bana yalan söylememen gerektiğini sana söyledim, Brynn."

"Yalan söylemiyorum. Yemin ederim ki sana yalan söylemiyorum. Çaresizlik içinde bundan kaçınmaya çalıştıysam da sana âşık olduğumu fark ettim."

"Beni sakinleştirme yolları ararken hislerinin farkına varman duruma ne kadar da uygun!"

Brynn yorgun bir şekilde gözlerini kapadı. "Hislerimin şu an farkına varmadım. Haftalardır farkındayım. Bana inanmalısın, Lucian."

"İnanmalı mıyım? Beni ikna edemeyeceksin, Brynn. Bana yalan söyledin."

Brynn kafasını salladı. "Yalan söylediysem, bunun sebebi başka bir seçim şansım olmadığındandır."

"Hiçbir seçim şansın yokmuş!"

"Gerekçelerimi dinlemeyecek misin?"

"Pekâlâ. Bana yalanlarından bahset. Bana mühür yüzüğünden bahset. Yüzüğü ağabeyine verdin, böylelikle o da altın nakliyatını güzelce ayarlayabildi."

"Bu doğru değil! Gray yüzüğü senin çalışma odandan aldı, evet, ama eğer o adamların emrine uymasaydı bunun bedelini kendi yaşamıyla ödeyecekti."

"O adamlar?"

"Kaçakçılık zincirinin üyeleri. Gray onların oldukça amansız tipler olduklarını söylüyor. Tekliflerini sadece para yüzünden kaçak malların ne olduğunu bile bilmeden kabul etti, çünkü babamızın borçlarını ödeyebilmek ve alacaklıları uzak tutmak için başka şansı yoktu. Ağabeyim bir şeytan değil. O sadece sıkıntılarımızı hafifletmek istiyordu umutsuzca. Onların kargosunu kabul etti ama kargonun altınlarla dolu olduğunu bilmiyordu. Ve onlar da sonrasında ona şantaj yapmaya

başladılar. Grayson mühürü almak zorunda kaldı yoksa onu öldüreceklerdi."

"Bana neden bunları anlatmadın?"

"Grayson'ı tutuklamandan korktum. Bunu göze alamadım... Özellikle de seninle Giles arasında olanları düşünürsek." Lucian'a gözlerini kısarak baktı ve sözlerine alçak sesle devam etti. "Ağabeyimi korumak istediğimi kabul ediyorum, fakat hissettiklerimi anlayabileceğinden eminim. Sen de arkadaşın Giles için aynı şeyleri hissettin, bana öyle söylemiştin. Onun ölümü sana ıstırap verdi. Tamam, Gray'in ölmesini istemedim ama dahası da var... Bu adamlar Theo, sen ve ben de dahil Grayson'ın tüm ailesini tehdit ediyorlar."

Lucian'ın çenesi gerildi. Brynn bunun üzerine ikilemini anlamak için Lucian'ın çaba sarf etmeye niyetli olmadığını söyleyebilirdi.

Sesi acı yüklü bir mırıltı halini aldı. "Ne yapacağımı bilmiyordum, Lucian. Sevdığım insanların tehlike altında olduğunu hissetmek korkunçtu."

Lucian genç kadının bu iddiasına karşılık vermedi. "Bu sadece yalanlarından birinin açıklaması, Brynn. Birkaç hafta önce ortadan kayboldun ama iddia ettiğin üzere Raven'la ya da Meredith'le birlikte değildin. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Bir festivalde Çingene bir kadını ziyaret ettim. Laneti bozmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Amaçladığım şeyi sana söyleyemezdim, Lucian, anlayabiliyor musun? Seni sevdiğimi itiraf edemedim, kendime bile." Sesi hafif bir inlemeyle titredi. "Ölümüne sebep olmaktan o kadar çok korkuyordum ki..."

"Ama Şimdi korkmuyor musun?"

"Korkuyorum! Ama artık çok geç. Sana olan hislerimin önüne geçemiyorum."

Lucian sessizliğini korudu, gözleri gölgelenmiş ve kısılmıştı. "Şu ingene kadın laneti bozmak için bir öneride bulundu mu peki?" diye sordu sonunda.

"Seni ölmeyi göze alacak kadar çok sevmeliymiŐim..."

Lucian'ın dudakları kıvrıldı. "Bunun olacağını hayal bile edemiyorum."

Brynn bakışlarını uzaklara çevirdi, nefes almakta güçlü çekiyordu. Lucian ona inanmamıŐ, söylediği tek bir kelimenin bile gerçek olduğunu dŐnmemiŐtı. Brynn'in onun güvenini kazanmak için yapabileceği başka hiçbir Şey yoktu. Ona yalan söylemiş ve onu uyutmaya çalışmıştı hepsi bu...

Çaresizlik yüzünü gölgeledi ve Brynn gözyaşlarına hâkim olamadı.

Genç kadının yanaklarından süzülen gözyaşları dikkatini çekmiş olacak ki, "Ağlayarak beni etkileyemezsin, Brynn," dedi Lucian.

"Biliyorum," diye fısıldadı Brynn fkeli bir Şekilde gözyaşlarını savuŐturarak.

Lucian donuk bir ses tonuyla konuşmaya başlamadan önce bir süre duraksadı. "Peki ya bebek? Neden onun hakkında yalan söyledin?"

Brynn'in bakışları Lucian'ınkilerle buluştu.

"ğrenemeyeceğimi zannediyardun, değil mi?" Lucian'ın bakışları buz gibiydi. "Neden böylesine önemli bir mevzuyu benden sakladın, Brynn? Çünkü beni terk etme niyetindeydin? Varlığından haberim bile olmadan ocuğumu benden koparmaya alıŐacaktın?"

Brynn kocasının fikirlerini reddedemeyerek sessiz kalmayı tercih etti.

Lucian kontrolünü korumaya çabalıyormuşçasına dişlerini sıktı, fakat bir an için Brynn onun gözlerindeki çaresizliği gördü. "Bana söylemeni bekledim, Brynn... Bir oğula sahip olmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun." Tüm bu kelimeler o kadar sarsıcıydı ki Brynn kalbinin acıdığını hissetti.

Brynn kafasını eğdi. Hamileliğini kocasından gizli tutarak yanlış olanı yapmış olabilirdi ama yine de... "Sana söylemeye cesaret edemedim."

"Neden? Lanet olsun neden?"

Brynn yalvaran bakışlarla Lucian'a baktı. "Çünkü hayatından endişe ediyordum. Hamile olduğumu öğrendiğinde, gitmeme asla izin vermeyecektin. Sana âşık olmuşken yanında kalmaya devam edemezdim. Lanet bozulmadıkça..."

Lucian zümrüt yeşili gözlerindeki gerçeği okumaya çalışarak güzel karısına uzun uzun baktı. Brynn onu lanetten korumaya mı çalışmıştı yoksa sadece kendi derdindemişti?"

Lucian'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Tamam. Ağabeyine suç ortaklığı yaptığın açığa çıktığına göre bu sırrı daha fazla saklayamazdın zaten."

Brynn titreyen dudağını ısırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kuşkusuz, durumunu açığa vurmada hamileliğinin bir avantaj olduğunun farkındasın. Ender rastlanan bir durum olsa da hamilelik hali kadın hainlerin asılmasına engel olabilir. Ayrıca, belki de bu yüzden çocuğumu taşımak istemiş olabilirsin."

Brynn çenesini dikleştirdi, bir an için gözleri ışıldadı. "Bu çok adice bir ima. Suçlu olsam da cezalandırılmaktan kaçmak için hamile kalmadım. Ben bir vatan haini değilim, Lucian, bana inan ya da inanma bu böyle. Ve senin Ölmeni istemiyorum. Seni sevmiyor olsaydım da güvende olmanı arzu ederdim. Tek istediğim şey senin güvende olman."

Lucian sessizce sırttı. Umutsuzca Brynn'ın aşk sözcüklerine inanmak istiyordu ama bunu kendine yapamazdı. şimdiye dek tam bir aptal gibi davranmıştı.

Lucian'ın kendiyle savaşını anlamış gibi Brynn ayağa kalktı ve onun yanına gitti. Lucian onun sıcaklığını hissedebiliyor, erkek kıyafetleri içinde olsa bile cazibesine karşı koyamıyordu.

Lucian kontrolünü sağlamaya çalışırken kararlı bir şekilde ellerini kenetledi. Brynn'ı sarsmak, ondan gerçekleri öğrenmek istiyordu. Aralarındaki yalanlardan, karanlık sırlardan sıyrılmak istiyordu. Onu kollarının arasına almak istiyordu...

Lanet olasıca. Brynn ayakta durmuş loş ışıkta ona bakıyor, gözleri yeşil sular gibi parıldıyordu. Tamamen samimi görünüyordu. Vatana ihanetten suçlu muydu yoksa sadece ağabeyini korumaya mı çalışmıştı?

"Sana masumiyetimi kanıtlayamam, Lucian," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Fakat ocuğumuz üzerine yemin ederim ki sana gerçekleri söylüyorum."

Bu yemin Lucian'ın öfkelenmesine neden oldu. Brynn sempatisini kazanmaya çalışıyor ve bunu yaparken de ona karşı onun en savunmasız tarafını kullanıyordu. Lucian onu tutuklarsa ve İngiliz

Hükümeti'ne teslim ederse, genç kadın hak ettiği cezayı işte o zaman görecekti.

Lucian içten içe kendine lanet etti. Bir vatan haini olsa bile Brynn'i hapishaneye gönderemezdi. Tanrı biliyor ya onu kimsenin ya da hiçbir şeyin incitmesini istemiyordu. Brynn onun karısıydı. Sevdığı kadındı. Şimdi bile Lucian ona içten içe derin bir arzu duyuyordu. Bu onu asla terk etmeyecek bir açlıktı.

Suçlu olsun ya da olmasın, Lucian gururunu kaybetmek pahasına bile olsa onun zarar görmesine, bir vatan haini olarak hapisane köşelerinde acı çekmesine izin veremezdi.

Lucian, Brynn'ın o güzel yüzünü hafızasından silmek istercesine gözlerini sıkıca yumdu. Kalbini kazanan bu güzel hilebazı korumak için riske girmeyecekti.

Yine de... Görevini düşünmek zorundaydı. Brynn'ın yeniden ihanet etmesini engellemeliydi. Ve onu korumalıydı. Bunun için tek bir olasılık aklına geliyordu.

Lucian kalbi sıkışarak bakışlarını Brynn'a çevirdi. "Yeterince zarar verdin, Brynn, ama yine de sana başka fırsat tanımayacağım. Ağabeyinle ilgilenir ilgilenmez, seni Galler'e göndermeyi planlıyorum."

"Galler mi?"

"Wycliff Kalesi'ne. Orada çocuğumuz doğana dek kalabilirsin. Bu, ağabeyinden ayrılmanı sağlayacak. O zamana dek hazır gözetim altındayken, kendi kendine düşünme şansı yakalayabilirsin."

"Gözetim altındayken mi?" Brynn'ın gözleri panikle kocaman açıldı.

"Evet. Bu evin etrafı kuşatıldı, Brynn. Ayrılmaya kalkışırsan, tutuklanabilirsin. Ağabeyin de öyle. Anlaşmaya çalışman işe yaramayacak."

"Lucian, lütfen..."

"Yeterince dinledim."

Lucian arkasını döndü ama Brynn onu kolundan yakalayıp durdurdu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ağabeyinin altınları düşman ellere teslim etmesini engellemeyi."

Brynn'in yüzü korkuyla gölgelendi. "Bu işe bulaşamaz Lucian."

"Öyle mi?"

"Öldürülebilirsin... Lütfen, sana yalvarıyorum."

Lucian dişlerini sıktı. Brynn ağabeyinin hayatını gözettiği kadar kocasının hayatını gözetmiyordu, Lucian bunu biliyordu. Brynn'in neden Sör Grayson'ı korumak istediğini anlayabiliyordu çünkü o ailedendi.

Brynn Lucian'ın aklından geçenleri hissetmiş gibi derin bir nefes alıp titrek bir sesle, "Pekâlâ o halde," dedi. "Seni Grayson'a götüreceğim."

Lucian genç kadına keskin bir bakış attı. Gözyaşları dinmişti, bu yüzden Brynn'in ifadesi duygusuzdu. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Onu nerede arayacağını bilmiyorsun. Seni ona götürebilirim."

"Yardıma ihtiyacım yok. Sana söyledim, eğer kaçmaya çalışırsa, tutuklanacak. Çok uzağa gidemez."

"Evden ayrıldığı görülmedi, Lucian. İstedikçe kadar onu arayabilirsin ama onu bulamayacaksın."

Lucian bunun Brynn'in beyaz yalanlarından biri olduğunu düşünerek tereddüt etti.

"Seni ona götüreceğim. Ve altınlara. İnan bana onları nerede sakladığını biliyorum."

Lucian'ın gözleri kısıldı. "Söyle bana."

"Hayır." Brynn kafasını salladı. "Oraya yalnız gitmene izin veremem, Lucian."

Lucian tehditkâr bir adım attı ama genç kadın yerinden kıpırdamadı. "Seninle geleceğim."

"Beni bu bahaneyle tuzağa düşüreceğini mi sanıyorsun? Beni o kadar budala mı sanıyorsun?"

Brynn'in yüz ifadesi acı dolu bir hal aldı. "Herhangi bir tuzak hazırlamadım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Brynn. Sen hâlâ benim karımsın ve çocuğumu taşıyorsun. Vatan haini ol ya da olma, tehlike altında olmanı istemiyorum."

"Ben de senin tehlike altında olmanı istemiyorum. Hem ne olursa olsun ağabeyim bana zarar vermez."

"Ama arkadaşları verebilir. Kaçakçılık zincirini yürüten isimlerin amansız oldukları yönünde haklı. Saçlarını boynuna dolama konusunda iki kez bile düşünmeyeceklerdir."

"Biliyorum. Neden yanıma bir tabanca aldım sanıyorsun?"

Lucian duraksayınca, Brynn tartışmasını sürdürdü. "Ne planladığımı sanıyorsun, Lucian? Grayson'ı kendim durdurmaya niyetliydim ama sen izin vermedin. Bana inanmadığını biliyorum ama söylediklerim doğru."

Brynn'in gerçek dışı söylemlerine devam etmesine öfkelenen Lucian iki elini kaldırıp genç kadının boğazını kavradı.

Brynn ona acı dolu bir ifadeyle sessizce baktı.

Bir başka küfür savuran Lucian ellerini hızla geri çekti ve "Burada bekle," diye emretti.

"Lucian..."

Brynn'in yalvarışlarını duymazdan gelen Lucian genç kadını çalışma odasında yalnız bırakarak dışarı çıktı, kapıyı arkasından hızla çarpıp kilitledi. Koridor boyunca ilerlerken kendini karanlığa teslim etti.

Gecenin karanlığında Philip Barton ilişti gözüne. "Lordum?"

"Sör Grayson'ı gördünüz mü? Bu akşam bir görüşmeye katıldı mı?"

"Hayır, evden henüz ayrılmadı."

En azından genç kadınla uzlaşabileceği bir noktaydı bu. Evin aranmasını emredebilirdi ancak Brynn'in söylediklerinden kuşku duyuyordu; Sör Grayson bulunamayabilirdi. Evin içinde gizli bir geçit olmalıydı. Bu geçidi bulabilir ama bulana dek iş işten geçmiş olabilirdi.

Philip aklından geçenleri okumaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle, "Emrettiğiniz üzere adamlar sahilde devriye geziyorlar," dedi.

Lucian yüzünü astı.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz, lordum?"

Gerçekten ne yapılmalı, diye düşündü Lucian. Eğer Brynn gerçekleri söylüyorsa, onu ağabeyine ve altınlara götürebilirdi.

Peki ya sonra? Sonra tuzağını kurarsa?

Lucian'ın başka bir seçim şansı var mıydı? Altınların Fransızların eline geçme riskini göze alamazdı. Tehlikeli olmasına karşın Brynn'in önerisini kabul etmek zorundaydı.

"Adamlar yerlerinde kalsınlar," dedi Lucian topuklarının üzerinde dönerek. Karısına güvenmesinin bedelini kendi yaşamıyla ödeyebilirdi ama aklına daha iyi bir fikir gelmiyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lucian, Brynn'in elinde lambayla önden gitmesine izin verdi, kendi de kendi tabancasıyla genç kadının arkasından ilerliyordu. Brynn onu şarap mahzenlerinin bulunduğu karanlık mutfaklara yönlendirdiğinde şaşırmadı. Sonra genç kadın fıçılarının ardında bulunan meşe kaplama dar bir kapıdan geçti.

"Sahile mi gidiyor?" diye sordu Lucian.

"Evet. Evin altındaki pek çok mağaraya tüneller yardımıyla ulaşılabilir. Kıyı girişi yalılar duvarının üzerindeki bir oyukta saklı."

"Ailene uygun olacağı üzere," diye karşılık verdi Lucian alaycı bir şekilde.

Brynn ona sadece bir bakış attı ama tek kelime etmedi.

Brynn kapıdan içeri girip gözden kaybolduğunda, Lucian onu takip etti. Kayadan yontma dar ve dik basamaklar karanlığa doğru iniyordu.

Her ikisi de ilerlerken hiç konuşmuyordu. Brynn'in lambasının ışığı kayalara kırmızı, yeşil ve mor renkli gölgeler savuruyordu. Son basamağa ulaştıklarında, yer altı geçidi daha da daraldı ve Lucian kafasını eğmek zorunda kaldı.

Sonunda tünel Lucian'ın dimdik durabildiği küçük bir mağaraya açıldı. Bu tamamen doğal gizlenme yeri kaçak malların tutulması için ideal bir yerdi, Lucian bunu biliyordu. Cornwall kıyıları bir kaçakçının gemisini rahatlıkla sokabileceği mağaralar ve dar geçitlerle doluydu. Ticareti yapılan mallar genellikle çok çeşitliydi ipekler, kadifeler, danteller, şarap

fıçıları, brendi varilleri, çay ve tüm bu mallar bitip tükenmek bilmez savaş yüzünden ingiliz Hükümeti'nin koyduğu ağır vergilerden kaçınan kaçakçılar tarafından ülkeye sokuluyordu.

Lucian mağaranın zemininin ıslak ve kaygan olduğunu gördü, kaya yüzyıllardır yerin derinliklerinde akan akarsuyla adeta besleniyor gibiydi. Brynn bir kez kayınca, Lucian iğdsel olarak onu yakaladı. Brynn hızla geri çekildi, Lucian ise kafasını geriye atarak içten içe yandığını duyumsadı.

Brynn dümdüz ilerlerken bir kayanın kestiği başka bir geçide yöneldi. Lucian genç kadını takip etmeden önce etrafına dikkatlice bakındı. Çok geçmeden uçuruma hızla vuran denizin uzaktan duyulan sesini duyabildi.

Kısa bir süre sonra tünel başka bir mağaraya açıldı, bu seferki çoktan bir fenerle aydınlatılmıştı, içerisi loştu. Lucian alelacele bir elini Brynn'ın omzuna koyup sessiz durmasını işaret etti. Sr Grayson beş metre kadar ötede bir ileri bir geri yürüyor ve oldukça sinirli görünüyordu.

Brynn'ı arkasına alan Lucian, Sr Grayson'a seslendi. Sr Grayson kemerindeki tabancayı çıkarmaya çalışarak kendi etrafında hızla döndü. Kalbini hedef alan silahı gördüğünde ise donup kaldı.

Lucian silahının namlusuyla işaret etti. "Sana onu indirmeni öneririm... Yavaşça."

Grayson bir an için tabancayı sıkıca kavradı ama sonra anlaşmaya varmış gibi söyleneni yerine getirip tabancasını yavaşça indirdi ve kayalık zemine bıraktı.

Ardından kız kardeşine çaresiz bir bakış fırlattı. "Onu buraya sen getirdin, değil mi? Şimdi memnun musun, Brynn, kendi canından kanından olan kardeşine ihanet ettiğin için memnun musun?"

Lucian omzunun üzerinden genç kadına baktığında, Brynn'in yüzünde acı dolu bir ifade belirmediğini gördü.

"Sana ihanet etmedim," dedi Brynn boğuk bir sesle. "Lucian bizi bir şekilde öğrenmiş. Fakat seni ne olursa olsun durdurmak için gelecektim. Başka bir yol olabilir, Gray, vatana ihanet suçunu gerektirmeyen başka bir yol."

Grayson yumruklarını sıktı, öfkesi belirgindi. "Lanet olsun Brynn, sana söyledim, başka bir yol yok."

"Ne oldu?" Lucian alaycı bir şekilde söze karıştı. "Hırsızlar arasında yaşanan bir uyuşmazlık mı? Bana kalırsa Sör Grayson, kız kardeşine minnet duymalısın. Onun yardımı olmasaydı mühür yüzüğümü asla çalamazdın."

Grayson öfkeli bakışlarını Lucian'a çevirdi. "Brynn yüzüğünü almam konusunda hiçbir şey yapmadı. Hararetli ikazlarına rağmen yüzüğü çalışma odandan ben aldım. Sonra da onu sessiz kalması için zorladım."

"Sonra da ülkenin düşmanlarına mührümü teslim ederek altın ticaretinin yeni bir programının çıkarılmasına ön ayak oldun."

Grayson bakışlarını kaçırdı. "Görünüşe bakılırsa öyle. Bundan gurur duymuyorum. Fakat Brynn'i suçlayamazsın. O bu oyuna dahil değildi."

Lucian Sör Grayson'ın kardeşini korumasına şaşırmayarak tek kaşını kaldırdı. "Sana inanmamı mı bekliyorsun? Bir haine?"

"İstedigine inanabilirsin, lordum. Ancak tüm bunların tek sorumlusu benim. Brynn bu gece ona seni uyutmasını önerene dek bu işe dahil değildi."

Lucian'ın dudakları kıvrıldı. "Ve beni uyutması da onu temize çıkarıyor, öyle mi?"

"Brynn bunu Caliban'ın adamlarından seni korumak için yaptı. Asıl ona minnet duyması gereken sensin, Wycliff."

Brynn'in iddialarını yeniden duymak Lucian'ın içini tuhaf bir rahatlama hissiyle doldurdu. Belki de, sadece bir olasılık da olsa, Brynn suçlu değildi.

"Karımla sonra ilgilenme niyetindeyim," diye karşılık verdi Lucian. "Şimdilik, ilk odağım sensin. Benimle birlikte eve geri dönersen memnun olacağım."

Grayson'ın omuzları titredi. "Hayır," dedi sessizce.

"Karşı koyman sadece işleri zorlaştıracak."

Grayson keskin bir şekilde gülümsedi. "Asılmaktan daha kötü ne olabilir? Hayır, korkarım bunun olması için beni öldürmen gerekecek, lordum. Vatana ihanetten asılmak yerine kurşununu tercih ederim."

Brynn'in nefesi kesildi ama ağabeyi Lucian'ın silahına bakarak kafasını salladı. "Durma ateş et. Beni tutuklamana izin vermeyeceğim."

Brynn ileri doğru yürüdü, elinde tuttuğu lamba kayalara gölgeler gönderdi. "Hayır, Lucian, bunu yapamazsın. Sana söyledim, Grayson vatana ihanet etmek istemedi. Ne gibi bir belaya bulaştığını dahi bilmiyordu. Sadece borçları ödemek, ailesini korumak istedi. Lütfen... Gray, ona söylesene..."

"Brynn, gitmeni istiyorum," diye emretti Lucian.

"Hayır, onu vurmana izin veremem..."

"Brynn," dedi Grayson kibarca. "Vurulmak ölmenin en kolay yolu. Hem seni koruyacak hem de sana asılmam kadar utanç vermeyecek. Eğer ölürsem, Caliban ve arkadaşları sana ve Theo'ya zarar veremezler."

Lucian aşağılanmayı hak eden bu adama bir tür saygı duyarak tereddüt etti. Grayson ölmeye hazırdı, orası kesindi. Bakışlarındaki utanç, acı, sessiz boyun eğiş kesin kararının ardında çığlık çığlığa bağıırıyordu adeta.

Bu çaresiz bakış oldukça tanıdıktı, Lucian yüzünü buruşturarak bunu fark etti. Aynı ifadeyi arkadaşı Giles'in da yüzünde görmüştü. Öldürdüğü arkadaşı Giles'in yüzünde.

İrkilen Lucian bu anı karşısında gerildiğini hissetti. Bir an için başka bir zamana geçmiş gibiydi... Giles'in ihanetiyle yüzleşmesi, onun hayatına son vermesi. Giles'in ölümünün ardından Lucian bunda bir adaletsizlik olduğunu düşünmüş ve lanet etmişti. Caliban sayısız adamı suçuna ortak edip hayatlarını zindana çevirmişti bu adamlar iyi ve gururlu insanlardı. O piç kurusu Sör Grayson'ın hayatını da aynı yolla mahvetmişti... Tehdit ve şantaj! Lucian'ın bundan hiç kuşkusu yoktu.

Bakışları elindeki silaha kaydı. Geçmişini tekrarlayabilecekmiydi? Sör Grayson'ın ölümü elinden mi olacaktı? Giles gibi Grayson'ın da hayatta kalmak istemediğini anlamak zor değildi.

Brynn da aynı düşüncede olmalıydı, aralarına girdi, gözleri akıtamadığı yaşlarla parlıyordu. "Onu öldüremezsın, Lucian. Lütfen... Lütfen, sana yalvarıyorum..."

"Brynn, bu meseleden uzak dur," diye emretti ağabeyi.

Brynn Lucian'ın kalbini acıtan çaresiz bir inilti koy verdi. Lucian bakışlarını Grayson'a çevirdi. "Altınları nereye sakladın?"

Grayson mağaranın arka tarafını işaret ederek kafasını salladı. "Bir su birikintisinin derinlerine. Onları oradan alabilirsin. Saklamaya çalışmamın artık hiçbir önemi yok."

"İlişki kurduğun Fransız ortağının gelmesini beklediğini sanıyordum."

"Evet. Jack isimli bir adam. Gel git çekilmeden önce benimle buluşacaktı. Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu."

"Belki de devriye gezen adamlarımdan yakasını kurtaramamıştır," dedi Lucian. "Sahil boyunca aralıklı olarak adamlar yerleştirdim."

"Yakalandığını sanmıyorum, Jack oldukça beceriklidir." Lucian'ın silahını işaret etti. "Silahını kullanman en iyisi, böylelikle Brynn'ı buradan uzaklaştırabilirsin. Jack pek çok kez onu öldüreceğini söyleyerek beni tehdit etmişti. Kaybettiğin her bir dakika onu tehlikeye sokuyor."

Lucian çenesindeki bir kasın kasıldığını hissetti. "Seni acımasızca vurmamı mı öneriyorsun?"

"Vurmazsan, bu görevi bizzat kendim üstleneceğim." Dudakları acı dolu bir gülümseme ile kıvrıldı. "Bir zamanlar onurlu bir adamdım."

Lucian Grayson'ın ciddi olduğunu biliyordu kendi kendini öldürecekti.

"Ya da," diye ekledi Grayson. "Bekleyebilirsin. Jack onu altınların bulunduğu yere götürmediğimde, hayatta kalmamı bir süre daha isteyecektir. Bana bir silah bırakabilirsin. Sana söz veriyorum onu da kendimle birlikte..."

"Suç ortağını ortadan kaldırmayı bu kadar istiyorsun demek?"

"Her şeyden çok. O benim ailemi tehdit eden bir piç kurusu." Grayson yüzünü buruşturdu. "Neden onların emrinde olduğumu düşünüyorsun? Hiçbir şey böylesi bir ihanete ortak olmama sebep olamazdı ama senin böylesi bir acizliği anlayabildiğini sanmıyorum, Wycliff. Sen hiç kimseyi onurun kadar önemsemedin. Benim durumuma düşsen, güçlü olabilirdin."

O kadar güçlü olabilir miydim? Lucian kendi kendine düşündü. Kesinlikle karşı koyardım. Kontrolümdeki tüm özel kaynakları harekete geçirirdim. Emrimdeki tüm kuvvetleri. Fakat Grayson'ın hükümete hizmet eden sadece birkaç tanıdığı vardı. Ve bu da hâlâ Brynn'in tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Lucian kafasını salladı, kendi kendine yalan söylediğini biliyordu. Brynn uğruna onurunu ikinci plana atardı. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

O gerçekten genç kadının ağabeyinden daha mı iyiydi?

Çok geçmeden Brynn, Lucian'a doğru bir adım attı. Tek kelime etmedi ama yeşil gözlerindeki yakarış insanın içini burkuyordu. Eğer Lucian, Grayson'ı öldürürse, Brynn ondan nefret edecekti.

"Kız kardeşin haklı," dedi Lucian yavaşça. "Başka bir yol olabilir. Onun hatırına, sana bir teklif yapabilirim?"

"Teklif mi?"

Lucian, Brynn'a göz attı. Genç kadın sanki böyle bir şey beklemiyormuş gibi bir elini ağzına bastırmış, öylece duruyordu. "Caliban'ı istiyorum, Sör Grayson. Fakat ona ulaşmak için senin yardımına ihtiyacım var."

Grayson'ın gözlerinde bir umut ışıltısı belirip hızla kayboldu. "Size yardım etmekten mutluluk duyardım ama korkarım bir faydam dokunmaz. Caliban'ı şimdiye dek hiç görmedim."

"Fakat ortaklarını gördün. Yöntemlerini biliyorsun."

"Bu benim çıkmazımı, ailemin tehdit altında olmasını çözmez. Kardeşlerime zarar verdiklerini görmektense ölmeyi tercih ederim. Sen onları Caliban'dan koruyamazsın, lordum. En azından ben ölürsem, ailem güvende olacak."

"Ölümün ayarlanabilir..." diye karşılık verdi Lucian hızla.

"Hayır!" diyerek korkuyla bağırdı Brynn.

Lucian söylemine açıklama yapma gayesiyle ilgisini genç kadına çevirdi, fakat kayalık zeminin üzerinde yankılanan hafif bot sesleri duyduğunu sandı. Bakışları mağaranın en uzak ucuna doğru kaydı.

Gölgelerin arasından siyalara bürünmüş ve her iki elinde de silah olan bir adam belirdi. Silahlardan birinin namlusu Grayson'a, diğeri ise Brynn'a doğrultmuştu.

"Beni ciddi anlamda hayal kırıklığına uğrattın, Sör Grayson," dedi adam, Fransız aksanı kendini belli ederek. "Bir pazarlık yaptığımızı sanıyordum."

Grayson'ın yüz hatları küçümseyici bir ifadeye büründü. "Jack. Senin gibi adamlarla yaptığım pazarlıktan döndüğüm için vicdan azabı çekmiyorum."

"Jacques, lütfen. Jack çok... ingiliz." Lucian'a doğru döndü. "Lord Wycliff." Usulca sarf edilmiş bu kelimelerde gizli bir tatmin vardı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Lucian adamın cüreti karşısında kendini tutamayarak.

"Hayır ama ben seni tanıyorum." Jack siyah gözlerinde beliren soğuk bir ifadeyle bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. "Lord Caliban son zamanlarda kellene epey bir değer biçti. Onun tarafında olamayacak kadar acımasız olduğunu kanıtladın."

"Görünüşe bakılırsa yeteri kadar acımasız olamamışım," dedi Lucian sırıtarak. "Öyle olsaydı, cesaretsiz işvereniniz vatana ihanet gibi bir katliamın hâlâ içinde olmazdı, değil mi?"

"Lord Caliban cesaretsiz biri değildir."

"Yine de iğrenç işlerini görmek için uşaklarını kullanıyor."

"Seni öldürmeye ve ödülü almaya niyetliyim tabii eğer demek istediğin buysa. Ayrıca altınları da alacağım kuşkusuz." Namlusu Brynn'a bakan silahı salladı. "Bu senin sevgili leydin, değil mi?"

Lucian içinden şiddetli bir küfür savurdu, çaresizliğini bertaraf etmeye çalışırken aklından geçenleri kontrol edemiyordu. Bu çarpışmada hayatta kalamayacağını zannediyordu ama Brynn'ı korumak adına bir pazarlık yapabiliirdi.

Yine de açıkça dezavantajlı konumdaydı. O ve Jack silahlarını birbirlerine doğrultmuşlardı ancak Brynn Fransıza daha yakın duruyordu. Eğer çok hızlı hareket ederse, Lucian biliyordu ki genç kadının vurulmasına neden olabilirdi. Ve Jack giderek daha da çok sabırsızlanıyordu.

"Silahını indirerek bana yardımcı olabilirsin," dedi Fransız.

Soğuk ifadesini koruyan Lucian kafasını salladı. "Tek değerli varlığımı teslim ederek, öyle mi? Hayır, mösyö. Benim bir silahıma karşılık iki silahınla üçümüzü birden vuramazsın."

"Fakat kesinlikle Leydi Wycliff i vurabilirim. İlk o olacak ve sonra sizi öldürürken büyük bir keyif duyacağım."

"Onun gitmesine izin verirsen silahımı bırakacağım."

Lucian kendini büyük bir hedef haline getirerek yavaşça ilerledi, fakat Fransız keskin bir emir vererek bağırdı. "Bu kadar yeter!"

Lucian Brynn'ı arkasına almaya hazırlanarak duraksadı.

"Sana silahını indir dedim," diye tekrarladı Jack.

"Karımı serbest bırakırsan, yapacağım."

Jack'in dudağı küçümseyici bir şekilde kıvrıldı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Lucian, Grayson'ın eğildiğini ve bıraktığı silahı almaya çalıştığını göz ucuyla gördüğünde Fransıza karşılık vermek üzereydi.

Göz açıp kapayıncaya dek Jack silahlardan birini Grayson'a çevirip ateşledi. Grayson ansızın acıyla kıvranarak olduğu yerde kalakaldı.

Patlamanın yankısı mağaranın içine yayıldı ve Grayson yerde kıvranırken Brynn'ın çığlıklarına karıştı. Lucian'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu.

Bundan sonra yaşananlar sonsuz bir yavaşlık kazanmış gibiydi... Fransız hızla Lucian'ı hedef aldı ve ikinci kez ateş ettiğinde Brynn adamın üzerine atıldı.

Brynn elinde tuttuğu lambayı var gücüyle Fransıza doğru fırlatırken kendi bedenini Lucian'a siper ederek kurşunun menziline doğru

sıçradığında, Lucian'ın kalbi durdu adeta. Brynn yüzüstü yere kapaklanmadan önce lamba havada tuzla buz oldu.

İçinde yükselen korkuyla gözü kararan Lucian öfkeyle silahını kaldırdı ve ateşledi. Fakat Fransız kenara sıçradı ve kurşun kaya duvara isabet edip mağaranın içine yoğun bir toz bulutunun çökmesine neden oldu.

Patlamanın yankısı dağılmadan önce Lucian bir hayvan gibi kükreyerek mağaranın karşısına fırladı. Fransızın üzerine atladı, tüm gücünü kullanmaya kararlıydı.

Jack sendeleyerek geriledi ve soğuk kayalık zemine yığıldı, elinde tuttuğu silahlar gürültüyle bir köşeye savruldu.

Rakibinin anlık sersemlemesinden yararlanan Lucian bacaklarını iki yana açarak Fransızın üzerine oturdu ve onu yumruklamaya başladı, adamı kan revan içinde bırakıncaya dek yumruklamaya kararlıydı. Bir diğer amansız yumruğunu çenesine savurdu ve adamın acıdan haykırmasına karşın Lucian ona merhamet göstermedi.

Jack kendini korumak için ellerini kaldırdığında, Lucian omzunun üzerinden Brynn'a baktı, genç kadının yerden kalkmaya çabaladığını gördüğünde ise korkunç bir şekilde yaralanmadığını bilmekten ötürü rahatladığını hissetti.

Dikkatinin dağılmasının bir bedeli olacaktı. Fransız yumruğunu Lucian'ın alnına savurdu, hissettiği acı Lucian'ı birkaç değerli dakika boyunca sersemletti.

Lucian lanet ederek rakibinin bir sonraki yumruğundan kaçındı ve yarasından damlayan kanı görüş açısını kapamadan sildi. Bir an sonra

Jack'in parmakları boğazına yapıştı. Lucian yumruklarını savurup Fransızın tutuşundan kurtulmaya çabalayarak yana yuvarlandı.

Onun tam arkasında olan Brynn dizleri üzerinde doğrulmuş kendine gelmeye çabalıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve kolundaki kurşun yarası alev misali yanıyordu. Yine de kurşun Lucian'a isabet etmemişti ve önemli olan da buydu.

Gray sırtüstü yerde yatarken, Lucian'ın yüzü küle dönmüş bir halde adamla mücadele ettiğini gördü genç kadın. Hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tuttu. Gray hayattaydı ancak Lucian'ın yardıma ihtiyacı vardı.

Brynn telaş içinde ağabeyinin silahına bakındı. Silah birkaç metre ötesinde duruyordu. Uyuşukluğundan silkelenerek ayağa kalktı ve sendeleyerek silaha doğru ilerledi. Silahı aldı ve her iki eliyle sıkıca kavradı.

Ölümüne bir kavgada olan Lucian'ı vurmaktan korktuğundan ötürü ateş edemezdi. Ayakta dikilirken bir homurdanma işitti, bakışlarını sesin geldiği yöne çevirip ağabeyine göz attı.

"Vurulmanın... Bu kadar... Bu kadar acı... Acı vereceğini hiç bilmiyordum," dedi Gray soluk soluğa.

Dövüşçülerden yükselen homurdanmalar Gray'in sesini bastırdı. Lucian'ın keskin küfrünü duyan Brynn'in midesine soğuk sancılar saplandı. İki adam şimdi omuz omuza mücadele veriyordu ve Fransızın elinde bir bıçak vardı!

Adam kolunu kaldırdığında bıçağın ağzı parıldadı. Fransız bıçağı savurduğunda Lucian geri çekildi, ardından her iki eliyle rakibinin bileğini kavramak için uzandı.

Brynn, Fransız kolunu kurtarıırken nefesini tutarak olanları izledi. Fransız geriye sıçrayıp bıçağı yeniden Lucian'a doğru savurdu.

Brynn elleri arasındaki silahı çaresizce doğrulturken ileri doğru atıldı, fakat sonra, Lucian yuvarlandı. Nefes nefese kalmış Fransız hızla fırladı ve tünelin girişine doğru koşmaya başladı. Güçlükle ayağı kalkan Lucian adamın peşine düştü.

Brynn tam onların peşine takılacakken omzunun üzerinden yaralı ağabeyine çaresiz bir şekilde baktı.

"Git... İyi olacağım..." dedi Gray soluk soluğı. "Onu kurtarmaya çalış."

Brynn iki adamın gözden kaybolduğı tünelin girişine doğru ilerledi. Karanlığın içine dalarken bacakları titriyor ve kalbi hızla çarpıyordu.

Bir an için hiçbir şey göremedi ama çok geçmeden ayak seslerinin yankısını duydu ve tünel duvarlarını bir rehber gibi kullanarak istemsizce sese yöneldi.

Tünelin sonuna vardığında soluk soluğı kalmıştı, göğsüne korkudan ağrılar giriyordu. Solgun ışığı seçebiliyordu ancak iri çakıllı sahile ayağını basmadan önce keskin bir köşeden dönüp kayalık duvar üzerindeki oyukları ardında bırakması gerekti.

Karanlık gece fırtına yüklü bulutlarla ağırlaşmıştı. Ay ışığının perdelediğı bulutlar gümüşi renkteydi ve soğuk tuzlu bir esinti taşıyordu. Brynn çılgına dönmüş bir halde kıyı şeridini taradı. Kaya çıkıntıları dışında hiçbir şey göremedi, kendi nefes alış veriş ve dalgaların sesi dışında hiçbir ses duyamadı.

Derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden arka tarafa göz attı, bakışları uçurumun yüzeyi boyunca yukarılara doğru kaydı. Tam tepede

siyah iki Şekil gördüğünde kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı; Fransız kaçmaya, Lucian ise onu yakalamaya çabalıyordu. Brynn adamların nefeslerinin keskin tınısını bulunduğ  yerden duyabiliyordu.

Bir an sonra Lucian avını yakaladı. Şaşırtıcı bir hücumla Jack'i yere yapı tırdı.

Bir an için her ikisi de ayakları üzerindeydi. Jack  l m saçan bıçağın sallayınca, Lucian geriledi ve dengesini kaybederek kaydı. Lucian dengesini kazanmak için uçurumun duvarından destek alırken, Brynn  ı lık atmamak için kendini zor tuttu.

Kalbi ağına gelerek silahı titreyen elleri arasında sıkıca kavradı. Fransız hedef almaya çalıştı. Silahı ate leyebilecek miydi? Birbirlerine o kadar yakınlardı ki...

Brynn'ın başka bir seçim Şansı yoktu. I inden bir dua okuyarak tetiğ  çekti.

Silah atı ı kulaklarında yankılandı. Bir an sonra adamların birinden bir  ı lık yükseldi. Ardından Jack, Lucian'ın üzerine atladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca iki savaşçı uçurumun kenarında birbirlerine kenetlenmiş bir halde durdu. Ardından ıstırap verici bir yava lıkta çıkıntılı kaya tabakası üzerinden aşağı kaymaya ba ladılar.

Kalp atışları adeta duran Brynn deh ete kapılmış ve çaresiz bir halde a ağılarındaki kayalık sahile doğru yuvarlanan adamları izledi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kâbus gerçektir, diye düşündü Lucian sersemlemiş bir halde. Brynn karanlığın içinde tam tepesinde durmuştu, parıldayan saçları omuzlarından dökülüyordu, elleri Lucian'ın kanıyla yapış yapıştı...

Ölüyor muydu? Kafasının içindeki ve tüm bedenindeki bu ıstırap verici acı Lucian'ın bunu düşünmesine neden oldu.

Gözlerini sıkıca yumdu ama yeniden açtığında Brynn hâlâ oradaydı, yanına diz çökmüş parmaklarıyla zarıfça Lucian'ın yüzünü yokluyordu. Görünüşe bakılırsa onun kadar sarsılmıştı. "Lucian, lütfen... Lütfen... Ölemezsin... Ulu Tanrım, lütfen..."

Brynn çılgına dönmüş bir ruh haliyle, umutsuzluk içinde dudaklarını Lucian'ın yüzünde gezdirdi. Sanki gerçekten de yaşayıp yaşamadığını önemsiyormuş gibiydi. Sanki onu gerçekten seviyormuş gibiydi...

Lucian'ın kalbi umutla burkuldu. Geri çekilerek kafasını kaldırdı. Fransız sırtüstü yerde yatıyordu, gözleri açıktı, çenesi doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Olup bitenlerin yavaş yavaş farkına varmaya başlayan Lucian düşüncelerinden hızla sıyrıldı. Kâbusu gerçek olmamıştı. Ölmüyordu. Düşmanı ölmüşken o hâlâ hayattaydı.

Kısa bir an Brynn'ın keskin bir nefes aldığını işitti. İnlemeleri dinerken Lucian'a baktı. Lucian genç kadının gözlerinde belli belirsiz de olsa korkuyla karışık umut dolu bir ifadenin belirmediğini görebiliyordu, dahası Brynn'ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Lucian?" dedi. Sesi titriyordu.

Lucian genç kadının yüzüne dökülen saçları okşamak için elini kaldırdı. Brynn şapkasını kaybetmişti, bu yüzden upuzun saçları solgun ay ışığında parıldayan karanlık alevler gibiydi.

"Yaşıyorum..." diye fısıldadı Lucian.

Bir kez daha hafifçe inleyen saf keyif belirtisi olan tuhaf bir sestti. Brynn'in parmakları gevşekçe Lucian'ın gömleğini kavradı. "Se-seni vurmamışım?"

"Hayır, Jack'i vurmuşsun..." Bunun üzerine Lucian içgüdüsel olarak genç kadını kolları arasına çekti ve dudaklarına özenli bir öpücük kondurdu. Onun sıcak bedenini hissetmeye, hayatta olmasının keyfini paylaşmaya ihtiyacı vardı.

Brynn karşılaştığı bu ani tutku karşısında donup kaldı, ancak sonra Lucian'ın öpüşüne aynı hararetle karşılık verdi. Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyor gibiydi. Ne kadar rahatladığı ve ne kadar memnun olduğu öpüşünden anlaşılıyordu.

Lucian, dudaklarının tadına bakarak onu daha da yakınına çekti ve kollarını genç kadına sıkıca doladı ta ki Brynn'in acıdan nefesinin kesildiğini duyana dek.

Parmakları Brynn'in sol kolunun üst kısmına kayınca, Lucian geri çekilerek dikkat kesildi ve genç kadının ceketinin kumaşının kanla ıslanmış olduğunu fark edince de bir anda irkildi.

"Yaralısın," dedi. Sesinde suçlayıcı bir tını vardı.

Brynn neredeyse şaşkın bir halde bakışlarını koluna çevirdi. "Sanırım öyle."

Mağarada neler olup bittiğini anımsarken Lucian'ın çenesi kasıldı: Brynn kendini kurşunun önüne atmış, fırlattığı fener atışın sapmasına neden olup Lucian'ın hayatını kurtarmıştı. *Ulu Tanrım*, Lucian uğruna ölümü bile göze almıştı.

Aynı anda bir başka görüntü canlandı gözünün önünde. Karanlık rüyalarında, Brynn'in ellerindeki kan Lucian'inkiydi. Şimdi ise her şey çok farklıydı yaralı olan Brynn'di. Kâbuslarındaki gibi Lucian'ın ölümüne sebep olmamıştı. Bunun yerine Jack'i vurarak ikinci kez Lucian'ın hayatını kurtarmıştı.

İç i minnettarlıkla dolan Lucian'ın kafası karışmıştı. Brynn hakkında yanılmıştı.

"Sadece hafif bir yara," diye mırıldandı Brynn kocasının sıkıntı verici sessizliği karşısında. Fakat Lucian bu açıklamadan tatmin olmadı.

"Emin misin?" diye sordu Lucian. "Başka bir şeyin yok, değil mi?" Eğildi ve elini genç kadının karnının altına bastırdı. "Bebek?"

Brynn'in eli Lucian'inkini korumacı bir tavırla kavradı. "Zarar gördüğünü sanmıyorum."

Bunun üzerine Lucian'ın korku dolu düşünceleri az da olsa hafifledi.

"Senin de kanaman var," dedi Brynn ilgili bir tavırla. Lucian'ın gözünün üstündeki açık yaraya dokununca, Lucian geri çekildi. "Başka bir şeyin yok, değil mi?"

İhtiyatlı bir şekilde kollarını ve bacaklarını kontrol etti Lucian. Hâlâ tek parça halindeydi. "Sadece biraz yumruk yedim." Ayağa kalkmak için yerinden doğruldu ve hırpalanmış bedeninin itirazıyla inledi.

Brynn'in tüyleri ürperdi. "Ah, Lucian... Lanet gerçek oldu sandım... Seni öldürdüğümü sandım..."

Lucian da aynı karanlık düşüncelere kapılmıştı. "Lanet gerçek olmadı, Brynn."

"Ayağa kalkabilecek misin?" Fransıza göz attı ve yeniden ürperdi. "Bir doktor çağırmalıyız, senin için ve..." Derin bir nefes aldı. "Grayson için... Çok kötü yaralandı, Lucian. Onu görmem gerekiyor."

Lucian cevap veremeden, ayak seslerini işittiler. Gelen Philip Barton ve adamları olmalı, diye düşündü Lucian.

İçten içe küfretti. Brynn'la yalnız olmak istiyordu, birbirlerine söyleyecek sözleri vardı. Fakat bir süre daha yakınlık kurma şansları olamayacaktı. Grayson'ın kaderi kaçakçıların elindeydi.

Yüzünü buruşturan Lucian Brynn'ı kendinden dikkatle uzaklaştırdı ve kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

Bir sonraki saat Brynn için hayal meyal geçti. Tehlike geçmişti ama gelecek tehlikelere gebeydi hem onun hem de Gray'in geleceği.

Adamlar geldiklerinde, Lucian genç kadın ve Grayson'la ilgilenmesi için bir doktor çağırdı, fakat sonra sanki geçmiş olan tehlikenin ardında kalan suçunu anımsamışçasına Brynn'dan uzak durdu.

Gray için endişelenen Brynn'ın mağaraya geri dönmesine izin verildi - fakat muhafızlarla birlikte. Brynn'ın kalbi Lucian'ın verdiği emirlerle hızla çarpıyordu: Ağabeyiyle birlikteyken ona güvenmeyin. Brynn hâlâ ev hapsinde olup olmadığını merak etti.

Brynn ortağı Philip Barton'la görüşen Lucian'ın yanından sessizce ayrıldı. Çalınan altınların bulunması, Jack'in ölü bedeninin ortadan

kaldırılması ve Fransız kaçakçı ekibinin yakalanması için Lucian'ın adamlarını harekete geçirdiğinden şüphelendi. Ağabeyini bulmak için kaya duvarın ardında gözden kaybolmadan önce Lucian ona sadece tek bir kez göz attı.

Grayson onu bıraktığı yerde yatıyordu. Solgun ve acı çeker gibi görünmesine karşın bilinci açıktı. Brynn ağabeyinin yanına gidip dizleri üzerine çöktü ve kana bulanmış gömleğini ortaya çıkararak ceketini açtı. Korkusunu bertaraf eden Brynn kumaşı hızla parçaladı. Grayson göğsünün sağ tarafından yara almıştı, hemen koltukaltından. Brynn yarayı yavaşça incelerken, Gray acıyla yüzünü buruşturdu.

"Kurşun derinin içinden geçmiş," diye mırıldandı rahatlayarak. "Fakat kaburga kemiği kırılmış olabilir." Gray'in alnına dokundu ve ateşini hissetti. "Canın çok acıyor mu?"

"İnanılmaz." Grayson'ın bakışları genç kadının yüzünde gezindi. "Peki ya Wyclift?"

"Yaşıyor, Gray," diye karşılık verdi genç kadın ürpererek. "Jack ise öldü."

"Güzel," dedi Gray tatmin olmuş bir ifadeyle.

Brynn umutsuzca etrafına bakındı. "Burada kalamazsın. Seni yatağa taşımamız." "

Muhafızların başı genç kadının hemen arkasında belirdi. "Affedin beni, leydim, fakat emirlere uymak zorundayım. Sör Grayson'ı olabildiği kadar rahat ettirmeye çalışacağım ancak kendisi mağaradan ayrılamaz. Bir doktor çok geçmeden sizinle ve ağabeyinizle ilgilenmek için burada olacak."

Brynn ağabeyinin burada tutulmasındaki vurdumduymazlık karşısında gerildi. "Bir tutuklu olsa bile onu odasına çıkarmaktan bir zarar gelmez. Kaçmaya çalışacak durumda değil."

Muhafız kafası karışmış bir ifadeyle, "Sör Grayson bir mahkûm değil, leydim," dedi. "Lord Wycliff onun sadece evdeki hizmetkârlar tarafından görülmesini istemiyor."

"Brynn..." diye mırıldandı Grayson. "Tamam. Şimdilik burada kalsam daha iyi olacak."

Brynn tereddüt etti ve ağabeyiyle tartışmanın ne kadar anlamsız olduğunu düşündü. Gray yürüyemeyecek ya da merdivenleri çıkamayacak kadar yaralıydı. Tüneller boyunca taşınması onun için daha çok acı verici olacaktı ve Brynn bu görevi tek başına üstlenemeyeceğinin bilincindeydi.

"Buradan ayrılmasına izin verilmiyorsa," dedi Brynn aksi bir şekilde. "Onun için birkaç battaniye getirme inceliğinde bulunabilir misiniz? Yaralı bir adam soğuk kaya zeminde yatmamalı."

"Evet, elbette, leydim," diye karşılık verdi muhafız saygı dolu bir ses tonuyla.

Brynn ceketini çıkarıp ağabeyinin üzerini örttü. Ardından vaat edilen battaniyelerin gelmesini endişeli bir şekilde beklemeye başladı.

Doktor kısa süre içerisinde geldi. Brynn onu daha önce hiç görmemişti, bu da adamın bölgeden olmadığı anlamına geliyordu. Bundan da Lucian'ın operasyonun tehlike riskini artırmamak adına kendi hekimini getirttiği sonucunu çıkarıyordu genç kadın.

Adam Gray'in yarasını inceledi ve kurşunun göğse takılıp kalmadığını ya da ciğeri parçalamadığını, sadece bir kaburga kemiğinin kırılmasına neden olduğunu belirtti. Brynn lambayı tutarken, doktor yarayı güzelce temizledi, üzerine fesleğen tozu döktü ve bandajı kaburgaların üzerinden geçecek şekilde sıkıca sardı.

"Çok şanslı bir adamsın," dedi doktor. "Fakat yara oldukça ciddi, iyileşmen aylar alabilir." Battaniyeleri hastasının üzerine örterken, Gray rahatsız bir şekilde dişlerini sıktı. "Korkarım acı çekmemen için sana afyon ruhu içireceğim. Ayrıca Lord Wycliff seninle konuşabilmek için uyanık olmanı istiyor."

Brynn midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Ağabeyinin hastalığının gelişim sürecini duymaktan ötürü oldukça rahatlamıştı ancak Gray hâlâ vatana ihanetten yargılanabilirdi. Ve Lucian'ın zarar görmemiş olmasından hoşnut olsa da kendi ihaneti muhtemelen aralarında başa çıkamayacakları bir engeli teşkil ediyordu.

Doktor genç kadının kolunu bandajladı ve Brynn'ın kolu adam geri çekildiğinde zonklamaya başladı. Brynn sessizce ağabeyinin yanına oturdu ve altın dolu sandıkların dışarı çıkarılmasını seyretti.

Adamlar görevlerini yerine getirirlerken Brynn'a şöyle bir göz attılar. Olayları duymaktan ya da Lord Wycliff in kontesini pantolonla görmekten şaşkın olsalar bile şaşkınlıklarını kesinlikle dışa vurmadılar. Son birkaç günün geriliminin ardından Brynn kendini umutsuz, tükenmiş ve korku dolu hissediyordu.

Lucian görüş açısına girince daha da gerildi Brynn.

Lucian bitkin ve suratsız görünüyordu. Grayson'a bakmadan önce küçük bir anlığına bakışları Barynn'a takıldı. "Sanırım Sör Grayson'la bazı önemli meseleleri çözmemiz gerekiyor," dedi.

"Evet," dedi Gray boğuk bir sesle.

"Kısa bir süre önce olduğu gibi bana hâlâ kızgın mısın?"

Gray'in dudakları karanlık bir muziplikle kıvrıldı. "Hayır... Burada yataarken düşünecek zamanım oldu. Gerçekten ölmek istemiyorum."

Brynn eğilip ağabeyinin elini tuttu. Bu hareketinin ona rahatsızlık verip vermediğinden emin değildi.

"Göz hapsinde miyim?" diye sordu Gray.

"Öyle de denebilir."

"Peki, beni hapse gönderecek misin?"

"Hayır." Lucian sabit bakışlarla Grayson'ı süzdü. "Caliban'ı ortaya çıkarmamıza yardım ettiğin sürece elbette. Caliban'ın hâlâ nerede olduğu bilinmiyor ve tahminlerimize göre onu yine elimizden kaçırdık. Jack'in ölümüyle yine başladığımız noktadayız. Ekibindeki adamlar yakalandı ve sorguya çekilecekler elbette, ancak liderleri hakkında bir şeyler bildiklerinden şüpheliyim. Sen bizi Caliban'a götürecek en yakın bağlantısın."

"Size söyledim, size elimden geldiğince yardımcı olacağım. Fakat ailemi daha fazla tehlikeye atamam."

"Haklısın," dedi Lucian aksi bir ses tonuyla. "Bu da bir süreliğine neden ortadan kaybolacağını açıklıyor."

"Ortadan kaybolmak mı?"

"Saklanacaksın. Kardeşlerinin güvenliğini sağlamanın tek yolu bu. Söylediğin gibi ölseydin, Caliban sana şantaj yapamayacaktı. Bu yüzden sen de ölüymüş gibi davranacaksın. Senin denizde boğulduğun haberini çıkaracağız ve bedeninin asla bulunamadığını."

"Buna inanırlar mı?"

"Neden olmasın. Benim ekibimde yer aldığını belirteceğim. İngiliz Hükümeti'ne hizmet ettiğini. Kaçakçılara yakın olduğunu ve onların güvenlerini kazandığını."

"Bunu benim için yapacak mısın?" diye sordu Gray. Sesi oldukça boğuk çıkıyordu.

Lucian Brynn'a esrarengiz bir bakış attı. "Evet. Karımın hayatını korumaya çalışırken bana bir tek sen yardım ettin. Bulunamazsan, Caliban aileni artık tehdit edemeyecek. Onu yakaladığımız zaman da dünyaya geri dönebilirsin. Bu aylar sürebilir tabii. Caliban yakalanması zor bir adam olduğunu lanet olsun ki kanıtladı. Ancak sen de bu süreyi iyileşmek için değerlendirebilirsin. Doktor bir süreliğine yatakta kalman gerektiğini söyledi bana."

Brynn uzun süredir tutmakta olduğu nefesi hızla verdi. Grayson hapse atılmayacaktı. Gray'in elini sıkarken, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Gray düşüncelere dalmış bir halde sessizliğini korurken, Brynn söze girdi. "Kardeşlerimize ne söyleyeceğiz? Theo'ya? Grayson'ın öldüğünü duyarlarsa mahvolurlar."

"Eğer rol yapmak konusunda yeterince ustalarsa, onlara gerçeği söyleyebilirsin. Ancak çektikleri ıstırap Caliban'ı aptal yerine koyacak kadar inandırıcı olmalı."

"Theo bunu eğlenceli bulacaktır," dedi Gray. "Ve eminim ki diğerlerine de bu konuda güvenebiliriz."

"Grayson nereye gidecek?" diye sordu Brynn.

"Sanırım İskoçya'ya. Highlands'de onun güvende olabileceği bir mülküm var. Gemilerimden biri Falmouth'da demirli ve onu oraya götürebilir." Bakışları yeniden Gray'e odaklandı. "Meslektaşım Philip Barton sana eşlik edecek. Yolculuk sırasında ona Caliban hakkında bildiğin her şeyi anlatabilirsin. Eğer plandan hoşnutsan, seni gemiye götürmeleri için bir sedye bulmalarını sağlayacağım."

"Şimdi mi?" dedi Brynn. "Bu kadar çabuk mu?"

"Bu gece mi?" diye sordu Grayson.

"Bir an önce ortadan kaybolman en iyisi olacak," diye karşılık verdi Lucian. "Aksi takdirde hilemizi uygulayamayabiliriz. Hizmetkârların yaralı olduğunu görürlerse, inanırlılığımız kalmayabilir."

Brynn aniden tüm bu olanları idrak etti. "Demek bu yüzden Gray'in mağaradan çıkmasını istemedin."

"Evet," diye karşılık verdi Lucian. "O halde anlaştık mı, Sör Grayson?"

Gray Brynn'a baktı. Brynn kafasını salladı ve boğazını yakan gözyaşlarından ötürü tek kelime edemedi. Lucian, Grayson'ın cezasını ertelemişti. Brynn kocasının bu kadar harika bir adam olduğuna inanamıyordu. Lucian'a çevirdi bakışlarını.

"Teşekkür ederim," dedi kekeleyerek, kalbi minnette dolmuştu.

Gray araya girdi. "Evet, teşekkürler, lordum. Bu kadar hoşgörölü olmanızı hak etmediğimi biliyorum... Planınız dahilinde elimden geleni yapacağım."

Lucian bu teşekkürleri sert bir bakışla savuşturdu. "Eğer kız kardeşini yeniden suçun içine çekmeye kalkışırsan, seni bir daha asla uyarmam."

Gray'in dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hayır, buna gerek kalmayacak."

"Pekâlâ, o halde... Birbirinize veda etmek için birkaç dakikaya ihtiyacınız olduğunu sanıyorum. Halletmem gereken işler var, sizi yalnız bırakayım." Bakışları Brynn'a kaydı ama genç kadın Lucian'ın ifadesinden hiçbir şey çıkaramadı. "Tartışmamız gereken bazı meseleler var hâlâ."

"Evet," diye mırıldandı Brynn.

"Beni odanda bekleyebilirsin. Seninle orada buluşuruz."

"Tamam."

Brynn, Lucian'ın gidişini izlerken titreyen alt dudağını ısırdı. Lucian'ın birdenbire beliren bu soğukluğunu anlayamıyordu.

Ağabeyinin kendisini izlediğini fark eden Brynn gözlerini silmemek için kendini zor tuttu. "Lucian'ın seni serbest bıraktığına inanamıyorum," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Bu senin sayende, Brynn. Bana kalırsa sana ciddi anlamda önem veriyor."

Brynn dilini tuttu, umutlanmak istemiyordu. "Lucian'la en başından konuşmamız gerekiyordu, bunu şimdi anlayabiliyorum. Tüm bunlar

hepimize büyük korku yaşattı. Nelerle karşı karşıya olduğunu bana önceden anlatsaydın belki de..."

"Tüm bunları sana yaşattığım için çok üzgünüm," dedi Gray sessizce.

"Biliyorum, canım." Eğilip ağabeyine dikkatlice sarıldı. "Fakat eğer yeniden böylesine tehlikeli bir işe bulaşmaya kalkışırsan, yemin ederim seni kendi ellerimle gerçekten vururum."

★ ★ *

Bir süre sonra Brynn yatak odasının pencere önünde durmuş, kocasının gelmesini bekliyordu... Yani kaderinin ne olacağını.

Gray'e veda etmek hem acı hem de tatlıydı; genç kadının içi hem rahatlamış hem de üzüntüyle dolmuştu. Ağabeyi sedyeyle taşınırken Brynn onu izlemiş, ikinci bir şansı hak ettiği için Gray'in ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştü.

Ona da ikinci bir şans verilecek miydi?

Brynn gecenin içine uzun uzun bakarken birden ürperdi. Kasırga gözle görülür bir şekilde yanlarından geçmiş, geriye karanlık gökyüzünde pus içinde yüzen birkaç bulut bırakmıştı. Solgun ay ışığı okyanusu gümüşü tonlara buluyor, suyun üzerinde soğuk titrek yansıması görülebiliyordu.

Brynn kendini boş, acı dolu ve buz kesmiş hissediyordu.

Yaptıklarından ötürü Lucian ondan nefret ediyorsa, genç kadın onu suçlayamazdı.

Bu konuya kafa yormamaya çalışan Brynn şöminenin yanına gidip ateşi canlandırma işine verdi kendini. Yatak odasının kapısının açıldığını, ardından yavaşça kapandığını duyduğunda donup kaldı. Güçlkle nefes almaya çabalayarak Lucian'a döndü yüzünü.

Lucian odanın içinde öylece duruyordu ve gölgelenmiş yüz hatlarıyla gecenin erken saatlerinde onu uyutmaya çalıştığındaki gibi görünüyordu.

Sadece birkaç saat öncesi miydi?

İlk konuşan Lucian oldu. "Kolun nasıl?"

"Biraz zonkluyor ama gerçekten bir şeyim yok. Sadece küçük bir sıyrık."

Işığa doğru ilerleyen Lucian'ın gözleri kısıldı. "Bir kurşun yarasını hiçe sayamam. Yaptığın şey aptalcaydı, Brynn."

"Hoş geldin," dedi sert bir şekilde Brynn, Lucian'ın eleştirisine karşılık olarak.

Lucian'ın ses tonu karşılık verirken oldukça cesaret kırıcıydı.

"Ölebilirdim"

Brynn bu ihtimalin Lucian'ı üzüp üzmediğinden emin değildi. "Bunu önemser miydin?"

"Elbette önemserdim." Sözlerine devam etmeden önce birkaç saniye duraksadı. "Sen benim çocuğumu taşıyorsun, bunu hiç düşündün mü?"

Brynn'in eli hayal kırıklığı içinde karnına gitti. "Hayır, düşünmek için vaktim olmadı."

Lucian genç kadına doğru ilerledi, bakışları Brynn'in içine işliyordu.

"Çocuğumuzu tehlikeye atacağın aklına bile gelmedi mi?"

"O an için hayır. Tek düşündüğüm Jack'in seni vurmak üzere olduğu ve onu durdurmam gerektiği idi."

Lucian genç kadının biraz ötesinde durdu. Brynn Lucian'ın yüzünün ne kadar sert olduğunu görebiliyor, kalbini ve zarif bedenini kavuran gerginliği hissedebiliyordu.

Brynn ona sessiz ama üzgün bir şekilde baktı. Lucian çocuklarını derinden önemsiyordu, Brynn bundan emindi ama ya çocuğunun annesini? Belki de tüm olanlardan sonra Brynn'ı affedemeyecekti.

"Özür dilerim," dedi Brynn sonunda perişan bir halde.

Lucian onu şaşırtarak uzandı ve Brynn'ın yanağına dokundu. "Hayır, özür dilemesi gereken benim. Senden kuşkulandığımdan ötürü. Sen benim hayatımı kurtardın, Brynn." Lucian'ın baş parmağı genç kadının dudağının köşesine kayınca, Brynn'ın nefesi kesildi. "Beni çok korkuttun," diye fısıldadı. "Kurşunun önüne atladığımda korkudan öleceğimi sandım."

Brynn Lucian'ın sorgulayıcı bakışlarına umut dolu sessiz bakışlarla karşılık verdi.

"Rüyalarım gerçek değildi, değil mi?" diye mırıldandı Lucian. "Kâbuslarımda ben ölürken, hemen yanımda duruyordun. Ölmemi istiyordun."

"O rüyalar tam anlamıyla korkunç," dedi Brynn gözyaşlarına engel olamayarak. "Ölümün isteyebileceğim en son şey." Lucian'a ciddiyetle baktı. "Sana ihanet ettiğimi biliyorum, Lucian, fakat sadece hayatını korumak istemiştim. Beni hiç affetmeyeceğini bilsem bile... Bunu yine yapardım."

"Bunu artık biliyorum, aşkım. Sana güvenmediğim için pişmanım. Kalbime kulak vermem gerekiyordu, aklıma değil."

Brynn ona özlemle baktı. "Kalbine?"

Lucian genç kadının elini tutup avuçlarını kalbine bastırdı. "Seni seviyorum, Brynn. Bunu kabullenmek istemesem de uzun zamandır seni seviyorum."

Brynn uzunca bir süre Lucian'a bakakaldı. Ardından kendini kocasının kollarına bıraktı. Yüzünü omzuna gömüp hıçkırıklara boğuldu. "Benden nefret ettiğini düşünüyordum..."

"Hayır, senden asla nefret edemem." Lucian kollarını sıkıca genç kadına doladı ve Brynn'ı daha da yakınına çekti. "Daha kötüsünü düşünsem de... Ah, ağlama artık, Brynn." Genç kadının titreyen bedeninden yayılan sevgi ve üzüntüyü hissedebiliyordu.

"Seni sevmemek için mücadele ettim," diye mırıldandı Lucian. "Seni sadece bir takıntı haline getirdiğim konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama gerçeği er ya da geç kabullenmek zorunda kaldım."

Brynn ürperdi. "Benden nefret ettiğini düşünmek kahrediciydi."

Lucian geri çekildi ve genç kadının gözyaşlarıyla ıslak kirpiklerine bakarak Brynn'ı süzdü. Saçları korlanmış ateşler gibi parlıyordu. Lucian zarıfçe genç kadının yüzüne dokundu. "Sen içimde pek çok duyguyu uyandırıyorsun, denizkızı. İçimi tutkuyla, korkuyla ya da öfkeyle dolduruyorsun ama asla nefretle değil."

Brynn titrek bir kahkaha attı. "Kesinlikle öfkeyle. Bana öfkelenmene neden olacak pek çok neden sayabilirim."

"Öyle olsa bile, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Brynn yavaşça kafasını salladı. "Bunun sebebi sadece lanetti."

"Hayır," dedi Lucian ciddiyetle. "Bir büyü seni istememe, seni arzu etmeme sebep olabilir ama seni sevmeme asla. Seni seviyorum, Brynn... Çingene laneti ya da fiziksel çekiciliğinden ötürü değil seni sen olduğun

için seviyorum ben. Beni tamamlıyorsun. Ruhumun kayıp yanını tamamlıyorsun."

"Ah, Lucian..."

Lucian cesaretlenmek istercesine derin bir nefes aldı. "Brynn, evliliğimizde bazı şartlar belirlediğimizi biliyorum, öyle ki çocuğumuz doğduktan sonra bizimle kalmak istemediğini defalarca belirttin, fakat umarım Tanrı senin bir kez daha düşünmene yardımcı olur. Senin kocan olarak kalmak istiyorum, Brynn. Sevgili, onurlu, şefkatli kocan olarak."

Brynn'ın ifadesi birden yumuşadı. "Sana seni sevdiğimi söyledim, Lucian. Seni seviyorum. Lanetten ötürü bu gerçeğı kabul etmekten korkuyordum. Bana inanacağını umut ediyorum."

"Bu gecedен sonra sana nasıl inanmam?" dedi Lucian. Sesi birden boğuklaşmıştı. "Bana olan sevgini yeteri kadar ortaya koydun, kendini bana yönelen bir merminin önüne attın..." Brynn'ı kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu anımsayarak birden ürperdi. Lucian varlıklı ve mevkii sahibi biriydi ancak Brynn olmadıktan sonra bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu. Ve Lucian genç kadının da benzer duygular hissettiğini biliyordu zira Brynn hayatı pahasına onu korumak istemişti.

Lucian genç kadının çok önceden söylediğı bir sözü anımsayarak tek kaşını kaldırdı. "Festivaldeki Çingene kadın sana ne söylemişti? Benim için kendi hayatını bile feda etmek isteyeceğini?"

"Uğruna kendi hayatımı feda etmek isteyecek kadar seni çok sevmem gerektiğini, evet."

"Eğer bu kehanet doğruysa, lanet bozulmuş olabilir."

Brynn'ın gözleri kocaman açıldı. "Belki de..." dedi düşünceli bir halde.

Lucian ona uzun uzun baktı. "O halde benden ayrılmaya gerek yok?"

"Senin yanından ayrılmayı hiç istemedim. Sadece seni korumam gerektiğini düşünüyordum."

"Beni korumanın en iyi yolu yanımda kalman. Beni terk edersen..."

"Seni terk etmeyeceğim, Lucian. Sensiz yaşayamam. Bunu artık biliyorum."

Brynn'in gözlerinde beliren yumuşak ışık gülümsemesine yansıdı ve Lucian'ın kalbini titretip nabzını hızlandırdı.

Lucian dudaklarını Brynn'in saçlarına gömerek onu kolları arasına aldı, içi inanılmaz derecede rahatlamıştı. Şimdi sadece Brynn'a ne kadar ihtiyaç duyduğunu ve onunla birlikte ne kadar ender rastlanan, değerli bir şeyler paylaştığını hissediyordu.

Brynn kocasının kaslı bedeninin ağırlığını duyumsayarak Lucian'ın sıcaklığında öylece duruyordu. Korkusunun hafiflediğini hissedebiliyordu. Belki de lanet Lucian için kendi hayatını gözden çıkardığında gerçekten bozulmuştu. Şayet öyleyse, tüm kalbiyle Lucian'ı sevebilecek kadar özgürdü.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı.

Bu sözler üzerine Lucian kafasını kaldırdı. Sesi bakışları kadar incelikliydi. "Bunun sebebini bilmiyorum. Sana beni sevmen için hiçbir neden vermedim."

"Bu doğru değil. Theo yeterli bir sebep değil mi? Peki ya Grayson... Sana tüm kalbimle teşekkür ederim Lucian. Yaptıklarım yüzünden beni affedebilecek misin?"

"Beni affetmen kaydıyla." Lucian kendi kendisiyle alay edercesine hafif bir kahkaha attı. "Ne kadar kaba bir herifmişim... Kaba, bencil, sadece kendi ihtiyaçlarını gözetten. Emirler vererek seni kolaylıkla baştan çıkarabileceğimi düşündüm. Hamile kalman için seni zorladım... Neden? Çünkü istediğim buydu. Daha fazlasını hak ediyorsun, Brynn."

"Ama yine de..."

Lucian parmaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı. "Artık geçmiş için pişmanlık duymak yok, Brynn. Yüzümüzü sadece gelecek günlere çevirmeliyiz."

Kolları yeniden genç kadını sıkıca sardı, Brynn da ona aynı şekilde karşılık verdi. Uzun bir süre öylece durdular, ta ki Lucian bir soru sorup sessizliği bozana dek.

"Brynn, benimle birlikte uzaklara gelir misin?"

"Seninle birlikte uzaklara gitmek mi? Nereye?"

"Galler'deki kaleyi düşünüyorum, sana evlilik armağanı olarak sunduğum kaleyi."

Brynn geri çekilerek Lucian'a baktı. "Neden?" diye sordu önemsiz bir mevzudan bahsedermiş gibi bir edayla. "Tekrarlanması olası bir ihanet suçundan sakınmam için mi beni oraya götürmek istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Bana seni tanımadığımı söyledin ve bu doğru. Ve seni tanımak istiyorum, Brynn. Senin de beni tanımanı istiyorum. Birbirimizi keşfetmemiz için zamana ihtiyacımız var. Eğer birlikte uzaklara gidersek, bunun için zamanımız olabilir. Evliliğimizde yeni bir başlangıç yaratabiliriz."

"Peki ya görevin? Caliban'ı hâlâ yakalayamadın."

"Birlikte baş başa zaman geçirmemiz vatan hainlerinin peşinden koşmamdanda daha önemli... Bunu geç de olsa anladım. Caliban'ın yakalanması için soluklanmamız şart gibi görünüyor. Bu gece ekibiyle ilgileneceğiz, bundan sonra Caliban'ın yeniden organize olması gerekecek. Ayrıca orada sonsuza dek kalmak gibi bir amacım da yok, sadece birkaç haftalık bir ziyaret olacak."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Brynn hafifçe. "Yeni bir başlangıç."

Lucian'ın için için yanan gözleri Brynn'in nefesini kesti.

Lucian verdiği sözü mühürlemek istercesine genç kadını öpmek için kafasını eğdi. Dudakları buluşur buluşmaz, istek ve ihtiyaç damarlarında kaydadı.

Lucian bu hisle titrediğini hissetti. Yakıcı bir arzu içini kavuruyordu. Bu öyle bir arzuydu ki hiçbir lanetle boy ölçüşemezdi.

Yeni bir başlangıç yapacaklardı. Ancak Lucian bu kez Brynn'in aşkını kazanacaktı. Brynn'a layık olduğunu kanıtlayacaktı. Kalbini ve ruhunu esir alan bu büyüleyici kadını tam anlamıyla kazanmadan asla durmayacaktı.

SONSÖZ

Guryndar, Galler, Ekim 1813

Lucian dudaklarında hafif bir gülümseme ile kontesinin güneşin ısıttığı gel git havuzunda sıçramasını izledi. Brynn'a düğün armağanı ettiği Galler'deki kaleye iki hafta önce gelmişlerdi.

Guryndar berrak suları, gizli mağaraları ve küçük şelaleleri ile tuhaf bir şekilde büyüleyici bir yerdi, fakat Lucian bu güzelliğin değerini şimdiye dek hiç anlamamıştı. Doğanın cilvesi ve okyanus akıntıları sayesinde Galler'in kuzey kıyılarına uzanan bölge güney İngiltere kadar ılıman bir iklime sahipti yeni doğmuş kuzuları ve ender rastlanan kelebekleri burada görmek mümkündü. Ve yılın son aylarında bile burada ihtişamlı bir günbatımı yaşanırdı.

Lucian ve Brynn kalenin etrafını ilk incelemelerinde kumlu bir koy keşfetmişlerdi. Gel git havuzu güneş ışınlarıyla ısınmış olmasına rağmen su Lucian'ın girebileceği kadar sıcak değildi, ancak Brynn ısıdan hoşnut görünüyordu. O bir denizkızıydı, Lucian ikna olmuştu.

Brynn, Lucian'ın kalbindeydi. Lucian'ın ruhunun derinlerinde kendine öyle bir yer açmıştı ki genç adam artık onsuz yaşayamayacağından emindi.

Geçen iki hafta Lucian'ın umut ettiği üzere onlar için yeni bir başlangıç olmuştu. Birbirlerini kaybetmeye o kadar yakın olmalarının ardından, birlikte geçirdikleri zaman kesinlikle çok daha değerli görünüyordu. Gerçek âşıklar gibi büyüleyici saatler geçirmişler, birbirlerinin

düşüncelerini keşfetmişler, sırlarını paylaşmışlar ve ihtiraslı öpüşlere kendilerini bırakıp aşka daha da bulanarak istedikleri yerde ve zamanda sevişmişlerdi...

Lucian Brynn'a olan hislerinin derinliği karşısında hayretler içerisindeydi. Aşkın gücüyle kendinden geçeceği, tutkuyla bu kadar sarsılacağı aklına bile gelmemişti hiç. Kalbini ateşlere atacak ve tutkusuyla nefesini kesecek birini bulacağını hiç hayal etmemişti. Onu tamamlayan bir ruh eşini.

Brynn Lucian'ın düşüncelerini bölerek, "Bana katılmalısın, Lucian," diye seslendi şaka yollu.

Lucian'ın dudakları kıvrıldı. "O buz gibi suda yüzecek kadar çıldırmadım."

"Gel de beni ısıt öyleyse."

Bakışları kumsalın karşısındaki zümrüt yeşili ıslık ıslık parıltıya gözlere odaklanan Lucian şehvet ve aşkın içinde kıpırdandığını hissetti. "Buraya gel de seni ısıtayım, denizkızı."

Brynn sudan hızla çıktı. Parlak saçları vahşice çıplak göğüslerine dökülüyor, tuzlu su baldırlarına vuruyordu. Bu ayartıcı görüntü karşısında Lucian'ın nefesi kesildi.

Bakışları genç kadının her bir kıvrımını tarayan Lucian ayağa kalktı ve onun yanına gitti. Ona dokunma ihtiyacı inanılmaz derecede kendini hissettiriyordu.

Kolunu beline dolayarak genç kadını yakınına çekti. Brynn'ın yumuşak göğüsleri Lucian'ın çıplak göğsüne değdi. "Bu bana seni ilk gördüğüm anı anımsatıyor. Senin bir hayal olduğunu düşünmüştüm..." Karısının deniz

kadar billur yeşil gözlerinin içine bakarken sesi buğulandı. "Hâlâ buradasın... Ateşli, coşkun, çekici ve benimsin."

Brynn'ın hafif gülümsemesi cinsel istek uyandıran bir cazibeye sahipti. "Hayal değilim, Lucian," diye karşılık verdi kolunu Lucian'ın boynuna dolarken. "Kanlı canlıyım ve neredeyse donmak üzereyim. Beni ısıtacağına söz vermemiş miydin? Sorumluluklarını ciddiyletme yerine getirmelisin."

Lucian hınzırca gülümsedi. "Usulüne göre yerine getireceğimden emin olabilirsiniz, aşkım."

Brynn'ı kucağına alıp örtülerini serdikleri yere taşıdı ve onu sırtüstü yatırdı, ardından güneşin okşadığı tenini şefkatli bir şekilde kuruladı. Brynn'a bakmak için geri çekildiğinde, genç kadının ürperdiğini gördü. Lucian'ın bakışlarının sıcaklığı Brynn'ın kanını kaynattı genç kadının göğüs uçları sertleşmiş, uylukları sızlamaya başlamıştı.

Lucian onu öpmek için hafifçe eğildi, dili dudaklarının üzerinde gezinirken, elleri de genç kadının bedenini ısıtmaya çalışıyordu. Avuç içleri Brynn'ın ürpermiş vücuduna, yumuşak göğüslerine dokunurken adeta yanıyordu.

Lucian ellerinin izlediği yolu dudaklarıyla takip etmek adına harekete geçince Brynn'ın nefesi kesildi. Lucian Brynn'ın içten içe zevk dalgalarıyla sarsılmasına neden olarak genç kadının boğazına, oradan da göğüslerine doğru kaydı. Sertleşmiş göğüs uçlarından birini ağızına alıp diliyle okşamaya başlayınca, Brynn parmaklarını örtüye geçirdi.

Lucian'ın diliyle küçük vuruşlar yaparak genç kadını kendinden geçirmesi fazla uzun sürmedi. Brynn kafasını sağa sola savururken inliyordu.

Lucian'ın boğazından tatmin olduğuna dair bir mırıltı yükseldi. "Tadı tuzlu... Merak ediyorum geri kalanının tadı nasıl."

Lucian'ın sesindeki şehvet yüklü boğulduk karşısında afallayan Brynn, Lucian'ın ellerinin aşağılara doğru kayıp sızlayan uylukları arasına dek ilerlemesine itiraz etmedi. Lucian hafifçe gülümseyerek onu izliyordu, ısrarcı bakışları genç kadının içindeki ateşi daha da körüklüyordu.

Lucian'ın niyetini tüm benliğiyle idrak eden Brynn birden sıcakladığını ve kızardığını hissetti. Lucian genç kadının bacaklarını aralayarak o en mahrem yeri öpmek için kafasını eğdi.

Brynn, Lucian'ın ilgisinden ötürü nefes nefese kalmış bir halde olsa da, "Rezilsin," diye çıkıştı.

"Rezillik bunun neresinde? Sen şeytanı bile baştan çıkarırsın, denizkızı"

Lucian kasti bir şekilde hareket ederek Brynn'in bacaklarını omzunun üzerine attı ve onu keyiflendirmek üzere eğildi. Lucian arzuyla dudaklarını kadınlığına gömdüğünde, Brynn daha da sıcakladı. Lucian'ın dili tadına bakıp genç kadını insafsızca baştan çıkardı, ta ki Brynn soluk soluğa kalana dek.

Brynn Lucian'ın kalın siyah saçlarını kavradı. Fakat Lucian'ın durmaya niyeti yoktu. Bunun yerine genç kadını ıstırap verici bir ihtiyaçla kıvrandırmaya devam etti.

"Lucian..." dedi Brynn hem uyaran hem de yakaran bir ses tonuyla.

Lucian geri çekildi, bakışlarındaki tatminkâr ışık yerini için için yanan bir ifadeye bıraktı. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım, aşkım."

Lucian hızla pantolonunu sıyırdı ve kıvrak, atletik hareketlerle çıkarıp Brynn'in bedenini kendi bedeniyle örttü.

Brynn'in bedeni aç bir şekilde Lucian'a doğru kıvrıldı. Lucian'ın pürüzsüz kaslı sırtını ve nabız gibi atan sıcacık erkekliğini hissetmeyi seviyordu. Lucian derinliklerine kaymak üzere harekete geçmişken, genç kadın içini dolduracak olan o hissi anımsayarak keyifle inledi.

"Seni derinlerimde hissetmeyi seviyorum," diye mırıldandı Brynn. Sesi birden boğuklaştı. "Seni seviyorum, Lucian..."

Lucian'ın bakışları genç kadına kilitlendi. "Ben de seni seviyorum, Brynn," dedi alçak ve buğulu bir ses tonuyla. "Sen benim hayatımsın."

"Sen de benim..." diye tekrarladı genç kadın.

Bu Lucian'ın cesaretlenmesi için yeterliydi. Nazik ya da şefkatli olmaya aldırmadan hızla genç kadının içine girdi. Fakat Brynn onun bu aciliyetini neşeyle karşıladı. Bacaklarını Lucian'ın beline doladı ve santim santim onu daha da derinlerine çekti. Bir an sonra her ikisi de kendinden geçti ve aralarındaki salınmaların ritmi vahşi bir boyut kazandı.

Brynn zevkten sarsılarak doyuma ulaşırken çığlıkları Lucian'ın keskin homurtularına karıştı. Lucian genç kadının üzerine yığılmadan önce onun davetkâr bedeninin derinlerinde doyuma ulaştı.

Kalplerinin şiddetli yankısı tatlı bir yavaşlıkta hafiflerken birbirlerine kenetlenmiş bir halde öylece uzandılar. Kendine geldiğinde Lucian ağırlığını bir tarafa verip örtüleri üzerlerine çekti.

Sersemlemiş ve tatmin olmuş olan Brynn yanağını Lucian'ın kol kıvrımına sürttü, bir yandan da Lucian'ın pürüzsüz ve kaslı göğsünü okşuyordu.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu Lucian genç kadının saçlarını okşarken.

"Evet." Brynn hafif bir iç çekiş koyverdi. Sevildiğini hissediyor ve Lucian'ın ilgisini yönlendirenin Çingene laneti olmadığını biliyordu. Lucian ona her baktığında, Brynn onun gözlerinde aşkı görüyor, kalp atışlarında aşkı hissediyordu.

Brynn, Lucian'ın elinin karnının altına, çocuklarının sessizce büyüdüğü bölgeye doğru kayıp orayı okşadığını duyumsadı ve gülümsedi. Şimdi olduğundan daha fazla mutlu olamazdı. Kocasına bir çocuk verecekti. Grayson Iskoçya'da güvendediydi ve yarasının giderek iyileştiği haberini almışlardı. Theo tam zamanlı iki muhafız tarafından koruma altındaydı, bu sırada o ve diğer kardeşleri Gray'in ortadan kaybolması hakkındaki yalanı saklı tutuyorlardı...

Hâlâ çözümlenmemiş bu mevzu Brynn'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Saadetinin bozulmasını hiç istemiyordu, ancak yakın zamanda Londra'ya dönmek zorunda olduklarını biliyordu. Londra'ya dönmek zorunda olmalarının sebeplerinden biri kısa sürede düzenlenecek olan Raven'ın nikâhıydı. Diğer bir neden ise Caliban hâlâ serbestti.

Brynn görevini yerine getirmek adına Lucian'ın yakın zamanda uykusuz geceler geçireceğini sanıyordu yeni edindiği içgüdüleri ona haini yakalama konusunda Lucian'ın vicdanının rahat olmadığını söylüyordu.

Yine de Lucian'ın kendini yeniden tehlikeye atacak olmasından ötürü Brynn geri dönme konusunda isteksizdi.

"Londra'ya geri dönmeyi neredeyse hiç istemiyorum," diye mırıldandı sessizce. "Kendini tehlikeye attığını ya da Caliban'ın seni ne kadar çok öldürmek istediğini düşünmekten bile hoşlanmıyorum."

Lucian tereddüt eder gibi göründü. "Tedbir almaya niyetliyim... Her ikimiz için de. Bundan hoşlanmayabilirsin, aşkım, fakat gece gündüz koruma altında olacaksın. Benim için bu kadar değerli olan bir şeyi asla kaybedemem."

"Seni kaybetmeye dayanamam, Lucian."

Lucian Brynn'dan ayrılıp hafifçe yerinden doğruldu. Safir renkli gözlerinde şaşırtıcı bir gülümseme saklıydı. "Geri dönme konusunda asıl isteksiz olması gereken benim. Kuşkusuz âşıklarını senden uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kalacağım."

Brynn Lucian'ın sesindeki kıskanç tınıyı hissedince gülümsemeden edemedi. "Lanet bozulduysa, o halde istenmeyen taliplerimden sakınmak zorunda kalmama artık gerek yok."

Lucian'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Erkeklerin ilgisinden uzak kalacağını hayal dahi edemiyorum, aşkım. Son nefesimi verene dek sana fazlasıyla ilgi göstereceğimi umuyorum."

Lucian'ın ölüme ne kadar yakın olduğunu anımsayan Brynn'ın gülümsemesi birden soldu. "Yalvarırım, lütfen böyle söyleme."

Lucian'ın ifadesi hâlâ aydınlıktı. "Korkma. Kontesimden sayısız kız ve erkek evladım olana dek uzunca bir süre yaşamayı planlıyorum."

Brynn'in kaşları kalktı. "Sayısız? Bu konuda seninle hemfikir olmam gerekiyor sanırım, değil mi kaba lordum?"

"Önümüzdeki on ya da on beş yıl içerisinde tam anlamıyla uslu durup itaatkâr olmayı başarırsan fikrini almayı düşünebilirim."

Hafif bir kahkaha atan Brynn kollarını kocasının boynuna doladı. "İtaat istiyorsan kesinlikle yanlış gelini seçtiğini düşünüyorum."

Birden durgunlaşan Lucian kafasını salladı ve Brynn'in gözlerinin içine baktı. "Hayır, aşkım, mükemmel bir gelinim var. Sen benim kaderimsin, Brynn. İlk karşılaştığımızda bunu biliyordum. Kader bizi birbirimize bağladı. Sen benim kaderimsin, ben de senin."

Kalp atışları hafifleyip bakışları yumuşayan Brynn, "Bundan daha harika bir talih düşünemiyorum," dedi.

Lucian genç kadının dudaklarına dokunmak için elini kaldırdı. "Uzun zamandır içimde bir boşluk olduğunu düşünüyordum. Artık onun ne olduğunu biliyorum. Sensin. Sen benim ruhumun açlığını dolduruyorsun."

Gözleri dolan Brynn Lucian'ın güzel yüzünü inceledi. Lucian'ın yüz ifadesi o kadar sevgi doluydu ki. "Seni çok seviyorum, Lucian," diye karşılık verdi Lucian'ın dile getirdiklerini aynı büyüleyici etkiyle benliğinde hissederek.

Lucian genç kadını kendine doğru çekti ve kafasını koluna bastırdı. Huzur dolu bir şekilde iç geçiren Brynn gevşemiş ve sıcacık olmuş bir halde gözlerini yumdu. Ve uykuya daldı.

Dalgaların arasında gülüp eğlenen ailesini izlerken, ayaklarının altındaki kumun sıcaklığını hissediyor, yüreği mutlulukla yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Bir çeşit kovalamaca oyunu oynuyorlardı. Lucian gibi

siyah saçlı mavi gözlü bir oğlan ve Brynn gibi parlak kısl saçları olan iki güzel küçük kız. Çocuklar sanki birden akıllarına gelmiş gibi babalarına döndüler ve ona su atmaya başladılar. Lucian atağa geçti ve kızları her iki kolunun altına alıp kahkahalara boğarken oğluna sessizce yaklaştı...

Brynn birden uyandı, içini inanılmaz bir dinginlik kaplamıştı. Lucian'a bakmak için kafasını kaldırdı, onun da aynı rüyayı görüp görmediğini merak ediyordu.

Lucian'ın kendine gelmesi biraz zaman aldı ama gözlerini açtığında, Brynn kocasının mavi gözlerinin derinliğindeki neşeyi fark etti.

Lucian yoğun bir an boyunca bakışlarını Brynn'dan ayırmadı.

"Bir oğlan," diye mırıldandı Brynn.

"Ve iki de kız," diye ekledi Lucian sesi huşu içinde çıkarken.

"O rüyanın gerçekten geleceğimizi yansıttığını düşünüyor musun?"

Lucian hafifçe gülümsedi. "Tanrım, umarım öyledir. Gerçek olması için elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliyim."

Brynn ona gülümseyerek karşılık verdiğinde, Lucian'ın bakışları genç kadının dudaklarına kaydđ. Mavi gözleri şehvetle parıldıyordu. "Geleceğı bilme konusunda söz veremem, Brynn," diye fısıldadı dudaklarını Brynn'ın dudaklarına yaklaştıırken. "Sadece seni sonsuza dek mutlu edeceğime dair söz verebilirim."

"Ki bu da yeterli, aşkım." Kalbi yerinden çıkacak gibi hızla atmaya başlayan Brynn kafasını uzattı ve kendini kocasının tutku dolu öpücüğüne teslim etti.